LAUDE PENTRU JOEL C. ROSENBERG

"Imaginația lui Rosenberg este un loc tumultuos în care geopolitica Orientului Mijlociu se combină cu mințile diabolice. Autentic, rapid și total captivant."

KYLE MILLS, autorul bestsellerului #1 New York Times, Total Power

"Rosenberg se dovedește încă o dată a fi în vârful jocului său. . . . Intriga este mult prea posibilă. Marcus Ryker este un erou perfect, exact acolo unde avem nevoie de el, la momentul potrivit. Protocolul de la Beirut vă va tăia răsuflarea pe măsură ce Rosenberg mărșăluiește spre marginea unui război pe care numai Ryker îl poate opri - dacă se poate salva mai întâi pe sine!"

ANDREWS & WILSON, autori de bestselleruri ai seriilor Tier One, Sons of Valor și Shepherds

"Nimeni nu construiește tensiunea și suspansul ca Rosenberg, care și-a transformat rapid eroul Marcus Ryker într-una dintre cele mai formidabile vedete de acțiune pe care genul le are de oferit. . . . Rapidă, plină de răsturnări de situație și ruptă din titluri, The Beirut Protocol se înalță cu autenticitate și îi va lăsa pe cititori fără suflare. În acest moment, lucrurile lui Rosenberg sunt o lectură obligatorie pentru toți iubitorii de thrillere de mare intensitate."

RYAN STECK, The Real Book Spy

"Un thriller încordat, strălucitor, rupt chiar din titlurile de astăzi. Joel Rosenberg este magistral! Asasinul din Ierusalim este un home run absolut."

BRAD THOR, autorul bestsellerului New York Times nr. 1 Backlash

"Captivant. . . . Cititorii vor rupe paginile finale pentru a vedea dacă Marcus poate triumfa din nou asupra răului."

PUBLISHERS WEEKLY despre The Jerusalem Assassin

"Joel C. Rosenberg continuă să îmbine amestecul său unic de ficțiune profetică și acțiune non-stop, spre deosebire de oricine altcineva care lucrează astăzi."

THE REAL BOOK SPY despre The Persian Gamble

"Joel C. Rosenberg scrie thrillere tensionate și inteligente care sunt pe cât de oportune, pe atât de bine scrise. Îmbinând o intrigă rapidă cu o înțelegere impresionantă a mecanismelor interne din coridoarele puterii guvernului rus, Conspirația de la Kremlin este un roman stelar de acțiune captivantă și intrigă politică."

MARK GREANEY, autorul bestsellerului #1 New York Times Agent in Place

"Conspirația de la Kremlin este primul meu roman cu Joel C. Rosenberg și sunt absolut uluit de cât de bun este acest tip. Povestea se mișcă într-un ritm amețitor, este plină de tensiune și nu o vei lăsa din mână până nu ajungi la final. Garantat. Pur și simplu magistrală."

SEAN PARNELL, autorul bestsellerului New York Times Outlaw Platoon

"Rosenberg mărește suspansul, livrând cel mai uluitor thriller al său de până acum, cu mize mari."

PUBLISHERS WEEKLY despre The Kremlin Conspiracy

"Joel Rosenberg are un talent straniu de a-și concentra narațiunea pe punctele fierbinți ale lumii reale chiar în momentul în care acestea se încing. A făcut-o din nou în The Kremlin Conspiracy."

PORTER GOSS, fost director al Agenției Centrale de Informații

"Marcus Ryker e tare! Acțiune fulminantă, suspans politic, scenarii autentice și personaje bine definite fac din Conspirația de la Kremlin a lui Joel C. Rosenberg o călătorie înfricoșătoare și la turație maximă prin titlurile de mâine."

BRIGADIER GENERAL (armata SUA, în retragere) A. J. TATA, autorul bestsellerului național Direct Fire

"Dacă vă place drama ABC Designated Survivor sau sunteți mereu în căutarea următorului roman bine scris despre America și lupta ei

împotriva terorismului, veți dori cu siguranță să ridicați cartea Fără avertisment."
BOOK REPORTER
"Un thriller politic captivant și complicat care include un punct culminant pe muchie de cuțit - imposibil de lăsat din mână."
MIDWEST BOOK REVIEW despre The First Hostage
"Rosenberg a rupt o pagină din titlurile actuale cu o intrigă care îți frânge inima despre Statul Islamic."
PUBLISHERS WEEKLY despre The Third Target
"Dacă ar exista o listă Forbes 400 a marilor romancieri actuali, Joel Rosenberg ar fi printre primii zece. . . . Unul dintre cei mai amuzanți și intriganți autori de thrillere politice internaționale din țară. . . . Romanele sale sunt de nerefuzat."
STEVE FORBES, redactor-șef, revista Forbes
"[Joel Rosenberg] înțelege pericolele grave reprezentate de Iran și Siria și a fost o voce îndrăzneață și curajoasă pentru adevărata pace și securitate în Orientul Mijlociu."
DANNY AYALON, fost ministru adjunct israelian de externe
"Joel are o înțelegere deosebit de clară a ceea ce se întâmplă în Iranul și Siria de astăzi și a amenințării grave pe care aceste două țări o reprezintă pentru restul lumii."
REZA KAHLILI, fost agent CIA în Iran și autor al bestsellerului A Time to Betray: The Astonishing Double Life of a CIA Agent inside the Revolutionary Guards of Iran
"Romanele sale par a fi smulse din titluri - titlurile de anul viitor."
WASHINGTON TIMES
"Un thriller geopolitic răvășitor, zguduitor, palpitant, cu pagini pline, de mare intensitate."
FORBES despre The Last Days
"Un thriller politic plin de acțiune, în stilul Clancyesque."
PUBLISHERS WEEKLY despre The Last Days
"O lectură sălbatică, rachetă. The Last Jihad este Tom Clancy scris mare."
VINCE FLYNN, autorul bestsellerului New York Times Consent to Kill
Vizitați Tyndale online la tyndale.com.
Vizitați site-ul lui Joel C. Rosenberg la joelrosenberg.com.
Tyndale și logo-ul Tyndale's quill sunt mărci înregistrate ale Tyndale House Ministries.
Diversiunea libiană
Copyright © 2023 de Joel C. Rosenberg. Toate drepturile rezervate.
Fotografia de copertă a hărții copyright © de Victor Maschek/Shutterstock. Toate drepturile rezervate.
Fotografia de copertă a avionului copyright © de guvendemir/Getty Images. Toate drepturile rezervate.
Fotografia de copertă a dunelor de nisip copyright © by Egmont Strigl/Getty. Toate drepturile rezervate.
Conceput de Dean H. Renninger
Diversiunea libiană este o lucrare de ficțiune. Acolo unde apar persoane, evenimente, instituții, organizații sau localuri reale, acestea sunt folosite fictiv. Toate celelalte elemente ale romanului sunt extrase din imaginația autorului.
Pentru informații despre reducerile speciale pentru achiziții în cantități mari, vă rugăm să contactați Tyndale House Publishers la csresponse@tyndale.com sau să sunați la 1-855-277-9400.
Biblioteca Congresului Date de catalogare în publicație (Library of Congress Cataloging-in-Publication Data)
O înregistrare de catalog pentru această carte este disponibilă la Library of Congress.

ISBN 978-1-4964-3794-5 (copertă cartonată)
ISBN 978-1-4964-7897-9 (ediție pe hârtie comercială internațională)
Build: 2023-04-20 15:50:44 EPUB 3.0
Pentru dragul meu fiu Noah - unul dintre cei mai creativi oameni pe care îi cunosc și îi admir. Mama ta și cu mine suntem atât de încântați să vedem unde te va duce Dumnezeu în anii următori.
Cuprins
1. Copertă
2. Pagina de titlu
3. Elogii pentru Joel C. Rosenberg
4. Drepturile de autor
5. Dedicație
6. Distribuția personajelor
7. Preludiu
    1. Capitolul 1
    2. Capitolul 2
    3. Capitolul 3
8. Partea întâi
    1. Capitolul 4
    2. Capitolul 5
    3. Capitolul 6
    4. Capitolul 7
    5. Capitolul 8
    6. Capitolul 9
    7. Capitolul 10
    8. Capitolul 11
    9. Capitolul 12
    10. Capitolul 13
    11. Capitolul 14
    12. Capitolul 15
    13. Capitolul 16
    14. Capitolul 17
    15. Capitolul 18
    16. Capitolul 19
    17. Capitolul 20
    18. Capitolul 21
    19. Capitolul 22
    20. Capitolul 23
    21. Capitolul 24
    22. Capitolul 25
    23. Capitolul 26
    24. Capitolul 27
9. Partea a doua
    1. Capitolul 28
    2. Capitolul 29
    3. Capitolul 30
    4. Capitolul 31
    5. Capitolul 32
    6. Capitolul 33
    7. Capitolul 34
    8. Capitolul 35
    9. Capitolul 36
    10. Capitolul 37
    11. Capitolul 38
    12. Capitolul 39
    13. Capitolul 40
    14. Capitolul 41
    15. Capitolul 42

    16. Capitolul 43
    17. Capitolul 44
    18. Capitolul 45
    19. Capitolul 46
    20. Capitolul 47
    21. Capitolul 48
    22. Capitolul 49
    23. Capitolul 50
    24. Capitolul 51
    25. Capitolul 52
    26. Capitolul 53
    27. Capitolul 54
    28. Capitolul 55
    29. Capitolul 56
    30. Capitolul 57
    31. Capitolul 58
    32. Capitolul 59
    33. Capitolul 60
    34. Capitolul 61
    35. Capitolul 62
    36. Capitolul 63
    37. Capitolul 64
    38. Capitolul 65
    39. Capitolul 66
    40. Capitolul 67
    41. Capitolul 68
10. Partea a treia
     1. Capitolul 69
     2. Capitolul 70
     3. Capitolul 71
     4. Capitolul 72
     5. Capitolul 73
     6. Capitolul 74
     7. Capitolul 75
     8. Capitolul 76
     9. Capitolul 77
    10. Capitolul 78
    11. Capitolul 79
    12. Capitolul 80
    13. Capitolul 81
    14. Capitolul 82
    15. Capitolul 83
    16. Capitolul 84
    17. Capitolul 85
    18. Capitolul 86
    19. Capitolul 87
    20. Capitolul 88
    21. Capitolul 89
    22. Capitolul 90
    23. Capitolul 91
    24. Capitolul 92
    25. Capitolul 93
11. Partea a patra
     1. Capitolul 94
     2. Capitolul 95
     3. Capitolul 96
     4. Capitolul 97
     5. Capitolul 98

6. Capitolul 99
7. Capitolul 100
8. Capitolul 101
9. Capitolul 102
10. Capitolul 103
11. Capitolul 104
12. Capitolul 105
13. Capitolul 106
14. Capitolul 107
15. Capitolul 108
16. Capitolul 109
17. Capitolul 110
18. Capitolul 111
19. Capitolul 112
20. Capitolul 113
21. Capitolul 114
22. Capitolul 115
23. Capitolul 116
24. Capitolul 117
25. Capitolul 118
26. Capitolul 119
27. Capitolul 120
28. Capitolul 121
29. Capitolul 122
30. Capitolul 123
31. Capitolul 124
32. Capitolul 125
33. Capitolul 126
34. Capitolul 127
35. Capitolul 128
36. Capitolul 129
37. Capitolul 130
38. Capitolul 131
39. Capitolul 132
40. Capitolul 133
41. Capitolul 134
42. Capitolul 135
43. Capitolul 136
44. Capitolul 137
45. Capitolul 138
46. Capitolul 139
47. Capitolul 140
48. Capitolul 141
49. Capitolul 142
50. Capitolul 143
51. Capitolul 144
52. Epilog

12. Recunoștințe (Acknowledgments)
13. Despre autor

Repere

1. Copertă
2. Pagina de titlu
3. Elogii pentru Joel C. Rosenberg
4. Drepturile de autor
5. Dedicație
6. Distribuția personajelor
7. Preludiu
8. Recunoștințe (Acknowledgments)

9. Despre autor

Lista paginilor

1. i
2. ii
3. iii
4. viii
5. ix
6. x
7. xi
8. xii
9. 1
10. 2
11. 3
12. 4
13. 5
14. 6
15. 7
16. 8
17. 9
18. 10
19. 11
20. 12
21. 13
22. 14
23. 15
24. 17
25. 18
26. 19
27. 20
28. 21
29. 22
30. 23
31. 24
32. 25
33. 26
34. 27
35. 28
36. 29
37. 30
38. 31
39. 32
40. 33
41. 34
42. 35
43. 36
44. 37
45. 38
46. 39
47. 40
48. 41
49. 42
50. 43
51. 44
52. 45
53. 46
54. 47
55. 48
56. 49

57. 50
58. 51
59. 52
60. 53
61. 54
62. 55
63. 56
64. 57
65. 58
66. 59
67. 60
68. 61
69. 62
70. 63
71. 64
72. 65
73. 66
74. 67
75. 68
76. 69
77. 70
78. 71
79. 72
80. 73
81. 74
82. 75
83. 76
84. 77
85. 78
86. 79
87. 80
88. 81
89. 82
90. 83
91. 84
92. 85
93. 86
94. 87
95. 88
96. 89
97. 90
98. 91
99. 92
100. 93
101. 94
102. 95
103. 96
104. 97
105. 98
106. 99
107. 100
108. 101
109. 102
110. 103
111. 104
112. 105
113. 107
114. 108

115. 109
116. 110
117. 111
118. 112
119. 113
120. 114
121. 115
122. 116
123. 117
124. 118
125. 119
126. 120
127. 121
128. 122
129. 123
130. 124
131. 125
132. 126
133. 127
134. 128
135. 129
136. 130
137. 131
138. 132
139. 133
140. 134
141. 135
142. 136
143. 137
144. 138
145. 139
146. 140
147. 141
148. 142
149. 143
150. 144
151. 145
152. 146
153. 147
154. 148
155. 149
156. 150
157. 151
158. 152
159. 153
160. 154
161. 155
162. 156
163. 157
164. 158
165. 159
166. 160
167. 161
168. 162
169. 163
170. 164
171. 165
172. 166

173. 167
174. 168
175. 169
176. 170
177. 171
178. 172
179. 173
180. 174
181. 175
182. 176
183. 177
184. 178
185. 179
186. 180
187. 181
188. 182
189. 183
190. 184
191. 185
192. 186
193. 187
194. 188
195. 189
196. 190
197. 191
198. 192
199. 193
200. 194
201. 195
202. 196
203. 197
204. 198
205. 199
206. 200
207. 201
208. 202
209. 203
210. 204
211. 205
212. 206
213. 207
214. 208
215. 209
216. 210
217. 211
218. 212
219. 213
220. 214
221. 215
222. 216
223. 217
224. 218
225. 219
226. 220
227. 221
228. 222
229. 223
230. 224

231. 225
232. 226
233. 227
234. 228
235. 229
236. 230
237. 231
238. 232
239. 233
240. 235
241. 237
242. 238
243. 239
244. 240
245. 241
246. 242
247. 243
248. 244
249. 245
250. 246
251. 247
252. 248
253. 249
254. 250
255. 251
256. 252
257. 253
258. 254
259. 255
260. 256
261. 257
262. 258
263. 259
264. 260
265. 261
266. 262
267. 263
268. 264
269. 265
270. 266
271. 267
272. 268
273. 269
274. 270
275. 271
276. 272
277. 273
278. 274
279. 275
280. 276
281. 277
282. 278
283. 279
284. 280
285. 281
286. 282
287. 283
288. 284

289. 285
290. 286
291. 287
292. 288
293. 289
294. 290
295. 291
296. 292
297. 293
298. 294
299. 295
300. 296
301. 297
302. 298
303. 299
304. 300
305. 301
306. 302
307. 303
308. 304
309. 305
310. 306
311. 307
312. 308
313. 309
314. 310
315. 311
316. 312
317. 313
318. 314
319. 315
320. 317
321. 318
322. 319
323. 320
324. 321
325. 322
326. 323
327. 324
328. 325
329. 326
330. 327
331. 328
332. 329
333. 330
334. 331
335. 332
336. 333
337. 334
338. 335
339. 336
340. 337
341. 338
342. 339
343. 340
344. 341
345. 342
346. 343

347. 344
348. 345
349. 346
350. 347
351. 348
352. 349
353. 350
354. 351
355. 352
356. 353
357. 354
358. 355
359. 356
360. 357
361. 358
362. 359
363. 360
364. 361
365. 362
366. 363
367. 364
368. 365
369. 366
370. 367
371. 368
372. 369
373. 370
374. 371
375. 372
376. 373
377. 374
378. 375
379. 376
380. 377
381. 378
382. 379
383. 380
384. 381
385. 382
386. 383
387. 384
388. 385
389. 386
390. 387
391. 388
392. 389
393. 390
394. 391
395. 392
396. 393
397. 394
398. 395
399. 396
400. 397
401. 398
402. 399
403. 400
404. 401

405. 402
406. 403
407. 404
408. 405
409. 406
410. 407
411. 408
412. 409
413. 410
414. 411
415. 412
416. 413
417. 414
418. 415
419. 416
420. 417
421. 418
422. 419
423. 420
424. 421
425. 422
426. 423
427. 424
428. 425
429. 426
430. 427
431. 428
432. 429
433. 430
434. 431
435. 432
436. 433
437. 434
438. 435
439. 436
440. 437
441. 438
442. 439
443. 440
444. 441
445. 442
446. 443
447. 444
448. 445
449. 446
450. 447
451. 448
452. 449
453. 450
454. 451
455. 452
456. 453
457. 454
458. 455
459. 456
460. 457
461. 458
462. 459

463. 460
464. 461
465. 462
466. 463
DISTRIBUȚIE DE PERSONAJE
Americani
  * Marcus Ryker - agent special, Agenția Centrală de Informații
  * Peter Hwang - agent special, Agenția Centrală de Informații
  * Geoff Stone - agent special responsabil, Serviciul de securitate diplomatică
  * Kailea Curtis - agent special, Serviciul Diplomatic de Securitate
  * Jennifer Morris-ofițer, Agenția Centrală de Informații
  * Noah Daniels-ofițer, Agenția Centrală de Informații
  * Donny Callaghan - agent special, Agenția Centrală de Informații; fost comandant, SEAL Team Six
  * Miguel Navarro - ofițer, Agenția Centrală de Informații
  * Richard Stephens-director al Agenției Centrale de Informații
  * Martha Dell - director adjunct al serviciilor de informații (DDI), Agenția Centrală de Informații
  * Andrew Clarke-președinte al Statelor Unite
  * Carlos Hernandez-vicepreședinte al Statelor Unite
  * William McDermott-consilier pentru securitate națională
  * Margaret "Meg" Whitney-secretar de stat
  * Cal Foster-secretar de stat al apărării
  * James Meyers-președinte al șefilor Statului Major Întrunit
  * Catherine Blackburn - procuror general
  * Carl Roseboro - director adjunct, Serviciul Secret al SUA
  * Robert Dayton-senator al SUA (D-Iowa)
  * Annie Stewart - consilier principal pe probleme de politică externă al senatorului Robert Dayton
  * Marjorie Ryker - mama lui Marcus
  * Carolyn Tam - prezentatoare CNN
  * Tanya Brighton - asistent umanitar în Yemen
  * Hannah Weiss - asistent umanitar în Yemen
  * Mia Minetti - asistent umanitar în Yemen
Saudiți
  * Abdulaziz bin Faisal - prinț moștenitor și ministru al apărării
  * Abdullah bin Rashid-director al Direcției Generale de Informații
  * Abdul-Malik al-Hakim - ofițer de informații
Kairos
  * Abu Nakba - comandant al organizației teroriste Kairos
  * Hamdi Yaşar - consilier principal al lui Abu Nakba
  * Badr Hassan al-Ruzami-comandant adjunct, șef al operațiunilor
  * Tariq Youssef - comandant adjunct, șef al securității
  * Zaid Farooq - comandant adjunct, șeful serviciilor de informații
  * Jibril bin Badr-terorist
  * Ali bin Badr-terorist
  * Mansour bin Badr-terorist
  * Nasir Bhati-terorist
Iranieni
  * Yadollah Afshar-președinte al Republicii Islamice Iran
  * Mahmoud Entezam-comandantul Corpului Gardienilor Revoluției Iraniene
Ruși
  * Mihail Borisovici Petrovski - președinte al Federației Ruse
  * Nikolay Vladimirovich Kropatkin - șeful FSB
  * Oleg Stefanovici Kraskin - ginerele regretatului președinte Aleksandr Luganov
Alte personalități

* Papa Pius al XIII-lea - șeful Bisericii Romano-Catolice
* Alphonso Gianetti - șeful serviciilor de securitate ale Vaticanului
* Khalid bin Ibrahim (KBI)-șeful serviciilor de informații, Emiratele Arabe Unite

"O navă în port este în siguranță,
dar nu pentru asta sunt construite navele."
JOHN A. SHEDD

1

OPERAȚIUNEA FURTUNA DEȘERTULUI - 16 IANUARIE 1991

Cerul negru ca cerul deasupra sudului Irakului a erupt brusc cu sunet și furie.

Era ca și cum zeii babilonieni adormiți s-ar fi trezit de sub nisipurile deșertului și ar fi început să-și arunce făcliile sus, sus, sus în ceruri. Linia orizontului din Basra era plină de dungi de foc încrucișate. În tot orașul, bateriile antiaeriene erau active. Sirenele antiaeriene bubuiau. Un milion de locuitori erau acum treji și se grăbeau spre subsoluri și adăposturi antiatomice. Nu puteau vedea perechea de avioane F-16 care treceau deasupra capetelor lor cu viteza sunetului. Dar puteau auzi bubuiturile sonice. Își puteau simți apartamentele zguduindu-se, își puteau vedea ferestrele spărgându-se. Și în acel moment, au știut că Saddam Hussein îi minţise.

Americanii veniseră până la urmă, iar războiul începuse.

Cu foc triplu A explodând în jurul său, căpitanul Lars Ryker s-a îndreptat spre ţinta sa. După ce a ajuns la baza Gărzii Republicane situată în partea de nord a orașului, a găsit depozitul masiv de arme și a lansat rachetele. O clipă mai târziu, Ryker a simţit cum întregul său jet tremura din cauza undei de șoc care a urmat. Putea simți amploarea distrugerii pe care tocmai o provocase. Dar nu avea timp să se minuneze de opera sa - noaptea era tânără și mai erau sute de ţinte de doborât.

Ryker și-a înclinat puternic Fighting Falcon-ul spre stânga, apoi a nivelat, a luat altitudine și a mărit viteza. O clipă mai târziu, camaradul său - chiar în spatele lui - a tras cu rachetele spre o serie de rezervoare de combustibil. A lovit direct, iar focul de artificii a fost spectaculos.

Pentru Ryker, era suprarealist să se gândească că era din nou în luptă. În iulie, își depusese actele pentru a pune capăt unei cariere de douăzeci de ani în Forţele Aeriene ale SUA. Era deja destul. Era timpul să se pensioneze, să se întoarcă în Colorado, la soţia sa și la cei trei copii, la jocul său de golf. Era timpul să-și găsească o slujbă care să funcţioneze la viteze mult mai mici și cu mult mai puţin pericol. Dar Saddam Hussein schimbase totul. Măcelarul din Bagdad invadase Kuweitul pe 2 august. O jumătate de milion de soldaţi americani și mii de piloţi de vânătoare americani fuseseră desfășuraţi în Golful Persic. Iar lui Ryker i se ceruse să mai rămână puţin. A ucis mai mulţi inamici și a petrecut mai multe ore în condiţii de luptă decât oricine altcineva din serviciul activ. Cum putea să-și abandoneze escadrila în cea mai mare desfășurare militară de la Ziua Z?

Cuprins de emoţia vânătorii, cu adrenalina curgându-i prin organism, Ryker a virat spre sud, îndepărtându-se de oraș pentru a traversa în fugă deșertul spre baza lor din Arabia Saudită, pentru a se reînarma. L-a urmat și camaradul său.

"Stroke Five, Stroke Six, acesta este Manila Hotel - urcă la 15.000 și virează la dreapta în direcţia zero-trei-zero- acum."

Urgența din vocea controlorului aerian de luptă - aflat la 40 de mile distanţă, la bordul unui avion AWACs al Forţelor Aeriene ale SUA - era inconfundabilă. Ryker a răspuns instantaneu, dar controlorul nu terminase.

"Aveţi doi bandiţi la ora unsprezece, la cinci mile spre sud-vest, urcând de la 3.500".
Ryker - indicativul de apel "Stroke Five" - a tras jugul înapoi şi l-a perforat.
5.000 de picioare.
6,000.
7,000.
Ameninţarea focului antiaerian a trecut curând în spatele lui, dar două MiG-29 de fabricaţie sovietică, cele mai rapide şi mai manevrabile avioane de vânătoare din arsenalul irakian, se apropiau rapid. O clipă mai târziu, Ryker le putea vedea pe radarul său. Îşi auzea camaradul strigându-i în căşti să plece de acolo, în timp ce Ryker continua să urce.
8.000 de picioare.
9.000 de picioare.
10,000.
Dar devenea clar că nu-i vor putea depăşi pe tipii ăştia.
"Stroke Six, break right, break right", a ordonat brusc Ryker.
Căpitanul Mike Merkle nu a pus la îndoială ordinul. Pur şi simplu s-a supus, frânând la dreapta în momentul în care i s-a spus. Dar Ryker încă urca.
11.000 de picioare.
12,000.
13,000.
Dintr-o dată, noi sirene de avertizare au răsunat în căştile lui. Unul dintre MiG-uri tocmai trăgea asupra lui. Având doar o fracţiune de secundă la dispoziţie pentru a lua o decizie, Ryker a virat la stânga, a forţat maneta în jos şi a început să plonjeze spre punte.
12.000 de picioare.
11,000.
10,000.
9,000.
Şi acum Merkle avea probleme.
"Stroke Five, Stroke Five, tipul ăsta e chiar pe urmele mele."
Dar Ryker nu era în măsură să ajute. O rachetă ghidată R-73 de fabricaţie sovietică se fixase pe avionul său şi se apropia în forţă. Transpiraţia îi curgea pe interiorul costumului de zbor. Aspiră oxigenul cât de repede îi intra în cască. Forţele G creşteau rapid. Era în pericol să leşine.
Totuşi, Ryker continua să plonjeze.
8.000 de picioare.
7,000.
"Stroke 5, Stroke 5, unde eşti?" a strigat Merkle. "Întoarce-te aici. Am nevoie de tine acum."
Dar Ryker nu putea face nimic. Nu încă. Doar dacă găsea o cale să scape de rachetă şi de MiG-29 care se pregătea să tragă alta. În plus, nu era timp de gândire. Nici timp pentru calcule. Nu avea timp să ceară îndrumare controlorului. Ryker zbura acum doar din instinct şi înţelegea miza.
Huruind spre sol, ştia foarte bine că, dacă aştepta prea mult, nu ar fi avut suficient timp să iasă din picaj. Dar dacă se retrăgea prea repede, racheta l-ar fi prins şi l-ar fi aruncat în aer. Iar el nu voia să moară. Nu aici. Nu încă. Nu în prima noapte de operaţiuni aeriene.
"Trage în sus! Ridică-te!" îl auzea pe controlor ţipând în căşti.
Dar Ryker continua să plonjeze.
6.000 de picioare.
5,000.
4,000.

Chiar atunci, a pătruns printre nori. Nu mai era deasupra deșertului. Cu toate zigzagurile sale de mare viteză, acum era din nou deasupra Basra. Asta a fost o greșeală critică. Una care îl putea costa. Vedea dâre triple A în jurul lui. Chiar dacă scutura racheta, tot putea fi doborât de focul artileriei. Dar o bătălie pe rând.
Era acum sau niciodată. Ryker a accelerat rapid motoarele, a redus viteza și a tras de manșă cu fiecare gram de putere pe care îl avea. Vedea cum râul Shatt al-Arab se repezea la el. Era sigur că acesta urma să fie sfârșitul. Chipurile soției și ale celor trei copii i-au trecut prin fața ochilor în momentul în care era pe punctul de a...
Dar apoi botul avionului F-16 a început să se ridice. Traiectoria celui mai avansat avion de luptă din lume a început în sfârșit să se corecteze. Fără timp și fără marjă de eroare, Ryker a ieșit din picaj, a nivelat și s-a trezit trecând pe deasupra malurilor râului. Atunci a simțit unda de șoc a detonării avionului R-73 în spatele său. Încă o dată, întreaga cabină a tremurat. La fel au făcut și aripile și fuselajul. A fost aproape - prea aproape - dar F-16 a rezistat. Ryker era în viață. Și era nerăbdător să revină în ofensivă.
A apăsat pe postcombustie și și-a simțit corpul revenind pe scaun. Fighting Falcon-ul său avea acum o creștere instantanee de 50% a vitezei, deși consuma de opt ori mai mult combustibil. Dar combustibilul nu era preocuparea lui. Salvarea lui Merkle era.
Ryker a anunțat prin radio AWAC-urile, a primit coordonatele lui Merkle și a alergat să îl ajungă din urmă.
Stroke Six era într-o luptă aeriană epică. Acum avea ambele MiG-uri originale pe urmele lui. Dar asta nu era tot. Controlorul spunea că încă două MiG-uri se pregăteau să decoleze de pe un aerodrom inamic din apropiere, care era bombardat de aliați chiar în acel moment, dar nu era încă scos din funcțiune.
Câteva secunde mai târziu, Ryker îi zări pe cei doi bandiți chiar deasupra lui, la trei mile depărtare și apropiindu-se rapid de Merkle.
"Lovitura șase, lovitura șase - când număr până la trei, fă dreapta și plonjează. Vin pe sub tipii ăștia și nu cred că mă văd încă".
Merkle a confirmat, iar Ryker a început numărătoarea.
Dar chiar în acel moment, Ryker a văzut MiG-ul din față trăgând. Merkle nu a mai putut aștepta. Dintr-un motiv oarecare, a virat stânga în loc de dreapta, apoi a intrat în spirală. Irakienii i-au urmat exemplul. Ryker nu a avut nicio șansă să îl aprindă pe banditul din frunte, dar al doilea MiG era în poziție perfectă.
"Am semnal, am ținta - Fox Doi", a strigat Ryker.
AIM-9 Sidewinder a explodat de sub aripa dreaptă a lui Ryker. Înclinându-se spre stânga și urmând cele trei avioane în alt picaj sinucigaș, Ryker a văzut racheta lovind cel mai apropiat avion de luptă irakian. O clipă mai târziu, o explozie orbitoare a umplut cerul nopții.
"Splash one, splash one", a izbucnit Ryker.
Dar nu a fost timp să sărbătorească. Merkle a transmis prin radio că tocmai reușise să evite prima rachetă, care se izbise de o clădire de birouri. Dar orice ar fi făcut, nu putea scăpa de MiG-ul rămas. Irakianul era pe urmele lui în timp ce Merkle străbătea străzile orașului, trecea pe sub poduri și se apropia periculos de mult de liniile electrice.
Merkle făcea exact ceea ce îi spunea controlorul să facă - să stea jos și să se adapteze cât mai bine la teren până când Ryker îl putea doborî pe tipul ăsta.
Dar Ryker îi spunea acum camaradului său să facă exact opusul.
"Stroke Six, sunt chiar în spatele vostru", a spus el, cu vocea calmă și constantă. "Ridică-te - trage spre cer la viteză maximă - atunci îl voi doborî".

"Ce? Nu. Eşti nebun, Stroke Five?", a ripostat controlorul. "Negativ, Stroke Six, negativ. Rămâi jos. Trimit mai multe avioane la poziţia voastră."
"Tipul ăsta are ton", a strigat Merkle. "E fixat pe el. O să tragă."
"Trage în sus, Stroke Six", a ordonat Ryker. "L-am prins. Crede-mă, l-am prins. Trage în sus."
Controlorul a contramandat ordinul. Dar chiar în momentul în care MiG-ul a tras, Merkle a tras în sus şi şi-a aprins postcombustibilul. În clipa în care irakianul i-a urmat exemplul, radarul lui Ryker s-a fixat pe el. A tras două rachete Sidewinders, doar ca să fie sigur. Primul a trecut pe lângă, dar al doilea şi-a atins ţinta. Explozia a putut fi văzută şi auzită de toată lumea din Basra. În acelaşi timp, Merkle şi-a tras F-16-ul într-o buclă care sfidează moartea, a plonjat înapoi spre punte, a nivelat şi a virat puternic spre dreapta, trecând chiar deasupra acoperişurilor. Racheta care îl urmărea a intrat într-un zgârie-nori şi a detonat la impact.
În căştile lui Ryker au răsunat sunete de hohote şi strigăte. Toţi cei de pe AWAC aplaudau, inclusiv Merkle. Dar nu pentru mult timp.
Noi sirene de avertizare au început brusc să urle în carlinga ambilor piloţi. Două rachete sol-aer de fabricaţie sovietică - şi apoi încă două - au explodat din baterii despre care nimeni nu le spusese că există. Merkle a luat imediat măsuri evazive. La fel a făcut şi Ryker, dar a fost prea târziu. F-16-ul său a fost spulberat de pe cer la 4 dimineaţa cu 27 de minute, în prima noapte de operaţiuni aeriene din bătălia pentru eliberarea Kuweitului.

2

MONUMENT, COLORADO
Marcus Ryker a forţat fereastra şi s-a târât pe acoperişul acoperit cu gheaţă.
Ajungând la margine, a privit la cei douăzeci şi ceva de metri până la pământ...
Şi a sărit.
Tot ce s-a întâmplat în continuare părea să fie cu încetinitorul. Tot ce auzea era vântul aspru al iernii care urla din Munţii Stâncoşi şi traversa Front Range. Tot ce putea să vadă erau fulgii care i se învârteau în jurul capului, primele semne ale unei vijelii de ianuarie. Şi pământul şi cerul. Şi pământul şi cerul. Şi crengi de copaci şi nămeţi de zăpadă şi nori şi urme de bocanci şi apoi...
A lovit puternic pământul, picioarele prăbuşindu-i-se sub el. S-a prăbuşit pe spate. Apoi totul a fost liniştit. Nu era mort. Nu-şi rupsese un picior sau gâtul. Îl doborâse vântul, dar era bine.
Şi apoi a auzit uşa din spate deschizându-se în zbor.
"Marcus Johannes Ryker, n-am de gând să mai spun asta o dată", a strigat mama lui. "Încetează! Nu mai faci salturi cu spatele de pe acoperiş sau eşti pedepsit. Mă auzi? Eşti pedepsit pentru o lună. Mă asculţi?"
Marcus nu s-a ridicat. Nu s-a rostogolit. Nu s-a mişcat deloc. Dar de îndată ce şi-a putut recăpăta răsuflarea - încă privind cerul cenuşiu de iarnă - copilul de unsprezece ani i-a promis mamei sale că nu va mai sări de pe acoperiş.
"Acum mişcă-te şi dă cu lopata pe alee aşa cum ţi-am spus - şi pune-ţi haina pe tine, pentru numele lui Dumnezeu."
Marcus a mormăit ceva, dar în momentul în care uşa din spate s-a închis, un nou plan a început să se formeze. Purtând doar un tricou ponosit de la un concert U2, blugi rupţi şi o pereche veche de cizme pac, Marcus a alergat spre garaj. Mama lui tocmai îi oferise o portiţă de scăpare magnifică. Îl pusese să promită că nu va sări de pe acoperiş. Nu spusese nimic despre Dodge Grand Caravan-ul familiei. Aşa că, urcându-se pe

acoperișul dubiței verzi ruginite, Marcus a început din nou să facă salturi pe spate.
Când a observat două sedanuri guvernamentale negre care virau pe strada lor, la început nu le-a acordat prea multă atenție. Era o altă dimineață de miercuri gri și mult prea liniștită în cel mai mic și mai plictisitor oraș din Front Range. Mickey Reese, cel mai bun prieten al său de la vârsta de cinci ani, era în pat cu varicelă. Surorile lui, Marta și Nicole, plecaseră deja la școală.
Brusc, ambele mașini s-au oprit în fața casei lor. După ce tocmai se urcase din nou pe acoperișul monovolumului, Marcus a privit în jos cum doi bărbați în costume negre și paltoane lungi de iarnă negre au ieșit din primul sedan. Un ofițer al Forțelor Aeriene în uniformă completă a coborât din al doilea sedan, împreună cu un pastor sau preot sau cineva care purta una dintre acele gulere albe ciudate. Ofițerul a venit pe aleea încă neasfaltată și l-a întrebat pe băiat dacă mama lui era acasă.
Marcus a dat din cap.
"Vrei să o anunți că suntem aici?"
Bărbatul era un străin, dar era militar și destul de politicos, așa că Marcus a dat din nou din cap, a mai făcut o săritură pe spate, a aterizat perfect și a fugit în casă. A găsit-o pe mama sa în bucătărie, făcând supă de legume de casă, în timp ce se uita la reportajul CNN despre război pe un mic televizor alb-negru care stătea pe tejghea.
"Mamă, sunt niște bărbați aici pentru tine", a spus el.
"Marcus, de câte ori ți-am spus să-ți scoți cizmele în vestibul și să nu urmărești zăpada prin sufragerie și bucătărie?"
Marcus a ridicat din umeri.
"Ce fel de bărbați?", a întrebat acum mama lui.
Când Marcus a ridicat din nou din umeri, ea a dat din cap în timp ce încerca să ascundă un zâmbet, apoi și-a șters mâinile pe șorț, s-a îndreptat spre ușă și i-a spus să curețe zăpada. Curios, Marcus a ignorat ordinul și a urmat-o în schimb până la ușă. Atunci a văzut-o înghețând în loc.
"Scuzați-mă, doamnă, sunteți Marjorie Ryker?"
Marcus a observat că mama lui nu vorbea, nici măcar nu dădea din cap. Cu toate acestea, ofițerul a continuat să vorbească.
"Doamnă Ryker, mă tem că avem niște vești dificile. Poate ar fi mai bine dacă ați lua loc."
Marcus nu-și va aminti niciodată cuvintele care au urmat. Dar nu va uita niciodată imaginea mamei sale împiedicându-se câțiva pași înapoi, cu mâinile tremurânde ducându-se la gură.
3
CIMITIRUL ARLINGTON
Nu căzuse încă zăpadă în capitala națiunii.
Temperatura se învârtea în jurul valorii de patruzeci de grade și ploua torențial.
Tunetul pocnea la est. Marcus - purtând un costum negru împrumutat, pantofi de ocazie care erau prea strâmți, șosete nepotrivite, o haină veche și zdrențuită de la Sears și mănuși tricotate de mama lui - stătea ud până la os. Tremurând, el a încercat totuși cu curaj să țină o umbrelă de golf deasupra capului mamei sale și s-a agățat de mâna ei înmănușată mai strâns ca niciodată.
În picioare, lângă el, Marta și Nicole se strângeau sub umbrela lor, deși, din cauza vântului lateral și a ploii torențiale, nu aveau mai mult succes decât el. Paltoanele lor negre de lână, asortate, erau și ele udate. Cu toate acestea, nu s-au plâns, nu au tușit și nici nu s-au mișcat de pe un picior pe altul în timp ce scurta ceremonie începea. În schimb, în timp ce un capelan vorbea, Marta și-a pus brațul în jurul lui Marcus și l-a strâns ușor de umăr.

"Astăzi ne-am adunat să ne amintim, să plângem, dar și să onorăm și să sărbătorim viața căpitanului Lars Johannes Ryker", a spus clericul într-un bariton bogat. "Un soț credincios și iubitor, tatăl acestor trei copii frumoși și un discipol devotat al Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, căpitanul Ryker va fi întotdeauna amintit ca unul dintre cei mai curajoși și mai decorați piloți de vânătoare care au servit vreodată această națiune. În cariera sa istorică, care s-a întins pe două decenii, a doborât treisprezece avioane inamice - mai multe decât oricare dintre contemporanii săi - ultimul dintre acestea salvându-i viața camaradului său și celui mai bun prieten."
Marcus stătea drept ca o bară. Nu putea suporta să se uite la sicriul învelit în drapel sau la mormântul proaspăt săpat. În schimb, și-a privit respirația expirată condensându-se în răcoarea dimineții.
"Căpitanul Ryker credea ceea ce învață Biblia, că "a fi absent de la trup înseamnă a fi prezent cu Domnul". Prin credință, ajunsese să creadă că Hristos îi iertase toate păcatele - trecute, prezente și viitoare -, că fusese "născut din nou", conform capitolului 3 din Ioan, că fusese adoptat în familia regală a lui Dumnezeu și că astfel i se asigurase un loc în cer pentru eternitate. Știu că el credea aceste lucruri pentru că am vorbit despre ele de multe ori. La academie, unde ne-am întâlnit prima dată. La numeroasele baze unde am servit împreună. Și chiar la baza aeriană Dhahran din Arabia Saudită, chiar înainte de Crăciun."
Marcus începu să scruteze cerul sudic, sigur că auzise un vuiet în depărtare, dar nevăzând încă nimic. Clericul continua să vorbească, dar Marcus nu putea să-l asculte. Își promisese că nu va plânge. El era bărbatul familiei acum. Era responsabilitatea lui să își protejeze mama și surorile. Ultimul lucru pe care și-l putea permite era să dea dovadă de slăbiciune. Trebuia să fie puternic. A refuzat să privească cum patru ofițeri din escadrila tatălui său împăturesc cu grijă și metodic drapelul american și i-l înmânează mamei sale. A refuzat să privească cum sicriul tatălui său era coborât în pământ. S-a uitat în altă parte, dar s-a trezit tresărind când cei șapte membri ai gărzii de onoare, purtând mănuși albe, au tras cu puștile la unison. Apoi din nou. Apoi a treia oară. Ecourile acelor focuri de armă păreau să rămână în aer pentru totdeauna.Un goarnă solitar a cântat step, un sunet obsedant, cum Marcus nu auzise niciodată. Cu toate acestea, el își menținea atenția fixată pe cerul din sud. Nu a văzut nimic. N-a văzut nimic. N-a văzut nimic. Ceremonia era pe sfârșite. Se temea că nu va avea loc. A fost vreo defecțiune? Să fi fost vremea? Poate că cineva de la Pentagon a crezut că tatăl său nu merita formația de oameni dispăruți. Dar dacă tatăl său nu merita, atunci cine?
Apoi, în timp ce goarna continua să cânte, Marcus i-a văzut. La început erau microscopici, patru puncte strălucitoare pe un cer gri închis. Curând, însă, formația de oameni dispăruți se îndreptă spre ei - patru F-16C Fighting Falcon zburând în formație de V. Pe măsură ce se apropiau de locul înmormântării, al treilea avion de vânătoare din stânga a rupt brusc formația, zburând direct spre cer, în timp ce celelalte trei avioane rămâneau la nivel și răcneau deasupra capetelor lor.
În timp ce avionul desprins se înălța din ce în ce mai mult pe cerul dimineții, Marcus și-a încordat gâtul pentru a-i urmări traiectoria până când a dispărut în nori. Mama lui l-a strâns de mână. Sora lui și-a strâns strânsoarea pe umărul lui. Dar băiețelul nu s-a mai putut abține și lacrimile au început să curgă.

4

TABĂRA DAVID, THURMONT, MARYLAND-9 MAI

"Marcus? Marcus? Hei, amice, trezește-te - suntem aici."
Abia auzea vocea lui Jenny Morris din cauza zgomotului rotorilor elicopterului. Dar lovitura ei rapidă în coaste l-a făcut să înțeleagă.

Marcus Ryker a încercat să șteargă oboseala din ochii injectați cu sânge. Totul în corpul și sufletul său dorea să își tragă șapca de la Washington Nationals peste față, să se întoarcă și să doarmă la loc. Dar avea o treabă de făcut și nu prea avea timp să o facă.
A simțit cum puntea de susținere atinge solul. Ușa laterală a elicopterului s-a deschis. Lumina zilei a pătruns în cabină. O văzu pe Jenny aruncându-le sacii de voiaj pe heliport și alergând după ei. Marcus o urma, dar ceva mai încet. Rănile îi erau prea proaspete, articulațiile și mușchii prea îndurerați pentru a se mișca la fel de vioi ca colegul său de la Langley.
"Agent Morris, bine ați venit la Camp David", spuse un agent al Serviciilor Secrete prea tânăr pentru a-și aminti de perioada în care Marcus fusese în poliție, strângându-i mâna femeii. "Agent Ryker, bun venit înapoi. Și am adus un scaun cu rotile în caz că..."
Marcus a strâns mâna puștiului și a scăpat de glumă, convins că unii dintre veterani l-au pus să facă asta. Agentul zâmbi. Jenny și-a înăbușit un râs. Marcus i-a ignorat pe amândoi. Sigur, în Liban fusese bătut până la moarte. Dar în niciun caz nu avea de gând să le ofere acestor idioți satisfacția de a-l vedea dus pe roți să-l vadă pe președintele Statelor Unite. Luându-și geanta de la agentul care nu putea avea mai mult de douăzeci și ceva de ani, Marcus se îndreptă șchiopătând spre Laurel Lodge, unde urma să înceapă ședința Consiliului Național de Securitate.
Primele douăzeci de minute au fost o ceață. Discuții plictisitoare. Puneri la curent cu chestiuni pe care Marcus le considera neimportante și o totală pierdere de timp dată fiind urgența momentului. În cele din urmă, a venit rândul său să se adreseze acestui corp august.
Tresărind în timp ce se ridica în picioare, Marcus s-a îndreptat spre podium. Știa că toți ochii se uitau la el, nu doar din cauza cicatricilor și arsurilor de pe fața, gâtul și mâinile lui, ci și din cauza gravității a ceea ce venise să spună.
La urma urmei, era pe cale să le ceară să ucidă un om.
În cealaltă parte a lumii.
Cu foarte puțin preaviz.
Cu foarte puține dezbateri.
Și în opoziție directă cu recomandarea unuia dintre cei mai respectați și apreciați membri ai cabinetului, ca să nu mai vorbim de șeful aparent al lui Marcus.
În conversațiile ulterioare cu cei mai apropiați prieteni ai săi, cel puțin cu cei care aveau acces la informații strict secrete, Marcus nu și-a putut aminti exact cum a fost prezentat sau primit de comandantul suprem și de cabinetul său de război în acea dimineață umedă de sâmbătă. Nici măcar nu-și amintea să-i fi mulțumit președintelui Andrew Clarke sau restului NSC pentru tot ceea ce făcuseră pentru a-l salva pe el și pe colegii săi din spatele liniilor inamice din Liban. Tot ce își amintea era imensul disconfort fizic pe care încerca să îl ascundă de cei din cameră. Și imensa repulsie personală pe care o simțea din partea bărbatului care stătea chiar vizavi de el.
Marcus a luat telecomanda de pe podium și s-a forțat să se concentreze. Momentul era suprarealist. Se trezise la 1.400 de mile depărtare, în barăcile unei facilități a Marinei americane din Guantanamo Bay, Cuba. Acum, după trei zboruri pline de turbulențe - primul spre Miami, al doilea spre Joint Base Andrews și apoi călătoria cu elicopterul Marinei - se afla în sala principală de conferințe cu lambriuri de lemn de pe terenul întinsului refugiu prezidențial din luxuriantii Munți Catoctin din Maryland.
Uitându-se la bărbații și femeile distinse care stăteau pe scaunele cu tapițerie albastră în jurul mesei de stejar lustruit, Marcus s-a simțit ca și cum s-ar fi aflat în fața unui juriu. I se dăduseră doar

cincisprezece minute pentru a prezenta cel mai important caz al vieții sale.
În teorie, William "Bill" McDermott - consilierul pentru securitate națională al SUA ar fi trebuit să fie cel mai apropiat aliat al său din sală. Cei doi bărbați se cunoșteau de aproape douăzeci de ani. Totuși, realitatea era mai complicată. După terminarea studiilor la Yale, McDermott devenise ofițer în pușcașii marini, servind trei misiuni de luptă în Afganistan și două în Irak. Acolo se cunoscuseră. Timp de mai mulți ani, McDermott a comandat unitatea lui Marcus. Se înțeleseseră destul de bine, dar la întoarcerea la viața civilă, deși păstraseră legătura, nu erau foarte apropiați.
McDermott obținuse un MBA la Wharton, apoi un masterat în studii de securitate națională la Georgetown, după care făcuse avere pe Wall Street înainte de a reintra în serviciul guvernamental. Acum în vârstă de 47 de ani, McDermott devenise unul dintre cei mai apropiați și mai de încredere colaboratori ai președintelui Clarke.
Cu mai mult de cinci ani mai tânăr decât McDermott, Marcus se căsătorise cu iubita lui din liceu, se alăturase Serviciilor Secrete și lucrase zi și noapte pentru a-și câștiga un loc în echipa de elită a Casei Albe, înainte de a se întâmpla o tragedie - uciderea soției și a singurului său copil în timpul unui jaf la un magazin care a mers prost - care l-a aruncat într-o depresie profundă care i-a distrus cariera. Modul în care Marcus a fost târât înapoi în serviciul guvernamental împotriva voinței sale a fost o poveste în sine, deși extrem de secretă și nici măcar cunoscută de toți cei din jurul acestei mese. Și totuși, iată-l aici, unul dintre cei mai eficienți, deși controversați, agenți ai Agenției Centrale de Informații. Și cine se opusese cel mai înverșunat recrutării sale în Agenție? Bill McDermott. În ultimii ani, cei doi se împăcaseră. Cu toate acestea, în sufletul lui Marcus persistau îndoieli nespuse cu privire la cât de mult putea avea încredere în McDermott atunci când lucrurile erau în joc.
Carlos Hernandez era o altă persoană pe care Marcus o citea cu greu. Viceamiral cu trei stele în retragere, Hernandez fusese unul dintre latino-americanii cu cel mai înalt rang care au servit vreodată în armata americană. Apoi, Clarke l-a ales drept contracandidat, iar Hernandez a devenit primul cubano-american ales vreodată vicepreședinte al Statelor Unite. Născut în Miami din prima generație de imigranți din Havana, Hernandez avea doar 57 de ani. De la depunerea jurământului, suferise două atacuri de cord și fusese obligat de medici să se supună unei triple operații de bypass, urmată de luni de zile de repaus la pat și reabilitare. Problemele de sănătate ale vicepreședintelui au fost cu atât mai șocante cu cât, în anii tinereții sale în Marină, fusese un boxer neînvins, un luptător de stradă din barrios care nu stătea niciodată prea mult la pământ și căruia îi plăcea să dea lovitura de grație pe care adversarii săi nu o puteau vedea venind. Acum era din nou în ring și se străduia din greu să recupereze timpul pierdut. Din cauza problemelor de sănătate ale vicepreședintelui, Marcus avusese foarte puține interacțiuni personale cu acesta. Erau străini, nu spirite înrudite, iar ochii vicepreședintelui nu trădau acum niciun indiciu cu privire la poziția pe care urma să o adopte în privința acestui vot extrem de important.
Secretarul Apărării, Cal Foster, și generalul James Meyers, stoicul șef al Statului Major Interarme, erau cu totul altfel. Marcus lucrase îndeaproape cu fiecare și credea că se poate baza pe amândoi. Totuși, nu era neapărat cazul cu Margaret "Meg" Whitney. Secretarul de stat în vârstă de șaizeci și unu de ani era supranumită de colegii săi "Vulpea argintie", atât pentru că era un negociator strălucit și un jucător de poker criminal, cât și pentru că refuza să își vopsească părul castaniu. Guvernator al statului New Mexico timp de două mandate și fost ambasador

în Marea Britanie, Whitney era o stea în ascensiune în administrație, mai ales acum, când neobosita ei diplomație de navetă încheiase cea mai neașteptată afacere a secolului: tratatul istoric de pace dintre Israel și Regatul Arabiei Saudite. Marcus jucase un rol important în inițierea negocierilor. Făcuse chiar parte din echipa de avansare DSS a lui Whitney în mai multe călătorii, inclusiv cea la granița israeliano-libaneză, care se terminase cu un schimb brutal de focuri și cu propria sa captivitate. Cu toate acestea, el nu petrecuse niciodată prea mult timp cu secretara. Din câte știa el, ea îl învinovățea pentru războiul cu rachete care izbucnise între Hezbollah și israelieni, un război care aproape îi distrusese șansa la Premiul Nobel. Nimeni nu știa de partea cui va sfârși când se va liniști totul.
În cele din urmă, însă, votul unei singure persoane din acest juriu a contat cu adevărat - președintele Statelor Unite - iar acesta putea vota în ambele direcții.
5
Andrew Hartford Clarke era o ghicitoare, învăluită într-un mister, în interiorul unei enigme.
Acum, în al doilea mandat al administrației Clarke, Marcus a găsit potrivită replica lui Winston Churchill care descria cât de dificil era să înțelegi, cu atât mai puțin să prezici, acțiunile Kremlinului în încercarea de a prevedea mișcările comandantului său șef.Fostul director general, care s-a făcut pe sine, care vorbește fără menajamente și care are o fire dură, a petrecut două decenii pe Wall Street, câștigând sume uimitoare de bani, înainte de a șoca clasa politică renunțând la tot și candidând la funcția de guvernator al statului New Jersey. Sfidând literalmente toți experții și pronosticatorii politici, Clarke nu numai că a câștigat - chiar dacă la limită - dar a îndeplinit două mandate complete în Trenton, reducând taxele și cheltuielile, echilibrând bugetul și reducând radical rata criminalității din stat, până atunci în creștere vertiginoasă, înainte de a-și îndrepta privirea spre marele premiu.
Nimeni nu credea că Clarke ar putea ajunge la Casa Albă, însă a câștigat președinția în urma unei victorii electorale zdrobitoare. Desigur, el a intrat în funcție fără experiență în domeniul politicii externe sau al securității naționale. Nici nu servise vreodată în armată. Asta l-a îngrijorat pe Marcus. Cu toate acestea, spre cinstea sa, Clarke reușise să navigheze cu succes într-o criză internațională după alta, mult mai abil decât se temuse Marcus.
Totuși, cel mai mare punct forte al lui Clarke era și cea mai mare slăbiciune a sa. În loc să fie ghidat de un set de principii ideologice fixe, omul se mândrea că este imprevizibil. Este adevărat că acest lucru i-a ținut pe inamicii Americii cu garda jos, mereu nesiguri de ceea ce puteau face și de ceea ce l-ar fi putut declanșa pe Clarke. Dar pentru aliații Americii, lipsa de predictibilitate a lui Clarke era atât stresantă, cât și exasperantă. Israelienii ajunseseră să creadă că el îi sprijină cu adevărat. La fel credeau și moderații din lumea arabă. Dar liderii NATO? Nu atât de mult. Iar liderii Coreei de Sud, Japoniei, Taiwanului și ai altor puteri din Pacific se simțeau tot mai puțin în siguranță, chiar dacă se confruntau cu un Beijing tot mai beligerant.
Când Clarke a preluat funcția, Marcus era încă în Serviciul Secret, un membru decorat al echipei de protecție prezidențială pentru rolul său în împiedicarea unui atac terorist asupra Casei Albe, cu ani înainte. Dar Clarke și Marcus nu au fost niciodată apropiați. De-a lungul anilor, avuseseră chiar câteva neînțelegeri serioase, deși cu cât Marcus avea mai multe rezultate pe teren, cu atât Clarke se apropiase mai mult de el. Marcus habar nu avea dacă acest lucru îl va ajuta astăzi.
În cele din urmă, cea mai importantă voce care îl va influența pe Clarke va fi Richard Stephens, directorul Agenției Centrale de Informații.

Acum în vârstă de șaizeci și șase de ani, Stephens era considerat decanul comunității de informații. Cunoscut atât de prieteni, cât și de dușmani drept "Bulldog", fumătorul înrăit de brandy avea abia 1,65 m înălțime, peste 90 de kilograme, era chel și avea un temperament exploziv. Senator de Arizona cu trei mandate, fusese mult timp președinte al Comisiei senatoriale pentru informații înainte de a fi numit de Clarke director al CIA în prima zi a primului mandat al acestuia. Motivul a fost destul de clar. Cei doi bărbați erau prieteni de golf de mult timp și cei mai apropiați aliați politici. În spatele ușilor închise, le plăceau trabucurile cubaneze și, în plus, poveștile ieșite din comun.
Din motive pe care Marcus putea doar să le ghicească, Stephens îl ura cu înverșunare. Încercase neîncetat să îl împiedice pe Marcus să lucreze pentru Agenție, iar când Clarke îl contrazise, Stephens se străduise din greu să îl alunge pe Marcus.
Complicând lucrurile, Marcus nu era cel mai eficient orator. Cariera lui fusese condusă în umbră, nu în lumina reflectoarelor.
Luând o înghițitură de apă și întrebându-se de ce analgezicele nu își făceau treaba, a respirat adânc, a strâns telecomanda puțin mai tare și a început prezentarea PowerPoint pe care o asamblase în grabă în drum spre Gitmo.
O fotografie alb-negru granulată a apărut pe ecranele mari cu panou plat de pe pereții din jurul lui. Marcus și-a dat seama că își lăsase notițele la locul său de la masa de conferințe. Nevrând să arate ca un idiot, așa cum se simțea acum, dacă se întorcea să le recupereze, a ales să continue, făcând prezentarea din memorie.
"Domnule președinte, acesta este cel mai căutat om din lume", a început Marcus. "Pentru familia sa, este cunoscut sub numele său, Walid Abdel-Shafi. Pentru discipolii săi, este cunoscut sub numele de "Părinte". Pentru comunitatea jihadistă, este cunoscut drept "libianul". Pentru voi, el este cel mai bine cunoscut ca Abu Nakba, "părintele dezastrului"".
Marcus a difuzat un scurt videoclip cu Abu Nakba, acum în vârstă de 80 de ani, plimbându-se printr-un parc, înconjurat de copii mici care îl aclamau și îi dădeau sărutări și flori proaspăt tăiate. Părul lung și ondulat al bărbatului era complet cărunt, la fel ca și barba sa neîngrijită. Era aplecat, mergea cu un baston de lemn și purta sandale de piele și o tunică albă acoperită de clasicul halat libian cunoscut sub numele de jard.
"Să fim clari", a spus Marcus în timp ce rula înregistrarea video. "În calitate de fondator al rețelei teroriste pe care am ajuns să o cunoaștem sub numele de Kairos, acest om a fost responsabil pentru uciderea mai multor americani decât oricine altcineva de la Osama bin Laden încoace. De aceea, domnule președinte, ați ordonat cea mai amplă, costisitoare și exhaustivă vânătoare de oameni din istoria Americii, pe locul doi după vânătoarea lui bin Laden. A fost o onoare pentru mine să fac parte din această vânătoare și mă aflu astăzi aici pentru a vă spune că acum știm unde se ascunde Abu Nakba și pentru a vă asigura că avem ocazia să eliminăm această amenințare majoră la adresa securității americane și globale, dar numai dacă acționăm rapid."
6
Jenny Morris își privea colegul operând în groapa cu lei.
Putea să vadă că avea dureri severe. Știa la ce presiune imensă era supus. Stephens îl voia plecat. Whitney era cel mult un aliat călduț. Hernandez abia îl cunoștea. Acest lucru era valabil și pentru majoritatea celorlalți oficiali din jurul mesei. Teoretic, McDermott ar fi trebuit să-l susțină, dar această relație era complicată din motive pe care ea nu le deslușise niciodată. Președintele? Ei bine, Clarke era un om greu de citit în cele mai bune zile.

Cu toate acestea, oricât de mult îi părea rău lui Jenny pentru Marcus - pentru torturile pe care le îndura din partea agenţilor Hezbollah şi Kairos din Liban şi pentru pierderile personale îngrozitoare pe care le suferise de-a lungul anilor - ştia, de asemenea, că această cameră îl subestima grav. În toţi anii petrecuţi în Agenţia Centrală de Informaţii, Jenny nu întâlnise pe nimeni ca Marcus Ryker. Poate că era cel mai inteligent şi mai curajos agent operativ pe care îl întâlnise vreodată în guvernul ei sau al altcuiva, şi cu cât petrecea mai mult timp cu el, cu atât îl plăcea mai mult şi avea mai multă încredere în el.
Primind un semn din cap de la Marcus, Jenny se ridică repede şi împărţi tuturor celor prezenţi dosare negre marcate TOP SECRET. Fiecare era numerotat. Fiecare trebuia să îi fie returnat la sfârşitul întâlnirii. Fiecare conţinea dovezi strict secrete care susţineau tot ceea ce ea şi Marcus urmau să spună. Erau lacune în prezentare, recunoscu ea - chiar dacă numai pentru ea însăşi - lacune pe care Stephens avea să încerce să le exploateze cât mai bine. Dar era o lucrare solidă, iar ea o susţinea.
"Până în prezent", a continuat Marcus, "am capturat şi analizat 6,2 milioane de e-mailuri, am trecut prin 4,37 milioane de mesaje text, am interceptat 12.109 apeluri telefonice, am intervievat 343 de martori şi am interogat 93 de combatanţi inamici. Dar descoperirea crucială a avut loc acum patru zile, când eu şi echipa mea l-am capturat pe acest om în Doha, Qatar."
Marcus a pus o altă fotografie pe ecran. Deşi puţin decolorată, aceasta era color. Abu Nakba putea fi văzut în stânga. Marcus l-a identificat pe bărbatul din dreapta - cu cel puţin o jumătate de secol mai tânăr - ca fiind Hamdi Yaşar.
"Hamdi Yaşar a împlinit recent treizeci şi unu de ani. Cetăţean turc. Născut şi crescut în Istanbul. S-a mutat la Doha în urmă cu un deceniu. A devenit jurnalist pentru un cotidian turc. Apoi a fost angajat ca producător de teren pentru reţeaua de ştiri prin satelit Al-Sawt, unde a câştigat numeroase premii şi aprecieri. Dar în tot acest timp a fost un agent Kairos, loial în primul rând lui Abu Nakba. Într-adevăr, acesta este cel mai important şi de încredere consilier al libianului. Acesta este omul care a plănuit cel puţin o duzină de atacuri teroriste majore de la Londra la Lisabona, de la Varşovia la Washington şi de la Johannesburg la Ierusalim."
Marcus a afişat acum o serie de fotografii ale lui Hamdi Yaşar. Unele îl arătau în arest şi purtând o salopetă portocalie. Altele îl arătau întâlnindu-se cu diverşi lideri mondiali, de la preşedinţii Rusiei şi Turciei până la liderul suprem al Iranului şi un grup de generali din China comunistă. Apoi au apărut imagini ale apartamentului lui Yaşar, ale seifului şi ale armelor, fişierelor şi dispozitivelor electronice pe care Marcus şi echipa sa le-au confiscat.
"Hamdi Yaşar poate că nu vorbeşte cu noi - încă - dar credeţi-mă, hard disk-urile sale sunt", a spus Marcus, explicând săptămâna pe care el şi echipa sa tocmai o petrecuseră la Gitmo. "Telefoanele lui sunt. Fişierele lui sunt. Clipurile video ale fiecărui atac pe care le-am găsit în posesia lui sunt cu siguranţă."
Marcus i-a predat cuvântul lui Jenny.
Deşi mai tânără decât el, Jenny lucra pentru Agenţie de mai bine de zece ani. Fusese cea mai tânără angajată promovată vreodată ca şefă de staţie, şi tocmai în Moscova. Acolo se întâlniseră cei doi. Acolo îşi întâlniseră reciproc abilităţile şi curajul. Jenny îi salvase la limită viaţa lui Marcus. El o salvase pe a ei chiar mai la limită. Ceea ce începuse ca o rivalitate se transformase într-un respect plin de ranchiună, iar Jenny ştia că Marcus o considera unul dintre cei mai de încredere membri ai echipei sale şi un prieten personal.

I-a cerut să prezinte camerei o serie de fotografii din dronă și satelit, explicând de ce tot ceea ce descoperiseră indica o anumită instalație.
"Aceasta", a spus ea, "este casa lui Abu Nakba. Acest complex este situat în deșerturile din vestul Libiei, chiar lângă un oraș numit Ghat, nu departe de granița algeriană. Aceasta este baza de operațiuni pentru Kairos. Și credem că Abu Nakba și majoritatea liderilor săi se află în acest complex chiar în acest moment".
Jenny a trecut apoi printr-o serie de diapozitive furnizate de NSA care identificau un telefon prin satelit cumpărat de Hamdi Yașar în Doha cu șase luni înainte.
"Acum, că avem toate telefoanele lui Hamdi Yașar", a continuat Jenny, "știm că acest agent senior Kairos a apelat un anumit telefon prin satelit mai mult decât orice alt număr. De patruzeci și două de ori în ultimele 180 de zile. Aceste apeluri au fost de obicei mai lungi decât aproape orice alt apel efectuat de Yașar, durând adesea o oră sau mai mult. Iar NSA mi-a confirmat încă o dată - chiar înainte de începerea acestei reuniuni - că telefonul prin satelit la care Yașar a sunat atât de des este încă activ și se află la ultimul etaj al clădirii principale din incinta libiană."
Jenny i-a întors prezentarea lui Marcus.
"El este, domnule președinte. Acela este Abu Nakba", a spus Marcus. "Acesta este cel pe care Hamdi Yașar l-a sunat la fiecare patru zile, adesea timp de ore întregi. Și, pentru a fi clar, domnule președinte, aceasta este prima dată când am identificat cu exactitate unde se află Abu Nakba în timp real."
În acest moment, Stephens a luat-o razna.
"Nu, nu și la naiba, nu", a strigat Stephens, trântind pumnul pe masă. "Acesta nu este punctul de vedere al Agenției Centrale de Informații - deloc - nici pe departe."
Toată lumea din cameră a sărit, cu excepția lui Marcus, care văzuse erupția venind. Era surprins doar că a durat atât de mult.
"Și, cu tot respectul cuvenit, domnule președinte, trebuie să repet obiecțiile pe care vi le-am făcut în particular aseară și din nou în această dimineață", a adăugat Stephens rapid, roșu la față și ieșind practic de pe scaun. "Știu că ați apreciat o parte din munca pe care domnul Ryker a făcut-o în trecut, chiar și în trecutul recent. Dar trebuie să vă reamintesc: El nu este un om al Agenției. Nu a fost instruit la Fermă. Nu și-a plătit datoriile. Refuză să opereze după regulile noastre de joc. Și trebuie să vă reamintesc tuturor de câte ori a adus această Agenție - de fapt, această administrație - în pragul unei calamități și umilințe internaționale?"
Camera a rămas tăcută până când Clarke a vorbit în cele din urmă.
"Richard, sunt conștient de istoria ta cu agentul Ryker de aici, dar..."
"Nu este vorba de asta, domnule - nu este nimic personal", a intervenit Stephens. "Este faptul că..."
Dar Clarke l-a întrerupt. "Nu sunt interesat de trecut, Richard. Vreau să știu doar un singur lucru. Abu Nakba este sau nu este în acel complex?"
"Nu, domnule președinte", a răspuns Stephens, reducând intensitatea. "Nu sunt convins de asta, și nici analiștii mei de top, cu excepția agentului Morris."
"De ce nu?"
"Tot ceea ce tocmai ați auzit, domnule, a fost circumstanțial, în cel mai bun caz. Hamdi Yașar a cumpărat un telefon prin satelit în Doha - și ce dacă? Și vorbește mult pe el - și ce? Asta nu dovedește că Abu Nakba este omul cu care vorbește. Am văzut fotografii cu Abu Nakba plimbându-se prin curtea acelui complex sau sorbind ceai pe balcon? Nu. Am auzit interceptări ale unor convorbiri telefonice reale în care putem auzi vocea lui Abu Nakba? Nu. Am primit o dronă deasupra locului abia aseară

târziu. Am primit imagini prin satelit abia acum câteva ore. Acum, ar putea fi libianul acolo? Da, este posibil. Orice este posibil. Dar pur și simplu nu știm sigur într-un fel sau altul. Lucrurile se mișcă prea repede. Iar martorii cheie nu vorbesc."
"Cum ar fi cine?" A întrebat Clarke.
"Hamdi Yaşar pentru unul", a răspuns Stephens.
"Ce vrei să spui?"
"Îl avem pe Hamdi Yaşar în custodie de patru zile. Ne-a spus că i-a dat telefonul lui Abu Nakba? Nu. Ne-a spus că Abu Nakba se află în acel complex? Nu. De ce nu? Pentru că Hamdi Yaşar nu vorbeşte - nici despre asta, nici despre nimic. Și de ce nu? Pentru că dl Ryker de aici nu are curajul să îl interogheze cum trebuie. Așa cum am spus, domnul Ryker nu este unul dintre noi, domnule. Nu a fost antrenat pentru interogatorii. Nu a fost antrenat să fie un agent de teren. Nu a fost antrenat pentru nimic din toate astea. Dar a-i permite să conducă această investigație - contrar obiecțiilor mele ferme - pregătește această administrație pentru dezastru."
Stephens a scanat fețele colegilor săi, apoi s-a întors la Clarke.
"Uite, îmi dau seama că există un grad puternic de simpatie pentru domnul Ryker în această cameră, mai ales după tot ce a suferit în ultima vreme. Dar sincer, un om care a fost supus la o asemenea tortură și degradare - fără timp să se recupereze, cu atât mai puțin să câștige o anumită distanță, o anumită perspectivă - este cu adevărat în poziția de a ne conduce în luptă? Chiar dacă ar fi calificat pentru a face acest lucru, vă reamintesc că dl Ryker este victima unei crime. Acest lucru a devenit personal pentru el și îi întunecă judecata."
7
Toate privirile s-au îndreptat spre Clarke, care își freca tâmplele. Era evident că președintele cântărea serios cazul lui Stephens. Ceea ce nu era clar era în ce parte înclina. "Agent Ryker, ați dori să răspundeți?" a întrebat Clarke.
Asta a fost. Argumentele finale. Arsurile de pe pieptul lui Marcus și vânătăile care-i acopereau spatele și trunchiul îi distrageau atenția. Deși nu avea nicio intenție să recunoască, analgezicele își făcuseră în sfârșit efectul și îi întunecau gândirea. Și s-a trezit surprins de cât de palid arăta președintele și de cât de mult slăbise bărbatul de când se văzuseră ultima oară. Faptul că părul lui Clarke era mai cărunt și pungile de sub ochi mai pronunțate de la preluarea mandatului nu era o surpriză. Procesul accelerat de îmbătrânire era normal pentru orice comandant suprem. Dar acest lucru era diferit. Ceva nu era în regulă, iar Marcus a simțit o durere sinceră de îngrijorare pentru el.
Forțându-se să se reconcentreze, Marcus a luat o înghițitură de apă și apoi a început să vorbească. "Da, este personal", a început el. "Nu ar trebui să fie personal pentru fiecare dintre noi în această cameră, după toți prietenii și colegii care au fost uciși la ordinele lui Abu Nakba?"
Jenny, în zborul de la Miami, fusese cea care anticipase linia de atac a lui Stephens. Ea îi sugerase să pregătească slide-uri PowerPoint pentru replică, iar Marcus, recunoscător, le folosea acum.
Le-a amintit de omul care obișnuia să stea chiar la această masă, generalul Barry Evans, fostul consilier pe probleme de securitate națională, în timp ce prezenta fotografii ale lui Evans cu Clarke, ale lui Evans cu Hernandez, ale lui Evans cu întreaga echipă a NSC, iar apoi selecta imagini ale atentatului sinucigaș planificat de Kairos la 10 Downing Street din Londra, care îl ucisese pe om. Niciuna dintre fotografii nu a fost macabră, doar suficient pentru a sublinia ideea. Apoi, Marcus le-a arătat imagini ale unui atentat cu mașină capcană din centrul Washingtonului, ordonat tot de Abu Nakba, cel care îl ucisese pe Tyler Reed, ambasadorul SUA la Moscova, pe care Clarke intenționa să îl

numească noul adjunct al secretarului de stat. Toţi ochii din sală erau aţintiţi asupra ecranelor, Marcus postând apoi fotografii ale lui Reed cu Clarke, Reed cu secretarul Whitney şi Reed cu soţia şi fiicele sale. Apoi au apărut fotografii ale lui Clarke şi Whitney cu Janelle Thomas, adjunctul secretarului de stat. Acestea au fost urmate de imagini cu trupul ciuruit de gloanţe al lui Thomas pe podeaua însângerată a Bisericii Baptiste Lincoln Park, un alt atac Kairos din centrul D.C. Lista a continuat, dar Marcus a simţit că şi-a spus punctul de vedere.
"Agent Ryker, îi plângem - toţi îi plângem", a spus Clarke când s-au reaprins luminile. "Dar întrebarea nu este dacă vrem să îl aducem pe Abu Nakba în faţa justiţiei. Întrebarea care se pune acum este dacă Abu Nakba este sau nu în acel complex."
"Nu am nicio îndoială că Abu Nakba se află în acel complex, domnule", a spus Marcus, privindu-l pe preşedinte în ochi. "Aveţi dosarul. Totul este acolo. Dovezile pot fi circumstanţiale, dar sunt copleşitoare. Şi aş dori să vă reamintesc tuturor că Agenţia nu a avut niciodată fotografii sau interceptări telefonice ale lui Osama bin Laden în acel complex din Abbottabad. Dar el a fost acolo. Iar predecesorii voştri au luat decizia corectă trimiţând forţele americane pentru a-l doborî."
Clarke a deschis dosarul şi a început să îl răsfoiască.
"Acestea fiind spuse, dle preşedinte, trebuie să adaug o întrebare. Vă puteţi imagina furtuna politică care ar fi rezultat dacă predecesorii dvs. nu ar fi acţionat pentru a-l elimina pe bin Laden - dacă ar fi urmat sfatul celor care se opuneau - şi apoi naţiunea ar fi aflat că au stat cu mâinile în sân în loc să facă tot posibilul pentru a menţine ţara în siguranţă?"
Marcus s-a întors la locul său, mulţumit că a prezentat cel mai eficient caz posibil.
Dar Stephens era pregătit cu propria sa replică. "Domnule preşedinte, înainte de a lua o decizie finală, amintiţi-vă de 7 mai 1999", a spus directorul Central Intelligence, cu un ton mai calm acum şi mai încrezător.
"Ce s-a întâmplat pe 7 mai?" a întrebat Clarke.
"A fost ziua în care, în timpul războiului din Serbia, Statele Unite au bombardat o clădire din Belgrad, fiind sigure că era o ţintă inamică, doar pentru a descoperi că tocmai bombardaseră ambasada Chinei. Trei morţi. Aproape două duzini de răniţi. Şi o criză cu Beijingul care durează până în ziua de azi."
Marcus s-a încordat.
"Şi cum rămâne cu 7 aprilie 2003?" Stephens a continuat. "Aceea a fost noaptea în care un bombardier american B-1 a aruncat un grup de bombe de două mii de lire sterline de tip bunker-buster asupra restaurantului Al Sa'ah din districtul Mansour din Bagdad. De ce? Pentru că bărbaţii şi femeile care stăteau în jurul acestei mese credeau că Saddam Hussein şi cei doi fii ai săi erau acolo. Doar că nu erau. Iar bombele au ratat ţinta oricum, aterizând în casele din apropiere şi omorând în schimb doisprezece irakieni nevinovaţi".
Stephens a făcut o pauză de efect, apoi a mai oferit încă una.
"Apoi este 6 iulie 2008. De ce este importantă această dată? Pentru că este ziua în care Casa Albă a fost convinsă că avea în vizor un grup de teroriști al-Qaeda şi talibani într-un oraş afgan numit Haska Meyna. Era foarte puţin timp pentru a lua o decizie. Aşa că preşedintele a dat ordinul. Şi ce s-a întâmplat? Am ajuns să bombardăm un grup de civili care se îndreptau spre o nuntă. Patruzeci şi şapte de morţi, inclusiv treizeci şi nouă de femei şi copii. Alţi nouă au fost răniţi. Nu a fost doar o tragedie umanitară. A fost un dezastru politic şi de relaţii publice fără margini."
Stephens s-a lăsat pe spate în scaunul său.

"Uite, am fost în acest joc mult, mult timp", a spus el. "Am văzut preţul unei greşeli pripite. Şi eu, unul, nu vreau să mai plătesc vreodată acel preţ. Poate că Ryker are dreptate. Poate că are dreptate. Dar dacă se înşeală? Imaginaţi-vă furtuna globală care va înghiţi această administraţie. Cum vor reacţiona saudiţii dacă vom ucide o mulţime de musulmani nevinovaţi în ajunul semnării păcii de marţi? Cum va reacţiona ONU? Cum va reacţiona Papa? Credeţi că va mai veni în Statele Unite în turneul său de pace de luna viitoare? Nici nu-mi pot imagina".
Acum Stephens se uita direct peste masă la Marcus.
"Domnule Ryker, mai devreme aţi citat cazul acestui organism care a decis să trimită forţe speciale în Pakistan pentru a-l doborî pe Osama bin Laden. Aveţi dreptate, desigur - aceea a fost o decizie bazată pe dovezi circumstanţiale. Dar aţi omis să menţionaţi că CIA a monitorizat acea casă din Abbottabad timp de luni de zile. Urmărind piste. Adunând dovezi. Eliminând alte scenarii. Şi a împins deţinuţii de la Gitmo din greu - foarte greu, mult mai greu decât eşti dispus să împingi - pentru a obţine fiecare fărâmă de intel am putut posibil înainte de a lua astfel de riscuri. Nu şi tu. Îi cereţi preşedintelui să ia o decizie într-o fracţiune de secundă pentru a trimite piloţii noştri de vânătoare - cei mai curajoşi şi mai bine pregătiţi bărbaţi şi femei din lume - în pericol pe baza unor presupuneri, împotriva unei ţinte necunoscute, cu ocupanţi necunoscuţi, pentru un rezultat necunoscut. Acesta este un pariu riscant cu cărţile pe care le ai, tinere. Prea riscant."
Cu toţi ochii aţintiţi asupra lui, Marcus şi-a simţit faţa şi gâtul înroşite de furie. Aroganţa acestui tip depăşise orice limită.
"Domnule preşedinte, îmi cunoaşteţi istoria familiei şi îmi ştiţi dosarul de serviciu", a început el, cu vocea calmă, dar fermă. "Sunt foarte conştient de riscurile la care îi veţi supune pe piloţii noştri, domnule, şi nu cred că vă cer să acţionaţi nechibzuit. Urmăresc dovezile. Nu capriciile mele. Nu pasiunile mele. Ci dovezile adunate cu grijă. Dovezi care duc la acea clădire din Libia. Un complex masiv şi sofisticat în mijlocul pustietăţii. Cu pereţi din blocuri de ciment de şase metri înălţime. Fără fire de telefon. Nu una, ci două antene de satelit. Turnuri în toate cele patru colţuri. O poartă de intrare forţată cu oţel. Şi un telefon prin satelit apelat în mod repetat de cel mai de încredere consilier al lui Abu Nakba. Vorbeşte acel consilier? Nu. Recunosc că nu. Dar nu pentru că nu l-am forţat şi nu l-am forţat tare."
Abia atunci Marcus s-a întors pentru a-l privi pe Stephens în ochi.
"Acum, directorul Central Intelligence chiar mă întreabă dacă i-am urmat ordinele explicite de a-l tortura pe Hamdi Yaşar? Mă întreabă cu adevărat în mod oficial, în prezenţa Consiliului Naţional de Securitate, dacă am respectat ordinele pe care domnul Stephens mi le-a dat verbal prin telefon în două ocazii diferite şi în scris într-o telegramă clasificată pe care am primit-o la Gitmo în ziua în care am sosit eu şi agentul Morris - ordine pe care eu le consider ilegale? Permiteţi-mi să fiu clar, dle preşedinte: Nu, nu am făcut-o."
8
Naţiunii i se va spune că votul NSC a fost unanim în favoarea grevei. Practic, a existat un vot negativ. Dar, întrucât directorul CIA nu avea dreptul, conform legii, să facă recomandări politice - era limitat la informaţii şi analize -, Clarke a insistat ca votul împotrivă al lui Stephens să nu conteze şi că era vital să nu permită presei să perceapă nicio urmă de disensiune.
Clarke a semnat ordinul scris pe care secretarul apărării Foster îl pregătise în prealabil. Foster, la rândul său, a notificat Centrul Naţional de Comandă Militară, în adâncul Pentagonului. De acolo, ordinul a ajuns la centrul de informaţii de luptă al USS Nimitz, care naviga pe apele albastre şi strălucitoare ale Mediteranei, chiar la sud de Italia.

Primul dintre cele patru avioane de vânătoare stealth a decolat de pe puntea portavionului cu propulsie nucleară sub soarele strălucitor al după-amiezii. Fără discuții radio, acestea erau invizibile și nedetectabile chiar și în plină zi. Propulsat de două motoare turbofan Pratt & Whitney, F-35C Lightning - versiunea Navy a avioanelor de luptă comune - a atins rapid plafonul de serviciu de cincizeci de mii de picioare, apoi a virat puternic spre sud, îndreptându-se spre țintă de două ori mai repede decât viteza sunetului.
La douăzeci și nouă de ani, comandorul Bobby "Wolf" Mitchell era unul dintre cei mai experimentați piloți F-35 din armata americană. Cu siguranță era cel mai experimentat aviator de pe Nimitz. Adevărat, nu efectuase niciodată un raid de bombardament în Africa de Nord. Nici unul dintre cei trei colegi mai tineri ai săi. Dar misiunea era un vis: vaporizarea cartierului general al Kairos.
Mitchell se bucura de această șansă. Cu doar o săptămână înainte, Abu Nakba ordonase loialilor săi să lanseze un raid nerușinat la granița israeliano-libaneză. După un schimb brutal de focuri, celula jihadistă a capturat doi americani, dintre care unul era un agent CIA foarte valoros, precum și nepotul prim-ministrului israelian. Aceasta, la rândul său, a declanșat ceea ce fusese deja supranumit "al treilea război din Liban", o bătălie masivă cu rachete și la sol care a făcut ravagii de ambele părți ale graniței.
Cumva - și nimeni nu părea să știe sigur, deși tot felul de zvonuri circulau - ofițerul CIA evadase și organizase salvarea colegilor săi. O încetare a focului era acum în vigoare. Rachetele nu mai erau în aer. Tancurile se retrăgeau la bazele lor. Cu toate acestea, Mitchell a fost uimit de amploarea distrugerii într-un timp atât de scurt. Sute de israelieni și libanezi erau morți. Alte mii erau rănite. Zeci de case, spitale, fabrici, ferme, sinagogi și moschei fuseseră avariate sau distruse.
Dar acum Abu Nakba și comandanții săi superiori, oamenii responsabili pentru tot carnagiul, urmau să plătească, și nici măcar nu aveau să vadă ce se întâmplă.
Factorul complicat - și pentru Mitchell nu era nesemnificativ - era o furtună masivă de nisip care mistuia spațiul aerian deasupra țintei lor și pe o rază de mii de kilometri în toate direcțiile. Însuflețită de zile întregi în Depresiunea Bodélé, un lac uscat din Republica Ciad, furtuna se îndrepta acum spre vest prin Sahara, prin Libia și Algeria, îndreptându-se cu viteză mare spre Mauritania și Maroc. Îngropând totul în calea sa, aceasta reducea vizibilitatea la sol la zero.
Mitchell își scana instrumentele, verificând de trei ori dacă nava sa era încă invizibilă pentru toți inamicii posibili și dacă armele sale erau înarmate, blocate și gata de lansare. Erau gata. Și erau. Totuși, își simțea inima bătându-i în piept și transpirația formându-se în interiorul mănușilor de zbor Nomex. La urma urmei, el era responsabil pentru un avion care i-a costat pe contribuabilii americani 110 milioane de dolari să îl cumpere și 36.000 de dolari pe oră să îl piloteze. Pentagonul prezenta avionul publicului ca fiind cel mai avansat avion de luptă construit și utilizat vreodată, și așa și era. Dar Mitchell știa fiecare eroare găsită de ingineri în software-ul avionicii, fiecare defect găsit în cârligele de coadă, fiecare detaliu al fiecărui F-35 care se prăbușise și numele fiecărui pilot care murise, precum și al celor care se ejectaseră la timp.
De asemenea, știa că niciun F-35 nu fusese trimis vreodată în luptă pe timp de furtună de nisip și știa de ce. Proiectanții avionului se temeau că motoarele ar putea să se stingă - adică să se oprească fără nicio soluție - dacă ar fi sufocate de particule de fosfor, fier, siliciu și altele. De asemenea, se temeau că acoperirea supersecretă care contribuia

la invizibilitatea avionului în fața radarelor inamice ar putea fi efectiv șlefuită. Mai mult decât atât, se temeau că ușile hangarului de arme s-ar putea bloca, făcând imposibilă îndeplinirea misiunii de către pilot, chiar dacă acesta ajungea în siguranță la țintă.
Mitchell a dat la o parte astfel de gânduri. Avea o misiune de îndeplinit. După ce a ocolit Tripoli, capitala Libiei, cu tot traficul său aerian civil și militar, a virat spre est, tot deasupra Mediteranei. Două minute mai târziu, a virat din nou spre sud, vizând un punct aproape echidistant între orașele Misrata la vest și Benghazi la est.
Intrând cu succes în spațiul aerian libian fără a fi detectat, Mitchell a rămas pe o traiectorie spre sud. Zburând peste o zonă aridă de pământ al nimănui, în mare parte nelocuită și aproape nelocuibilă, a intrat curând în furtuna de nisip. Acesta a fost momentul, a considerat el. Dacă se prăbușea și supraviețuia, puteau trece zile - chiar săptămâni - până când cineva ar fi venit să-l salveze. Dacă un F-35 nu putea trece prin această bestie, un elicopter Seahawk al Marinei cu siguranță nu avea nicio șansă.
Pentru primele câteva minute, totul părea în regulă. Dar, la aproximativ o sută de mile de granița cu Ciadul, în timp ce Mitchell se îndrepta spre vest, avionul său a început să tremure. La început a fost aproape imperceptibil, dar pe măsură ce se apropia de granița cu Niger, avionul a început să tremure. Mitchell și-a scanat instrumentele. Mai avea doar șaisprezece minute până la destinație. Dar temerile sale că nu va reuși să ajungă la țintă, cu atât mai puțin să se întoarcă la portavion, creșteau. Acesta nu a fost un test al avionului, și-a spus el. Era un test al caracterului, curajului, antrenamentului și hotărârii sale.
Apropiindu-se de colțul de sud-vest al Libiei - aproape de granițele Nigerului din stânga sa și ale Algeriei direct în față, Mitchell și camaradul său au pătruns în nord, apropiindu-se de bârlogul lui Abu Nakba dinspre sud. Cutremurul deja rău pe care îl simțea se agrava acum. Dar, deocamdată, ambele avioane erau încă în aer, încă se avântau deasupra unei întinderi pustii de deșert, fără niciun oraș, localitate sau sat pe luneta lor. Iar în spatele lor veneau celelalte două F-35, gata să termine ceea ce nu reușiseră să facă ele însele.
Dintr-o dată, Mitchell a văzut orașul Ghat luminându-se pe radarul său. Nu era îngrijorat că aeroportul era deschis sau că ar putea fi detectat. Asta era imposibil pe vremea asta. Totuși, a făcut o ușoară corecție de curs, deplasându-se acum pe direcția nord-nord-vest, la doar cincisprezece mile depărtare.
Apoi paisprezece mile.
Apoi treisprezece.
Doisprezece.
La zece mile depărtare, Mitchell și-a lansat bombele inteligente JDAM ghidate prin GPS de o mie de kilograme. Înclinându-se spre est și încetinind, comandantul a urmărit imaginile video de pe conurile de nas ale celor două rachete până când ambele au lovit direct, distrugând complexul principal de clădiri din centrul complexului. Asta a fost. Reușise. Își îndeplinise misiunea. Avionul supraviețuise. Și el la fel.
9
UNDEVA ÎN MUNȚII DIN NORD-ESTUL YEMENULUI-12 MAI
Yaqoub al-Hamzi privea prin reticul său pe drumul sinuos de pământ. Încă nu vedea nimic, dar totuși făcea o ajustare la pușca sa rusească de lunetist. "Ceva?", i-a șoptit el observatorului său.
"Nimic", a spus observatorul.
"Verifică în spatele nostru."
"Din nou?"
"Da, din nou."
Observatorul a făcut cum i s-a spus.
"Totul e liber", a șoptit el înapoi.

Dintr-o dată, lunetistul a zărit un nor de praf. La început era mică, dar a crescut rapid.
"Vin", a spus el în arabă prin microfonul montat pe încheietura mâinii.
"Recepționat", i-a răspuns vocea din ureche.
Curând a putut auzi vuietul motoarelor diesel puternice. În cele din urmă, a văzut cele două Range Rover-uri murdare și ponosite apropiindu-se dinspre sud. Al-Hamzi a simțit cum îi curge sudoarea pe spate. A încercat să își liniștească respirația, dar cunoștea miza și consecințele dacă ceva nu mergea bine.
Îndepărtându-se de vehicule, a scanat crestele lanțului muntos din apropiere. A făcut o trecere rapidă la început, apoi s-a întors și nu s-a grăbit. Studiase deja fiecare centimetru pătrat al crestelor, peșterilor și stâncilor care aruncau umbre atât de neregulate peste tabăra lor de bază. Dar niciodată nu puteai fi prea atent. Dacă existau forțe inamice la pândă, al-Hamzi știa că existau doar câteva locuri în care se puteau ascunde.
"Liber?", a întrebat vocea din urechea lui.
"Totul e liber", a răspuns el, îndreptându-și din nou atenția către Range Rover-uri.
Șaizeci de secunde mai târziu, ambele SUV-uri au oprit în fața celei mai mari dintre cele trei clădiri adiacente și s-au oprit, cu motoarele la ralanti. Casa principală era o structură simplă cu două niveluri, construită din blocuri de beton, cu o antenă parabolică montată pe acoperiș, printre fire ruginite de armătură care ieșeau din beton, dovadă că cineva sperase cândva să construiască un al treilea nivel. În stânga, perpendicular pe casă, se afla o clădire dreptunghiulară lungă, ghemuită, cu un singur etaj, în care se aflau birouri și dormitoare. De asemenea, era construită din blocuri de ciment, dar nu avea armătură pe acoperiș. Ultima clădire, cea pe care era cocoțat al-Hamzi, era o structură din lemn degradat care fusese cândva un grajd pentru vite, dar care acum servea drept garaj, atelier și arsenal. În centrul curții formate de cele trei clădiri se afla un catarg metalic, deși nu fusese arborat niciun steag. Zece gărzi puternic înarmate erau staționate în jurul casei principale, iar mai mulți oameni se revărsau acum din celelalte două clădiri.
Din primul vehicul au ieșit șase bărbați masivi, bărboși. Al-Hamzi a studiat cu atenție fețele fiecăruia, căutând ceva ieșit din comun, vreun motiv de alarmă. Nu a văzut niciunul. Fiecare era îmbrăcat în haine tribale locale. Fiecare purta o pușcă de asalt AK-47 Kalashnikov complet încărcată. Bărbații au luat poziție în jurul celui de-al doilea Range Rover în timp ce alți cinci bărbați înarmați și îmbrăcați la fel ieșeau. Împreună au format un cordon în jurul unui alt bărbat.
Al-Hamzi și-a îndreptat acum întreaga atenție asupra acestuia. La fel ca bărbații înarmați, acest bărbat avea o barbă neagră, deși pe a lui erau pete de gri. Era construit la fel ca ceilalți - musculos, cu pieptul lat, în mod clar un războinic - dar avea cel puțin dublul vârstei lor. Spre deosebire de ceilalți, acesta era îmbrăcat cu o geacă de piele neagră, un tricou negru, blugi negri, cizme de luptă și ochelari de soare. Întregul look era deplasat, mai ales jacheta, având în vedere că temperatura era de peste nouăzeci de grade, iar aerul nemișcat era plin de umiditate. Al-Hamzi nu s-a putut abține să nu observe că, atunci când bărbatul a pășit pe verandă și a dispărut în casă împreună cu trei dintre ajutoarele sale, mergea cu o ținută extrem de sigură pe sine și aproape regală.
Al-Hamzi a avut un fior pe șira spinării.
Era greu de crezut că omul chiar venise aici, dintre toate locurile.
★
Badr Hassan al-Ruzami a intrat în sala de conferințe de la ultimul etaj.

Și-a scos jacheta de piele, a aruncat-o pe un birou mic din colț, a dat din cap colegilor săi și le-a făcut semn celor trei bărbați mai tineri care îl însoțeau să ia loc la masă, în timp ce el a rămas în picioare în pragul ușii, departe de ferestre și în văzul tuturor celorlalți.
"Tata este mort", a început el.
"Am urmărit reportajele", a răspuns Zaid Farooq, comandantul adjunct și șeful serviciilor secrete ale Kairos, ochelarist și oarecum micuț, care nu purta haine de in, ci un costum vechi pe care îl cumpărase din Istanbul. "Și suntem în doliu."
"Ca și mine - am pierdut un mare războinic." Ruzami a vorbit timp de câteva minute despre virtuțile lui Abu Nakba, despre tot ceea ce realizaseră împreună și despre ce lovitură zdrobitoare a fost moartea sa pentru mișcarea Kairos.
"Este mai mult decât devastator", a spus un bărbat înalt și slăbuț, așezat în colțul din spate, îmbrăcat în echipament de luptă cafeniu și maro, cu un pistol legat la o parte. "Este un act de război și un apel la răzbunare".
Tariq Youssef, șeful securității interne și al treilea membru al conducerii superioare Kairos, și-a aprins o țigară.
"Cu tot respectul, frate Badr", a spus Youssef, "ne așteptam să ajungi acum câteva zile".
"Nu am avut ce face", a spus Ruzami. "Trebuia să mă asigur că nu sunt urmărit. După cum știi, frate Tariq, există mulți spioni străini în Aden."
"Spune-ne că ți-ai folosit timpul judicios", a insistat Youssef. "Spune-mi că planul este încă în desfășurare."
"Știm ce s-a întâmplat în Libia", a intervenit Farooq. "Și știm ce spun americanii că s-a întâmplat. Dar furtuna de nisip este încă în desfășurare, nu-i așa?"
"Da."
"Deci americanii nu pot trimite pe nimeni la Ghat pentru a evalua situația."
"Adevărat."
"Atunci acum este momentul să îi facem pe acești infideli să plătească."
"Răbdare", a spus Ruzami. "Răbdare. Lovitura a avut loc, iar tata este mort. Asta e adevărat. Să nu ne facem iluzii. Știam cu toții că există un risc. Tata cu siguranță știa. De aceea m-a pus pe mine la conducere în caz că i se întâmplă ceva. Și de aceea am dezvoltat acest plan de urgență pentru a întoarce foaia dușmanilor noștri în timp ce ei încă se mai bucură de gloria lor."
"Dacă nu acum, atunci când?" a întrebat Youssef.
"Scoateți-vă caietele", a răspuns Ruzami. "Și o să vă spun."
10
WASHINGTON, D.C.-13 MAI
Annie Stewart s-a trezit în întuneric.
Singură în casa ei din oraș.
Într-un tricou umed. Părul îi era năclăit. Mâinile îi tremurau.
Trecuse mult timp de când nu se mai gândise la ziua în care îl cunoscuse pe Marcus Ryker. Pe de altă parte, un coșmar putea fi calificat drept o clipă în care își permitea să se gândească la asta? A fost cu siguranță o zi pe care nu o va uita niciodată. Dar era, de asemenea, atât de încurcată în emoții primare și nerezolvate, încât nu era sigură că ar fi vrut să și-o amintească.
Annie s-a dat jos din pat și s-a îndreptat spre baie. S-a stropit cu apă pe față și și-a strâns părul într-un elastic, apoi și-a pus pantaloni scurți de alergare, un tricou nou și o pereche nouă de adidași și a ieșit să alerge de dimineață. Era mai devreme decât de obicei. Soarele nu răsărise încă, dar ea știa că nu se va mai întoarce la somn.

În timp ce atingea trotuarul, s-a hotărât să deruleze din nou banda în capul ei. La urma urmei, au existat și părți bune ale acelei zile. Își amintea că sosise la Kabul cu noul ei șef, senatorul Robert Dayton. A fost prima sa călătorie peste hotare cu membrul de rang înalt al Comisiei Senatoriale pentru Informații și, în calitate de secretar de presă adjunct, Annie era încântată să se afle în prima linie a războiului Americii împotriva terorismului. Urcând în Sikorsky CH-53E Super Stallion, a fost impresionată de amabilitatea tinerilor pușcași marini însărcinați să-l protejeze pe senator. Pete Hwang fusese cu siguranță un gentleman, ca și Nick Vinetti, Dumnezeu să-l odihnească în pace. Bill McDermott fusese un pic prea prietenos, flirtând fără rușine non-stop în timpul zborului lor spre Kandahar. Dar trebuia să-i recunoască meritul pentru o faptă bună - faptul că i-a făcut cunoștință cu un tânăr timid, dar extrem de chipeș, care nu-i arăta niciun fel de interes.
"Acum, tipul de care chiar vreți să vă apropiați, domnișoară Stewart, este caporalul Ryker", își amintește ea că i-a spus McDermott.
"Serios, și de ce?"
"Pentru că Vinnie și cu mine suntem burlaci notorii", a spus McDermott, rânjind. "Și St. Pete - ei bine, nu te lăsa păcălită de fața lui de heruvim. Dar Ryker de aici, este un bun creștin și un adevărat familist. Când e nevoie, poți conta pe tipul ăsta."
Imediat ce cuvintele lui McDermott au ieșit din gură, toți au auzit și au simțit explozia. Annie încă mai putea vedea elicopterul din față izbucnind într-o minge de foc. Focul antiaerian izbucnind sub ei. Piloții luând măsuri evazive. Marcus strângându-și centura de umăr, apoi apropiindu-se de ea și strângând-o pe a ei în timp ce Super Stallion-ul lor se prăbușea pe punte și în cele din urmă se izbea de versantul muntelui.
Atât de mult din ceea ce s-a întâmplat în continuare a fost o ceață. Fumul. Incendii violente. Focuri de armă. McDermott strigând ordine. Vinetti, un lunetist, doborând forțele inamice care se apropiau de ei. Marcus coborând muntele pentru a ajunge la senatorul din celălalt elicopter. Pete, un medic, se ocupă de Dayton, al cărui picior a fost grav rănit. Marcus transportându-l pe Dayton pe munte până la o peșteră care le va servi drept adăpost temporar.
Își amintește că luptătorii talibani și al-Qaeda se apropiau într-o caravană de camionete. Vinetti eliminând un luptător după altul și doborând câteva dintre vehiculele din față. Și Marcus coborând în viteză muntele, ocolind vehiculele în flăcări, ferindu-se de gloanțe, îndreptându-se spre un lansator de grenade propulsate cu rachete aflat pe marginea drumului.
Annie și-a încetinit ritmul de alergare și a scuturat din cap, încercând să prevină imaginea mentală a lui Marcus, lovit de un glonț inamic, zvârcolindu-se pe jos și încercând totuși să reîncarce lansatorul de grenade. Își amintea prea clar că Marcus se chinuia să ducă lansatorul la umăr și să-și fixeze ținta. Dar tocmai atunci a fost lovit din nou de gloanțele care se apropiau. Dându-se înapoi, a scăpat lansatorul de grenade. Își amintea că îl privea îngrozită cum se prăbușea la câțiva centimetri de un camion în flăcări. A scos o armă din toc și a tras din nou și din nou, în timp ce un luptător taliban după altul venea din spatele camionului. A văzut doi luptători căzând la pământ. Dar apoi pistolul era gol și alte cinci camionete pline cu cel puțin încă treizeci de oameni se îndreptau direct spre el.
Ultimul lucru pe care și-l amintește Annie a fost zgomotul asurzitor al unui A-10 Thunderbolt. A coborât din cer de nicăieri și a luminat drumul cu proiectile de 30 mm, anihilând totul și pe oricine în calea sa. Băieții buni sosiseră în sfârșit, și nu prea devreme.

SUD-ESTUL D.C.
Marcus i-a privit pe cei doi adolescenți intrând în magazin îmbrăcați în hanorace și purtând ochelari de soare.
Nu le-a putut vedea fețele, dar a știut imediat că ceva nu era în regulă. Într-o clipă, cei doi au scos pistoalele și i-au cerut bărbatului din spatele tejghelei să deschidă casa de marcat.
Marcus a văzut cum frica i-a cuprins pe cei câțiva clienți care stăteau la coadă. A văzut-o pe Elena luându-l încet de mână pe Lars și trăgându-l în spatele ei. A văzut cum mâinile tremurânde ale funcționarului se chinuiau să deschidă casa de marcat, dar îi lua prea mult timp.
A încercat să fugă, dar nu se putea mișca, a încercat să strige, dar nu putea țipa. S-a întins după armă, dar aceasta nu era acolo.
Marcus a văzut-o pe Elena uitându-se la ușă, la câțiva metri de locul în care se aflau ea și Lars. I-a văzut privirea, i-a văzut calculele. Știa la ce se gândea. Știa că nu vor reuși niciodată.
Dintr-o dată, tăcerea a fost spartă. Marcus a auzit împușcăturile. Trei dintre ele într-o succesiune rapidă. Marcus nu a putut vedea trăgătorul. Dar a văzut rezultatele. Un glonț a spart geamul ușii. Următorul l-a lovit pe unul dintre golani în piept. A treia l-a lovit în gât. Puștiul a zburat cu spatele prin geamul spart și a aterizat pe trotuar cu o bufnitură.
Incapabil să se miște, Marcus a privit neputincios cum celălalt pistolar s-a învârtit și a ripostat. Oamenii au căzut la pământ, Lars și Elena printre ei. Marcus a țipat, dar nimeni nu i-a putut auzi strigătul.
Dintr-o dată era noapte.
Și acum Marcus era capabil să se miște. A traversat strada. A auzit sub pantofii lui zgomotul de sticlă spartă. A văzut luminile roșii și albastre intermitente ale mașinilor de poliție și ale ambulanțelor în jurul lui. A putut vedea mâna unei femei, rece și rigidă, ieșind de sub un cearșaf îmbibat în sânge. Cunoștea inelul cu diamant și brățara de aur. S-a forțat să îngenuncheze lângă cadavru. Mâinile îi tremurau, a tras încet cearșaful înapoi. Era Elena. Ochii ei erau închiși. Părea că doarme, atât de liniștită, atât de frumoasă. Apoi a tras cearșaful mai departe și a văzut stricăciunile. Fusese lovită o dată în piept și din nou în stomac. Era sânge peste tot. Buza de jos i-a tremurat. A vrut să se uite în altă parte, dar nu a putut.
Marcus s-a aplecat în jos și și-a sărutat soția pe frunte, apoi a tras cearșaful pe fața ei și s-a întors spre cadavrul de lângă ea. Din nou, a tras încet cearșaful înapoi. Fiul său era întins cu fața în jos. Dar Marcus îi putea vedea găurile de glonț din spate, hainele îmbibate în purpuriu. Încet, cu grijă, l-a întors pe băiat. Ochii lui Lars erau încă deschiși. Păreau atât de speriați, hăituiți și singuri. Marcus a închis ușor ochii lui Lars, l-a legănat în brațe și a plâns.
★
Marcus s-a așezat drept în picioare.
Singur în patul lui.
Înmuiat în sudoare.
În întunericul și liniștea apartamentului său.
La 4:52 dimineața.
S-a dat jos din pat și s-a dus în baie purtând doar o pereche de pantaloni scurți Jockey negri. Aprinzând lumina, a tresărit în timp ce ochii i se potriveau. Și-a stropit fața și gâtul cu apă și s-a holbat la el în oglindă. Vânătăile. Cicatricile. Contuzii. Urme de arsuri. Era un dezastru. Și chinuit de coșmaruri pentru a unsprezecea noapte la rând.
Punând pe el o pereche de pantaloni scurți de sport și un tricou, Marcus s-a dus în sufrageria apartamentului său modest. A dat drumul la televizor, cu grijă să țină volumul scăzut, și s-a prăbușit pe canapea, încercând să se gândească la ceva, la orice, în afară de amintirile

crimelor lui Lars și ale Elenei. Știrea principală la știrile prin cablu era, desigur, semnarea acordului de pace israeliano-saudit pe peluza de sud a Casei Albe. Vaticanul anunța că Papa va veni în Statele Unite pentru un "turneu al păcii" în patru orașe, urmat de o vizită la Ierusalim și de prima vizită papală la Riad. Când știrea a trecut la destrămarea unei trupe de băieți de care Marcus nu auzise niciodată, a apăsat pe Mute și s-a îndreptat spre bucătărie.
A băgat o doză de un amestec brazilian în aparatul Keurig și a așteptat să se facă cafeaua. Elena, micuțul Lars și el însuși se uitau la el dintr-un cadru de pe blatul din bucătărie. Fotografia fusese făcută în singura lor excursie la Regatul Magic. Stăteau în fața castelului Cenușăresei. Lars, în vârstă de doar patru sau cinci ani, stătea pe umerii tatălui său, mâncând vată de zahăr, zâmbind de la o ureche la alta, cu ochii lui maro ciocolatiu mari și plini de uimire. Elena era cuibărită lângă el, cu brațul în jurul taliei lui, cu părul ei negru și frumos prins într-o coadă de cal, cu ochii ei căprui și strălucitori. Cea mai fericită zi a lor în cel mai fericit loc de pe Pământ.
Marcus a ieșit fulgerător din bucătărie și s-a întors în dormitorul lui. A scos niște șosete curate din sertarul de sus al dulapului și și-a pus o pereche de pantofi de alergare vechi. Luându-și Sig Sauer-ul și încărcătoarele suplimentare din sertarul de sus al noptierei de lângă pat, a încărcat un cartuș și a pus totul într-o borsetă pe care o ținea în dulap. Apoi și-a luat iPhone-ul, și-a pus căștile în urechi, a dat drumul la niște Jackson Browne și a ieșit afară. Cafeaua nu era ceea ce avea nevoie acum. Era timpul să reînceapă să alerge. Având în vedere prin câte trecuse, nu prea avea încredere că va reuși să parcurgă opt kilometri. Picioarele îi ardeau. La fel și fiecare articulație și mușchi din picioare și piept. Dar trebuia să încerce. Nu se putea întoarce la somn. Nu era nimic de făcut în apartamentul lui. N-ar fi fost corect să-l sune pe Pete, cu atât mai puțin pe Annie. Așa că a rămas fără nimic.
Străzile din sud-estul D.C. erau liniștite la această oră. Câteva taxiuri. Un camion al Washington Post care lăsa ediția de dimineață. O mașină a Poliției Metropolitane supraveghea lângă Biserica Baptistă Lincoln Park. Marcus a alergat pe lângă Curtea Supremă și Capitoliu, apoi pe Pennsylvania Avenue. Durerea era imensă, dar el a refuzat să se oprească. Când a trecut de Casa Albă, a salutat din cap agenții în uniformă ai Secret Service pe lângă care a trecut și s-a întors spre Capitoliu. Un claxon de mașină a sunat. Putea auzi o sirenă în depărtare. Steagurile americane, israeliene și saudite care împodobeau încă stâlpii de iluminat fluturau în briza ușoară de primăvară care venea dinspre Potomac. Câteva minute mai târziu, un elicopter al pușcașilor marini a bubuit deasupra sa.
Întors acasă, a încuiat ușa, și-a aruncat cheile pe tejghea și a făcut un duș lung și fierbinte. În timp ce se spăla pe dinți și își tundea barba și mustața, putea să jure că simțea miros de șuncă și cafea proaspăt preparată. Luând-o drept o iluzie, s-a îmbrăcat în costum și cravată. Și-a pus husa de umăr, și-a transferat Sig Sauer-ul în ea, și-a prins încărcătoarele de rezervă la curea, și-a scos insigna DSS și acreditările CIA din seiful de perete și s-a întors la bucătărie.
Doar pentru a o găsi pe mama sa așteptându-l.
12
"Lasă-mă să ghicesc", a spus Marjorie Ryker. "Nu ai putut dormi din nou?"
Marcus a fost uimit să vadă că era trează, spălată, îmbrăcată și pregătise un mic dejun copios pentru amândoi și că valiza ei era deja pregătită și lângă ușă.
"Nu trebuia să faci toate astea", a spus el, intrând în bucătărie și dându-i un sărut pe frunte.

"Cât de des am ocazia să stau cu tine, cu atât mai puțin să te cocoloșesc un pic?"
"N-ar fi trebuit."
"Prostii", a ironizat ea, turnându-i o cană DSS de cafea neagră. "Acum, du-te și stai jos."
I-a servit o omletă Denver, cartofi prăjiți de casă, sparanghel, câteva fâșii de șuncă - crocantă, exact cum îi plăcea lui - și un pahar de suc de portocale.
"Ai făcut toate astea în timp ce eu eram la duș? Când te-ai dus măcar la cumpărături?"
"După ceremonie, când te-ai întors la muncă", a spus ea în timp ce se servea.
"Am crezut că te-ai dus să vizitezi mormântul tatei", a spus el, așezându-se în capul mesei.
"Am făcut-o", a răspuns ea, așezându-se lângă el. "După aceea."
Marcus i-a mulțumit Domnului pentru mâncare și pentru neobosita dragoste și bunătate a mamei sale față de el. Înainte ca el să poată spune amin, ea a adăugat propriul ei cuvânt de mulțumire pentru că Domnul îi salvase pe Marcus și echipa sa din Liban, că el era în sfârșit în siguranță și începea să se vindece și că cei responsabili pentru aceste atacuri ticăloase fuseseră aduși în fața justiției.
"Spune-mi și mie - de ce naiba porți costum?"
Marcus s-a uitat în sus la ea. "Pentru că, după ce te duc la aeroport, mă duc la muncă."
"Nu-ți dau timp liber după ce ai fost răpit și torturat?"
Marcus a râs. "De aceea mă plătesc cu bani grei."
"Trebuie să te odihnești, Marcus. Trebuie să dai timp corpului tău să se vindece. Și nu doar corpul tău."
"Ce pot să spun, mamă? Am un munte de muncă pe cap."
"Cum ar fi? Abu Nakba e mort. Kairos a fost decimat. Liderul Suprem al Iranului tocmai a murit. Moscova este liniștită. La fel și nord-coreenii. Chinezii sunt o problemă, recunosc. Dar nu sunt pe cale să asasineze pe nimeni din Departamentul de Stat. Lumea este liniștită, Marcus. Nu e destul deja? Poate că e timpul să te întorci în Colorado. Să petreci timp cu familia ta. Fă din nou niște drumeții de paisprezece metri. Eliberează-ți mintea și începe să te gândești la viitorul tău."
"Mănâncă-ți micul dejun, mamă", a spus el, luând o înghițitură de cafea. "Se răcește."
Pentru moment, ea a lăsat-o baltă. Au vorbit o vreme despre cum Nationals o duceau mult mai bine decât Rockies. În timp ce strângeau masa, ea i-a povestit cum s-a întâlnit cu mama Elenei în supermarket cu câteva săptămâni în urmă și cum a fost invitată la cină la familia Garcia.
"Wow, a trecut atât de mult timp."
"Îmi spui tu - ani."
"Și ce mai face Louisa?"
"Destul de bine, de fapt. Mi-a spus că zilele astea face mult mai mult voluntariat la parohia lor. Și strâng bani pentru un fond de burse care poartă numele Elenei, pentru ca copiii aflați în situații de risc să vină la liceul lor."
"Și Javier?", a întrebat el.
"Ei bine, știi tu, zile bune și zile rele", a spus ea în timp ce încărcau mașina de spălat vase.
"Și am apărut eu?", a întrebat el timid."Pas cu pas, iubitule, pas cu pas."
"Și despre ce ați vorbit?"
"În principal despre vacanța lor la Roma vara trecută și despre Vatican - și despre viitoarea vizită a papei, desigur. Sunt încântați de asta."

Religia a fost întotdeauna un subiect delicat între Elena și părinții ei. Ei erau catolici devotați. Ea nu numai că devenise protestantă în liceu, dar și evanghelică. Asta nu trecuse tocmai bine, mai ales cu tatăl ei, dar în timpul căsniciei lor făcuseră tot posibilul să nu lase acest lucru să fie un punct de fricțiune. Marcus nu-și mai văzuse socrii de la înmormântare, fiind efectiv declarat persona non grata. Poate că acum lucrurile începeau să se dezgheţe. Cu siguranță spera să fie așa. Douăzeci de minute mai târziu, erau în mașină și se îndreptau spre Aeroportul Național Reagan.
"Ascultă, trebuie să te întreb", a început mama lui. "De ce nu ai venit cu mine la Arlington ieri, după semnarea păcii?"
"Mamă, am discutat deja despre asta. Ședințe de informare la Pentagon. Rapoarte după acțiune de scris. Urmează vizita papală. Patru orașe. Este un coșmar logistic."
"Nu-ți poți lua o oră liberă pentru a-ți prezenta respectul față de tatăl tău?"
"Nu chiar acum. Nu săptămâna asta."
"Cât de des vin la Washington?"
"Ar trebui să vii mai des."
"Ar trebui să mă inviți mai des."
"Ar trebui, dar. . . ."
"Dar ce?"
"Uite, pur și simplu nu sunt un fan al cimitirelor, bine?", i-a spus el.
"Prea mulți prieteni acolo. Prea multe fantome."
13
Timp de câteva străzi, mama lui nu a spus nimic.
Totuși, când au trecut de Capitoliu pe dreapta, ea a vorbit din nou.
"Știi că nu aș putea fi mai mândră de tine, nu?"
"Mulțumesc, mamă."
"Și tatăl tău ar fi fost mândru de tine."
Marcus era tăcut în timp ce se strecura prin trafic.
"Te-ai dovedit un războinic. Ai dat totul pentru a-ți servi și proteja țara. Dar acum . . . ei bine . . ."
"Ce, mamă? Ce vrei să spui?"
"Spun că ești la pauză. Prima repriză a fost despre asumarea riscurilor, despre a-ți face partea. Pușcașii marini. Serviciile secrete. Ce faci tu acum. Crede-mă, am înțeles."
"Dar . . . ?"
"Nu rata șansa de a juca a doua parte."
"Adică ce?"
"Adică poate e timpul să faci o schimbare. Fă ceea ce tatăl tău nu a apucat să facă - bucură-te de restul acestei vieți prețioase pe care Dumnezeu ți-a dat-o."
"Dar tu ești cel care mi-a spus că am fost făcut pentru asta, că ar trebui să o fac și să nu mă simt vinovat."
"Și am vorbit serios. Dar aproape ai murit în Liban. Așa că-ți spun acum ceea ce mi-aș fi dorit să-i fi spus tatălui tău: Ejectează-te cât încă mai poți."
Marcus a rămas tăcut în timp ce cotea Independence Avenue. "O să mă gândesc la asta", a spus el în cele din urmă. "Acum, putem schimba subiectul?"
"Bine, bine", a spus ea. "Alege un subiect, orice subiect."
El nu avea un subiect. Mintea lui era zăpăcită de subiectele pe care le abordaseră deja. Așa că ea a ales-o pe a ei.
"Mi-a plăcut foarte mult cina cu prietenii tăi aseară", a spus ea, pe un ton mai vioi.
Într-o mișcare rară din partea lui, Marcus făcuse rezervări la Chart House, un local de lux cu fructe de mare din Old Town, Alexandria, pentru

a sărbători succesul operaţiunii lor în Liban, sfârşitul războiului Hezbollah cu Israelul şi tratatul de pace la încheierea căruia contribuiseră cu toţii. Senatorul Dayton şi soţia sa, Esther, au fost acolo, la fel ca Bill McDermott şi soţia sa, Allison. Jenny Morris a fost acolo. La fel Geoff Stone, Donny Callaghan, Noah Daniels şi Pete Hwang. Şi, pentru prima dată în acest grup intim de prieteni, a fost şi Annie Stewart.
"A fost distractiv, nu-i aşa?" a răspuns Marcus, recunoscător că mama lui a ales să încheie aceste câteva zile împreună cu un subiect mai distractiv şi mai uşor.
"A fost bine să-l văd pe Pete."
Marcus a dat din cap.
"Şi a fost amuzant să mă întâlnesc cu Annie."
"Mă bucur."
"Chiar m-am trezit cu un e-mail drăguţ de la ea în care îmi spunea cât de mult i-a plăcut să mă vadă şi că a trecut prea mult timp."
"Serios? Annie ţi-a trimis un e-mail?"
"Cu siguranţă a făcut-o."
"Ei bine, e un act de clasă."
"Te vezi cu ea în seara asta?"
"Ia cina cu şeful ei şi cu nişte gunoaie din Riyadh."
"Ce zici de mâine seară?"
"Nu începe cu mine, mamă. Suntem doar prieteni."
"Corect."
"Ce ar trebui să însemne asta?"
"V-am văzut ţinându-vă de mână în timpul ceremoniei. Felul în care aţi vorbit şi aţi râs toată noaptea."
"Mamă, serios, am ieşit la o singură întâlnire. Asta e tot."
"Şi ce dacă? Este evident că există chimie între voi doi. Asta e frumos. Sunt fericită pentru voi. De ce să neg asta?"
Marcus s-a gândit la întrebare în timp ce intra pe aeroportul Reagan National, îndreptându-se spre terminalul principal. "Sigur, mamă, îmi place Annie."
"Bine, şi mie."
"Dar nu e ceva serios. Nu încă. Şi nu ştiu dacă va fi vreodată sau chiar dacă vreau să fie. Suntem doar . . ."
"Ce?"
"Stăm împreună."
"De ce?"
"Mamă, te rog, a fost doar o întâlnire."
O clipă mai târziu, a oprit maşina în faţa uşilor American Airlines şi a pus-o în parcare. Luându-i bagajul din portbagaj, i-a deschis uşa şi a ajutat-o să coboare.
"Dragă, ascultă-mă", i-a spus ea cu blândeţe în timp ce el o îmbrăţişa de rămas bun. "Annie este o femeie extraordinară. Şi nu mai eşti căsătorit. Elena a plecat. Ştiu că încă o iubeşti şi mă bucur că o iubeşti. Şi eu o iubesc şi mi-e dor de ea în fiecare zi. Dar Domnul a luat-o. Nu ştiu de ce, dar a făcut-o. Nu trebuie să te simţi vinovat că mergi mai departe. E timpul, Marcus. E timpul să iei piciorul de pe acceleraţie, să te retragi şi să te căsătoreşti cu fata aia înainte să fie prea târziu."
14
CLĂDIREA DE BIROURI A SENATULUI HART
Annie şi-a tras Fiat-ul 500L până la bariera de oţel şi a oprit.
"Bună dimineaţa, Charlie, ce mai faci astăzi?", l-a întrebat ea pe ofiţerul de poliţie în uniformă de la Capitoliu, coborând geamul din partea şoferului, arătându-i legitimaţia de la Senat şi înmânându-i băutura obişnuită a bărbatului, un caramel macchiato Venti de la Starbucks.

"Mai bine acum", a răspuns el, zâmbind larg în timp ce lua prima înghiţitură. "Hei, te-am văzut ieri la televizor la marea petrecere de la Casa Albă."
"Te rog, spune-mi că mă iei peste picior", a răspuns ea, strâmbând din nas.
"Nu", a răspuns el în timp ce poarta se ridica şi bariera de oţel începea să coboare. "În timpul discursurilor, C-SPAN a continuat să se oprească la diferite persoane din public şi, dintr-o dată, acolo erai tu. Erau concentraţi pe şeful tău, dar tu erai chiar acolo - tu şi un tip cu care te ţineai de mână. Vrei să-mi spui ceva, domnişoară?"
Din fericire, acum erau şase maşini în spatele ei. Una dintre ele claxona.
"No comment", a spus ea, apăsând pe acceleraţie în momentul în care bariera a fost complet coborâtă.
În interiorul clădirii, a urcat într-un lift plin, evitând contactul vizual cu toată lumea şi încercând să înţeleagă ce tocmai spusese Charlie. Dacă el o văzuse ţinându-se de mână cu Marcus, cine altcineva o mai văzuse? Era o funcţionară de nivel înalt în Comisia de Informaţii a Senatului, pentru numele lui Dumnezeu. Îşi petrecuse întreaga viaţă profesională în umbră, menţinând cu grijă un profil scăzut, hotărâtă să nu ia niciodată lumina reflectoarelor de pe şeful ei.
Nu că i-ar fi fost ruşine să fie văzută cu Marcus, şi-a spus ea în timp ce liftul începea să urce. Dimpotrivă. Întotdeauna avusese un respect enorm pentru el, chiar dacă trăia o viaţă mult prea periculoasă pentru gustul ei. Ea era analist de informaţii, nu agent operativ. Ştia că naţiunea trebuie să fie păzită de oameni cu arme şi cu voinţa de a le folosi. Dar nu va fi niciodată ea.
Annie va fi întotdeauna recunoscătoare pentru tot ce făcuse Marcus ca să o protejeze în Afganistan. Mai mult decât recunoscătoare. Era destul de sigură că se îndrăgostise de Marcus în acea zi îngrozitoare. Nu spusese nimănui, desigur. Nici celor mai apropiate prietene ale ei. Nici senatorului Dayton. Şi cu siguranţă nici lui Marcus. La urma urmei, el fusese logodit, sau aproape.
La întoarcerea din Afganistan la Washington, Annie a urmat ani de consiliere psihologică. Nu pentru a-şi procesa sentimentele faţă de Marcus, ci pentru a face faţă la tot ceea ce se întâmplase pe acel versant de munte din Kandahar. Acea experienţă a fost reluată câţiva ani mai târziu, când părinţii ei au murit într-un accident de avion privat. Toate acestea au dat naştere la coşmaruri şi atacuri de panică, narcotice pe bază de reţetă şi, pentru o vreme, la o dependenţă chiar de medicamentele care ar fi trebuit să o ajute.
Prin harul lui Dumnezeu şi răbdarea unor prieteni dragi, trecuse peste toate acestea. În mod miraculos, nu-şi pierduse slujba. Nu-şi pierduse autorizaţia de securitate. A primit ajutor. A devenit curată. Şi a rămas aşa timp de opt ani, patru luni şi nouă zile.
Acum Marcus Ryker ameninţa toate progresele pe care le făcuse.
El nu ştia cât de intens o zguduia. Cum ar fi putut? Ieşiseră doar o dată, intenţionând să meargă la dineul corespondenţilor de la Casa Albă, dar renunţând în ultimul moment şi mergând în schimb să ia cina singuri. Apoi Marcus se îndreptase spre Liban şi se dezlănţuise iadul.
Cina de după semnarea păcii cu Marcus şi echipa lui şi chiar cu mama lui ar fi putut fi considerată o a doua întâlnire, dar adevărul era că Annie habar nu avea la ce se gândea Marcus cu adevărat sau unde duceau toate astea. Tot ce ştia sigur era că ea era mult mai interesată de Marcus decât era el de ea, iar asta o speria.
Annie mai ştia ceva sigur - trei lucruri, de fapt.
Primul era că Marcus era mult prea ocupat pentru o relaţie serioasă.

Al doilea era că viaţa pe care o trăia Marcus nu era una din care ea voia să facă parte. Înţelegea ce făcea şi ştia cât de bun era la asta, dar pur şi simplu nu era pentru ea.
Al treilea adevăr era că preţuia prea mult prietenia lui Marcus pentru a se juca cu el. Dacă erau într-adevăr meniţi să fie împreună, bine. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult. Dar avea de gând să ţină lucrurile în frâu, să facă propriile alegeri şi să vadă unde duce drumul.
Acestea fiind spuse, a fost cu siguranţă plăcut surprinsă când Marcus a luat-o de mână în timpul ceremoniei de pace. Doar că nu şi-a imaginat niciodată că va fi descoperită la televiziunea naţională.
15
Uşa liftului se deschise.Ajunseră la etajul principal. Annie a ţinut capul plecat în timp ce se îndrepta spre punctul de control de securitate. Acolo a fost întâmpinată călduros de toţi ofiţerii, fiecare dintre ei ştiind-o pe nume. I-au verificat permisul de conducere şi legitimaţia Senatului. I-au căutat prin geantă, i-au cerut să treacă prin magnetometru şi i-au urat o zi bună. Niciunul nu a spus nimic. Dar ei ştiau. O putea vedea în zâmbetele lor obraznice.
În timp ce traversa atriumul, urca scările până la etajul al doilea şi intra în birourile senatorilor, Annie încerca să treacă peste asta. Avea prea multe pe cap ca să se lase distrasă, cu atât mai puţin stânjenită. Nu şi astăzi.
Salutând-o pe recepţionistă şi pe ceilalţi câţiva angajaţi care veniseră atât de devreme, îşi turnă o ceaşcă de cafea în bucătăria de serviciu şi se întoarse la biroul ei înghesuit. Obişnuitul teanc de ziare era stivuit pe scaunul ei: New York Times, Washington Post, Washington Times, Wall Street Journal, USA Today, The Hill şi Politico. Semnarea istorică a tratatului de pace israeliano-saudit era ştirea principală în fiecare dintre ele, însoţită de fotografii full-color ale ceremoniei de la Casa Albă. Din fericire, Annie nu a găsit niciuna care să-i includă pe ea şi pe Marcus.
Cealaltă ştire importantă, desigur, era "Lovitura de sâmbătă seara" - bombardarea complexului din Libia cu câteva zile mai devreme şi uciderea celui mai temut terorist din lume. Reţeaua teroristă Kairos ieşise efectiv din afaceri. Annie era nerăbdătoare să vadă cum acoperă fiecare ziar evenimentele istorice, dar acum nu mai era timp pentru asta.
Senatorul Robert Dayton urma să se întâlnească cu prinţul moştenitor saudit în mai puţin de patruzeci şi cinci de minute. Urmată de prânzul cu premierul israelian. Urmată de semnarea unui acord bilateral de comerţ şi investiţii în valoare de 250 de miliarde de dolari între SUA şi saudiţi la Departamentul Comerţului în acea după-amiază. A urmat o cină intimă la etajul şapte al Departamentului de Stat cu secretarul Whitney, miniştrii de externe israelian şi saudit şi un mic grup bipartizan de membri ai Camerei şi Senatului. Şi apoi o rundă de băuturi cu şeful serviciilor secrete saudite.
Aruncând hârtiile deoparte şi încuindu-şi poşeta într-un sertar de jos, Annie s-a aşezat şi a început să răsfoiască teancul de fişe de mesaj roz care o aşteptau, dar s-a trezit distrasă de cele două fotografii înrămate de pe biroul ei. Nu erau "fotografii de putere" cu ea alături de diverşi lideri mondiali. Nu era stilul ei. Prima o înfăţişa în camera de cămin a bobocilor, purtând un tricou nou-nouţ al Universităţii Americane, cu braţele în jurul părinţilor ei, cu ochii ei mari şi verzi plini de nerăbdare pentru anul care urma. Fotografia era decolorată şi uzată - o privire îngheţată în alte vremuri. O făcea să fie melancolică, dar o iubea în acelaşi timp. Îi lipseau atât de mult.
A doua fotografie a fost făcută la baza aeriană din Kabul, pe pista de aterizare, în faţa acelui Super Stallion, chiar înainte de zborul fatidic. Se strâmbă la ridicolul costum de afaceri cu dungi pe care îl

purta, ca să nu mai vorbim de tunsoarea învechită. Își amintea cu greu de părul ei atât de blond și fără o urmă de gri. Alături de ea era senatorul Dayton. În jurul lor se aflau pușcașii marini însărcinați să îi protejeze, toți îmbrăcați în echipament de luptă complet.
În extrema dreaptă, aproape în afara cadrului, era Marcus. 1,80 m, 90 kg. În condiție fizică maximă. Arsă de soarele arzător al deșertului. Chipul acela aspru, cizelat, moștenire a rădăcinilor sale olandeze. Și acei ochi albaștri. Cât de des se întâmplă în viață să ai o fotografie făcută în primele momente ale întâlnirii cu o persoană care îți va schimba - sau cel puțin îți va putea schimba - viitorul?
Desigur, a trecut mult timp de la acea zi fatidică. În decursul a aproape două decenii, multe se întâmplaseră în viața amândurora. Annie încă alerga opt kilometri în fiecare dimineață, cu excepția duminicilor, deși ritmul ei era puțin mai lent acum. Părul îi era un pic mai lung. Ochii îi erau un pic mai slabi - de aici ochelarii Ray-Ban negri, îngustați, cu vârful plat, pe care și-i cumpărase într-un efort ridicol de zadarnic de a se simți un pic mai modernă decât știa că este de fapt. Câștiga ceva mai mulți bani astăzi decât în toți anii anteriori. Avea chiar și câteva economii puse deoparte.
Totuși, toate acestea erau atât de superficiale. Lucrurile despre care credea că nu se vor schimba niciodată se schimbaseră. Washingtonul nu mai avea aceeași mistică. Clădirile și monumentele erau încă atât de bogate în istorie și grandoare. Și nu se va plictisi niciodată de frumusețea râului Potomac. Dar Annie nu mai era ingenua care venise la Washington la frageda vârstă de optsprezece ani pentru a studia și rămăsese pentru a juca Marele Joc. Văzuse prea multe de atunci. Știa prea multe. Jocul scosese prea multe din ea. Și acum . . .
Telefonul a sunat.
Annie răspunse imediat, sperând că era Marcus.
Nu era.
"Domnișoară Stewart, senatorul e gata să vă primească."
"Desigur", a spus ea. "Vin imediat."
16
"Ce este pe lista de dorințe a prințului moștenitor astăzi?" a întrebat Dayton.
Nici un salut.Nu bună dimineața.
Nu Doamne, ce ținută frumoasă de primăvară.
Mergeau cu viteză spre metroul Capitoliului SUA, iar senatorul senior din Iowa era foarte ocupat.
"Ați vorbit cu oamenii lui?", a insistat el în timp ce intrau într-unul dintre compartimentele mici și închideau ușa în urma lor, împiedicând pe oricine altcineva să li se alăture. "Ce vă spune ambasadorul? E vorba de acordul comercial, nu? Vrea să ajusteze din nou prevederile privind grâul și porumbul. Ei bine, răspunsul este nu. Nu am de gând să păstrez..."
"Domnule senator, prințul moștenitor nu are niciun interes să rediscute prevederile privind agricultura", răspunse Annie, coborându-și vocea în timp ce se așeza vizavi de el și îi înmâna un dosar din piele.
"Și atunci ce?" a întrebat Dayton, răsfoind caietul de informare și încercând să îl digere în timp ce metroul începea să se miște. "Nu mă interesează să mai ascult nemulțumirile lui că nu poate construi rachetele interceptoare pe teritoriul saudit. Ele vor fi construite aici, în bunele S.U.A., de americani muncitori, sau pot să pupe afacerea..."
"Domnule senator, Alteța Sa Regală nu vrea să vorbească despre porumbul din Iowa sau despre rachetele interceptoare Patriot", a spus Annie liniștită, ajustându-și ochelarii. "E de acord cu acordul comercial. Despre Yemen vrea să vorbească."
"Yemen?" a întrebat Dayton, ridicând privirea. "Pentru ce? Am crezut că..."

"Nu Houthis sau iranienii sunt cei care l-au îngrijorat, domnule."
"Atunci ce?"
"E vorba de Kairos."
"Kairos?"
"Da, domnule."
"Nu înțeleg", a spus Dayton. "Nu-și citește telegramele? Președintele Statelor Unite tocmai a bombardat Kairos și conducerea sa până la sfârșitul lumii."
"Poate că da, domnule senator, dar GID spune că cel puțin o jumătate de duzină de agenți de rang înalt ai Kairos și mai mult de două duzini de luptători Kairos au fost reperați acum zece zile - unii în Sana'a, alții în Aden."
"Și?"
"Au fost sub supraveghere saudită mai bine de o săptămână, apoi au dispărut."
"Au dispărut", a repetat Dayton.
"Da, domnule."
"Și asta se ridică la nivelul atenției prințului moștenitor, cu atât mai puțin al meu, pentru că de ce?"
"Totul este în cartea de informații", a răspuns Annie. "Dar mai este o chestiune pe care trebuie să o discut cu tine înainte să..."
Telefonul senatoarei a sunat.
"Este The Times", a șoptit el. "Trebuie să răspund."
Bineînțeles că trebuie. Annie a suspinat. Și-a verificat ceasul, apoi s-a așezat pe spate și a asimilat restul călătoriei. Și ce călătorie fusese. După ce absolvise AU cu o diplomă de licență în istorie, își luase masteratul în relații internaționale de la Școala de Servicii Externe a Universității Georgetown, absolvind summa cum laude. Apoi Dayton a angajat-o. Se putea lipsi de opiniile progresiste ale democratului din Iowa privind politica economică și internă. Cu toate acestea, dragostea lui de modă veche pentru țară, nostalgia lui pentru micile orașe americane și pasiunea lui pentru ceea ce el numea "fermierii de familie uitați" i-au plăcut. Mai important, a intrigat-o faptul că susținea deschis o armată puternică și o abordare bipartizană, orientată spre viitor, a politicii externe. Pe atunci, astfel de trăsături îl făceau o specie rară în grupul democraților. Mai mult de cincisprezece ani mai târziu, devenise o specie pe cale de dispariție.
De-a lungul anilor, Annie descoperise că Dayton era un om bun și decent. Un soț iubitor. Un tată devotat. Și un șef generos. Dayton o promovase mai întâi ca secretară de presă și apoi ca director legislativ, înainte de a o transfera la Comitetul pentru Informații, unde o ridicase la rangul de cel mai înalt consilier al său, ceea ce făcea ca această conversație să fie cu atât mai dificilă.
"Domnule senator, trebuie să vă spun ceva", a spus Annie când a închis telefonul.
"Sigur, dar notează numărul ăsta", a răspuns Dayton, bătându-se după un pix care nu era acolo.
Annie a mâzgălit numărul pe carnețelul ei, apoi a rupt pagina și i-a înmânat-o șefului ei, împreună cu stiloul. Habar n-avea al cui era numărul. Nici nu-i păsa. "Domnule, asta e important."
Dar Dayton avea alte lucruri pe cap. "Când ne întoarcem la birou, trebuie să-i sunăm pe Dell la Langley și pe Hutchinson la Pentagon. Și să verificăm de două ori dacă ministrul ucrainean de externe mai vine mâine la micul dejun și să aflăm ce vrea cu adevărat. Mi s-a spus că..."
Annie nu avea de gând să fie deraiată. "Domnule senator?", o întrerupse ea, dar Dayton continua să vorbească cu viteză în timp ce mâzgălea notițe pe marginea carnetului de ședințe. "Domnule senator."
Dayton și-a ridicat în sfârșit privirea.

"Trebuie să vă spun ceva."
"Bine. Ce? Spune. Aproape am ajuns."
Annie s-a așezat pe spate și și-a ridicat sprânceana dreaptă. Dayton a înțeles mesajul. A închis clasorul.
"Bine, scuze - ce ai?", a întrebat el, amintindu-și manierele din Midwestern chiar când au ajuns la Capitoliu.
"Vă dau preavizul meu, dle senator. A fost o călătorie minunată. Și vă sunt recunoscător ție și lui Esther pentru tot. Serios. Dar am terminat, domnule. E timpul să cobor."
17
LANGLEY, VIRGINIA
Marcus a ieșit de pe G.W. Parkway pe Route 123.
Trei minute mai târziu, intra în Centrul George Bush pentru Informații. Arătându-și insigna, a intrat în campus, și-a parcat urâtul Nissan Stanza maro din '86 și a intrat în sediul CIA. A trecut de controlul de securitate, a intrat într-un lift gol, și-a prezentat legitimația și a apăsat butonul. În timp ce urca, telefonul i-a vibrat. Era un mesaj de la Annie.
Ești treaz? l-a întrebat ea.
Marcus a zâmbit.
Sigur că da. Tocmai am dus-o pe mama la aeroport.
Bun băiat.
Se îndrepta spre o întâlnire, a scris el. Pot să te sun mai târziu?
Fac ceva mai bun. Sunt liber pentru cină.
Ne vedem diseară, atunci? a întrebat el.
Soneria a sunat. Ușa liftului s-a deschis. Marcus a coborât la etajul șapte și s-a înregistrat la biroul de securitate.
"Bună dimineața, agent Ryker", a spus un ofițer în uniformă.
"Bună dimineața, Tony."
"Ryker, arăți ca naiba."
"Ar trebui să-l vezi pe celălalt tip", a spus Marcus fără cuvinte. "Șeful e înăuntru?"
"Micul dejun la Pentagon."
"Dell?"
"Sala de conferințe", a răspuns ofițerul. "Te așteaptă?"
"Sper că da", a râs Marcus, predându-i telefonul mobil și arma.
Trecând printr-un alt magnetometru, s-a îndreptat spre hol, recunoscător să afle că Stephens nu era în clădire. A fost întâmpinat de ofițeri și personal administrativ care l-au felicitat și l-au întrebat ce mai face. Una chiar i-a șoptit că se rugase pentru el.
Bătând de două ori la ușă, a intrat în sala de conferințe și a găsit-o pe Dr. Martha Dell prezidând o ședință deja în desfășurare. La cincizeci și șapte de ani, Dell era cel mai înalt ofițer afro-american al Agenției. Mult mai important pentru Marcus, ea era cea mai inteligentă persoană pe care o cunoscuse, în CIA sau în afara ei. Femeia absolvise pe primul loc în clasa ei la Universitatea Georgetown în studii de securitate națională. Avea un masterat în relații ruso-chineze la Oxford. În plus, obținuse nu unul, ci două doctorate la Stanford, ambele vizând aspecte ale politicii externe și militare chineze. Fluentă în rusă, mandarină și arabă, a fost ofițer de teren în cadrul Serviciului Național Clandestin. În cei peste treizeci de ani de activitate, înainte de a fi numită director adjunct al Agenției, recrutase și condusese cu succes agenți, fusese instructor la Farm și ocupase o gamă largă de funcții de conducere din ce în ce mai sensibile. Nu era nimeni în clădire pe care Marcus să îl placă sau în care să aibă mai multă încredere, dar expresia șocată de pe chipul ei din acel moment era problematică.
"Ryker, ce faci aici?", a cerut ea.

Toată lumea s-a întors, iar Marcus s-a trezit privind la fel de șocați Pete Hwang, Jenny Morris, Geoff Stone, Donny Callaghan și Noah Daniels.
"Și eu mă bucur să te văd, doctore", a glumit Marcus și și-a luat rapid locul obișnuit.
"Nu, serios, ce faci?" a ripostat Dell. "Trebuia să fii acasă. Ar trebui să te recuperezi."
"Sunt bine."
"Nu ești."
"Cum stăm cu complexul?" a întrebat Marcus, văzând imagini din satelit din vestul Libiei pe monitoarele cu ecran plat din jurul lor. Era clar că furtuna de nisip nu se terminase încă. O ceață maro acoperea întreaga regiune de frontieră cu Algeria.
"Du-te acasă, Marcus", a spus Dell în cele din urmă.
"Nu vreau să merg acasă."
"Atunci du-o pe mama ta la o plimbare în jurul Tidal Basin."
"Tocmai am dus-o la aeroport."
"Atunci du-o pe Annie la o plimbare în jurul Tidal Basin."
"Foarte amuzant, și în plus, ea și Dayton se întâlnesc cu prințul moștenitor."
"Atunci cumpără un câine. Joacă Nintendo. Apucă-te de scrapbooking. Nu-mi pasă ce faci. Doar du-te. Acum. Ăsta e un ordin."
Marcus a stat acolo pentru o clipă, incredul. Dell vorbea serios. Și nu primea nicio simpatie din partea echipei sale. Erau echipa lui, la urma urmei. Dar asta nu părea să conteze în acel moment. Așa că respiră adânc, se forță să se ridice în picioare și plecă.
Curând, conducea înapoi pe G.W. Parkway fără să aibă cea mai vagă idee unde ar fi trebuit să meargă. Da, corpul său avea nevoie de somn. Evident, avea nevoie de mult timp pentru recuperare. Dar nu avea cum să se întoarcă la apartamentul lui. Nu acum. Erau prea multe de făcut, prea multe sfori libere de legat.
Telefonul lui a sunat, iar numărul lui McDermott a apărut pe ecran. Marcus s-a încordat. Având în vedere cum îi mergea dimineața până acum, asta nu putea fi o veste bună.
"Hei, ești acasă?" a întrebat McDermott.
"Nu."
"De ce nu?"
"Ce-ți pasă ție?"
"Trebuia să fii în pat."
"De ce ai nevoie, Bill?"
"Nu e vorba de mine. E președintele."
"Ce-i cu el?"
"Vrea să te vadă."
"Când?" A întrebat Marcus, surprins.
"Acum, cât de repede poți să-ți miști fundul aici?"
18
CASA ALBĂ
"Agent Ryker, îți mulțumesc că ai venit într-un timp atât de scurt." Președintele i-a strâns mâna lui Marcus, la fel ca vicepreședintele Hernandez. Apoi Clarke i-a rugat pe Marcus și pe McDermott să ia loc pe canapeaua de vizavi de fotoliul său.
"Îmi cer scuze pentru tot secretul", a continuat el. "Probabil că nu ați mai trecut prin tunelul acela de la Trezorerie de când erați în Serviciile Secrete."
"A trecut ceva timp."
"Și nu cred că ai mai fost aici sus, la Reședință, de când mi-ai adus vestea că saudiții erau interesați de un summit de pace la Ierusalim. Dar, ca și data trecută, Bill a sugerat că nu ar fi o idee bună să fii văzut de personal și cu siguranță nu de presă."

"Cu ce vă pot fi de folos, dle președinte - ați primit deja BDA?" a întrebat Marcus, referindu-se la evaluarea pagubelor provocate de bombă din Libia.
Vicepreședintele a răspuns. "Nu încă. Furtuna de nisip slăbește, din fericire, dar nu s-a terminat. Până nu se termină, NSA nu ne poate oferi imagini bune ale complexului. Și nici nu putem trimite pe nimeni pe teren."
Marcus era dezamăgit, dar cu siguranță înțelegea imposibilitatea de a trimite elicoptere pline cu forțe speciale americane într-o asemenea încurcătură.
"Acestea fiind spuse, Kairos este motivul pentru care v-am rugat să veniți aici", a spus președintele, făcându-i semn lui McDermott, care și-a deschis rapid laptopul și a scos trei fotografii alb-negru afișate una lângă alta. "Îi recunoști pe acești oameni?"
"Desigur, Troica", a răspuns Marcus.
"Ce?"
"Îmi pare rău, domnule - așa i-am botezat eu și echipa mea. Troika. Toți sunt comandanți adjuncți ai Kairos, iar odată cu eliminarea lui Abu Nakba, credem că acești trei clovni conduc acum circul."
"Ce-mi puteți spune despre ei?"
"Ei bine, psihopatul din stânga este Tariq Youssef - este șeful lor de securitate internă. Golanul din centru, cu ochelari, este Zaid Farooq - credem că este țarul serviciilor lor de informații."
"Și cel din dreapta, cu țigara atârnându-i de buze?"
"Acela este Badr Hassan al-Ruzami."
"Ce știm despre el?"
"Șeful operațiunilor. Aproape sigur șef între egali. La sfârșitul anilor 40, poate începutul anilor 50. Născut în Libia, dar crescut în munții din Kandahar. S-a alăturat ISIS, dar s-a certat cu liderii după căderea califatului. Recrutat de Abu Nakba în urmă cu aproximativ trei ani. Trei soții, deși saudiții cred că cel puțin una a fost ucisă într-un atac aerian. O mulțime de fiice. Trei fii mari, toți lucrând acum pentru Kairos."
"De ce îi spuneți "șef între egali"?"
"Pentru că e rău deștept - mult mai deștept decât Youssef și Farooq. Este, de asemenea, un criminal cu sânge rece. Și imposibil de găsit."
"Nu credeți că au fost uciși toți sâmbătă lângă Ghat?"
"Sper că au fost, domnule președinte. Dar este puțin probabil să fi fost toți acolo, în același loc cu Abu Nakba."
În acest moment, vicepreședintele a intervenit din nou.
"Dar, agent Ryker, ne-ați spus că cea mai mare parte a conducerii Kairos a fost acolo."
"Comandanți superiori, specialiști în comunicații, experți în finanțe, logisticieni - sigur, domnule vicepreședinte", a răspuns Marcus. "Dar Troika? Aș fi surprins dacă ar fi pus vreodată piciorul în acel complex, cu atât mai puțin împreună."
Când Marcus l-a văzut pe Hernandez uitându-se la președinte, apoi la consilierul pentru securitate națională, a devenit brusc suspicios. Era imposibil ca cei trei să nu știe deja tot ce tocmai le spusese. Atunci de ce se afla el aici? Era un test? Avea probleme?
Tresărind, Clarke s-a întins spre o măsuță, a deschis o cutie mică cu pastile, a scos câteva tablete și le-a băgat în gură, spălându-le cu o gură de apă. Apoi s-a întors spre Marcus și a vorbit din nou.
"Uite, Ryker, aseară, în timp ce tu, Bill, domnișoara Stewart și amicii voștri dădeați o petrecere a victoriei la Chart House, strigând până la primele ore ale dimineții, eu și vicepreședintele am avut o întâlnire nocturnă cu prințul moștenitor Abdulaziz bin Faisal Al Saud și cu șeful

serviciilor sale de informaţii", a explicat preşedintele. "Cred că îl cunoaşteţi pe om".
"Prinţul Abdullah bin Rashid, şeful Direcţiei Generale de Informaţii", a spus Marcus. "Da, domnule, îl cunosc bine".
"Da, ei bine, cei doi mi-au adus nişte fotografii foarte tulburătoare", a spus Clarke, făcându-i din nou semn lui McDermott, care a început să deruleze mai multe imagini alb-negru cu cei trei comandanţi adjuncţi Kairos intrând şi ieşind separat din diverse vehicule şi intrând şi ieşind din diverse clădiri. "Se pare că toţi cei trei membri ai Troicii, cum le spuneţi dumneavoastră, au ajuns în Yemen săptămâna trecută. Unele dintre aceste fotografii au fost făcute în Sana'a. Unele au fost făcute în Aden. Altele au fost făcute în Al Mukalla."
"Toate oraşe portuare", a observat Marcus.
"Exact", a spus Clarke. "Mai mult, saudiţii spun că mai bine de două duzini de luptători Kairos au fost văzuţi intrând şi ei în ţară."
"Deci saudiţii ştiu unde sunt toţi", a spus Marcus, aplecându-se în faţă. "Asta e grozav. Şi le-ai cerut să îi captureze sau să îi ucidă?"
"Mi-aş dori, dar este prea târziu", a răspuns Clarke.
"De ce?"
"Toţi au dispărut în primele ore ale dimineţii de duminică."
"După ce am bombardat complexul."
"Exact - şi acum saudiţii habar nu au unde sunt", a spus preşedintele. "Dar au venit la mine cu această informaţie pentru că au detectat, de asemenea, un număr tot mai mare de discuţii conform cărora aceşti tipi pregătesc o serie de atacuri majore de răzbunare împotriva cetăţenilor şi intereselor americane şi că vor lovi în curând."
"Unde?"
"Nu au nicio idee, dar bănuiesc că în diferite state din Golf şi apoi în Israel."
Camera rămase tăcută, cu excepţia ticăitului unui ceas de bunic din colţ, în timp ce Marcus contempla seriozitatea a ceea ce îi spunea Clarke.
"De aceea te-am chemat aici, agent Ryker", a continuat în cele din urmă preşedintele. "Prinţul moştenitor m-a rugat personal să te numesc în fruntea unui nou grup operativ comun care să vâneze şi să distrugă ce a mai rămas din Kairos, şi să o facă rapid, înainte ca ei să ne poată lovi."
"Sunteţi foarte amabil, domnule", a răspuns Marcus. "Dar de ce...?"
Clarke l-a întrerupt.
"Nu e nimic amabil în asta, Ryker. Prinţul moştenitor ştie că tu eşti cel care a dat de urma lui Abu Nakba când mulţi alţii au încercat şi au eşuat de-a lungul anilor. Ştie că eşti grav rănit şi că acesta trebuie să fie ultimul lucru pe care ţi l-ai dori să îl faci după toate prin câte ai trecut. Carlos a fost de acord, spunând că era destul de sigur că vrei să renunţi şi să mergi mai departe. A trebuit să fiu de acord. I-am spus că aproape sigur vei pleca odată ce BDA va fi în funcţie. Dar ei au fost insistenţi, mai ales Alteţa Sa Regală. A spus că nu s-a terminat, că America şi aliaţii ei sunt încă în mare pericol şi că nu te poţi opri până când Kairos nu este 100% mort şi îngropat."
Marcus a expirat şi s-a lăsat pe spate pe canapea.
"Nu ştiu ce să spun, domnule preşedinte."
"Spune da."
"Dar nu pot, domnule."
"Pentru că vei fugi cu Annie Stewart, vă veţi căsători, veţi avea copii şi veţi trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi", a spus Clarke.
Nu era o întrebare. Era o declaraţie de fapt.
Marcus a trebuit să zâmbească. "Ei bine, s-ar putea să fie un pic prematur, domnule. După cum ţi-am spus la Camp David când ai început să mă tachinezi, Annie şi cu mine am avut o singură întâlnire."

"Atunci care e problema?"
"Nu e ce, domnule; e cine."
"Adică Annie."
"Nu, domnule, nu-mi fac griji pentru Annie", răspunse Marcus, nu foarte sigur că era adevărat - de fapt, dintr-o dată destul de sigur că nu era adevărat - dar Annie nu era persoana la care se gândea în acel moment.
"Atunci cine este problema?"
"Cu tot respectul, domnule, este directorul Stephens."
"Pentru că îți dispreţuiește fiecare os din corp, mai ales acum că am trecut peste el în favoarea recomandării tale de a lua măsuri în Libia."
"Pentru care sunt foarte recunoscător, domnule, dar da, Stephens este livid."
"Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru Stephens."
"Dar, domnule, în niciun caz nu mă va lăsa să conduc un grup operativ CIA care să doboare Troika. Asta nu se va întâmpla niciodată."
"Atunci uită de Langley. Aceasta va fi o operaţiune a NSC", a răspuns Clarke. "Alege-ţi propria echipă. Bugetul tău va fi secret și nelimitat. Bill de aici te va instala în EEOB. Și îmi vei raporta direct mie".
Lui Marcus nu-i venea să creadă ce auzea. Totuși, lucrurile se mișcau prea repede.
"Mă întrebam dacă aș putea avea douăzeci și patru de ore să mă gândesc la asta, domnule", a spus el.
"Categoric nu, Ryker. I-am spus prinţului moștenitor că îi voi da un răspuns înainte ca avionul său să decoleze înapoi la Riad", a spus Clarke, uitându-se la ceas. "Așa că aș spune că ai cam două minute."
Marcus știa că nu era adevărat. Prinţul moștenitor mai avea programată o cină la Capitoliu cu membrii Comitetelor de Informaţii ale Camerei și Senatului, inclusiv cu senatorul Dayton. Abia apoi urma să plece cu avionul. Dar a acceptat ideea esențială că comandantul suprem era nerăbdător să se pună în mișcare.
"Foarte bine, domnule președinte", a răspuns Marcus. "Mă bag."
19
Primul apel pe care Marcus l-a dat după ce a părăsit Casa Albă nu a fost către Annie.
A fost la Pete.
Faptul că Pete a răspuns imediat însemna că nu mai era la întâlnirea cu Dell.
"A intervenit ceva", a început Marcus.
"Bun sau rău?" A întrebat Pete.
"Nu la telefon. Vă puteți întâlni în locul de lângă chestia aia?"
"Sigur, cât de repede?"
"Treizeci de minute."
"S-a făcut."
"Și nu spune nimănui", a spus Marcus.
"Am înțeles - ne vedem în curând."
Era puțin înainte de ora 11 a.m. când Marcus a intrat în cel mai prost restaurant thailandez în care el și Pete fuseseră vreodată. Rulourile de primăvară erau necomestibile. Carnea de vită panang era și mai rea. Ceaiul era întotdeauna călduț. Iar prețurile erau scandaloase. Totuși, era situat în Georgetown, cu o priveliște frumoasă asupra râului Potomac, și în ultimii ani fusese locul lor de întâlnire atunci când nu voiau să spună pe o linie telefonică deschisă unde mergeau.
Pete a sosit câteva momente mai târziu. Deși mulțimea de la prânz încă nu sosise, Marcus a cerut o masă liniștită în spate, unde nu puteau fi văzuți de niciun trecător.
"Deci, ce ți-a pus bețe în roate?" a întrebat Pete în momentul în care a luat loc.
Marcus și-a coborât vocea și i-a rezumat întâlnirea de la Casa Albă.

"Whoa, whoa, stai puțin, campionule", a spus Pete în momentul în care a auzit schema. "Nu ai spus de fapt da, nu-i așa?"
"Am spus."
"Ești nebun?"
"Ce altceva aveam de gând să spun?"
"Ce zici de: "La naiba, nu, nu merg!""
"Pete, haide, a fost președintele care a întrebat."
"Marcus, te-ai uitat vreodată în oglindă în ultimele zece zile? Vreau să spun, ești un spectacol ciudat. Tu ar trebui să fie acasă în pat popping Percocet ca M & M'S, nu gallivanting pe tot globul trolling pentru Troika. Te-ai pierdut complet."
"Misiunea nu este terminată."
"A mea este", a răspuns Pete.
"Ce ar trebui să însemne asta?"
"Să spunem doar că, în timp ce tu îl umileai pe Stephens în fața întregului NSC, eu negociam cu el un pachet generos de concediere. Am încheiat lucrurile ieri, înainte de începerea ceremoniei. Plec din Agenție pe 12 iunie."
Marcus era uimit. "Și nu ai spus nimic?"
"Spun ceva acum."
"Dar aseară la cină?"
"Nu era momentul sau locul potrivit."
"Și acum este? Pete, am nevoie de tine."
"Marcus, nu am intrat în Agenție ca deținuți pe viață. Tu ai făcut-o ca să nu ajungi la închisoare. Și m-ai târât în asta pentru că nu mai ai alți prieteni. Dar haide. Ne-am făcut datoria. Abu Nakba e mort. Eu am plecat de aici și ar trebui să pleci și tu."
20
CLĂDIREA DE BIROURI EXECUTIVE EISENHOWER
Marcus s-a întors la complexul Casei Albe.
Prima sa oprire a fost la biroul de personal, unde un funcționar, alertat de biroul lui McDermott, îl aștepta. A completat o grămadă de hârtii, i s-a făcut o fotografie și a primit un set temporar de legitimații până când i se putea face un set permanent, precum și cheile de la un birou din clădirea birourilor executive Eisenhower. Următoarea sa oprire a fost să se întâlnească cu vechii săi colegi de la Secret Service, să completeze mai multe documente și să își ridice permisul temporar pentru Casa Albă.
Toate acestea erau necesare, desigur, dar nu îl ajutau să avanseze în misiunea pentru care fusese numit de președinte, iar ceasul ticăia. Urcând la etajul cinci, a găsit și a deblocat apartamentul de birouri vacant care îi fusese repartizat, a șters praful de pe un birou și un scaun și și-a petrecut următoarea oră lucrând la telefoane.
Avea de recrutat o echipă, dar asta putea aștepta. Primul apel pe care l-a făcut a fost către prințul Abdullah bin Rashid, directorul Direcției Generale de Informații saudite, care îi devenise prieten în ultimul an și jumătate.
"Prinț Abdullah, sunt Marcus Ryker; ai un moment?"
"Da, da, agent Ryker - mă bucur să vă aud. Prințul moștenitor mi-a spus veștile bune. Ești cu adevărat la bord?"
"Da, și sunt onorat de încrederea sa. Este foarte amabil."
"Nu este deloc amabilă, Marcus. I-ai câștigat încrederea și în mod clar și pe cea a președintelui. Ar trebui să ne întâlnim."
"Când?"
"Ziua mea este plină. Și mă duc acasă la prima oră dimineața. Ai putea să ne întâlnim diseară la o cafea, să zicem la ora zece?"
"Sigur. Unde?"
"La Four Seasons. Ne întâlnim în salon."

"Ne vedem atunci - mulţumesc."
Marcus a închis şi i-a sunat pe Asher Gilad, şeful Mossadului, şi pe Tomer Ben Ami, care după operaţiunea din Liban fusese promovat director al Shin Bet. Deşi era seara târziu în Israel, ambii bărbaţi i-au răspuns la telefon şi, după ce au fost informaţi cu privire la noua misiune a lui Marcus şi la seriozitatea avertismentelor saudite, au promis să adune toate informaţiile noi pe care le aveau despre Kairos şi să i le trimită cât mai repede posibil.
După ei, Marcus a luat legătura cu şefii spionilor din Iordania, Egipt, Oman şi Maroc. Apoi l-a sunat pe Khalid bin Ibrahim - mai cunoscut după iniţialele sale, KBI - şeful serviciilor de informaţii din Emiratele Arabe Unite. Spre deosebire de ceilalţi, KBI aproape că părea să aştepte apelul său.
"Notează numele astea", a spus el imediat.
Marcus a scos un stilou din buzunarul gecii şi un carneţel din servietă.
"Bine, începe."
"Jibril bin Badr."
"Bine."
"Ali bin Badr."
"Am înţeles."
"Şi Mansour bin Badr."
"Fraţi? Fiii lui Badr Hassan al-Ruzami? Şeful operaţiunilor Kairos?" a întrebat Marcus.
"Exact. Am întocmit dosare despre toţi cei trei băieţi ai lui. Îţi voi trimite totul, dar trebuie să înţelegi că sunt nişte ticăloşi bolnavi. Au vârste cuprinse între douăzeci şi unu şi douăzeci şi şapte de ani, Jibril fiind cel mai în vârstă, iar Mansour cel mai tânăr. Sunt cunoscuţi în Kairos drept "Executorii". Îţi aminteşti de Uday şi Qusay, băieţii lui Saddam Hussein?"
"Sigur."
"Tipii ăştia sunt mai răi."
"Mai răi?"
"Mult mai răi", a spus KBI. "Tatăl lor are încredere implicită în ei şi astfel le dă cele mai periculoase şi mortale misiuni. Ştim că Jibril, de exemplu, adoră filmele cu Naşul. Se uită la ele tot timpul. Îşi imaginează că este un gangster din New York. A trăit în Cairo în ultimul deceniu sau cam aşa ceva, până anul trecut."
"Ce s-a întâmplat anul trecut?"
"Credea că un poliţist egiptean flirtează cu prietena lui. Aşa că l-a invitat pe tip la un restaurant italian, ştii tu, 'doar ca să se lămurească'. A sfârşit prin a-l împuşca pe poliţist în faţă, exact ca Michael Corleone. Apoi iese din local cu sânge şi materie cerebrală peste tot. După aceea, a fugit în Libia şi a dispărut."
"Vreo pistă?"
"Nu. Acum că saudiţii l-au reperat pe tatăl său în Yemen, e posibil să fie şi el acolo. Dar nu pentru mult timp. Prinţul moştenitor are dreptate. După ce voi i-aţi eliminat pe Abu Nakba şi pe băieţii lui în Libia - şi o muncă strălucită, apropo, foarte ascuţită..."
"Mulţumesc."
". . . Kairos plănuieşte fără îndoială să riposteze într-un mod spectaculos şi probabil cu mai multe operaţiuni majore, nu doar cu una."
Cu aceste apeluri făcute, Marcus s-a apucat acum să-şi recruteze echipa: Jenny Morris, Geoff Stone, Donny Callaghan şi Noah Daniels, în această ordine. Din fericire, spre deosebire de Pete, toţi au spus da.
21
Marcus a întârziat douăzeci de minute.
În timp ce trecea cu maşina pe lângă Kennedy Center, în drum spre întâlnirea cu Annie pentru cină, Marcus a început să aibă îndoieli.

Ultima dată când își făcuse planuri să vină la Kennedy Center fusese în noaptea în care Elena și Lars fuseseră uciși. Dar Annie nu știa asta, iar restaurantul pe care îl alesese avea o priveliște spectaculoasă asupra teatrului de-a lungul râului Potomac.
Marcus și-a parcat mașina, a coborât și și-a curățat câteva scame de pe costum. Ajungând la restaurantul Sequoia, a găsit-o pe Annie stând singură la masa rezervată lor, sorbind un pahar de merlot și îmbrăcată într-o rochie de smarald absolut uimitoare, care se potrivea cu ochii ei.
"Îmi pare foarte, foarte rău", a spus Marcus, fără suflare, când s-a așezat vizavi de ea.
"O zi lungă?"
"No comment."
Ea a zâmbit în lumina lumânării. "Am mers mai departe și am comandat pentru amândoi. Ar trebui să fie aici în curând. Vin?"
"Sigur, mulțumesc. Arăți-"
Când el s-a oprit în mijlocul propoziției, ea a așteptat, apoi a ridicat o sprânceană. "Răvășitoare? Spectaculos? Pentru care să mori?" Ea a râs.
"Toate cele de mai sus", a spus el. "Cred că sunt un pic cam neexersat în a face complimente unei femei frumoase."
"Da, s-ar putea să vrei să lucrezi la asta, Ryker", a tachinat ea în timp ce îi turna un pahar de merlot.
"O voi face", a spus el. "Îți promit."
"Destul de corect. Deci, hei, a fost atât de distractiv noaptea trecută. Mulțumesc că m-ai inclus."
"Desigur."
"Mi-a plăcut să o văd din nou pe mama ta."
"Ea este un mare fan al tău."
"Părea un pic surprinsă să ne vadă împreună."
"Da, ei bine, cred că nu i-am spus nimic încă."
"Se pare că nu."
"Dar a fost atât de fericită să te vadă. Ea a vorbit totul despre tine în această dimineață la micul dejun și pe drumul spre aeroport."
"A făcut-o acum?" Annie a zâmbit.
"Pe onoarea lui Scout."
"Ei bine, a fost distractiv să vorbesc cu ea. Mi-a dat informații foarte detaliate despre surorile tale și soții lor și despre toate nepoatele tale."
"Ar fi trebuit să te avertizez. O faci pe mama să vorbească și . . ."
"Să fiu sinceră, am fost puțin geloasă."
"De ce?"
"Știi tu, să ai o familie pe care să o vizitezi și să te gândești la dulceața, nebunia și dezordinea vieții reale, mai degrabă decât la tot întunericul cu care ne confruntăm în interiorul Beltway, zi de zi. Este frumos. Mi-e dor de asta."
Marcus a fost puțin surprins să o vadă roșind de jenă. Nu ar fi trebuit să fie. Îi știa povestea. O parte din ea, oricum. Dar tot l-a prins cu garda jos.
"Da, știu. Îmi pare rău."
Annie a schimbat subiectul. "Presupun că ziua ta lungă înseamnă că ai fost la birou", a spus ea. "Nu ai nevoie să te refaci, să te recuperezi?"
"Cum aș putea cu toate amenințările de acolo?"
"Dumnezeule mare, Marcus, nu ai câștigat un pic de R și R? Adică, uită-te la tine. Ești . . ."
"Frankenstein?"
"Ei bine, vroiam să spun creatura din laguna neagră, dar sigur, merge cu asta."
Marcus a luat o înghițitură de vin. "Nu așa sunt eu", i-a spus el. "Nu pot să stau degeaba când dușmanii noștri sunt în mișcare."

"Marcus, ai fost capturat de o unitate a forţelor speciale Hezbollah condusă de un comandant loial lui Abu Nakba. Ai fost drogat, lăsat inconştient, târât adânc în spatele liniilor inamice şi torturat. Bătut. Ars. Electrocutat. Nimeni nu ar numi faptul că ţi-ai făcut timp să te recuperezi după toate astea "relaxare". Eşti uimitor la ceea ce faci. Este unul dintre lucrurile care m-au atras la tine. Ai convingeri. Ai un simţ profund al scopului şi al misiunii. Dar nu despre asta este vorba. Ceva te conduce. Ceva te împinge să continui să mergi şi să mergi şi să mergi când ar trebui să te odihneşti sau, mai bine, să te opreşti."
"Vorbeşti ca Pete."
"Ce ar trebui să însemne asta?"
"Stephens i-a oferit un pachet de concediere, iar el îl acceptă."
"Mă bucur pentru el."
"Annie, ameninţarea asta nu s-a terminat. Tu ştii asta."
În acel moment, chelnerul lor s-a întors la masă, aducându-i lui Annie o salată Caesar şi lui Marcus un bol de supă de scoici.
Marcus a aşteptat până când a plecat, apoi a continuat. "Nu pot să renunţ pur şi simplu şi să plec spre apus când există noi ameninţări - ameninţări serioase - care se formează împotriva ţării şi a prietenilor pe care îi iubesc."
"Chiar şi după tot ce ai realizat?" a insistat ea. "După tot prin ce tocmai ai trecut?"
"Mai ales din cauza a tot prin ce tocmai am trecut. Ştii ce am văzut în Liban? Monştri, Annie. Le-am văzut furia. Am văzut demonii din ochii lor. Am văzut cât de hotărâţi sunt să jefuiască, să ucidă şi să distrugă tot ceea ce tu şi cu mine preţuim. Şi nu uita ceva ce aproape nimeni altcineva din lume nu ştie - cu siguranţă nu mama mea, surorile mele sau familiile lor. Teheranul a pus o recompensă de 10 milioane de dolari pe capul meu. Şi puteţi fi siguri că Kairos vrea banii ăia. Mai ales acum că l-am capturat pe omul lor de legătură din Doha şi l-am convins pe preşedinte să le elimine fondatorul şi liderul drag. Aşa că, chiar dacă mă opresc - chiar dacă decid să-mi dau preavizul şi să iau o croazieră Disney spre Never-Never Land - asta nu înseamnă că s-a terminat. Înseamnă doar că sunt singur pe lume în timp ce aceşti monştri vin să mă omoare."

"Deci uite, Annie, mai e ceva ce trebuie să ştii."
Annie a putut vedea schimbarea bruscă a tonului şi a limbajului corpului lui. "Ce este?"
"Preşedintele mi-a cerut să mă întâlnesc cu el astăzi."
"Bine."
"Vicepreşedintele şi Mac au fost şi ei acolo."
"Şi?"
"Ştii despre noile informaţii saudite, nu?"
"Prinţul moştenitor ne-a informat pe mine şi pe senator în această dimineaţă."
"Corect, deci preşedintele este preocupat de posibilitatea unei lovituri de retorsiune sau a unei serii de lovituri din partea a ceea ce a mai rămas din Kairos."
"Şi?"
"Şi mi-a cerut să conduc un nou grup operativ care să vâneze Troika şi să-i elimine înainte să ne poată lovi."
"Tu?"
"Ştiu-Stephens va înnebuni. Asta e ceea ce am spus. Dar Clarke a spus să lăsăm asta pe seama lui."
"Dar eu nu înţeleg. Cum poate..?"
"Ascultă, am înţeles - totul se întâmplă atât de repede. Mai sunt o mulţime de detalii de pus la punct. Dar va fi condus din NSC, nu Langley. Voi raporta direct la preşedinte, nu la Stephens. Şi este super-secret.

Sunt sigur că șeful tău va primi un briefing în curând, dar numai ca o curtoazie. Comitetul de Informații al Senatului nu va fi informat despre nimic din toate astea. Nu încă, oricum."
"Și ai spus da?" a întrebat ea.
Marcus a dat din cap.
"Fără discuții? Fără timp pentru a discuta despre asta? Doar, bum, ești de acord?"
"Președintele a spus că prințul moștenitor m-a rugat în mod special să o conduc și că a vrut un răspuns înainte de a zbura acasă."
Annie nu a spus nimic pentru un moment. Apoi a întrebat: "Și când vei începe?"
"Am început deja."
Din nou, Annie nu a spus nimic.
"Ești supărat pe mine", a spus Marcus.
"Nu."
"Crezi că fac o mare greșeală."
"Uite, Marcus, e viața ta. Nu am niciun drept să-ți spun ce să faci."
"Dar ai absolut tot dreptul să-mi spui părerea ta", a insistat Marcus. "Ce vrei să-ți spun, că sunt încântat pentru tine?"
Marcus știa că asta nu era nici adevărat, nici posibil. Așa că a făcut o contrapropunere. "Ce-ai zice să vii cu mine", a spus el, aplecându-se în față.
"Ce?"
"Serios, Annie, să fii analistul nostru șef de informații. Ai putea fi legătura noastră cu toate celelalte servicii de informații, străine și interne. Ar putea fi uimitor."
"Eu nu cred..."
"Am fi împreună în fiecare zi. Am putea lucra cot la cot. Am ști exact ce se întâmplă în viața celuilalt. Și când nu suntem la birou, nu va trebui să vorbim niciodată despre muncă. Și când îi vom avea pe tipii ăștia - când se va face cu adevărat - atunci, ei bine, cine știe?"
"Nu pot, Marcus."
"Nu poți sau nu vrei?"
"Marcus, i-am dat senatorului Dayton preavizul meu."
"Ce? Ai demisionat?"
"Am demisionat."
"Când?"
"În această dimineață."
"Fără discuții?" a întrebat el. "Nu ați avut timp să discutați? Doar, bum, ai plecat? Tu și Pete fugiți împreună?"
"Nu fi ridicol."
"Amândoi vă dați demisia în aceeași zi - doi dintre cei mai apropiați prieteni ai mei din lume - și niciunul dintre voi nu mi-a spus, cu atât mai puțin nu a discutat despre asta, înainte de vreme?"
Annie nu știa ce să spună. Era prima dată când Marcus îi spunea că ea este unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui din lume și, dintr-o dată, se simțea vinovată că nu discutase cu el despre asta.
"Annie, asta e o nebunie. Kairos plănuiește ceva - ceva mare - și trebuie să-i oprim înainte ca ei să-și poată pune planul în aplicare."
"Noi?" a întrebat ea încet, aproape în șoaptă. "Nu, Marcus. Nu trebuie să ne întoarcem în luptă. Ne-am plătit datoriile. Ne-am făcut treaba. Și acum e timpul să predăm ștafeta și să ne continuăm viețile."
Chelnerul s-a întors. A așezat în fața lui Annie o farfurie cu somon prăjit, orez basmati și sparanghel. Pentru Marcus a adus un file mignon de zece uncii, piure de cartofi și o garnitură de morcovi. Marcus i-a mulțumit bărbatului și a așteptat în timp ce acesta le umplea paharele cu vin. Când a plecat, Marcus s-a uitat înapoi la Annie.
"Deci, ce ai de gând să faci?"

"Nu știu", a recunoscut ea, alegându-și somonul. "Să mă întorc în Carolina de Sud, cred. Poate să predau. Poate să scriu puțin. Nu am ajuns prea departe. Tot ce știu este că orașul ăsta, slujba asta și viața asta nu-mi oferă timp să gândesc, timp să visez, timp să..."
"Pentru ce?" a insistat el. "Ce ți-ai dori să faci și nu faci?"
Annie și-a ridicat privirea din farfurie și s-a uitat adânc în ochii lui. "E doar timpul, Marcus. Trebuie să plec acasă."
"Cum rămâne cu noi?", a întrebat el.
"Ce-i cu noi?", a răspuns ea. "Greșesc, sau nu i-ai spus președintelui de la Camp David că nu e ceva serios, că am ieșit doar la o întâlnire? Nu asta le spui și lui Pete și lui Jenny? Nu asta i-ai spus mamei tale? Adică, e în regulă. Si e adevarat. Dar hai să fim sinceri, nu e chiar un semnal că vrei să duci asta mai departe, nu-i așa?"
"Ce vrei să spun, Annie? Da, am fost un pic distras în ultima vreme, un pic "legat", ca să spun așa. Ultimele câteva săptămâni nu au fost tocmai condițiile ideale pentru a începe o relație. Recunosc asta. Dar m-am întors. Sunt acasă. Întâlnirea numărul doi. Trei, dacă pui la socoteală cina în Old Town. Și crede-mă, vreau să fie mai mult."
"Și eu la fel. Îmi place să fiu aici cu tine în seara asta. Înseamnă mult pentru mine."
"Dar?"
"Dar președintele Statelor Unite tocmai ți-a cerut să te întorci în luptă, iar tu ai spus da."
"Atunci spune da pentru mine - spune da pentru această echipă, și când am terminat, am terminat."
"Eu nu pot. Uite, îți doresc mult succes, Marcus, chiar îți doresc. Dar asta nu e ceva ce vreau să mai fac. Sunt terminat. Cred că am sperat că și tu ești."
23
HOTELUL FOUR SEASONS, GEORGETOWN, D.C.
Marcus, încă în costumul său de la cina cu Annie, se hotărâse să o aducă pe Jenny.
La urma urmei, ea vorbea fluent araba.
Trecură prin hol și se îndreptară spre salonul aflat drept în față. Nu au văzut pe nimeni. Au cercetat rapid etajul principal, dar tot nu l-au găsit pe șeful spionilor saudiți. Apoi, pe telefonul lui Marcus a sosit un mesaj cu un singur cuvânt.
La parter.
Au coborât un nivel, dar tot nu au găsit pe nimeni. Nu prea avea sens să coboare mai departe, pentru că la subsol erau doar săli de bal. Cu toate acestea, în lipsă de opțiuni, au mers oricum și, în cele din urmă, l-au găsit pe prințul Abdullah bin Rashid plimbându-se pe podeaua uneia dintre sălile goale și întunecate, fumând o țigară și servind un pahar de ceea ce părea a fi bourbon.
"Hei, suntem la Washington, nu la Riyadh", l-a tachinat Marcus. "Sunt destul de sigur că nu ai voie să fumezi aici."
"A fost o zi lungă, domnule Ryker." Prințul a suspinat, ridicându-și paharul ca și cum ar fi făcut un toast.
"Mie-mi spui", răspunse Marcus. "Dar mulțumesc că ți-ai făcut timp. Ți-l amintești pe agentul Morris."
"Da, desigur, geniala și frumoasa Jennifer." El zâmbi, sărutându-i mâna într-un gest nu tocmai caracteristic unui bărbat arab musulman.
"Vicleană și vicleană ca întotdeauna." Ea i-a zâmbit la rândul ei, surprinzându-l prin a-i smulge paharul din mână, întorcându-l cu fața spre partea din care nu sorbise și înghițind restul de băutură.
Prințul a făcut ochii mari. "Asta îmi place, Ryker. Nu o lăsa să scape".

Marcus clătină din cap. Era mai mult decât familiarizat cu aversiunea șefului spionilor față de religie, pietate, reguli și obiceiuri. "Ai spus că ai ceva pentru noi", a spus el, fără chef de glume.
Rashid a tras un ultim fum din țigară, a aruncat mucul pe podea, l-a ștampilat și l-a dat la o parte. Apoi și-a scos telefonul, și-a introdus parola și a scos un fișier audio.
"Ieri, băieții mei din Riad au interceptat un apel telefonic care provenea din Bandar Abbas de la ceea ce noi credem că este un agent superior al IRGC", a explicat el. "Nu cunoaștem destinatarul apelului, dar știm că a fost către un cont de satelit din Yemen."
"Unde anume?" a întrebat Jenny.
"Într-o suburbie din Sana'a", a răspuns prințul, referindu-se la capitala yemenită.
"Să auzim", a spus Marcus.
Au ascultat apelul scurt, iar Jenny l-a tradus.
Apelantul: Spuneți-mi că sunteți pregătiți să ripostați.
RECEPTOR: Punem piesele la locul lor.
Apelantul: Trebuie să loviți tare și repede.
RECEPTOR: Asta e complicat. Va fi nevoie de timp.
APELANTUL: Cât timp?
RECEPTOR: Nu pot spune. Există multe variabile.
Apelantul: Aveți nevoie de bani?
Recepționer: Întotdeauna, dar mai ales asistență logistică.
APELANTUL: Orice aveți nevoie, dar nu pot fi amprente.
Recepționer: Înțeleg.
Apelantul: Nu pot sublinia prea mult acest aspect.
RECEPTOR: V-am spus că înțeleg.
Apelantul: Am nevoie de un termen.
RECEPTOR: Prima operațiune este aproape gata.
Apelantul: Asta e ușoară. Cum rămâne cu a doua?
RECEPTOR: Nu știu.
CALLER: Dă-mi cea mai bună presupunere a ta.
RECEPTORUL: Nu încă.
CALLER: Timpul este scurt. Trebuie să fie curând.
RECEPTOR: Desigur.
APELANTUL: Pot muta prima tranșă acum.
Recepționer: Și pot raporta asta superiorilor mei?
APELANTUL: Da.
RECEPTOR: Bine. În două zile?
APELANTUL: E bine. În locul în care am convenit ultima dată?
RECEPTORUL: Da, pot face asta.
APELANTUL: Până atunci.
Recepționer: Allah să fie cu tine.
APELANTUL: Și cu tine.
"Jenny a înțeles bine?" a întrebat Marcus când partenerul său a terminat de tradus.
"Foarte impresionant, agent Morris", răspunse prințul, dându-i un semn din cap.
"Deci iranienii vor să ne lovească - probabil pentru umilința din Liban, ca să nu mai vorbim de Marea Chinei de Est -, dar vor să folosească agenții Kairos ca proxeneți, pentru a oferi Teheranului o negare plauzibilă", a spus Marcus.
Prințul a dat din cap.
"Și vor să folosească atacul nostru din Libia ca pretext", a adăugat Jenny.
"Și acesta este unul destul de bun", a spus prințul. "Din păcate, așa cum am spus, nu putem spune cine anume a primit apelul. Și ambele telefoane au fost închise imediat după apel, așa că nu am putut să le urmărim. Dar,

dacă nu altceva, acest lucru subliniază cu siguranță îngrijorările crescânde ale prințului moștenitor că convergența bruscă a agenților Kairos de nivel înalt în Yemen - acum în contact direct cu iranienii - înseamnă că urmează un atac major sau o serie de atacuri asupra SUA."
Aprinzând încă o țigară și oferindu-le câte una lui Marcus și Jenny, ambii refuzând, prințul Abdullah bin Rashid a aruncat o privire în jurul sălii de bal pentru a se asigura că erau încă singuri, apoi și-a coborât vocea în timp ce se apropia de ei. "Nu trebuie să vă povestesc istoria țării mele în Yemen", a spus el. "Lungă. Amară. Murdară. Și o mulțime de greșeli. Dar știți, de asemenea, că am făcut ceea ce am venit să facem. I-am decimat pe houthi, care deveniseră rapid proxy-ul preferat al Teheranului și care ne atacau aeroporturile, orașele și populația civilă săptămână de săptămână cu rachete și drone fabricate în Iran. Acum, nu spun că nu mai există nicio prezență houthi în acea țară jalnică pe care Allah a abandonat-o în mod clar. Dar aceștia nu mai reprezintă o amenințare strategică pentru noi și nu mai sunt de mare folos IRGC. Problema este că, la fel ca Afganistanul și Libia înainte de el, Yemenul devine o vizuină a șacalilor. Dacă Abu Nakba ar mai fi în viață, vă garantez că Yemenul ar fi baza lui. Dar chiar și fără el - și pentru asta nu vă putem mulțumi îndeajuns - dar chiar și acum, locotenenții săi sunt încă acolo, plănuind, complotând, pregătindu-se, cu ajutorul Teheranului, nu mai puțin. Mă tem că se apropie un mare dezastru. Ar fi bine să vă pregătiți".

24

BIROUL OVAL

"Ești nebun? Serios, Andy, ți-ai pierdut complet mințile?"

Nimeni nu-i spunea președintelui pe numele mic.

Nimeni în afară de Richard Stephens.

Dar Clarke și directorul său CIA erau singuri. Era târziu. Un singur agent al Serviciilor Secrete stătea la post în fața ușii. Și aproape tot personalul plecase acasă pentru o zi.

"Richard, aceasta nu este decizia ta", a spus Clarke în timp ce stătea în spatele biroului Resolute și semna un teanc de ordine executive.

"Ba da, este. Ryker lucrează pentru mine. Și nu vreau să se apropie de asta."

"Nu, Ryker lucrează pentru mine", a replicat Clarke. "Și tu la fel. Nu mă forța cu chestia asta, Richard. Recunoaște, ești nervos pentru că el a avut dreptate în legătură cu libianul, iar tu ai înțeles greșit."

"Nu știm asta", a răspuns Stephens. "Până când furtuna nu se va stinge, nu știm cine sau ce a fost în acel complex."

"Las-o baltă. Te faci de râs. Îl pun pe Ryker la conducerea acestui grup operativ. O vom conduce din NSC. Și asta e final. M-ai înțeles?"

"Nu, domnule președinte. Eu nu te înțeleg. M-ați angajat să conduc operațiunile de informații. Pe mine. Nu pe el. Și așa cum vă tot spun, Ryker nu este unul dintre noi. Nu gândește ca un om al Agenției. Nu lucrează ca unul."

"Tocmai de aceea îmi place de el."

"Și exact de asta nu-l plac. E imprudent, e nesăbuit, iar profilul lui e mult prea ridicat. Pentru numele lui Dumnezeu, el ar trebui să fie invizibil. În schimb, rușii știu cine este și îl vor mort sau viu. Iranienii știu cine este și de aceea au pus o recompensă de 10 milioane de dolari pe capul lui. Kairos știe cine este și de aceea l-au luat ca țintă, l-au prins la granița cu Israelul și l-au bătut măr. El a ajuns la televiziunea mondială, împiedicând un atentat sinucigaș cu bombă pe Muntele Templului, iar acum întreaga lume știe cine este. Și în loc să urmărească ceremonia de ieri din intimitatea biroului său de la Langley sau DSS, vine în mod stupid la Casa Albă, se așează chiar lângă un senator proeminent și este surprins de camerele de luat vederi ținându-se

de mână cu un funcţionar profesionist din Comisia de informaţii a Senatului. Dle preşedinte, aceasta nu este tocmai procedura standard de operare pentru un membru al Serviciului Clandestin."
"În primul rând, l-am invitat personal pe Ryker şi pe mama sa la Casa Albă pentru că meritau să vadă rodul muncii sale. În al doilea rând, Ryker nu este doar un erou de război, ci şi un văduv, şi are tot dreptul să se ţină de mână cu oricine doreşte, iar tu poate ai vrea să îl laşi în pace şi să îi arăţi o fărâmă de simpatie din când în când. Şi în al treilea rând, şi probabil cel mai important, Ryker este cel mai bun agent operativ pe care l-a văzut Agenţia într-un deceniu, poate chiar niciodată, şi tu ştii asta."
"Cum poţi să spui asta? Ryker a avut noroc. Asta e tot. Asta e tot."
"Noroc? Nu poţi fi serios."
"Sunt foarte serios."
"Toate punctele pe care le-a pus pe tabelă? Vrei să spui că e doar noroc."
"Ryker a avut câteva succese, îţi garantez asta", a recunoscut Stephens. "Dar acelea au fost operaţiuni extrem de complicate, iar tu îi dai credit pentru munca a sute de angajaţi ai Agenţiei ale căror nume nu le vei şti niciodată. Şi chiar trebuie să spun ceea ce este evident?"
"Eşti invitatul meu."
"Această administraţie nu-şi poate permite ca presa să se uite mai atent la acest tip."
"De ce nu?"
"Ştiţi de ce."
"Chestia cu Rusia?" a întrebat Clarke.
"Da, chestia cu Rusia", a confirmat Stephens. "Marcus Ryker este un asasin, pur şi simplu, responsabil pentru uciderea nu a unuia, nu a doi, ci a trei dintre cei mai importanţi oficiali ruşi de la Kremlin."
"Ceea ce a prevenit un război cu NATO care ar fi putut deveni nuclear."
"Crezi că asta va conta atunci când The Guardian va dezvălui adevăratul dosar al lui Ryker? Sau New York Times? Sau, şi mai bine, reţeaua de televiziune prin satelit Al-Sawt?"
În acel moment, preşedintele s-a oprit din semnat hârtii şi s-a uitat la prietenul său de lungă durată. "Richard, mă ameninţi?"
"Bineînţeles că nu. Spun doar că nu ar fi bine pentru tine sau pentru această administraţie dacă adevărul despre ceea ce a făcut Ryker - cu atât mai puţin graţierea ta - ar ieşi la iveală."
"Nu a ieşit încă", a spus Clarke.
"Nu, nu s-a întâmplat", a fost de acord Stephens, cu expresia lui rece. "Dar imaginează-ţi dacă ar fi făcut-o."
"Nu cred că-mi place tonul tău."
Stephens s-a ridicat brusc în picioare şi şi-a luat servieta de pe podea. "Tonul meu, domnule preşedinte, va fi cea mai mică dintre grijile dumneavoastră."
Stephens a plecat, iar Clarke s-a trezit brusc singur. În picioare, s-a îndreptat spre uşa din dreapta biroului său, a ieşit şi s-a plimbat pe colonadă până în Grădina Rozelor. Chiar se întâmpla asta? Cel mai apropiat aliat politic al său ameninţa să divulge povestea trecutului lui Marcus Ryker, doar pentru a-l împiedica să conducă acest nou grup operativ? La prima vedere, nu părea posibil. Dar cu cât Clarke se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai îngrijorat. Şi cu cât devenea mai îngrijorat, cu atât tâmplele începeau să îi pulseze mai tare.
Nici el, nici echipa sa superioară nu avuseseră vreun avertisment prealabil că Ryker o ajuta pe cârtiţa cunoscută sub numele de Corbul să asasineze preşedintele rus, prim-ministrul şi şeful FSB. Ryker fusese autorizat doar să-l scoată pe Raven - şi un stick cu secrete secrete ale Kremlinului - din Moscova şi din Rusia într-un loc sigur, unde ruşii nu

le-ar fi putut găsi niciodată. Dacă Clarke ar fi avut vreo bănuială că Ryker și Corbul plănuiau să ia problema în propriile mâini, nu ar fi autorizat niciodată CIA să își folosească resursele pentru a-i scoate de acolo, chiar dacă acțiunile lor îi împiedicau pe ruși să invadeze statele baltice și să declanșeze următorul război mondial.
Doar o mică mână de oameni știau toate acestea. Mai puțin de o duzină în întregul guvern federal. Cu toate acestea, expunerea bruscă a unor astfel de informații ar declanșa o furtună mediatică, investigații ale Congresului, posibil numirea unui consilier independent și, aproape sigur, cereri de punere sub acuzare. Ryker ar fi obligat să depună mărturie. Identitatea reală a Corbului - și locația sa reală pe teritoriul continental al Statelor Unite - ar putea fi dezvăluită. Și se va dezlănțui iadul cu rușii, nord-coreenii, iranienii și cu ceea ce mai rămăsese din Kairos.
Poate că acționase în grabă, își dădu seama Clarke. Poate că va trebui să îl sacrifice pe Ryker pentru binele țării.
25
VATICANUL-14 MAI
"Sfinția Voastră, este timpul", a spus vocea din spatele ușii.
"Vino", a spus bătrânul, cu gâtul inflamat și vocea fragilă.
Ușa mare de stejar s-a deschis și a intrat un bărbat care avea jumătate din vârsta pontifului, purtând o mică servietă de piele.
"Comandante Gianetti, mă bucur să vă văd, ca întotdeauna."
"Cum vă simțiți, Sanctitatea Voastră?", a întrebat șeful securității Vaticanului.
"Nu prea bine astăzi, prietene", a venit răspunsul. "Dar Domnul este Păstorul meu, da? Ce să-mi doresc?"
"Poate un leac pentru diabet", a spus comandantul cu un zâmbet blând.
Papa Pius al XIII-lea a râs și apoi a început să tușească violent.
Alphonso Gianetti a pășit în toaleta alăturată, a turnat un pahar cu apă și i l-a adus. Bătrânul a mulțumit din cap, și-a tras răsuflarea și a luat o înghițitură.
"Sunt prea bătrân pentru asta, prietene", a suspinat el. "Este timpul ca Domnul să mă lase să mă odihnesc alături de părinții mei."
"Ei bine, treaba mea este să mă asigur că asta nu se va întâmpla în timpul mandatului meu, Sfinția Voastră", a răspuns Gianetti. "Așa că mă veți ierta dacă nu renunț încă la dumneavoastră."
"Poate, dar mai întâi zece Ave Maria, Gianetti."
Bătrânul a râs la propria glumă în timp ce comandantul s-a dus la toaletă pentru a-și curăța mâinile cu apă și săpun. Când s-a întors, conform ritualului lor tipic de dimineață, Gianetti a desfăcut geanta și a scos un glucometru. După ce a introdus o bandă de testare proaspătă în aparat, a înțepat degetul papei și a poziționat marginea benzii de testare pentru a lua o picătură de sânge. O clipă mai târziu, nivelul glucozei a apărut pe afișajul digital.
"Un pic cam mare astăzi, Sanctitatea Voastră", a spus comandantul în timp ce punea deoparte glucometrul, scotea o seringă și un flacon de insulină din cutia de piele și se pregătea să îi facă papei injecția de dimineață.
"Asta e ultima dintre grijile mele, tinere, crede-mă."
"De fapt, despre asta voiam să vorbesc cu tine."
"Toți cardinalii care vor să-mi fie succesori?"
"Nu chiar, domnule."
"Atunci ce?"
"Despre călătoria pe care vrei să o faci în State."
"Am încredere că toate planurile merg bine."
"Este, Sfinția Voastră, dar unul dintre ziarele locale sugerează că bombardamentele din Libia înseamnă că vă veți anula turneul."
"Și ați dori să spun că raportul este adevărat?"

"Da."
"Vă temeți că o vizită papală atât de curând după un atac militar atât de mediatizat se va reflecta negativ asupra biroului meu și a misiunii mele de pace."
"Nu aș îndrăzni să vă sfătuiesc în chestiuni de teologie, Sanctitatea Voastră", a demoralizat Gianetti, în timp ce papa își deschidea roba și își expunea stomacul grizonat și ridat. "Mă limitez la chestiuni legate de securitatea și sănătatea dumneavoastră și, prin urmare, sunt îngrijorat de o posibilă acțiune de represalii din partea organizației Kairos".
Gianetti a ciupit pielea subiectului său la un unghi de patruzeci și cinci de grade, a înfipt acul până la capăt, a eliberat pielea și a injectat încet o sută de unități de insulină.
"O acțiune de represalii?", a întrebat papa. "La Casa Albă?"
"Nu Casa Albă mă îngrijorează, Sfinția Voastră", a spus Gianetti în timp ce aștepta cinci secunde și apoi a retras acul. "Serviciul Secret este cel mai bun din lume în protejarea președintelui și a oaspeților săi. Nu, îngrijorarea mea este că veți ține Sfânta Liturghie pe patru stadioane enorme, în patru zone metropolitane foarte mari, toate acestea fiind ținte tentante pentru orice organizație teroristă, mai ales pentru una al cărei lider tocmai a fost, ei bine, scos de pe tablă."
"Nu aveți încredere în americani că mă vor ține în siguranță oriunde m-aș duce?", a întrebat pontiful în timp ce își încheia din nou halatul.
"Încrederea nu este tocmai trăsătura definitorie a slujbei mele, domnule", a spus Gianetti zâmbind.
"Dar este trăsătura definitorie a mea", a spus papa. "Asta este credința, Comandante - este să-ți pui încrederea în altul. Eu mi-am pus fericită încrederea în tine, prietene, și nu m-ai dezamăgit niciodată. Mai important, mi-am pus încrederea în Marele Păstor al sufletului meu. Când îmi va veni vremea, sunt gata să mă duc liniștit în noapte. Dar mai mult decât atât, lumea tocmai a asistat la un miracol modern. Saudiții și israelienii au semnat un tratat de pace. Puțini au crezut că este posibil, dar s-a întâmplat în timpul vieții noastre. Și nu acesta este mesajul meu - să chem lumea catolică să se roage pentru pace în vremea noastră și să sărbătorească atunci când rugăciunile noastre sunt ascultate?"
26
CLĂDIREA DE BIROURI EXECUTIVE EISENHOWER
Marcus a luat liftul până la etajul cinci.
Mergând pe un hol lung cu gresie de marmură, a ajuns la apartamentul de birouri nemarcat din colțul de nord-vest. Era doar șase dimineața, dar întreaga echipă era deja înăuntru, la computere, la telefon. Locul era plin de viață. Și Jenny Morris îl aștepta.
"Peste noapte, egiptenii au capturat o celulă de jihadiști yemeniți într-o tabără de antrenament din nordul Sinaiului, aproape de Gaza", a spus ea în timp ce îi înmâna un teanc de trafic prin cablu clasificat și o cană de cafea proaspăt preparată și l-a urmat în biroul său.
Marcus habar n-avea de unde luaseră cafetiera și nici cum dotaseră biroul atât de repede. Când plecase să se întâlnească cu Annie la cină, niciun membru al echipei nu sosise încă. Acum erau în plină mișcare.
"Câți sunt?" întrebă el.
"Nouă bărbați, între optsprezece și douăzeci și șase de ani. Toți se antrenează cu echipament nou-nouț, inclusiv RPG-uri de fabricație rusească și rachete sol-aer."
"Houthis sau Kairos?", a întrebat el, agățându-și haina de costum în spatele ușii, aruncându-și servieta pe un scaun din colț și mergând în spatele biroului său.
"Nu știu; ei nu vorbesc."

"Acest lucru este public?" a întrebat Marcus în timp ce lua loc și își suflecă mânecile cămășii albe.
"Nu încă", a răspuns Jenny. "GID egiptean spune că totul s-a petrecut acum mai puțin de două ore. Vor să înțeleagă mai bine ce au înainte de a da drumul la informații."
"Nu. Nu-i putem lăsa să o facă publică."
"Cairo vrea un titlu, Marcus. Au nevoie de o victorie."
"Am înțeles, dar nu astăzi. Nu până nu știm cine sunt și pentru ce se antrenează."
Unul câte unul, restul echipei - Donny Callaghan, Geoff Stone și Noah Daniels - au intrat în biroul său. În timp ce o făceau, Marcus a răsfoit cablurile.
"Chestia cu egiptenii, ai primit-o de la Langley? Ei sunt cooperanți."
"Nu chiar."
"DIA?"
"Nu."
"Atunci de unde?" a întrebat Marcus, întinzând mâna după telecomenzile de pe birou și pornind cele opt monitoare TV cu ecran plat montate pe peretele îndepărtat, toate reglate pe diverse canale de știri prin cablu și satelit, chiar dacă el continua să citească.
"De fapt", a spus Jenny după o pauză, "Pete l-a luat pentru noi."
Marcus s-a uitat la ea, confuz, și cu atât mai mult când bărbatul însuși și-a băgat capul prin ușă. "Pete, ce faci aici?" a întrebat el.
"Am venit să ajut un vechi prieten", a spus Pete când a intrat în biroul înghesuit. "Ca să fie clar, eu tot plec pe 12 iunie. Dar mai am o lună și m-am gândit, de ce nu?"
"Atunci bine ai venit la bord. Acum, de unde ai chestia asta cu Sinaiul?"
"O sursă Mossad mi-a dat pontul. Dar am confirmat cu un tip de la ambasada egipteană. A promis mai multe imediat ce le primește."
"Ce zici de asta?"
"Nu știu - e prea devreme."
"Bine, rămâi pe subiect. Ce altceva mai avem? Noah, tu ești primul-go."
Noah Daniels era guru-ul tehnic al echipei. Marcus îl întâlnise la Ierusalim, când protejau primul summit de pace israeliano-saudit-american care a dus la acest tratat, și fusese impresionat. Având doar treizeci și cinci de ani, Daniels intrase în CIA la vârsta de douăzeci și trei de ani, după ce absolvise liceul la vârsta fragedă de șaisprezece ani, obținând licența la MIT și atât un masterat, cât și un doctorat la Stanford. Arăta încă de parcă ar fi putut fi în liceu, dar abilitățile sale de a configura, hackui sau prăbuși orice sistem informatic sau telefonic erau de netăgăduit.
"Toate desktop-urile noastre sunt acum funcționale și, în sfârșit, avem o capacitate de e-mail criptat și linii telefonice securizate", a raportat Daniels. "Televizoarele noastre sunt, de asemenea, toate operaționale, evident, și am montat propriile noastre antene de satelit dedicate pe acoperiș. Începând cu ora 4 a.m., avem acum acces criptat la mainframe-urile de la DIA, DSS, DHS și Liberty Crossing. Și Dell mă asigură că vom fi conectați la mainframe-ul de la Langley până la COB."
"Vom vedea - dar bună treabă - continuați."
"Așa voi face."
"Agent Callaghan, spune-mi că ai vești bune."
"Câteva", a răspuns fostul comandant al echipei SEAL 6. Callaghan a explicat că își petrecuse după-amiaza de ieri întâlnindu-se discret cu diverși comandanți ai forțelor speciale de la Pentagon care ar putea avea dosare despre celulele și agenții Kairos. "Acum că avem un e-mail securizat, le voi spune că pot începe să ne transmită informații."
"Și când vom fi gata de desfășurare?" a întrebat Marcus. "Vom avea acces la elicoptere, arme, muniție, echipament de comunicații, tot tacâmul?"

"Asta va lua mai mult timp."
"Cât de mult mai mult?"
"Nu știu încă. Nu a fost făcut niciun anunț public despre unitatea noastră, așa că nimeni nu știe că existăm. Iar cei care știu, nu înțeleg de ce nu operăm de la Langley sau JSOC sau CENTCOM."
"Apelează la toate informațiile pe care le ai, Donny", a insistat Marcus. "Când primim o pistă fierbinte - care poate veni rapid - trebuie să fim capabili să lovim tare și rapid."
Callaghan l-a asigurat că se ocupă de asta, iar Marcus nu avea nicio îndoială. Născut și crescut în sudul Bostonului, fiul unui general de armată cu trei stele, Donny Callaghan avea acum treizeci și șase de ani și era o legendă în comunitatea SEAL. Unul dintre cei mai buni lunetiști din orice ramură a armatei americane, era și mai cunoscut pentru leadership-ul său și strălucirea tactică de pe câmpul de luptă. Vorbea fluent rusa și învăța araba noaptea. Era, de asemenea, un bărbat masiv - 1,80 m, 90 kg de mușchi, cu părul tuns scurt și o barbă stufoasă, ambele roșcate natural, dar pe care le vopsise în negru pentru a opera mai eficient în Orientul Mijlociu. Divorțat de tânăr, avea acum doi copii mici dintr-o a doua căsătorie cu o asistentă din Marină, deși aceasta nu mergea mult mai bine decât prima.
"Dar tu, agent Stone? Spune-mi ceva ce nu știu."
"Mi-am petrecut după-amiaza la DSS", a început Stone. "Ca să fiu sincer, dosarele lor despre Kairos sunt destul de subțiri. Dar am cules o pepită interesantă."
"Ce anume?"
"Câțiva dintre băieții mei din echipa secretarului Whitney sunt îngrijorați de sincronizarea acestei lovituri în Libia cu viitoarea vizită papală. Patru orașe. Patru stadioane. Mulțimi masive, peste șaptezeci și cinci de mii până la o sută de mii fiecare. Secretarul intenționează să participe la toate acestea împreună cu Sanctitatea Sa și sunt îngrijorați că fiecare slujbă ar putea deveni o țintă. Cu permisiunea dumneavoastră, cred că ar trebui să-mi petrec săptămâna viitoare cu ei gândindu-mă la cum să întăresc acele locuri."
Marcus a clătinat din cap. "Negativ. DSS și Secret Service au conducerea în toate astea. Ei sunt în apărare. Noi suntem în ofensivă și trebuie să rămânem focalizați pe misiunea noastră. Să aflăm tot ce putem despre Troika și oricine a mai rămas din Kairos. Să-i dăm președintelui informații concrete despre unde sunt. Și să fim pregătiți să mergem adânc în teritoriul inamic pentru a-i elimina sau cel puțin pentru a ajuta orice echipă SEAL sau băieți Delta care primesc ordin să facă acest lucru. Asta e tot. Punct. Nu avem timpul sau forța de muncă pentru a face altceva."
27
DEPARTAMENTUL DE STAT
Ușa laterală a sălii de mese private a lui Meg Whitney s-a deschis brusc. Un consilier a intrat, i-a șoptit secretarului la ureche și apoi s-a retras. Whitney s-a ridicat imediat, și-a cerut scuze oaspetelui ei - ministrul francez de externe - și s-a îndreptat direct spre biroul ei. O clipă mai târziu, șeful ei de personal a dat buzna din cealaltă parte a camerei, a luat telecomanda de pe birou și a dat volumul la monitorul principal al televizorului.
"Aceasta este știrea de ultimă oră a CNN. În direct de la Washington, iat-o pe Carolyn Tam."
"Bombardarea de către SUA a unei instalații din apropierea orașului libian Ghat, sâmbătă seara, pare să fi fost acum o greșeală mortală și dezastruoasă", a început prezentatoarea câștigătoare a premiului Emmy. "În loc să servească drept sediu al organizației teroriste cunoscute sub

numele de Kairos, complexul era de fapt o școală pentru copii cu handicap sever".
Whitney a oftat în timp ce imaginea a trecut de la studiourile rețelei de cablu din D.C. la o înregistrare video granulată, de mână, cu scaune cu rotile distruse printre dărâmături încă în flăcări și fum.
"CNN a obținut o înregistrare video exclusivă făcută de un medic libian care locuiește în Ghat", a continuat Tam. "Acesta conține imagini care nu sunt potrivite pentru copii și recomandăm prudență extremă".
În timp ce subsecretarul de stat și șeful biroului pentru Orientul Apropiat intrau în cameră, Whitney s-a trezit privind trupurile carbonizate ale copiilor și profesorilor, animalele de pluș înnegrite și acoperite cu funingine, împreună cu grămezi de echipamente medicale arse, răsucite și mutilate.
Ochii i s-au umplut de lacrimi. "Spune-mi că asta nu se întâmplă."
"Trebuie să facem o declarație", a spus șeful ei de personal. "Trebuie să ieșim în față și repede."
Whitney a dat din cap, dar nu-și putea lua ochii de la ecran. "Fă-mi legătura cu președintele."

★

ARIPA DE VEST
Linia privată a consilierului pentru securitate națională s-a aprins. Maggie Allen, asistenta sa executivă, a răspuns imediat. "Biroul domnului McDermott. Pot să vă ajut cu ceva?"
"Maggie, sunt Marcus. Trebuie să vorbesc cu el imediat."
"Îmi pare rău, domnule, dar tocmai a intrat într-un prânz cu..."
"Trage-l afară", a ordonat Marcus.
"Chiar nu pot face asta, agent Ryker; el e..."
"Maggie, nu mă asculți - scoate-l afară acum."

★

SEDIUL CIA
Stephens era într-o convorbire securizată cu șeful serviciilor secrete taiwaneze.
Dell a dat buzna în biroul său fără să bată la ușă și i-a dat vestea. Așa cum bănuia, Stephens a luat-o razna, dezlănțuind un torent de înjurături și ordonându-i să pregătească în cinci minute coloana lui de mașini și dispozitivul de protecție.
"Trimite-mi mesaje la fiecare zece minute și adună echipa de seniori", a spus el în timp ce își lua haina de costum și se îndrepta spre liftul său privat. "Mă duc la Casa Albă."

★

CAPITOLIUL STATELOR UNITE
Robert Dayton tocmai își exprimase votul în plenul Senatului când i-a sunat telefonul.
"Fă-o repede, Annie, am întârziat deja la un prânz cu liderul majorității."
"Vei ajunge mai târziu", i-a spus ea. "Du-te la garderobă."
"De ce?"
"CNN raportează că am bombardat o școală din Libia pentru copii cu dizabilități severe, nu sediul Kairos."
"Asta e imposibil."
"Au imagini video din interiorul complexului decimat, domnule - imaginile sunt la fel de macabre ca orice altceva de care îmi amintesc. Părți de corp arse. Jucării. Paturi supraetajate. Rămășițele unui loc de joacă - leagăne, tobogane - este îngrozitor."
"Cum naiba a ajuns acolo o echipă CNN?" a întrebat Dayton, alergând în afara Senatului pentru a găsi un televizor. "Nu cumva furtuna de nisip este încă în desfășurare?"

"Ba da, domnule", a confirmat Annie. "Dar sunt imagini filmate de un medic libian local. De fapt, tocmai au difuzat un interviu cu el, plângând, furios, încercând să descrie scena, mirosul. El spune că cel puțin patruzeci și doi de copii sunt morți, împreună cu cel puțin o duzină de profesori, posibil mai mulți."
Dayton a intrat în vestiar pentru a găsi o jumătate de duzină de alți senatori democrați care priveau imaginile macabre.
"Trebuie să fac o declarație", i-a spus el. "Mă îndrept spre galeria de presă".
"Dle senator, vă rog să nu - nu încă. Lăsați-mă să adun mai multe fapte și..."
Dar Dayton și-a închis telefonul mobil și a intrat în hol. O gașcă de reporteri, cameramani și producători i-au strigat întrebări. Niciun alt senator nu era la vedere. El a fost primul.
"Dle senator Dayton, cum reacționați la această știre de ultimă oră din Libia?", a întrebat o corespondentă MSNBC, în timp ce rețeaua ei transmitea momentul în direct.
"Ca toți americanii, sunt dezgustat de imaginile pe care le vedem din Libia și de pierderile tragice de vieți omenești", a răspuns Dayton.
"Dați vina pe administrație?", a strigat un reporter de la New York Times.
"În mod clar, acesta este unul dintre cele mai grave eșecuri ale serviciilor de informații din istoria Statelor Unite de la 11 septembrie".
"Dar îl acuzați personal pe președintele Clarke?"
"Pe cine altcineva?" a întrebat Dayton. "Acesta este un dezastru diplomatic pentru această administrație și cer audieri imediate pentru a afla ce știa președintele, când știa și cum ar fi putut ordona bombardarea unei școli pentru copii cu nevoi speciale."
"Ați susține numirea unui consilier independent care să investigheze cum s-a întâmplat acest "eșec al serviciilor de informații", așa cum l-ați numit?", a întrebat un reporter CNN.
"Sper să nu se ajungă la asta".
"Dar dacă administrația se blochează?"
Dayton știa că ar putea să respingă întrebarea ca pe o ipoteză. De asemenea, știa că va fi pârjolit de alegătorii săi din Iowa dacă nu va răspunde sincer. Așa că a făcut-o.
"Dacă președintele Clarke este suficient de prost încât să obstrucționeze o anchetă a Congresului cu privire la modul în care a bombardat o școală plină de profesori și copii, atunci un consilier independent va fi cea mai mică dintre grijile sale. El se va confrunta cu o debandadă către punerea sub acuzare".
28
BANDAR ABBAS, IRAN
Avionul lui Mahmoud Entezam a aterizat pe o pistă militară la ora 19:44. De acolo, comandantul Corpului Gardienilor Revoluției Iraniene a fost condus într-un convoi format din trei SUV-uri înarmate de la aeroport, prin orașul portuar cu aproximativ o jumătate de milion de locuitori, până la principala bază navală a Iranului, situată pe țărmul estic al Strâmtorii Ormuz. Cu puțin înainte de ora 20:30, a intrat în casa comandantului bazei și l-a găsit pe Abu Nakba așezat într-un fotoliu supraetajat, urmărind pe CNN reportajul despre consecințele bombardamentelor din Libia.
"Ah, generale, ce bucurie să vă văd", a spus bătrânul, ridicându-se în picioare cu ajutorul bastonului său.
"Sfinția Voastră, ce ușurare să vă văd, de asemenea", a răspuns Entezam, îmbrățișându-l pe liderul Kairos și sărutându-l pe bărbat, înainte ca

amândoi să ia loc și Entezam să ceară să li se aducă niște ceai. "Sper că călătoria ta a fost plăcută."
"A trecut ceva timp de când nu am mai fost pe apă și a fost un pic mai agitată decât mi-aș fi dorit, dar în rest, da, a fost într-adevăr foarte plăcută."
"Vă mulțumesc pentru că mi-ați acceptat invitația", a spus șeful IRGC. "Veți fi în siguranță aici și bine îngrijiți până la plecare."
"Nu am nicio îndoială."
"Când ați sosit?"
"Cu puțin timp în urmă, poate cu douăzeci de minute înaintea dumneavoastră."
"Trebuie să fiți obosit. Vreți să vă odihniți și să vorbim mai târziu?"
"Cum să mă odihnesc când planul abia începe să se contureze? Să vorbim acum. Evenimentele se derulează rapid. Trebuie să facem pregătirile."
"Foarte bine", a spus Entezam, făcând semn gărzilor sale de corp să iasă din cameră.
Când au rămas singuri, șeful IRGC s-a aplecat în față. "Ați văzut ultimele vești din Italia?", a întrebat el.
"Că Papa s-ar putea gândi să-și anuleze călătoria la Marele Satan?", a spus libianul. "Da. Trebuie să ne rugăm lui Allah ca el să rămână ferm."
Generalul Entezam a dat din cap. "Dacă călătoria sa continuă, am niște vești bune. Orașele specifice din programul papei nu au fost încă raportate, dar oamenii mei au obținut un proiect de lucru."
"Cum?"
"Unul dintre avantajele de a avea agenții noștri care lucrează în ambasadele iraniene din diferite părți ale lumii."
"Într-adevăr."
"Lăsați-mă să vă spun ce știm până acum."
"Foarte bine."
"Suveranul Pontif va ateriza la Washington marți, 2 iunie. El va fi transportat de la Joint Base Andrews - un aerodrom militar - la Blair House, chiar vizavi de Casa Albă. Ne așteptăm ca securitatea să fie ermetică și nu vedem nicio oportunitate de a se apropia de el în acea conjunctură."
Abu Nakba a încuviințat din cap.
Entezam a continuat. "Papa a fost invitat să ia prânzul la Casa Albă în acea zi cu președintele și Prima Doamnă. În acea seară, el va rosti un discurs în fața unei sesiuni comune a Congresului."
"La ce oră?" a întrebat Abu Nakba.
"La ora nouă din est."
"Și ești convins că nu-l putem aduce nici acolo?"
"Imposibil."
Bătrânul a clătinat din cap. "Păcat. Acesta ar fi scenariul ideal."
"Perimetrul va fi întărit, iar voi pur și simplu nu veți avea forța de muncă sau de foc pentru a-l străpunge."
"Dar fiecare membru al Camerei și Senatului, plus președintele și vicepreședintele, toți într-un singur loc ... . ," spuse bătrânul, chiar dacă numai pentru sine.
Entezam a așteptat o clipă, apoi a încercat să redirecționeze atenția oaspetelui său. "În opinia mea, următoarele zile ne oferă cele mai bune oportunități", a explicat Entezam. "Miercuri, 3 iunie, papa va zbura la Miami, unde va ține slujba de seară pentru aproximativ șaizeci de mii de persoane. El va rămâne în Miami peste noapte, apoi va zbura joi, 4 iunie, la Houston, unde va ține o slujbă de seară pentru șaptezeci de mii de persoane. El și anturajul său vor rămâne peste noapte în Texas și apoi vor zbura vineri, 5 iunie, la New York pentru a ține slujba de seară pe Yankee Stadium pentru aproximativ optzeci de mii de persoane."

În acest moment, Entezam și-a deschis geanta de piele și a scos o hartă a Statelor Unite. A desfășurat-o și a așezat-o pe măsuța de cafea din fața lor, arătând spre fiecare dintre orașele pe care le menționase până acum. "Ultima oprire va avea loc sâmbătă, 6 iunie", a continuat el. "În acea dimineață, Papa va zbura de la New York la Chicago, unde am înțeles că va ajunge la Soldier Field în jurul prânzului. Acesta va fi marele final al turneului. Se așteaptă participarea a peste o sută de mii de oameni - șaptezeci de mii în interiorul stadionului și alte treizeci de mii urmărind pe ecrane mari care vor fi instalate în parcările din jur. Întregul eveniment va fi transmis în direct în întreaga lume."
Abu Nakba a zâmbit. "E promițător."
"Promițător, poate, dar și problematic", a spus comandantul IRGC.
"De ce?"
"Cu ochii lumii privind, securitatea va fi formidabilă. Cred că Houston și Miami oferă cele mai mari oportunități pentru un impact maxim. Acestea sunt două orașe americane care nu au fost niciodată afectate de terorismul străin. Acestea vor avea cu siguranță o securitate bună, dar nu ca Washington, New York și Chicago. Acestea se află în două dintre cele mai populate state ale Americii - Texas și Florida. Recomandarea mea este să trimiteți echipe în ambele orașe, să le analizați singuri și apoi să-l alegeți pe cel care credeți că vă oferă cea mai mare oportunitate de a elimina cei mai mulți infideli".
"Și vă angajați să ne asigurați toată finanțarea și sprijinul logistic de care vom avea nevoie, care vor fi considerabile?", a întrebat bătrânul.
Acum a fost Entezam cel care a zâmbit. "Scoateți-l pe Marcus Ryker și voi fi fericit să vă scriu un cec de 10 milioane de dolari."
Abu Nakba a stat pe spate și nu a vorbit o clipă. În cele din urmă, a spus: "Zece milioane nu sunt suficiente. Dublează suma, iar Ryker e ca și mort".
29
CASA ALBĂ
Flancat de echipa sa de securitate, directorul CIA a intrat în forță în Aripa de Vest.
McDermott l-a întâmpinat și l-a condus în Biroul Oval.
"Ce naiba se întâmplă, Richard?" a răbufnit Clarke, ridicându-se în picioare și plimbându-se în timp ce privea videoclipul care era acum reluat la nesfârșit pe toate rețelele americane de televiziune prin cablu, cu ecran împărțit, în care secretarul general al ONU solicita o sesiune de urgență a Consiliului de Securitate. "Acesta este un dezastru. Vreau răspunsuri și le vreau acum".
"Domnule președinte, asta este numai opera lui Ryker", a răspuns Stephens. "Este depășit de situație. A împins lucrurile prea departe, prea repede, bazându-se pe dovezi circumstanțiale, iar acum sunteți pe cale să culegeți roadele."
McDermott l-a văzut pe Clarke tresărind de durere și frecându-și tâmplele. În mod clar, președintele nu era interesat de "vă spun" lui Stephens. Cu toate acestea, directorul CIA continua să facă presiuni pentru ca Ryker să fie concediat.
"Nu-mi pierde timpul vorbind despre istorie antică", a explodat Clarke. "Vreau să știu ce vom face în legătură cu asta".
"Nu puteți face nimic în continuare, dle președinte", a ripostat Stephens. "Doar dacă arătați țării și lumii că sunteți la fel de indignat ca și ei și că sunteți dispus să luați măsuri decisive pentru a vă asigura că acest lucru nu se va mai întâmpla niciodată."
"Nu sunt pregătit să îl concediez pe Ryker."
"Nu ai de ales."
"După tot ce a făcut pentru această țară, vreți să îl concediez pur și simplu?"

"Domnule președinte, membrul de rang al Comisiei de Informații a Senatului tocmai a mers la televiziunea națională și a folosit cuvântul impeachment. Și vă garantez că el este doar primul. Trebuie să-l eliberați pe Ryker înainte să vă doboare și pe dumneavoastră cu el."
"Trebuie să existe o altă cale."
"Nu este, domnule."
"Faci din el un țap ispășitor."
"Nu, domnule - un țap ispășitor este o parte nevinovată care este sacrificată. Ryker nu este nevinovat. Uite, știu că îl placi. Știu că ți-a salvat viața cu eșecul summitului de pace de la Ierusalim. Dar trebuie să-l lași să plece și repede."
"Nu este corect", a ripostat Clarke, frecându-și pieptul și slăbindu-și cravata.
"Domnule președinte, Marcus Ryker este un om care se îneacă. Nu-l puteți salva. Dar vă puteți salva pe dumneavoastră și, pentru binele țării, trebuie să o faceți."
"Ce ar trebui să însemne asta?"
"Țara nu-și poate permite un alt impeachment prezidențial, și tu știi asta. Va fi o baie de sânge. Și toate câștigurile pe care le-am făcut împotriva iranienilor, rușilor și nord-coreenilor - toate vor fi în zadar. Dușmanii noștri vor simți miros de sânge în apă, și cine îi va opri? Dacă vă prăbușiți, democrației vor prelua Camera Reprezentanților și Senatul la jumătatea mandatului. Vor lua Casa Albă după aceea. Și apoi ce? Ce se întâmplă cu moștenirea ta? Ce se va întâmpla cu țara?"
McDermott i-a văzut pe cei doi izbucnind într-o adevărată ceartă. Îngrijorat că alții din afară - în special presa - îi vor putea auzi, a încercat de mai multe ori să intervină și să calmeze lucrurile. Nimic nu a funcționat. Cei doi erau mai furioși decât îi văzuse McDermott vreodată.
Deodată, președintele s-a prăbușit, capul căzându-i pe biroul Resolute. McDermott s-a repezit lângă el. La fel și Stephens. Clarke respira superficial, mormăia, încercând încă să vorbească, deși ochii îi erau sticloși și dilatați.
McDermott s-a întins după un buton de sub biroul președintelui, în timp ce Stephens striga: "Ajutor - cineva să ne ajute. Președintele este la pământ."
30
HOTEL OMNI SHOREHAM, WASHINGTON, D.C.
Publicul a izbucnit în aplauze.
Toți cei 2 500 de invitați prezenți la conferința anuală a Federației Naționale a Întreprinderilor Independente s-au ridicat brusc în picioare și l-au ovaționat în picioare pe vicepreședinte.
"Vă mulțumesc", a încheiat vicepreședintele. "Vă mulțumesc foarte mult. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe fiecare dintre voi. Și Dumnezeu să binecuvânteze America."
În momentul în care a încetat să vorbească, hit-ul din 1970 al lui Stevie Wonder "Signed, Sealed, Delivered" a umplut sala de bal. Bucurându-se de strălucirea rară a reflectoarelor, recunoscător că s-a întors după atâtea luni de recuperare și reabilitare după triplul bypass, Carlos Hernandez s-a retras de pe podium, dar nu a părăsit imediat scena. El a salutat mulțimea tumultoasă căreia tocmai îi prezentase noul plan de reformă fiscală al administrației, dând din cap diverșilor prieteni și aliați pe care i-a văzut. Apoi, Hernandez a ieșit brusc din scenariu. În loc să se întoarcă în camera verde, așa cum era planificat, a sărit de pe scenă - cuprins de emoția momentului - și s-a îndreptat spre baricadele metalice, strângând mâna celor din primul și al doilea rând și permițând oamenilor să facă selfie-uri, în timp ce echipa serviciilor secrete se grăbea să-i fie alături.

În timp ce un Hernandez radiant lucra cu entuziasm la proverbiala linie de frânghie, un consilier a venit în spatele său și a încercat să îi șoptească la ureche. Era imposibil ca vicepreședintele să audă din cauza muzicii și a aplauzelor, însă asistenta în vârstă de 28 de ani a ezitat să vorbească mai tare, în eventualitatea în care cineva ar fi putut să o audă.
Charlie Mitchell, șeful detașamentului, în vârstă de treizeci și opt de ani, nu a avut astfel de ezitări. "Domnule vicepreședinte, trebuie să plecăm acum", a ordonat el, îndepărtându-l fizic pe Hernandez de baricade și apropiindu-l de spatele scenei, în timp ce restul echipei se întărea în jurul său.
În curând, vicepreședintele a fost împins în grabă prin bucătărie, pe o serie de holuri și în limuzina blindată cunoscută sub numele de Bestia. În momentul în care ușile au fost închise, caravana formată din nouă vehicule s-a îndepărtat de hotel, condusă de o escortă sporită de motociclete și mașini de poliție din D.C., cu luminile și sirenele în funcțiune.
"Havana este în siguranță - repet, Havana este în siguranță - ne îndreptăm spre Cloverleaf", a transmis agentul prin radio la microfonul de la încheietura mâinii, folosind cuvintele de cod ale Serviciului Secret pentru vicepreședinte și reședința sa. "ETA, trei minute".
Făcând la stânga pe Calvert Street, au făcut în curând la dreapta pe Cleveland Avenue și au accelerat.
"Ce naiba se întâmplă, Charlie?"
"Este POTUS, domnule."
"Ce-i cu el?"
"Tocmai s-a prăbușit în Oval."
Cu traficul blocat în toate direcțiile, coloana de mașini a virat pe Garfield, apoi pe strada Treizeci și Patru, trecând prin fața semafoarelor roșii și trecând pe lângă curioșii uimiți. O clipă mai târziu, au trecut în trombă peste Massachusetts Avenue și prin porțile principale ale Observatorului Naval al Statelor Unite. Oprindu-se brusc în fața reședinței, detașamentul l-a împins pe vicepreședinte înăuntru, în timp ce zeci de membri ai echipei de contraatac, înarmați până în dinți, luau poziție în jurul locuinței vicepreședintelui, ridicau barierele de securitate de la poarta principală și refuzau intrarea tuturor vizitatorilor, chiar și a celor cu întâlniri aprobate în prealabil.
Înăuntru, Hernandez a fost dus într-o sală de conferințe securizată de la subsol, unde îl așteptau cei doi consilieri de top ai săi, privirile lor spunând totul.
"Spuneți-mi că este bine", a cerut vicepreședintele.
Niciunul nu a putut.
31
Marcus stătea în biroul său și privea implozia președinției Clarke. Își spunea că ar trebui să lucreze la telefoane, să vâneze restul rețelei Kairos, dar nu putea să o facă. Imaginile din Libia erau dezgustătoare, iar acum toate celelalte posturi de televiziune, nu doar CNN, prezentau știrea.
S-a auzit o bătaie la ușă.
Jenny, clar zguduită, a intrat și avea mai multe vești proaste.
"Stephens este în Oval."
"Asta a fost rapid."
Jenny a închis ușa în urma ei și și-a coborât vocea. "Cum de am greșit?", a întrebat ea, cu ochii roșii și umezi.
"Habar nu am", a recunoscut el, clătinând din cap.
I-a întins o foaie de hârtie proaspăt scoasă din imprimantă, încă caldă.
"Ce-i asta?", a întrebat ea.

"Am vrut ca tu să fii prima care află", i-a spus el. "Demisionez."
Jenny a citit scrisoarea, pe care Marcus o semnase deja. "Atunci o voi face și eu."
"Nu, tu trebuie să rămâi. Trebuie să conduci acest birou și să duci lucrurile până la capăt."
"Sunt la fel de vinovată ca și tine."
"Jenny, ești un star rock la Langley", a răspuns el. "Președintele și vicepreședintele te plac. Au încredere în tine. Mai important, Stephens nu te urăște. El vrea scalpul meu, nu al tău. Iar Dell te-a recrutat în Agenție. Îți va acoperi spatele."
Jenny se întoarse și se uită în sus la monitoare. Era o femeie puternică, dar era clar că era traumatizată de imaginile cu mâinile mici și arse și picioarele tăiate și carbonizate ale unui copil după altul, și de faptul că știa că jucase un rol esențial în convingerea președintelui să ordone atacul.
Dintr-o dată a început să hiperventileze. Marcus s-a ridicat, a venit în jurul biroului său, i-a pus mâna pe umăr și a îndemnat-o să se așeze. În schimb, ea și-a pus brațele în jurul lui. Au stat acolo timp de cel puțin un minut, ținându-se unul de celălalt.
Până când Pete a bătut de două ori și și-a băgat capul în ușă.
"Oh, uh, scuze, eu. . ."
Jenny i-a dat drumul lui Marcus, s-a șters la ochi și s-a întors la cabina ei.
"E Annie", a spus Pete când Jenny a trecut pe lângă el. "E pe linia doi."
Marcus a expirat, apoi a închis ușa biroului său după ce și Pete plecase.
"Hei, ești bine?" a întrebat Annie când Marcus a ridicat receptorul.
"Sincer? Nu."
"Marcus, îmi pare atât de rău."
"Da, păi. . ."
"Despre Libya, desigur, dar și despre șeful meu. Bănuiesc că ai văzut asta."
"Greu de ratat."
"L-am implorat să nu fie primul."
"Cred că e adevărat ce se spune, nu? Nu e nimic mai periculos decât să stai între un senator al Statelor Unite și o cameră TV."
"Este josnic. Nu pot să cred că a făcut asta."
"A spus ceva care nu era adevărat?"
"Nu-mi pasă", a răbufnit Annie. "A fost greșit."
"E în regulă", a asigurat-o el.
"Nu, Marcus, nu este."
"De fapt, nu m-a menționat."
"Nu pe nume, dar știe foarte bine că solicitarea unei investigații va duce direct la tine. Și acum . . ."
"Ce?"
"Nu, nu, nu contează."
"Ce este, Annie? Aș prefera să aud de la tine decât de la altcineva."
"Ești sigură?"
"Desigur."
"Dayton tocmai a trimis o scrisoare "Dragă colegă". El nu a discutat cu mine. Nu mi-a dat nici măcar un heads-up."
"Ce spune?"
"Este semnată de întregul caucus democrat - 49 de senatori - care solicită audieri imediate, începând de luni."
Marcus nu a spus nimic.
"Pur și simplu nu pot să cred că ar face asta, Marcus", a spus Annie, cu vocea încordată de furie. "După tot ce ai făcut pentru el. După tot ce am făcut eu pentru el. De ce ar lua el inițiativa?"

"Știi exact de ce, Annie. E expus politic. M-a angajat înainte de călătoria lui în Rusia, sau PAC-ul lui a făcut-o. Mă întâlnesc cu tine. El și Esther au stat cu noi la semnarea păcii. Întreaga lume ne-a văzut."
"Și acum ești radioactiv."
"Exact, iar el încearcă să creeze cât mai multă distanță între noi, cât de repede poate. Își salvează pielea, Annie. Așa se joacă jocul. Nu e de mirare că vrei să ieși."
"Hai să ne întâlnim", a spus ea. "Ai luat prânzul?"
"Poate că și tu ar trebui să păstrezi distanța."
"Categoric nu. Ai făcut o greșeală. Dar nu am de gând să te condamn pentru asta. Și cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai furios că Robert s-a mișcat atât de repede să te arunce la lupi. Dacă nu aș fi demisionat deja, aș face-o chiar acum."
"Mulțumesc", a spus Marcus. "Uite, e ceva ce trebuie să-ți spun."
"Ce?", a întrebat ea.
Dar tocmai atunci a sunat interfonul lui.
"Doar o secundă, Annie", a spus el, punând-o în așteptare și apăsând butonul interfonului. "Ce este, Pete?"
"Sunt McDermott."
"Lasă-mă să ghicesc - președintele vrea să mă vadă."
"Nu a spus asta - nu chiar."
"Ce a spus?"
"Lasă totul și du-te acolo acum."
"Bine, sunt pe drum."
"Vin cu tine", s-a oferit Pete.
Dar Marcus nu a vrut să audă de asta. "Nu, Pete - sunt prăjit, ceea ce înseamnă că tu ești noul șef al acestei unități, cel puțin pentru următoarea lună. Va depinde de tine să-i găsești pe ticăloșii ăia de Kairos. Dă-i jos. Și fii cu ochii pe Jenny. Sunt îngrijorat pentru ea."
Apoi a respirat adânc, a încercat să se stabilizeze și a luat-o pe Annie de pe holdă.
"Îmi pare rău, dar nu pot vorbi acum. Trebuie să plec."
"Și acum ce?"
"Am fost chemat la Aripa de Vest."
"Asta nu sună bine."
"Nu, dar nu contează. Asta am vrut să-ți spun. Am de gând să demisionez."
32
"Ce vrei să spui?" a întrebat Annie, uimită.
"Adică să demisionez. Să plec. Dă-te jos. Adios, muchachos."
"Nu, Marcus, nu poți face asta."
"De ce nu? Tu ești cel care a vrut ca eu să merg mai departe."
"Să mergi mai departe, sigur. Dar nu să cazi pe sabia ta. Dacă Clarke are de gând să te concedieze, bine, lasă-l. Dar dacă demisionezi, recunoști că e vina ta, nu a lui."
"Este vina mea, Annie. Eu sunt radioactiv. Trebuie să-l protejez de consecințe."
"Nu, nu trebuie, și nu e vina ta", a ripostat Annie. "Uite, am analizat toate informațiile pe care le-ai analizat și tu. Am citit transcrierea completă a ședinței NSC. Și este foarte clar că i-ai adus președintelui și echipei sale cele mai bune informații pe care le puteai oferi."
"Dar am greșit."
"Nu tu ai dat ordinul să atacăm."
"La fel de bine aș fi putut."
"Dar nu ai făcut-o - și există o diferență."
"Desparți firul în patru, Annie."
"Categoric nu. Ai spus NSC ceea ce știai. Le-ai dat faptele cât de bine ai putut să le determini."
"Și au murit oameni. Femei, copii . . ."

"Da. Și știu că te simți rău din cauza asta. Dar nu asta e problema."
"Pe ce planetă moartea civililor nevinovați nu este important?"
"Marcus, Agenția Centrală de Informații nu face politică. Tu nu faci politică. CIA nu recomandă un curs de acțiune. CIA poate cel mult să furnizeze președintelui informații, context, analiză, cât de bine poate. Nu ia decizii. Aceasta este legea scrisului negru. Dacă ați ascuns informații de președinte, atunci ar trebui să demisionați. Dacă l-ați mințit pe președinte, atunci ar trebui să demisionați. Dacă l-ați indus intenționat în eroare pe președintele Statelor Unite, atunci ar trebui să demisionați. Dar ați făcut-o?"
După o pauză lungă, Marcus a spus: "Nu."
"Agent Ryker, tu ai luat decizia de a bombarda acel complex?"
"Le-am spus că..."
"Le-ai spus. Ai. Luat. Decizia. Decizia. Să. Strike?"
Marcus înțelegea acum ce făcea Annie. Îi prevestea audierea Senatului pentru care urma să primească în curând o citație. Și, în ciuda convocării urgente în Biroul Oval, el a mers cu ea.
"Nu, dle senator, nu am făcut-o", a răspuns el.
"Cine a făcut-o?" a insistat Annie.
"Președintele."
"A avut mai întâi o discuție completă a faptelor?"
"Da."
"A obiectat cineva?"
"Da."
"Cine?"
"Directorul CIA Richard Stephens."
"Cum ați caracteriza natura obiecțiilor sale?"
"Au fost vehemente."
"De ce?"
"Directorul Stephens a spus că informațiile pe care le prezentam erau circumstanțiale și neconcludente."
"I-a cerut președintelui să ia mai mult timp, să adune mai multe dovezi?"
"Da."
"Directorul Stephens l-a avertizat pe președinte cu privire la exemplele din trecut în care un președinte american a luat decizii rapide cu informații incomplete care s-au dovedit ulterior a fi o greșeală și au avut consecințe mortale?"
"A făcut-o."
"Președintele a luat un vot al Consiliului Național de Securitate înainte de a lua decizia sa în calitate de comandant în șef autorizat în mod corespunzător?"
"Da."
"Și care a fost concluzia acestui vot?
"NSC a votat în unanimitate pentru a recomanda președintelui să ordone o lovitură."
"Nimeni nu a votat împotriva unei astfel de lovituri?"
"Nu."
"Nici măcar directorul Stephens?"
"Ca director al CIA, dl Stephens nu avea permisiunea legală să voteze pentru a face o astfel de recomandare."
"Dar nu exista nicio îndoială că el îi spunea președintelui și restului NSC că dovezile disponibile nu erau suficiente pentru a justifica o lovitură?"
"În esență."
"Încă o întrebare, agent Ryker. Directorul Stephens vă depășește în grad în cadrul Agenției Centrale de Informații și, prin urmare, contribuția sa la președintele Statelor Unite are mai multă greutate decât un ofițer din serviciul clandestin?"

"Desigur."
"Mulţumesc, agent Ryker", a concluzionat Annie. "Martorul este scuzat."
A mai fost o tăcere lungă.
"O anchetă a Congresului nu te va îngropa, Marcus", a adăugat Annie. "Îţi va da dreptate. Nu spun că te va absolvi de vinovăţia şi durerea pe care le simţi. Îţi spun doar să nu alegi calea cea mai uşoară. Nu lăsaţi preşedintele sau oricine altcineva face acest lucru vina ta. Nu după toate sacrificiile pe care le-aţi făcut pentru a proteja această ţară şi liderii ei. Peste douăzeci de ani, trebuie să puteţi să vă aşezaţi capul pe pernă noaptea şi să ştiţi că aţi făcut tot posibilul să "susţineţi şi să apăraţi Constituţia Statelor Unite împotriva tuturor duşmanilor, străini şi interni", că aţi purtat "credinţă şi loialitate adevărată faţă de aceasta", că v-aţi asumat această "obligaţie în mod liber, fără nicio rezervă mentală sau intenţie de eschivare" şi că v-aţi străduit să "îndepliniţi bine şi cu credinţă îndatoririle funcţiei", aşa să vă ajute Dumnezeu".
33
ISTANBUL, TURCIA
Zaid Farooq şi-a plătit şoferul în numerar.
Ieşind din taxi doar cu geanta de mână, algerianul în vârstă de 39 de ani a intrat în Aeroportul Internaţional Sabiha Gökçen, al doilea ca mărime din Istanbul, şi s-a îndreptat spre ghişeul Air France. Cozile erau lungi. Aerul condiţionat nu funcţiona. Farooq simţea picături de sudoare curgându-i pe spate. Dar era hotărât să rămână calm.
Perechile de poliţişti păreau să fie peste tot. La fiecare câteva minute, un membru al unităţii canine trecea cu un ciobănesc german care adulmeca după droguri şi arme. Cu coada ochiului, Farooq a zărit o echipă de soldaţi, fiecare având în mână mitraliere, care priveau pasagerii cu precauţie. În tot acest timp, camerele CCTV scanau după probleme, rulând fără îndoială un software de recunoaştere facială pentru a identifica infractorii şi teroriştii căutaţi.
Ultimul lucru pe care Farooq dorea să îl facă era să atragă atenţia asupra sa. Aşa că a ales să poarte un costum de afaceri occidental elegant, cu dungi, nu galabia obişnuită, cămaşa tradiţională lungă şi largă cu care crescuse şi în care se simţea cel mai bine. S-a forţat să nu-şi verifice ceasul şi să nu-şi frece fruntea în mod repetat. Pentru a rămâne ocupat şi concentrat, a scos un set de căşti din servietă, le-a conectat la telefon şi a început să asculte o înregistrare audio a Coranului, sperând că cuvintele Profetului îi vor da răbdarea de care avea nevoie.
În timpul călătoriei cu taxiul până la aeroport, şeful serviciului de informaţii Kairos îşi spusese că nu are motive de îngrijorare. Nu avea antecedente penale. Nici până acum nu participase direct la vreuna dintre operaţiunile grupului, chiar şi la cele pe care ajutase la planificare. Nu era o cantitate cunoscută. Nu se afla pe lista de supraveghere a Interpolului. Din câte ştia el, nu se afla nici măcar pe radarul turcilor, americanilor, israelienilor sau al oricărei alte agenţii de informaţii. Tocmai asta îl făcea nepreţuit în ochii colegilor săi - în special Badr Hassan al-Ruzami - şi de aceea îl alesese Ruzami pentru cea mai importantă dintre toate misiunile Kairos.
Ajuns în cele din urmă la ghişeu, Farooq îşi prezentă paşaportul real, permisul de conducere real şi un card de credit pe numele său real.
"Acum nu este momentul să rişti să foloseşti acte false", insistase Ruzami în Yemen. "Asta va veni. Deocamdată, trebuie să te poziţionezi şi să faci toate pregătirile esenţiale, minimizând orice şansă de detectare sau perturbare pe parcurs."
Era, desigur, un risc enorm. Dar nu era unul pe care şi-l asumase singur. Încă din primele zile ale Kairos, Abu Nakba îi încredinţase lui Ruzami

conceperea și executarea aproape tuturor operațiunilor. Și dacă tata avusese încredere în el, Farooq se gândea că și el trebuia să aibă.
"Bonjour, Msr. Farooq", a spus tânăra femeie din spatele ghișeului, o brunetă cu ochi mari și căprui și o manieră plăcută, vorbind cu un accent parizian distinct. "Îmi puteți da pașaportul dumneavoastră și destinația finală?"
"Oui, c'est ici", a răspuns el, strecurându-și pașaportul algerian. "Mexico City, s'il vous plaît."
Femeia a zâmbit. "Afaceri sau plăcere?", a întrebat ea, tastându-i numele în computer.
Farooq a fost surprins. Deși călătorise nenumărați kilometri în jurul lumii, nu fusese niciodată întrebat asta de altcineva decât de un oficial de securitate.
"Uh, păi, este . . . ? Adică, contează?", s-a bâlbâit el.
"Oh, nu, bineînțeles că nu - iertați-mă - făceam doar conversație", a spus femeia, roșind când și-a dat seama că îi provocase un oarecare disconfort.
Tânăra femeie îi scruta pașaportul și apoi tasta ceva în terminalul ei. În dreapta sa, a observat o pereche de ofițeri de poliție care îl priveau. Pe frunte și pe gât i se formau și mai multe picături de sudoare. În cele din urmă, ea i-a returnat pașaportul, i-a înmânat biletele de îmbarcare și i-a urat o călătorie plăcută.
Mulțumind din cap, el s-a îndreptat spre linia de securitate. Primul bilet era pentru un zbor Air France care îl ducea de la Istanbul la Paris. După o lungă escală, urma să se îmbarce într-un al doilea zbor fără escală spre Mexico City, cu aterizare la ora 16:55 a doua zi. Pentru a-și menține acoperirea de om de afaceri marocan de succes, el urma să călătorească la clasa întâi cu un avion Boeing 777 cu fuselaj larg. Și aceasta fusese ideea lui Ruzami. Întrucât nu mai călătorise niciodată la clasa întâi, Farooq nu s-a opus.
34
ADEN, YEMEN
Încă o dată, depozitul a izbucnit în râs.
Tanya Brighton râdea atât de tare încât practic sforăia. La fel și Hannah Weiss. Chiar și băieții râdeau, deși ar fi trebuit să lucreze. Pe de altă parte, acești zeci de tineri dintr-o varietate de țări din Asia, Africa și America Latină păreau să râdă la aproape orice spunea Mia Minetti, chiar dacă engleza nu era prima lor limbă.
Dintre cele trei fete americane care veniseră în Yemen pentru un an de voluntariat, Mia era cea mai drăguță și cea mai sociabilă. Tânăra de nouăsprezece ani avea părul lung negru aprins, ochi căprui și o piele măslinie frumoasă. Nu trecea o zi fără ca Mia să nu-i țină pe toți fermecați sau să râdă cu povești și glume.
Apoi a intervenit Hannah. "Hardy har har, Mia, dar eu pot face ceva mai bun."
"În visele tale, Weiss", a tachinat Mia în aplauzele băieților adunați acum în jurul mesei.
"Serios, Minetti?", a meditat Hannah. "Vrei să o faci interesantă?"
"Absolut", a spus Mia. "Spune-ți condițiile, fată."
"Acum, acum, doamnelor, aici nu suntem în Vegas", a spus Tanya, cea mai în vârstă din echipă, la vârsta coaptă de douăzeci și șapte de ani. "Știți regulile."
"Bine, bine, fără bani", a spus Hannah. "Hai să jucăm pentru farfurii."
"Farfurii?"
"Exact. Dacă gluma mea este mai bună decât a ta de data asta, atunci speli vasele în fiecare seară timp de o săptămână. Dacă nu, atunci sunt mâinile mele de cratiță, nu ale tale."
"Te duci la fund, Weiss", a râs Mia. "Dar bine, ești în joc."

Depozitul a răsunat de oohs și aahs ale tinerilor transpiraţi care se bucurau de un răgaz binevenit de la munca lor istovitoare în mijlocul temperaturii de o sută de grade și a umidităţii brutale. Tanya a zâmbit în timp ce scotea o batistă din buzunarul salopetei și își ștergea fruntea.
Hannah, care avea să împlinească douăzeci și trei de ani peste o săptămână, era o brunetă atrăgătoare din estul Texasului. Era cu siguranţă o firecracker, inteligentă ca un bici și hilar de boot. Tanya fusese impresionată de Hannah din momentul în care sosise în Aden, cu aproape un an înainte, și cu atât mai mult când aflase că Hannah absolvise cu summa cum laude Universitatea Liberty și urma să înceapă facultatea de medicină la Harvard în toamnă. Dar mai întâi, le spusese părinţilor ei, voia să-și ia un an liber și să se ocupe de cei mai săraci dintre săraci în Yemenul devastat de război. În mai puţin de o lună, se va întoarce în Texas, iar Tanya îi va simţi lipsa tupeului și a spiritului ei.
"În regulă, Weiss, vorbeşte sau taci", a spus Minetti.
În picioare, texana s-a îndepărtat de Mia și s-a uitat în ochii fiecărui membru al juriului ei internaţional.
"Bine, băieţi, acum ascultaţi", a început ea în timp ce își curăţa gâtul și camera se liniștea. "Un german, un italian, un francez și un american intră toţi într-un bar, înţelegeţi? Și toţi încep să vorbească despre a cui limbă este mai bună. Și, bineînţeles, americanul spune: "Haideţi să fim serioși, engleza este cea mai frumoasă limbă din lume. Adică, luaţi un cuvânt ca fluture. Este un cuvânt frumos pentru o creatură frumoasă. Fluture. Am dreptate?
"Dar francezul se supără." Acum Hannah își schimbase cel mai bun accent de inspector Clouseau. "Despre ce vorbiţi, proștilor!", spune el. 'Franceza este cea mai frumoasă limbă de pe planeta Pământ. Fluture? Ce fel de cuvânt e ăsta? O prostie. Noi spunem papillon. Papillon. Există un cuvânt mai frumos decât papillon?""
Cu coada ochiului, Tanya a văzut-o pe Mia rânjind. Dar a observat și cât de tăcuţi deveniseră băieţii și cât de repede Hannah le captase întreaga atenţie."Până în acest moment, italianul a fost tăcut, dar acum devine supărat", a spus Hannah, apoi a trecut la cel mai bun accent italian al ei. "'Fluture? Papillion? Sunteţi amândoi atinși la cap. Nu, nu, italiana nu este doar cea mai frumoasă limbă; este o operă de artă. De exemplu, noi spunem, la farfalla. Haideţi, spuneţi-o cu mine, la farfalla. Atât de frumos-la farfalla", spune el, ducându-și degetele la gură și aruncând sărutul în aer ca și cum tocmai ar fi terminat cea mai delicioasă masă și cea mai scumpă sticlă de vin."
Hannah a ridicat acum propriul deget, ca și cum ar fi spus: Stai.
"Dar neamţul devine din ce în ce mai furios cu fiecare minut", a spus ea.
"Despre ce vorbiţi?", spune el. 'Aţi înnebunit cu toţii?' Faţa germanului este roșie. Fruntea îi este acoperită de transpiraţie. O venă din gât i se umflă. "Fluture? Papillon? Farfalla?" întreabă el dezgustat. "Și ce e în neregulă cu Vit Schmetterling?""
Încă o dată, depozitul izbucni în râs. Chiar și Mia râdea. Până când toată lumea auzi ţipătul cauciucurilor din faţă.
★
Două SUV-uri pline de praf s-au oprit brusc.
Nasir Bhati a ieșit din vehiculul din faţă, înconjurat de patru bărbaţi cu cagule negre care purtau kalașnikov-uri. Ambele motoare erau încă pornite când alţi șase bărbaţi cu cagule au sărit din al doilea vehicul, iar Bhati a pătruns pe ușile din faţă ale centrului de ajutor umanitar și a intrat în zona de primire.
Prima persoană pe care a văzut-o a fost o femeie tânără din spatele recepţiei.

"Ce ești tu...?"
Bhati și-a ridicat pistolul și a împușcat-o în frunte. Doi voluntari de sex masculin - un spaniol și un sud-coreean, s-a gândit Bhati - s-au repezit brusc în zona de recepție din depozit. Bhati și colegii săi au deschis imediat focul asupra lor, doborându-i instantaneu pe bărbați.
Panica a izbucnit în toată clădirea. Bhati auzea oamenii țipând, grăbindu-se spre ieșiri, fără să știe că toate erau acoperite. A auzit scârțâitul anvelopelor când un al treilea SUV s-a oprit lângă docul de încărcare din spate. Apoi a auzit focuri de armă de afară - Jaqoub al-Hamzi și cei trei jihadiști care îl însoțeau tocmai se ocupaseră de oricine încerca să scape în acea direcție.
Bhati a mers mai departe în depozit și a dat peste doi filipinezi care se adăposteau în spatele unui palet de orez. Îndreptându-și pistolul spre ei, le-a ordonat să iasă afară și să-și arate fețele. Tremurând, ei s-au conformat. Bhati l-a apucat apoi pe unul dintre ei și i-a împins pistolul în tâmplă.
"Unde sunt?", a strigat el în engleză, deși accentul său pakistanez era pronunțat.
"Cine?", a răspuns bărbatul, în timp ce toată culoarea îi dispăruse de pe față.
"Americanii - unde sunt?"
Când bărbatul a ezitat, Bhati a apăsat pe trăgaci. Explozia a tunat prin depozit. Sânge, oase și materie cerebrală s-au împrăștiat peste tot peste celălalt voluntar filipinez, al cărui întreg corp tremura de frică.
"Unde sunt ei?" a strigat Bhati. "Americanii. Spune-mi acum."
Bărbatul nu a răspuns. Părea să mormăie singur. Poate că se ruga. Bhati a auzit numele lui Iisus de cel puțin două ori. Nu avea nicio intenție să-l audă a treia oară. Așa că a apăsat pe trăgaci, ucigându-l pe om pe loc.
În toată clădirea, oamenii lui Bhati îi împușcau pe toți cei pe care îi găseau. Încă nu îi localizaseră pe americani. Bhati și-a reîncărcat arma și s-a îndreptat spre toalete. Intrând în grabă în toaleta femeilor, a găsit toate ușile cabinetelor închise. Le-a spart pe toate, una câte una, dar toate erau goale. Dând roată, a trecut pe lângă al-Hamzi, care venise în spatele lui, și a intrat în toaleta bărbaților. Dar și aceasta era goală.
Bhati a înjurat în limba sa maternă, urdu, apoi a auzit pe unul dintre oamenii săi strigând că i-au găsit. S-a îndreptat imediat într-acolo. Cei trei americani se ascundeau într-o cămară mare din bucătărie, situată chiar lângă partea de est a depozitului. Femeile stăteau pe podea, strânse una lângă alta, cu lacrimi curgându-le pe față.
"Duceți-le în camion", i-a ordonat el lui al-Hamzi, în timp ce alte focuri de armă răsunau prin depozit.
35
ARIPA DE VEST
Asistenta lui McDermott s-a întâlnit cu Marcus în subsolul EEOB.
Nu l-a dus la biroul lui McDermott. În schimb, l-a condus printr-un tunel pe care puțini angajați îl cunoșteau până la subsolul Casei Albe, spunându-i că are ordine stricte de la șeful ei să îl țină departe de ochii curioși ai presei. Când au ajuns la cinematograful prezidențial, ea i-a cerut lui Marcus să intre și să aștepte.
Zece minute mai târziu, a sosit McDermott, cu o față severă și nerăbdător. "Luați loc", a spus el.
"Nu mergem în Sala Ovală?" a întrebat Marcus.
"Nu."
"Bill, haide, dacă președintele are de gând să mă concedieze, ar trebui să o facă în fața mea. Nu am câștigat cel puțin...?"
McDermott l-a întrerupt. "Marcus, ascultă-mă."
"Nu. Am dreptul să..."

"Marcus, stai jos și-"
"Nu am de gând să stau jos și să primesc o predică. Dacă președintele are ceva de spus-"
"Taci din gură, Marcus - măcar o dată în viață vrei să taci din gură și să mă asculți?"
Marcus simțea adrenalina urcând în sistemul său. Nu-i plăcea nimic din limbajul trupului și tonul lui McDermott și nici sentimentul că se întorsese brusc în corp, ca un recrut umil. Dar pentru moment avea să asculte ce avea de spus omul.
"Acum douăzeci de minute, președintele s-a prăbușit în Oval."
Marcus abia putea să creadă, dar era evident că McDermott nu glumea.
"Avea un meci de țipete cu Stephens și apoi . . ."
"Ce?"
"S-a prăbușit."
"De ce? Ce s-a întâmplat?
"N-avem nicio idee. Și nimeni nu știe ce tocmai ți-am spus. Doar Stephens, eu, detaliile președintelui, șeful de personal, echipa sa medicală, și acum tu."
"Presa nu știe?"
"Categoric nu."
"Cum au putut să nu-l vadă fiind dus la Walter Reed într-o ambulanță?"
"Pentru că nu a fost dus."
"De ce nu?"
"Detașamentul l-a dus la Residence."
"De ce?"
"Pentru că el le-a ordonat asta."
"E încă conștient?"
"A fost în acel moment. Acum nu știu. Medicul președintelui lucrează la el chiar acum. Specialiștii sunt pe drum de la Walter Reed."
"Unde e vicepreședintele?"
"Stop."
"De ce? Ce a...?"
"Oprește-te - te comporți ca și cum ai fi în detaliile lui, Marcus. Dar nu mai ești în Serviciile Secrete, iar eu nu caut sfaturi. Te-am convocat pentru că președintele te-a suspendat fără plată, efectiv imediat."
"M-a suspendat?"
"În așteptarea unei anchete privind comportamentul tău și cât de mult ai greșit informațiile și ai băgat această administrație în budă."
McDermott i-a înmânat lui Marcus un plic. Marcus l-a deschis și a citit scrisoarea de două fraze, tipărită pe hârtie de la Casa Albă și semnată de șeful de cabinet.
"Nu i-a spus Stephens președintelui să mă concedieze?" a întrebat Marcus.
"Bineînțeles."
"De aceea s-a grăbit la Casa Albă în momentul în care a auzit vestea?"
"Asta te surprinde?" a întrebat McDermott.
"Cu greu - dar de ce nu mă dă președintele afară? De ce doar o suspendare?"
"Nu te amăgi, Marcus. Nu am nicio îndoială că președintele va apăsa pe trăgaci când va fi momentul potrivit. Mai întâi va lăsa Congresul să facă mica sa investigație. Apoi le va da un scalp sau două, inclusiv al tău, dar la momentul ales de el, de nimeni altcineva."
"Asta nu a fost suficient de bun pentru Stephens?" a întrebat Marcus.
"Se pare că nu."
"Și Stephens a luat-o razna?"
"Cam așa stau lucrurile."
"M-ai apărat?" a întrebat Marcus, știind deja răspunsul.
"Nu a fost lupta mea."
"Bill, te cunosc de aproape jumătate din viață."

"Și ai avut resentimente față de mine în cea mai mare parte a ei."
"Asta nu e adevărat."
"Bineînțeles că este, dar asta este irelevant", a replicat McDermott, cu o manieră la fel de rece pe cât era de clinică. "Cum anume ar fi trebuit să te apăr, Marcus? Care este mai exact cazul pe care ai vrea să îl susțin? Nu este vorba despre prietenie. Nu e vorba de loialitate. E vorba de competență sau de lipsa ei. Acest lucru este pe tine - toate de ea și cel mai bun lucru de făcut chiar acum ar fi să prezinte demisia ta și scuti președintele și această țară un proces de vrăjitoare politică nu își poate permite."
"Deci, doar pentru a mă asigura că te aud corect, Bill, președintele Statelor Unite a luat decizia de a ordona bombardarea, nu eu - din moment ce lucrez pentru o agenție căreia legea îi permite doar să colecteze și să analizeze informații, nu să facă politici sau să ia măsuri directe - și totuși vrei să cad pe sabia mea pentru toată chestia asta? Iar acum președintele s-a prăbușit din cauza unei afecțiuni necunoscute. Dar în loc să fiți transparenți cu lumea, voi păstrați secretul, mințiți presa, mințiți Congresul și mințiți întreaga țară cu privire la sănătatea sa. Și tu îmi spui mie să "fac cel mai bun lucru"?"
"Coboară de pe calul tău înalt. Nu a fost decizia mea să păstrez acest secret. Asta e mult peste nivelul meu de plată. Dar nu asta e problema."
"Care este?"
"Ideea este că președintele este sub o cantitate enormă de stres - și sincer, tu l-ai pus acolo. Nu am de gând să stau aici și să mă cert cu tine despre asta. Știi ce i-ai spus președintelui și restului NSC. Știi că el a luat decizia pe baza sfaturilor tale. Și știi că civili nevinovați sunt morți din cauza asta. Așa că ești suspendat. În curând vei fi concediat. Chiar acum, am nevoie de permisul tău de acces la Casa Albă, de acreditările CIA, de insigna DSS și de arma ta. Apoi, trebuie să-ți cureți biroul. Apoi vei fi escortat în afara sediului."
"Cred că glumești."
"Nu face asta mai greu decât este deja, Marcus."
Marcus stătea cot la cot cu McDermott, dezgustat că, după toate prin câte trecuseră împreună, omul nu ridicase un deget să-l apere. Totuși, Marcus nu avea nicio cale de atac. Nu putea face nimic altceva decât să se supună. Un meci de țipete nu avea să îi aducă nimic, cu excepția, poate, a unei nopți în închisoare. Marcus putea vedea un ofițer în uniformă al Serviciilor Secrete care stătea afară, pe hol. Așa că s-a forțat să-și țină gura închisă și i-a predat totul lui McDermott, chiar și Sig Sauer-ul.
Apoi i-a sunat telefonul. Când l-a scos din buzunar, s-au uitat amândoi la numărul apelantului. Era Pete Hwang.
"Ar trebui să răspunzi", a spus McDermott.
Marcus nu avea de gând să o facă, dar McDermott a insistat.
"Știe că ești cu mine. Nu ar fi sunat dacă nu era urgent."
Marcus și-a ținut limba și a dat Answer. "Ce?", a spus el, scurt și defensiv.
"Ești în Oval?"
"Nu."
"Ești cu președintele?"
"Nu-Pete, nu e momentul."
"Ești încă cu Bill?"
"Da, dar.."
"Amândoi trebuie să auziți asta."
"Ce?"
"Pune-mă pe speaker", a insistat Pete.
Împotriva bunului său simț, Marcus a făcut-o. "Bine, du-te, dar fă-o repede."

"A avut loc un atac terorist în Yemen", a explicat Pete.
"Care a fost ținta?" a întrebat Marcus.
"O organizație creștină de ajutorare din Aden."
"Când?" A întrebat McDermott.
"Tocmai s-a întâmplat."
"Victime?"
"Cinci morți, poate mai mulți - dar e și mai rău."
"Cum?"
"Trei lucrători umanitari americani - toate femei - au fost luați ostatici."
"Kairos?" A întrebat Marcus.
"Nu este confirmat, dar are toate semnalmentele lor, da", a răspuns Pete.
"Ei bine, nu este minunat", a rânjit McDermott. "Lovitura unu-doi. Mai întâi, Kairos divulgă videoclipul lor macabru la CNN și îl umilește pe POTUS în fața întregii lumi. Apoi au luat trei femei americane pentru a-l îngropa de viu. Felicitări, Marcus, reculul pentru fiasco-ul tău din Libia este în plină desfășurare."
36
SEDIUL CIA, LANGLEY, VIRGINIA
Martha Dell era în biroul ei, lucrând la telefoane.
Tocmai terminase o conferință telefonică securizată cu șeful stației Agenției din Sana'a, trimițând o echipă CIA la Aden pentru a aduna cât mai multe informații. Vorbise pe scurt cu omologii ei din Riad și Abu Dhabi și le ceruse să adune tot ce pot despre atacul din Aden și să-i transmită cât mai repede posibil tot ceea ce găsesc. Dar acum, asistentul ei a intervenit și a dat sonorul mai tare pe unul dintre ecranele TV. Un corespondent MSNBC din Roma relata că Papa Pius al XIII-lea tocmai emisese o declarație prin care le cerea catolicilor din întreaga lume să se roage pentru toți voluntarii care fuseseră atacați și pentru întoarcerea rapidă a celor trei lucrători umanitari americani la familiile lor. Corespondentul a explicat apoi că Vaticanul nu a comentat un raport apărut într-un ziar italian conform căruia Papa ar fi decis să își anuleze viitoarea călătorie în Statele Unite, deși a adăugat că un cardinal care a vorbit cu NBC News sub rezerva anonimatului a declarat: "Probabil că nu este oportun să facă această călătorie în lumina a tot ceea ce s-a întâmplat, dar încă nu a fost luată nicio decizie oficială". În acest fel, a sunat un alt telefon. Dell a răspuns. Stephens era din nou în clădire și se îndrepta spre etajul șapte. Dell a închis televizorul și s-a îndreptat spre biroul adiacent al directorului.
"Te rog spune-mi că știrile despre POTUS nu s-au scurs", a spus Stephens în momentul în care a ajuns.
"Nu încă", a răspuns Dell.
"Sunteți sigur?", a insistat el în timp ce își scotea sacoul de la costum și îl întindea pe spătarul scaunului.
"Noi monitorizăm totul".
"Cine suntem noi?"
"Trei dintre principalii mei asistenți - asta e tot."
"Nu vreau ca nimeni altcineva din această clădire să știe - nu până când nu știm exact ce se întâmplă cu el și nu ne dăm seama cum să procedăm."
"De acord."
"Pentru că este . . ."
Stephens s-a prăbușit brusc în scaun și a închis ochii.
"De ce ai nevoie, Richard? Serios, lasă-mă să te ajut."
"Lasă-mă doar cinci minute pentru mine, Martha. Am nevoie să-mi trag sufletul."
"Desigur - dar înainte să plec. . ."
"Ce?"
"Ce s-a întâmplat cu Ryker?"

"Nimic."
"Ce înseamnă asta?"
"I-am cerut președintelui să-l concedieze pe loc. Președintele a spus că nu, că îl va suspenda, dar nimic mai mult, nu până când nu va putea fi efectuată o anchetă completă. Am ajuns la un meci de țipete..."
"În Biroul Oval?"
"Mă tem că da."
"Și?"
"Și atunci președintele și-a pierdut cunoștința."
Dell a rămas fără cuvinte.
Cu capul încă plecat și ochii încă închiși, a rugat-o din nou să îl lase câteva minute și să solicite personalului să îi transmită toate apelurile pentru moment. Ea a fost de acord și s-a întors la biroul ei.
★
În momentul în care ușa a fost închisă, Stephens a deschis din nou ochii și a pornit toate monitoarele sale TV, menținându-le în surdină, cu subtitrările vizibile, astfel încât să poată citi tot ceea ce se relata. Toate rețelele americane și europene continuau să relateze despre răpirile din Yemen și despre înregistrarea video de la Ghat și despre furtuna din Capitoliu pe această temă. Din fericire, el nu a văzut nimic despre starea de sănătate a președintelui. Dar în acel moment, Clarke nu era principala sa preocupare. Scoțându-și telefonul mobil, a format un număr nelistat. A sunat de patru ori; apoi a răspuns o femeie.
"Carolyn Tam."
"Carolyn, eu sunt."
"Nu mă așteptam să aud de tine tocmai astăzi."
"Ai un minut?"
"Sunt într-o pauză publicitară."
"Știu. Mă uit."
"Sigur, dă-i drumul. Suntem on sau off the record?"
"Când am vorbit eu vreodată cu tine în mod oficial?"
"Există o primă dată pentru toate."
"Nu și astăzi. Aceleași reguli ca întotdeauna."
"Bine. Vorbește repede. Mai am un minut patruzeci și trei."
"Am ceva pentru tine, atâta timp cât juri că nu vei dezvălui niciodată că eu sunt sursa ta, nici editorilor tăi, nici personalului tău, nici mamei tale, nici lui Dumnezeu când vei ajunge la porțile perlate."
"Sună suculent."
"Crede-mă, este."
"Bine, ai cuvântul meu. Ce este?"
"Audio de la NSC la Camp David sâmbăta trecută."
"Asta e clasificat."
"De aceea nu l-ai primit de la mine."
"Atunci bănuiesc că nu tu ai fost cel care l-a împins pe președinte să ordone atacul, chiar dacă toată lumea din oraș crede că tu ai fost."
"Vei auzi exact cine a împins greva și cine a ripostat."
"Ăsta e un risc mare."
"Și în orice alte circumstanțe, nu ți l-aș da niciodată. Dar e al tău dacă îl vrei."
"Da, desigur, îl iau."
"Încă o condiție."
"Spune-o."
"Să scrii povestea asta azi."
"Asta-i o nebunie. Știi că voi avea nevoie de câteva zile pentru a o digera, pentru a-i face dreptate. Nu pot doar..."
"Nu, se publică astăzi, de preferință în prime time, sau trec la altcineva."
"De ce atât de repede?"

"Carolyn, vrei un alt Emmy sau nu?"
"Bine", a spus ea. "Cum facem asta?"
"Îl trimit acum printr-un cont de e-mail anonim, nedetectabil. Este un fișier mare. O să dureze câteva minute."
"Mă ocup de asta", l-a asigurat ea.
"Fă asta cum trebuie și crede-mă, voi deschide seiful pentru tine."
37
Furios, Marcus s-a întors la EEOB și a adunat echipa în biroul său.
"Președintele m-a suspendat", a spus el în timp ce pășea în spatele biroului său, se apleca pentru a ridica o cutie de hârtie de copiator și îi arunca conținutul.
"Suspendat?" a întrebat Pete. "Nu ai fost concediat?"
"Nu-ți face griji, o să mă concedieze cu siguranță - dar nu înainte de a obține maximum de credit politic pentru asta", a explicat Marcus în timp ce începea să umple cutia cu cărți, hârtii și alte efecte personale.
"Deocamdată, sunt "suspendat în așteptarea unei investigații complete a presupusului rol al agentului Ryker în această eroare tragică", dar știm cum funcționează acest oraș. Vor să demisionez pentru a scuti Casa Albă de a coborî ghilotina. Am spus nu. Dar mă rog, am plecat."
"Începând de când?" a întrebat Geoff Stone.
"Imediat", a spus Marcus, aruncând scrisoarea de suspendare pe biroul său pentru ca toți să o citească.
"Cât de imediat?" A întrebat Jenny.
"I-ați văzut pe cei doi ofițeri în uniformă cu care am venit?" a răspuns Marcus. "Imediat."
Echipa a început să-i pună întrebări, dar Marcus nu avea nici timp, nici interes. Ridicându-și mâinile, i-a potolit.
"Uite, Pete e șeful acum - asta e", a spus Marcus. "Jenny, ca ultimul meu act oficial, te numesc adjunctul lui Pete și moștenitoarea lui. De luni, vei avea o duzină de analiști și personal administrativ care să vă ajute. Așa că, Noah, asigură-te că totul este pregătit pentru ca ei să se conecteze și să înceapă să lucreze. Între timp, nu vă faceți griji pentru mine. Fă-ți griji pentru fetele alea din Yemen. Și arată-le idioților ăstora din West Wing din ce ești făcut. Depășește-i pe toți ceilalți din comunitatea de informații. Ia aceste fete înapoi acasă la familiile lor. Apoi vânați pe oricine a mai rămas în Kairos și aruncați-i în aer."
"Ne ocupăm de asta", a spus Pete. "De fapt, Jenny tocmai a scris un rezumat rapid despre cine sunt aceste femei. Nimeni altcineva nu a făcut-o încă - nici statul, nici CIA."
"Bine - trimite-l acum", a răspuns Marcus.
"Nu vrei să o citești mai întâi?" a întrebat Jenny.
"Aș vrea să pot, dar mi-e teamă că timpul meu aici a ajuns la un sfârșit ignominios."
Marcus i-a îmbrățișat rapid pe fiecare membru al echipei sale, apoi i-a urmat pe ofițeri până la poarta de nord-vest și a ieșit din incinta Casei Albe. Trecând pe lângă Blair House până la colț pentru a prinde un taxi, și-a scos telefonul și a sunat-o pe Annie. "Bună."
"Ce s-a întâmplat?"
"Am terminat. Am ieșit. Suspendat", a spus el, explicând pe scurt ce se întâmplase, deși a avut grijă să nu menționeze starea președintelui.
La fel ca echipa lui, ea a început să tragă o întrebare după alta la el, dar el a oprit-o și a spus că nu a putut discuta nimic din ea pe o linie deschisă. "Unde vă aflați acum?", a întrebat el.
"Acasă."
"Acasă? Care casă?"
"Acasă la mine. Unde altundeva?"
"Nu ești în birou?"
"N-am putut sta."

"De ce nu?"
"Sincer, nu pot suporta să văd fața lui Dayton acum. Nu după ce tocmai a făcut. Mi-aș pierde complet cumpătul cu el. Așa că mi-am luat o zi liberă și am venit acasă."
"Ne putem întâlni?"
"Absolut. Unde?"
"Walter Reed. Trebuie s-o văd pe Kailea. Apoi voi părăsi orașul."
Douăzeci de minute mai târziu, Marcus a zărit-o pe Annie venind pe la intrarea principală a spitalului. S-a dus direct la ea, a îmbrățișat-o și a ținut-o strâns.
"Ești bine?", a întrebat ea.
"Nici nu știu cum să răspund la întrebare", i-a mărturisit el.
Luând-o de mână, el a găsit lifturile și s-au îndreptat spre camera privată a partenerei sale, agentul DSS Kailea Curtis. Au găsit-o dormind - sub sedative puternice. Era conectată la o perfuzie, la un senzor cardiac și la diverse alte dispozitive și monitoare. O mască de oxigen îi acoperea nasul și gura. Deși Marcus știa că arată așa de rănit după teribila lor încercare din Liban, Kailea era mai rău. Deși umflătura scăzuse puțin de când Marcus o vizitase prima dată duminică seara, fața Kailei era foarte deformată, iar vânătăile din jurul ochilor și al gâtului crescuseră. Nasul ei spart avea un bandaj vizibil în jurul marginilor măștii de oxigen. De asemenea, mâinile ei erau aproape complet acoperite cu bandaje.
Au stat acolo o vreme, fără să spună nimic, doar veghind asupra ei și spunând fiecare o rugăciune tăcută pentru ea. Când o asistentă a venit să-i facă o injecție Kailei, Marcus a recunoscut-o ca fiind aceeași femeie care fusese de serviciu duminică seara, când venise în vizită. "Mă bucur să te văd, Betty", a șoptit el.
"Și eu pe tine, agent Ryker", îi răspunse ea în șoaptă.
"Ce mai face?" a întrebat Marcus.
"Oricine a făcut asta aproape că a ucis-o", a răspuns asistenta. "Dar partenera ta este o luptătoare. Tare ca piatra. Și aș spune că e aproape în afara pericolului."
"Își va reveni complet?"
"Să sperăm că da, deși nu sunt sigur că putem merge atât de departe în acest moment. Dar nu ceea ce poți vedea este problema."
"Ce vrei să spui?" a întrebat Marcus.
"Fața ei se va vindeca - nasul ei și așa mai departe. Toate astea sunt superficiale. Vor fi cicatrici, dar nimic ce un chirurg estetician bun nu poate repara. Problema este că mai multe dintre organele ei interne au fost grav afectate. Aproape că a trebuit să-i scoatem splina, dar doctorii au renunțat la asta. Vor să acorde mai mult timp."
"Cât de mult?"
"Greu de spus - ar putea trece luni de zile până când vom ști sigur și până când se va putea întoarce acasă."
"Și apoi?"
"Are în față un drum lung și greu de recuperare."
38
OBSERVATORUL NAVAL
Videoconferința securizată era acum în direct.
Vicepreședintele Hernandez l-a salutat pe secretarul apărării Cal Foster la Pentagon, pe secretarul de stat Meg Whitney la Foggy Bottom, pe directorul CIA Richard Stephens la Langley și pe consilierul pentru securitate națională Bill McDermott în sala de ședințe a Casei Albe. Încă îl mai așteptau pe procurorul general, dar, în timp ce ceasul ticăia, vicepreședintele a decis să înceapă oricum.

După o scurtă rugăciune pentru președinte, Hernandez i-a cerut lui Stephens să explice exact ce s-a întâmplat în Biroul Oval. Apoi a apelat la McDermott pentru ultimele evoluții de la Casa Albă.
"Reședința a fost transformată într-o unitate de terapie intensivă", a început McDermott. "Dr. Jerome Lenkowski, șeful de la Walter Reed, este la fața locului cu cei mai buni oameni ai săi. În timp ce vorbim, aduc mai multe echipamente de diagnosticare - un aparat CT și așa mai departe. Acesta este adus prin tuneluri de la Trezorerie pentru a păstra liniștea."
"Și președintele?" a întrebat Hernandez. "Cum se simte?"
"Pentru moment, este sedat și inconștient. Lenkowski spune că va dura ceva timp pentru a-i evalua complet starea", a răspuns McDermott.
"Dar este plin de speranță?", a insistat vicepreședintele.
"Cred că toți trebuie să fim plini de speranță", a spus McDermott. "Având în vedere istoricul familial al președintelui, bănuiesc că este vorba doar de un TIA. Dar vom ști mai multe în câteva ore".
"TIA?"
"Atac ischemic tranzitoriu. Provoacă simptome asemănătoare unui accident vascular cerebral, dar nu la fel de grave și, de obicei, doar temporare."
Vicepreședintele s-a adresat apoi lui Foster, care a asigurat grupul că armata nu detectează nicio schimbare în statutul forțelor din Rusia, China, Coreea de Nord sau Iran.
Whitney a raportat că aproape toate țările din Adunarea Generală a ONU votaseră cu câteva minute înainte pentru a condamna atacul american din Libia. Doar opt țări - Israel, Egipt, Iordania, Emiratele Arabe Unite, Bahrain, Sudan, Maroc și Arabia Saudită - au votat împotriva rezoluției. Marea Britanie s-a abținut, la fel ca și Coreea de Sud.
Stephens a declarat că furtuna masivă de nisip de deasupra Africii de Nord dă în sfârșit semne de diminuare. McDermott a întrebat când va fi sigur pentru forțele speciale americane să ajungă la complexul de lângă Ghat pentru a vedea cu ochii lor pagubele. Foster a spus că ar mai fi nevoie de aproximativ douăzeci și patru de ore.
"Cal, trebuie să ne trimitem proprii oameni acolo", a insistat Hernandez.
"Înțeleg, domnule, dar nu vreau să pierd o echipă SEAL și câteva elicoptere din cauza asta. Trebuie să nu ne grăbim și să o facem cum trebuie."
"Nici eu nu vreau mai multe victime, dar asta nu are niciun sens. Dacă CNN poate trimite un om acolo, noi de ce nu putem?"
"Doctorul de la CNN a fost un localnic."
"Nu avem nici o resursă locală?"
"Sincer, nu."
"Dar britanicii, Richard?" a întrebat Hernandez, întorcându-se spre Stephens. "Au o operațiune de informații destul de solidă în Libia, nu-i așa?"
"În mare parte lângă Tripoli, nu în deșert."
"Nu pot trimite o echipă de recunoaștere și să ne dea măcar o primă imagine?"
"Asta nu-i va liniști pe șacalii de pe Deal", a insistat Stephens.
"Nu m-aș aștepta la asta", a răspuns Hernandez. "Vreau doar faptele."

Vicepreședintele s-a întors la McDermott.
"Bill, informează-ne cu privire la situația din Yemen."
McDermott a început prin a arăta o serie de fotografii de la locul crimei - atât depozitul, cât și birourile aferente - realizate de poliția locală din Aden. În continuare, a prezentat imagini îngrozitoare ale atacului, filmate de camerele de supraveghere din interiorul depozitului și din fața birourilor. În cele din urmă, a afișat imagini ale celor trei

americani care fuseseră capturați și a prezentat câteva informații despre fiecare, folosind materialele informative pregătite de Jenny Morris.
Prima imagine era a unei brunete atrăgătoare. "Hannah Weiss", a spus McDermott. "Studentă la medicină din East Texas. A absolvit summa cum laude anul trecut la Liberty University, urmând să urmeze Facultatea de Medicină Harvard anul viitor, dar și-a dorit un an de pauză pentru a face muncă misionară și a ales Yemenul. A vrut să facă o diferență, să îi servească pe cei săraci și nevoiași într-un loc în care nimeni altcineva nu dorea să meargă. Se află în țară de mai bine de zece luni și era pe cale să se întoarcă acasă la Tyler pe 1 iunie."
O altă fotografie a apărut pe ecran.
"Mia Minetti. Nouăsprezece ani. Născută și crescută în Montgomery, Alabama. Plănuiește să urmeze Universitatea din Alabama în toamnă pentru a studia psihologia și relațiile interculturale. Este cea mai mare din șapte copii - cinci frați și două surori, cu vârste cuprinse între nouăsprezece și doi ani și jumătate. Tatăl, Bob, este profesor de educație fizică la gimnaziu și antrenor de fotbal. Mama, Tracey, a fost profesoară de matematică. Acum îi învață acasă pe frații Miei."
Femeia din ultima fotografie era mai în vârstă decât celelalte două.
"Tanya Brighton", a raportat McDermott. "Ea este liderul general al echipei. Născută și crescută în Biloxi, Mississippi, dar familia ei s-a mutat la Shreveport, Louisiana, când ea avea zece ani. A jucat fotbal în liceu, apoi a jucat pentru Baylor cu o bursă completă. A absolvit cu o diplomă în relații internaționale și o specializare în arabă. A fost angajată imediat după terminarea facultății de un ONG afiliat Convenției Baptiste de Sud - același grup care le-a trimis pe toate cele trei femei în Yemen. Se află în Aden de aproape cinci ani. Are un frate mai mare, Timmy, cu sindromul Down, și îi scrie o dată pe săptămână. Partea cea mai rea este că s-a logodit recent cu un alt tip din depozit - Rodrigo, un tânăr din Barcelona. Nunta era programată pentru 15 august. Rodrigo a fost împușcat și ucis în atac."
"A revendicat cineva responsabilitatea?" a întrebat Whitney.
"Nu", a spus McDermott.
"A detectat NSA vreun SIGINT, vreun indiciu cu privire la locul unde au fost duse aceste femei?"
"Mă tem că nu."
"Ce spun oamenii tăi, Richard?", a întrebat vicepreședintele.
"Momentul atacului, atât de curând după Libia, sugerează Kairos, dar locația sugerează Houthis sau posibil IRGC", a răspuns Stephens, referindu-se la Corpul Gardienilor Revoluției Iraniene. "Analiștii mei sunt împărțiți cu privire la locul în care ar fi putut fi duse fetele. Un scenariu este că au fost deja scoase din Yemen, cel mai probabil cu barca, cel mai probabil spre Africa. Un alt scenariu este că au fost duse în secret în Iran, probabil prin Golf, cu mici ambarcațiuni rapide. Al treilea scenariu este că sunt încă în Yemen, dar au fost mutați departe de Aden, poate într-o tabără de antrenament terorist din munți. Dar nimeni nu crede că sunt încă în Aden."
Brusc, o nouă imagine a apărut în cadrul videoconferinței securizate. Toate privirile s-au îndreptat acum către procurorul general Catherine Blackburn, în vârstă de șaizeci și patru de ani, fost profesor de drept la Harvard și fost guvernator al Carolinei de Sud.
40
Blackburn și-a cerut scuze pentru întârziere.
Hernandez i-a oferit informații actualizate despre starea lui Clarke, apoi i-a cerut sfatul.
"În primul și în primul rând, trebuie să faceți totul public", a început procurorul general. "Dacă acest lucru se scurge, combinat cu furia

fierbinte de pe Capitoliu cu privire la chestiunea libiană, administrația va fi crucificată".
"Nu putem ieși public fără un plan de acțiune", a spus Hernandez. "Detaliile medicale, oricât de dureroase ar fi ele, sunt partea ușoară. Dar presa va cere să știe cine conduce țara și dacă Clarke este încă comandantul suprem. Ce ar trebui să le spun?"
"Domnule, cu toții îi dorim președintelui o recuperare completă și rapidă", a răspuns Blackburn. "Să sperăm că se va întoarce la muncă în câteva zile, chiar dacă nu la capacitate maximă. Poate că va mai dura câteva zile. Poate câteva săptămâni în plus. Nu știu. Nu am nicio îndoială că Dr. Lenkowski ne va lămuri în curând. Provocarea cu care ne confruntăm este că președintele nu funcționează pur și simplu la capacitate mai mică decât cea maximă. În acest moment, este încă inconștient. Sub medicație intensă. Este posibil să aibă nevoie de unele proceduri medicale majore în următoarele douăsprezece până la douăzeci și patru de ore. Toate acestea înseamnă că nu este capabil să își îndeplinească îndatoririle de serviciu".
În acest moment, secretarul Foster a intervenit. "Pentru moment, vicepreședintele Hernandez este la conducere, corect? Adică, nu suntem într-o urgență militară. Nu suntem în război. Nu aruncăm bombe asupra nimănui. Altfel, eu aș fi la conducere în absența președintelui, dar din moment ce nu este tocmai cazul, vicepreședintele preia conducerea, corect?"
"Ei bine, aici lucrurile devin neclare", a răspuns Blackburn. "De obicei, atunci când un președinte este supus unei proceduri medicale care implică anestezie, el scrie o scrisoare în conformitate cu secțiunea a treia a celui de-al douăzeci și cincilea amendament, renunțând temporar la autoritatea sa. Putem afișa secțiunea a treia pe ecran?"
Un asistent a afișat un slide PowerPoint în timp ce Blackburn își punea ochelarii de citit și îi conducea prin text.
SECȚIUNEA 3. Ori de câte ori președintele transmite președintelui pro tempore al Senatului și președintelui Camerei Reprezentanților declarația sa scrisă că nu este în măsură să își îndeplinească atribuțiile și sarcinile funcției sale și până când le transmite o declarație scrisă contrară, aceste atribuții și sarcini sunt îndeplinite de vicepreședinte în calitate de președinte interimar.
"Cu toții am văzut acest lucru întâmplându-se de o mână de ori de-a lungul anilor", a spus Blackburn, scoțându-și ochelarii. "Dar nu cu asta avem de-a face aici. Aceasta nu este o procedură planificată. Nu există nicio scrisoare. Ceea ce ne aduce la secțiunea patru".
SECȚIUNEA 4. Ori de câte ori vicepreședintele și majoritatea ofițerilor principali ai departamentelor executive sau ai unui alt organism prevăzut de lege de către Congres transmit președintelui pro tempore al Senatului și președintelui Camerei Reprezentanților declarația lor scrisă că președintele este în imposibilitatea de a-și îndeplini atribuțiile și sarcinile funcției sale, vicepreședintele își asumă imediat atribuțiile și sarcinile funcției de președinte interimar.
"Acum, ca să fie clar, această dispoziție a celui de-al douăzeci și cincilea amendament nu a fost niciodată activată de când a fost adoptată de Congres și ratificată de state la 10 februarie 1967", a explicat Blackburn. "Dar nu văd altă cale. Trebuie să activăm imediat secțiunea patru".
Foster a vorbit din nou. "Nu știu, Catherine", a spus SecDef. "Pentru mulți din țară și din străinătate, asta va semăna cu o lovitură de stat. Bine, deci președintele este bolnav. Este scos din funcțiune pentru câteva zile. Dar își va reveni, nu-i așa? Până când o face, VP conduce spectacolul."

"Te-am auzit, Cal, dar respectarea Constituției, prin definiție, nu este o lovitură de stat. Nu este impropriu. Cu siguranță nu este ilegală. Constituția prescrie exact remediul pentru o situație ca aceasta. Pentru a fi siguri, Secțiunea Patru este o măsură temporară. Odată ce președintele își recapătă facultățile, poate trimite o scrisoare Congresului în care să declare că se simte suficient de bine pentru a-și îndeplini îndatoririle, și asta e tot. Vicepreședintele nu ar mai fi la conducere".
Secretarul Whitney clătină din cap. "Îmi pare rău, Catherine, dar trebuie să fiu de acord cu Cal în această privință", a explicat ea. "Trebuie să existe o altă cale. Deja ne îndreptăm spre ape neexplorate aici. Suntem deja într-o urgență plină de incertitudine globală. Și, sincer, vorbim despre o acțiune constituțională fără precedent care va zgudui grav națiunea, va speria piețele, îi va neliniști pe aliații noștri și, eventual, îi va încuraja pe dușmanii noștri".
Totuși, Blackburn a fost categorică. "Doamnă Secretar, nu există altă cale. Aceasta este ceea ce cere Constituția. Cu toții ați depus jurământul de a apăra Constituția. Puteți să o explicați națiunii și lumii. Dar nu o puteți ignora".
41
WINCHESTER, VIRGINIA
Marcus și Annie s-au îndreptat spre vest.
Și-au petrecut după-amiaza conducând prin Virginia, apoi au făcut o plimbare lungă în Parcul Național Shenandoah, vorbind despre orice și despre orice altceva în afară de muncă, relația lor sau criza din Washington. Când chelnerița le-a așezat și le-a adus meniurile, Annie i-a cerut să dea volumul mai tare la televizorul montat deasupra tejghelei.
"Acestea sunt știrile de ultimă oră ale CNN", a spus crainicul. "Acum, de la Washington, Carolyn Tam."
"Bună seara. În timp ce Casa Albă este cuprinsă de multiple crize care par să se agraveze de la o oră la alta, CNN a aflat identitatea oficialului presupus responsabil pentru bombardarea dezastruoasă a unei instalații din vestul Libiei, o instalație care s-a dovedit a fi nu tabăra de bază a grupului terorist Kairos, ci o școală pentru copii cu dizabilități severe și deficiențe mintale."
O imagine a lui Marcus a apărut pe ecran, iar Annie a oftat.
"CNN a obținut în exclusivitate înregistrarea audio și transcrierea oficială, clasificată, a ședinței de securitate națională de la Camp David de sâmbăta trecută", a continuat Tam. "Ele dezvăluie fără echivoc că un ofițer CIA pe nume Marcus Ryker i-a spus președintelui Clarke că fondatorul Kairos și liderul spiritual Abu Nakba se afla în complexul libian și a făcut presiuni pentru ca Clarke să ordone atacul."
Lui Marcus nu-i venea să creadă ce auzea.
"Mai multe surse din comunitatea de informații și de la Pentagon au declarat pentru CNN că Ryker - un veteran de luptă al Marinei foarte decorat și fost agent al Secret Service - este în prezent agent special în cadrul Diplomatic Security Service, o divizie a Departamentului de Stat. Dar sursele noastre spun că aceasta este doar o acoperire și că Ryker lucrează de fapt pentru Agenția Centrală de Informații".
În timp ce Tam a redat primul fragment sonor din briefingul NSC, Marcus s-a trezit privit de o duzină sau mai multe persoane care se uitau la el, apoi la ecran, apoi din nou la el.
"Nu am nicio îndoială că Abu Nakba se află în acel complex, domnule. Aveți raportul. Totul este acolo. Dovezile pot fi circumstanțiale, dar sunt copleșitoare. Și aș dori să vă reamintesc tuturor că Agenția nu a avut niciodată fotografii sau interceptări telefonice cu Osama bin Laden în acel complex din Abbottabad. Dar el a fost acolo. Iar predecesorii

dumneavoastră au luat decizia corectă trimițând forțele americane pentru a-l doborî".
Apoi a venit a doua replică.
"Dle președinte, îmi cunoașteți istoria familiei și îmi cunoașteți dosarul de serviciu. Sunt conștient de riscurile la care îi expuneți pe piloții noștri, domnule, și nu cred că vă cer să acționați nechibzuit. Urmăresc dovezile. Nu capriciile mele. Nu pasiunile mele. Ci dovezile adunate cu grijă. Dovezi care duc la acea clădire din Libia."
După bucățile de sunet, imaginea a trecut la un corespondent CNN care făcea un reportaj în fața apartamentului lui Marcus din sud-estul D.C.
"Trebuie să plecăm", a șoptit Marcus. "Dă-mi cheile."
Annie și-a strecurat cheile peste masă. Apoi s-au ridicat, au ieșit, s-au urcat înapoi în Fiat 500L-ul lui Annie și au ieșit din parcarea cu pietriș.
"Asta nu e tot ce ai spus", a remarcat Annie în timp ce intrau pe autostrada 66, îndreptându-se spre est, înapoi spre D.C. "Le-ai spus despre "complexul masiv și sofisticat" construit "în mijlocul pustietății". Ai vorbit despre "ziduri din blocuri de ciment înalte de șase metri", despre turnuri de pază în toate cele patru colțuri ale complexului și despre o "poartă întărită cu oțel". Le-ai spus că NSA a detectat semnalul telefonului prin satelit al lui Abu Nakba în complex."
Marcus, apăsând pe accelerație și zigzagând prin trafic cu peste șaptezeci și cinci de mile pe oră, s-a uitat la Annie.
"De unde știi tu toate astea?"
"Ți-am spus că am citit transcrierea."
"Da, dar îți amintești acele fragmente specifice?"
"Am recitit totul în dimineața asta."
"De ce?"
"Am vrut să știu dacă aș fi tras aceeași concluzie ca și tine."
"Și?"
"Cred că aș fi făcut-o."
Au condus în tăcere timp de câteva minute, până când Annie a întrebat unde merg. Marcus a spus că o duce acasă; apoi se va întoarce la el să-și facă bagajele; apoi se va îndrepta direct spre Reagan National pentru a prinde următorul zbor spre Colorado.
"Nu poți, Marcus."
"De ce nu?"
"Pentru că tocmai ai fost acuzat la televiziunea națională că ești responsabil pentru moartea tuturor acelor femei și copii. Când ne vom întoarce în D.C., nu va fi doar CNN. Vor fi o duzină de echipe de știri în fața apartamentului tău și probabil a apartamentului meu. Iar casa mamei tale va fi următoarea."
Marcus știa că are dreptate. Dar el nu avea un plan B.
Annie avea. "Ceea ce trebuie să faci este să te îndepărtezi cât mai mult posibil de Beltway și să stai în afara rețelei până când ne putem gândi la un plan. Eu vin cu tine. Și am exact locul potrivit."
"Unde?"
"O casă pe plajă."
"Nu, Annie, dacă facem asta, trebuie să ne pierdem cu adevărat pentru câteva zile. Unde nimeni nu ne poate găsi. Nu Stephens. Nici McDermott. Nici presa. Sau șeful tău. Și tocmai ai spus chiar tu că dacă presa îmi pândește casa, o vor pândi și pe a ta."
"Te gândești la casa mea din Carolina de Sud, cea pe care mi-au lăsat-o părinții mei. Despre ce vorbesc eu este complet diferit."
"Ai un alt loc?"
"Da."
"Unde?"
"Carolina de Nord - Outer Banks."

"Ai o casă pe plajă pe Outer Banks?" a întrebat Marcus, incredul.
"Corolla - de fapt, puțin mai la nord de Corolla - dar nu e chiar a mea."
"Atunci a cui?"
"Casa unchiului și mătușii mele. De obicei o închiriază pentru vară."
"Cât de departe este?"
"Putem fi acolo în cinci ore."
"Nu-l închiriază nimeni acum?"
"Sezonul nu se deschide până la Memorial Day. Ce zici?"
Marcus trebuia să se gândească la asta, dar nu avea mult timp. Se apropiau rapid de I-95 spre sud. Dacă mergeau la OBX, trebuia să se decidă repede.
"Nu ți se pare un pic ciudat că abia ne întâlnim și acum vrei să locuim împreună?", a întrebat el.
"Uite, tu vei avea dormitorul tău, eu îl voi avea pe al meu și niciodată cei doi nu se vor întâlni", i-a spus ea. "Dacă ai o problemă cu asta, atunci rezervă-ți o cameră la Hilton. Dar ar fi bine să plătești cash sau toți prietenii tăi de la Moscova la Pyongyang la Teheran și mai departe îți vor urmări cardul de credit și îți vor face o vizită."
"Destul de corect, domnișoară Stewart." Marcus a dat din cap, zâmbind - doar puțin - pentru prima dată în acea zi. "Mă bag."
I-a cerut lui Annie să le demonteze telefoanele, scoțându-le cartelele SIM, astfel încât nimeni să nu poată da de ei sau să-i urmărească. Dacă voiau să dispară din rețea, trebuiau să o facă cum trebuie.
Câteva minute mai târziu, a ieșit pe I-95, îndreptându-se spre sud.
42
PALATUL PREZIDENȚIAL, TEHERAN, IRAN
"Domnule președinte, generalul Entezam trebuie să vorbească cu dumneavoastră imediat."
"Acum?" Yadollah Afshar, președintele Republicii Islamice, și-a întrebat șeful de cabinet. "S-a întors de la Bandar Abbas?"
"Da, iar ceea ce are de spus este urgent."
"Foarte bine", a spus Afshar. "Trimite-l înăuntru".
O clipă mai târziu, comandantul Corpului Gardienilor Revoluției Iraniene - purtând uniforma sa măslinie - a intrat în biroul de colț al palatului. Văzând expresia sobră de pe fața bărbatului, președintele Afshar s-a ridicat în picioare, temându-se de ce era mai rău.
"Generale Entezam, ce este?" a spus Afshar. "Arătați de parcă ați fi văzut o fantomă".
"Ceva s-a întâmplat în Statele Unite."
"Ce?"
"CNN raportează că omul responsabil de consilierea președintelui Clarke pentru bombardamentul din Libia este Marcus Ryker."
"Ryker?" a întrebat Afshar. "Agentul Secret Service?"
"Fost, dar da."
"Cel despre care credeți că a dejucat achiziția noastră de focoase nucleare de la Pyongyang."
"Exact, și cel despre care rușii cred că a fost complice la asasinarea conducerii sale", a explicat Entezam. "CNN spune că Ryker este un angajat al Agenției Centrale de Informații".
"Așa cum ați bănuit tot timpul."
"Da."
"Este confirmat?", a întrebat președintele. "După cum știți, am puțină încredere în presa americană."
"Este, Excelența Voastră, și de aceea am venit imediat la dumneavoastră", a spus șeful IRGC. "Cred că este timpul să dublăm recompensa pe Ryker."
"Dublați?"
"Da."
"20 de milioane de dolari?"

"Domnule președinte, vă amintiți ultimele cuvinte pe care ni le-a spus Liderul Suprem, cum ne-a făcut să promitem că vom construi, cumpăra sau fura un arsenal nuclear și că îi vom asasina pe președintele american și pe criminalul prim-ministru sionist?" și-a amintit Entezam.
"Desigur."
"I-am dat cuvântul nostru".
"Și vom reuși".
"Cred că vom reuși", a spus Entezam. "Dar să fim sinceri. Nimeni nu a dat aceste misiuni mai mult înapoi în ultimii ani decât agentul Ryker. El trebuie să înfrunte justiția pentru crimele pe care le-a comis împotriva noastră. Dar eu susțin că este încă prea riscant pentru noi să facem fapta singuri. Ar fi mai bine, mai ales acum, într-o perioadă de tranziție și vulnerabilitate potențială, ca alții să facă treaba."
"Și prin asta te referi la Kairos."
"Da. Uite, domnule președinte, nu v-am spus tot ce plănuiesc cu adjuncții lui Abu Nakba pentru că vreau să aveți o negare plauzibilă când va veni furtuna de foc. Dar nu este suficient. Avem nevoie de Kairos pentru a-l elimina pe Ryker. Și credeți-mă, 20 de milioane de dolari este un preț mic."
"Foarte bine, generale Entezam", a spus Afshar. "Ai cele douăzeci de milioane ale tale. Fă-i să conteze".
43
RICHMOND, VIRGINIA
Aproape două ore mai târziu, Marcus și Annie s-au oprit la un fast-food drive-through.
După ce și-au luat masa, Marcus a intrat în Richmond și a oprit în fața autogării. "Așteaptă aici", a spus el, apoi a fugit înăuntru înainte ca Annie să poată răspunde.
Ieșind prin spatele terminalului, a traversat strada și a intrat într-un magazin UPS, unde erau câteva rânduri de dulapuri metalice. Accesând unul pe care îl închiriase cu câțiva ani în urmă și pentru care făcea plăți regulate în numerar, a scos o geantă de voiaj verde închis și a ieșit din magazin. S-a ferit după colț înainte să-l deschidă și să găsească totul la locul lui - un pistol automat Glock de 9 mm cu muniție din belșug, cărți de identitate false, pașapoarte, cărți de credit și mai multe teancuri de valută americană și străină. În plus, erau mai multe haine și pantofi de schimb, un telefon cu cartelă ieftin, un telefon prin satelit de ultimă generație și un set de chei de mașină. Închizând geanta, Marcus s-a întors repede la mașină, a deschis portbagajul și a ascuns geanta.
"Ce-i asta?" a întrebat Annie când el s-a întors pe scaunul șoferului.
"Asigurare."
Plecând de la stația de autobuz, a condus până la o groapă de gunoi de la marginea orașului.
"Ce facem?" a întrebat Annie în timp ce Marcus introducea un cod într-o tastatură și o poartă electronică se deschidea.
"Schimbăm mașinile", a spus el.
"De ce?"
"Întunericul nu este suficient. Oricine vrea cu adevărat să ne găsească va descoperi curând că mașina mea este parcată lângă Casa Albă. Apoi vor căuta mașina ta la clădirea Hart și la casa ta din oraș și vor vedea că lipsește. Îți vor verifica numărul de înmatriculare și îl vor verifica prin toate camerele de supraveghere a traficului pe o rază de 160 de kilometri de D.C. Crede-mă, nu le va lua mult să ne găsească. Și mai avem încă trei ore de mers."
Găsindu-și Chevy Impala 1996 albastru deschis, a tras Fiat-ul verde pădure al lui Annie lângă el. Au transferat tot ce aveau în Impala.
"Ai de gând să-mi ștergi Fiat-ul pe dinăuntru și pe dinafară, ca în The Bourne Identity?", a întrebat ea, zâmbind.

"Crezi că e o glumă?", a întrebat el.
"Nu, dar haide, trebuie să recunoşti că e destul de mişto, chiar dacă e puţin ciudat, nu? Adică, nu ar trebui, nu ştiu, să-mi scoatem plăcuţele de înmatriculare?"
"Noi nu avem unelte. Oricum, permisele de parcare ale Senatului sunt lipite pe parbriz şi nu avem uneltele necesare pentru a le şterge nici pe acelea", i-a spus el. "În plus, nu există nicio cameră de supraveghere în incintă. De aceea am ales acest loc acum câţiva ani. Şi chiar şi în cazul îndepărtat în care cineva care ne vânează îţi găseşte maşina, şansa ca ei să-şi dea seama în ce fel de vehicul ne-am transferat sau unde am plecat este cel mult redusă."
"În regulă, tu eşti spionul", a tachinat ea. "O să te cred pe cuvânt."
S-au întors pe drum şi au continuat să meargă spre sud. Dar Marcus era preocupat de o altă problemă. "Uite, Annie, e ceva ce trebuie să ştii."
"Bine, trage."
"Ar fi trebuit să menţionez asta mai devreme, dar mi s-a spus să nu o fac."
"Whoa, asta sună cam sinistru. Ce este?"
"Preşedintele ar putea fi în comă."
44
Annie era uluită.
"Nu ştiu dacă a fost un atac de cord sau un accident vascular cerebral sau ce, dar se pare că a leşinat în Biroul Oval", i-a spus Marcus.
"Când?"
"Chiar înainte să mă întâlnesc cu McDermott."
"De ce nu am auzit nimic despre asta?"
"Vor să păstreze secretul."
"Cine?"
"Nu ştiu. Şefii de la Casa Albă."
"Sunt idioţi?", a întrebat ea. "Ţara trebuie să ştie."
Annie a dat drumul la radio şi a găsit un post de ştiri/talk. Singurul lucru discutat era exclusivitatea CNN despre Marcus. Mai multe clipuri audio de la reuniunea NSC fuseseră publicate de reţea şi preluate de toate celelalte posturi de ştiri.
În câteva minute, totuşi, prezentatoarea ştirilor a raportat că trei ambulanţe tocmai ajunseseră la Casa Albă.
Cincisprezece minute mai târziu, ea a raportat că preşedintele a fost transportat de urgenţă la centrul medical Walter Reed.
La ora 19:43, secretarul de presă al Casei Albe a refuzat să discute despre starea preşedintelui, dar a anunţat că vicepreşedintele este în drum spre Casa Albă şi va susţine o conferinţă de presă la ora nouă, ora Europei de Est.
Annie a închis radioul. Soarele apunea. Cei doi s-au rugat pentru preşedinte, vicepreşedinte şi fetele din Yemen. Apoi Annie a început să scaneze din nou cadranul pentru mai multe detalii. Toate posturile de ştiri acopereau povestea prăbuşirii preşedintelui. Chiar şi majoritatea posturilor de muzică se despărţiseră de formatele lor obişnuite şi transmiteau în direct transmisiuni de la C-SPAN şi alte reţele.
Până acum, nu existau multe fapte noi. În următoarele treizeci de minute, au auzit mai ales zvonuri, speculaţii şi interpretări. Annie a fost tentată să-l sune pe senatorul Dayton pentru a afla mai multe, dar Marcus a sfătuit-o să nu o facă. Nu puteau face nimic pentru a ajuta, iar mai multe informaţii nu le-ar fi fost de folos. Trebuiau doar să rămână în întuneric şi să stea ascunşi.
Cu reticenţă, Annie a fost de acord. A închis radioul şi au vorbit în schimb despre femeile care fuseseră răpite în Yemen. Au vorbit despre trădarea lui McDermott şi a lui Dayton.
Curând au trecut prin Norfolk, cu stelele vizibile pe cerul întunecat.

Chiar înainte de ora de vârf, Annie a pornit din nou radioul și a ales o filială Fox News.
La ora 21:00 fix, a dat volumul mai tare.
"Aceasta este o alertă Fox News. Bună seara din Washington, sunt Stephanie Baker pentru Fox News Radio. Suntem în așteptare pentru o conferință de presă de la Casa Albă, pe care o vom transmite în direct. În cazul în care abia v-ați conectat, președintele Andrew Clarke a fost transportat de urgență la Walter Reed National Military Medical Center din Bethesda, Maryland, mai devreme în această seară, după ce a suferit ceea ce asistenții numesc în privat un atac cerebral ușor.
"Rapoarte neconfirmate din surse anonime spun Fox News că ei cred că președintele Clarke a suferit ceea ce este cunoscut sub numele de atac ischemic tranzitoriu, sau TIA. Dacă acest lucru se dovedește a fi adevărat, experții medicali spun că președintele ar putea foarte bine să prezinte semne puternice de ameliorare în următoarele douăzeci și patru până la patruzeci și opt de ore. Dar la această oră, există o mare îngrijorare și multă incertitudine. Piețele asiatice reflectă deja acest lucru. Nikkei a scăzut cu 9 procente la o oră de la deschidere. Hang Seng și Shanghai Composite au scăzut cu 6 % și, respectiv, 4 %, înainte de deschidere. Între timp, Wall Street Journal raportează că deschiderea bursei din New York și a NASDAQ ar putea fi amânată mâine dimineață pentru a oferi investitorilor mai mult timp pentru a procesa evoluțiile și pentru a împiedica piețele americane să se prăbușească.
"Membri extinși ai primei familii au fost văzuți sosind la spitalul Walter Reed în ultimele două ore. În același timp, Fox News poate raporta că toți membrii cabinetului țin în prezent o videoconferință, care a început în urmă cu aproximativ o oră. Președintele Camerei Reprezentanților și liderul majorității din Senat au făcut apel la națiune să se roage pentru președinte și au cerut membrilor Congresului să nu se întoarcă acasă în districtele lor pentru weekend până când nu se vor afla mai multe informații despre starea președintelui.
"În timp ce așteptăm să înceapă conferința de presă, să îi aducem acum pe corespondentul șef al Casei Albe, Amy Rutledge, și pe prezentatorul Fox News Sunday, Jack Murphy. Jack, să începem cu tine".
"Mulțumesc, Stephanie", a început Murphy. "Ei bine, Clarke este un președinte neconvențional. Și aceasta a fost cu siguranță o președință neconvențională din prima zi. Întotdeauna răsturnări de situație. Niciodată un moment plictisitor. Și aceasta este o evoluție gravă, dar să ne amintim, nu este cea mai gravă provocare de sănătate cu care s-a confruntat acest președinte. S-a luptat cu cancerul de prostată și a trecut prin asta cu brio.
"Stephanie, să subliniem punctul pe care l-ai făcut mai devreme. Acesta este probabil ceea ce este cunoscut sub numele de TIA - un accident vascular cerebral ușor, nu catastrofal - și probabil nu va avea repercusiuni de durată asupra sănătății lui Clarke. Din punct de vedere politic, însă, acest lucru nu ar putea veni într-un moment mai prost. Bombardamentul din Libia și răpirile din Yemen se dovedesc a fi dezastre pentru această administrație. Și acum avem scurgerea înregistrărilor audio clasificate în care președintele și Consiliul Național de Securitate sunt informați de un ofițer CIA pe nume Marcus Ryker."
45
Annie îl strânse de mână pe Marcus în timp ce se apropiau de granița statului Carolina de Nord și continuau spre sud.
"Lucruri devastatoare", a spus prezentatorul de știri. "Care a fost reacția la Capitol Hill?
"Șoc. Furie. Apeluri crescânde pentru o anchetă. Apeluri pentru numirea unui consilier independent. Aud chiar discuții despre punerea sub acuzare."

"Chiar dacă acest ofițer CIA, Marcus Ryker, pare să fie cel vinovat, după ce l-a indus în eroare pe președinte?"
"Am vorbit cu cel puțin o duzină de senatori democrați care spun că nu contează. Ei spun că președintele a fost cel care a ordonat bombardamentul. Președintele a fost cel care nu a ținut cont de avertismentele propriului său director CIA. Iar rezultatul, după cum am văzut cu toții, a fost o școală plină de profesori și copii morți. Deci, în timp ce Ryker va fi cu siguranță citat și chemat să depună mărturie, acești democrați din Senat țintesc mai sus. După cum mi-a spus unul dintre ei, "Peștele putrezește de la cap.""
"Dar, Jack, atacul cerebral al președintelui, sau TIA sau orice altceva, nu va crea o simpatie atât de necesară pentru el?", a întrebat prezentatorul.
"Pentru o vreme, sigur", a răspuns Murphy. "Dar, pe măsură ce președintele se recuperează, presiunea de a-l alunga din funcție se va intensifica, în special pe măsură ce ne apropiem de jumătatea mandatului."
"Mulțumesc, Jack. Acum, în timp ce continuăm să așteptăm ca ședința cabinetului să se termine și conferința de presă să înceapă, să ne întoarcem la Amy Rutledge de la Casa Albă. Amy, vorbește-ne despre Carlos Hernandez în timp ce pășește în lumina reflectoarelor în această seară."
"Absolut. Hernandez este primul latino-american din istorie care ocupă funcția de vicepreședinte al Statelor Unite. Ceea ce este interesant este că Clarke l-a păstrat pe listă atunci când au candidat pentru realegere, în ciuda unei serii de atacuri de cord pe care Hernandez le-a suferit de la preluarea mandatului. El a suferit chiar o operație de triplu bypass. Și ironia nu este pierdută de nimeni aici la Casa Albă că este sănătatea lui Clarke, nu a lui Hernandez, pe care națiunea și lumea sunt acum concentrate."
"Într-adevăr ironic, Amy", a spus Baker. "Mulțumesc foarte mult. Și eu îți mulțumesc, Jack. Vreau ca amândoi să rămâneți unde sunteți. Voi veni la amândoi imediat după remarcile vicepreședintelui. Dar acum vicepreședintele Carlos Hernandez intră în Camera de Est a Casei Albe, purtând un costum gri închis, cămașă albă și cravată roșie. Americanul de origine cubaneză, în vârstă de 57 de ani, născut și crescut în Miami, se găsește brusc într-o poziție pe care nu ar fi putut-o anticipa niciodată, susținând prima sa conferință de presă la oră de vârf, în locul unui șef al executivului aflat în stare gravă. Este demn de remarcat faptul că pe podiumul din această seară se află ștampila vicepreședintelui - nu a președintelui. Și Hernandez nu este singur. El este flancat de Dr. Jerome Lenkowski, medicul șef de la Walter Reed, de restul echipei medicale a președintelui și - din motive care presupun că vor deveni clare într-un moment - este însoțit de procurorul general Catherine Blackburn.
"Și acum, doamnelor și domnilor, vicepreședintele Statelor Unite".
46
CASA ALBĂ, WASHINGTON, D.C.
"Dragi concetățeni americani, vă mulțumesc pentru că mi-ați acordat timpul dumneavoastră în această seară", a început Hernandez.
"Mulțumesc, de asemenea, fiecărui membru al corpului de presă de la Casa Albă care s-a adunat într-un timp atât de scurt. Mi-aș dori să am vești bune de transmis în seara asta, dar trebuie să fiu sincer cu voi. Președintele Clarke nu a suferit un AIT minor, așa cum se bănuia anterior. Mai degrabă, a suferit un atac cerebral masiv. În ultimele 90 de minute, a suferit și un atac de cord foarte grav. Este în viață, dar mă tem că la această oră este în comă și este conectat la aparate.
"Le cer tuturor americanilor, oriunde v-ați afla, să se roage pentru un miracol. Declar ziua de mâine Ziua Națională de Rugăciune. Și voi începe ziua participând la un serviciu de rugăciune bipartizan la Catedrala

Națională împreună cu liderii Congresului. Pentru moment, permiteți-mi să fiu clar: președintele are nevoie de un miracol. Acum mai puțin de o oră, echipa medicală a președintelui - cei mai buni medici din lume - a informat-o pe Prima Doamnă, restul familiei Clarke, întregul cabinet și pe mine că nu cred că președintele va ieși vreodată din comă. Nici nu se așteaptă să supraviețuiască mai mult de o săptămână, în ciuda faptului că primește cele mai bune îngrijiri medicale posibile."
Hernandez a făcut o pauză pentru a lăsa informația să pătrundă.
"Acum, îmi dau seama că acest lucru este un șoc pentru voi toți", a continuat el. "Cu siguranță pentru mine. În ultimii ani, Andy Clarke a devenit unul dintre cei mai dragi prieteni ai mei și unul dintre cei mai apropiați aliați politici. Și este de neconceput pentru mine să mă gândesc că căpitanul nostru ar putea să nu fie capabil să continue să conducă nava în direcția corectă pentru restul mandatului nostru.
"Acestea fiind spuse, trebuie să ne confruntăm cu lumea așa cum este ea, nu așa cum ne dorim să fie. Din acest motiv, am fost sfătuit de procurorul general că trebuie să activăm al douăzeci și cincilea amendament la Constituția SUA. Niciodată în istoria națiunii noastre - nici măcar o dată de când acest amendament a fost ratificat de state la 10 februarie 1967 - nu a fost activat al douăzeci și cincilea amendament în circumstanțe precum acestea. Cu toate acestea, confruntați cu nicio alternativă, am decis să acționăm.
"În urmă cu câteva momente și după deliberări îndelungate, întregul cabinet a semnat o scrisoare care, în timp ce vorbesc, este transmisă conducerii Congresului. Aceștia l-au declarat pe președintele Clarke temporar incapabil și m-au desemnat pe mine să servesc ca președinte interimar. Din nou, mă rog pentru un miracol și vă cer să vă rugați și dumneavoastră. Nu intenționez să rămân în acest rol nici un minut mai mult decât este necesar. În momentul în care iubitul nostru lider Andrew Clarke va ieși din comă și se va simți pregătit să își reia îndatoririle, voi renunța imediat la autoritatea mea temporară. Pentru moment, vreau să vă asigur că națiunea noastră este puternică, că guvernul nostru este unit și că hotărârea noastră de a menține pacea este de neclintit. Prietenilor noștri din întreaga lume, vă cer să fiți alături de noi în această perioadă dificilă. Dușmanilor noștri, vreau să le spun foarte clar: nu ne puneți la încercare. În calitate de comandant suprem al singurei superputeri a lumii, un om care a petrecut mai mult de treizeci de ani purtând uniforma acestei mari țări, nu voi ezita să folosesc toată puterea de care dispun pentru a proteja poporul american și aliații noștri de toți dușmanii, străini și interni, așa să-mi ajute Dumnezeu.
"Și acum voi răspunde întrebărilor dumneavoastră."
47
ÎN DRUM SPRE COROLLA, CAROLINA DE NORD
Marcus și Annie au continuat să conducă.
Dar erau fascinați de discuție.
Primele cinci întrebări au fost despre starea lui Clarke. Pentru acestea, Hernandez s-a adresat doctorului Lenkowski și echipei sale.
A șasea întrebare a fost despre cronologia evenimentelor și de ce Casa Albă a întârziat atât de mult să o trimită pe Clarke la Walter Reed și nu a informat publicul mai devreme. Hernandez și-a asumat întreaga responsabilitate pentru faptul că nu a fost mai comunicativ și a declarat că a fost necesar să păstreze tăcerea asupra situației până când au primit mai multe răspunsuri.
A șaptea întrebare a vizat înțelepciunea invocării celui de-al douăzeci și cincilea amendament, în condițiile în care acesta nu a mai fost invocat niciodată în acest mod. Pentru aceasta, Hernandez a apelat la procurorul general.

"Congresul a abordat toată această chestiune a renunțării temporare la putere de către șeful executivului după asasinarea președintelui Kennedy", a început Catherine Blackburn. "Ei au întrebat: 'Ce s-ar fi întâmplat dacă JFK nu ar fi murit imediat din cauza rănilor sale, ci ar fi rămas în viață pe termen nelimitat? Ar fi fost LBJ președintele legal al Statelor Unite, cu toate puterile necesare pentru a conduce și proteja țara?". La acel moment, nu exista un răspuns constituțional clar. Moartea a oferit claritate. Dar incapacitatea - temporară sau permanentă - a creat o zonă gri juridică. Cu toate acestea, în cei mai reci ani ai Războiului Rece, la scurt timp după criza rachetelor cubaneze și în timpul escaladării războiului din Vietnam, Congresul a decis că o astfel de ambiguitate juridică era periculoasă. Așa că reprezentanții poporului au acționat pentru a clarifica situația".
Blackburn a menționat că problema nu era teoretică. La începutul secolului, glonțul unui asasin l-a rănit grav pe președintele James Garfield, dar nu l-a ucis imediat. Spre deosebire de Kennedy, Garfield a rezistat timp de optzeci de zile, suportând încercări nesanitare - și dureroase - de îndepărtare chirurgicală a glonțului.
Ea a povestit și cazul președintelui Woodrow Wilson. După un turneu național de discursuri cu trenul, Wilson a făcut febră mare și dureri de cap severe. Cu toate acestea, el a refuzat să se oprească din muncă sau chiar să încetinească. Soția lui Wilson, Edith, l-a găsit prăbușit pe podea după un discurs în Colorado, cu fața zvâcnindu-i incontrolabil. Ajutoarele Casei Albe au păstrat secretă starea președintelui și l-au adus înapoi la Washington. Dar în zorii zilei de 2 octombrie 1919, Wilson a suferit un atac cerebral masiv care l-a lăsat parțial paralizat și abia capabil să funcționeze.
"În mod incredibil, Casa Albă a ascuns aceste fapte presei pentru următoarele câteva luni", a declarat Blackburn. "Povestea nu a apărut în ziare până în luna februarie a anului următor. În acest timp, starea de sănătate a președintelui a continuat să se deterioreze, însă Wilson a refuzat să demisioneze, iar vicepreședintele său - Thomas Marshall - a refuzat să își asume atribuțiile. Astfel, națiunea a rămas în paragină mai mult de un an, până când Wilson și-a încheiat mandatul și a părăsit funcția în martie 1921, iar nici vicepreședintele, nici Congresul și nici poporul american nu au avut nicio cale de atac."
Annie auzise destul și se pregătea să închidă radioul, dar înainte să o facă, Carolyn Tam de la CNN i-a cerut lui Hernandez reacția la raportul ei și la înregistrările audio ale NSC cu prezentarea făcută de agentul CIA Marcus Ryker.
"Carolyn, după cum îți poți imagina, am avut mâinile ocupate cu probleme mult mai presante, așa că mă tem că nu ți-am văzut raportul".
"Dar ai fost la reuniunea NSC", a replicat ea.
"Am fost."
"Deci l-ai auzit pe agentul Ryker spunându-i președintelui că Abu Nakba era în acel complex, corect?"
"În primul rând, aceasta a fost o încălcare inadmisibilă a securității naționale a SUA", a spus Hernandez. "Cred în libertatea presei, așa că nu vă învinovățesc pe dvs. și pe colegii dvs. pentru că ați raportat acest lucru. Dar oricine v-a dat astfel de materiale clasificate este vinovat de infracțiuni foarte grave și vă garantez că acest lucru nu va trece neobservat sau nepedepsit."
"Dar despre agentul Ryker în special, domnule . . . ?" a insistat Tam.
"Carolyn, nu am de gând să comentez detaliile", a răspuns el. "Tot ce pot să-ți spun în acest moment este că ultima acțiune a președintelui Clarke înainte de a se prăbuși a fost suspendarea domnului Ryker din serviciul guvernamental, fără plată, până la finalizarea unei investigații complete."

Marcus se strânse de volan. Tocmai fusese aruncat la lupi de președintele în exercițiu al Statelor Unite, sub privirile încântate ale numeroșilor săi dușmani.

48

CLĂDIREA EISENHOWER EXECUTIVE OFFICE, WASHINGTON, D.C.-15 MAI

Marcus le dăduse ordinele de marș.

Acesta era motivul pentru care Pete și echipa erau în birou atât de devreme. Niciunul dintre ei nu fusese acasă să facă duș sau măcar să-și schimbe hainele. Puținul somn pe care îl avuseseră fusese de la somnul de pisică pe podea. Dar ei nu lucrau non-stop doar pentru că așa le ceruse prietenul lor. Viețile a trei americani atârnau în balanță, iar ei erau hotărâți să-i găsească și să-i aducă acasă cât mai repede posibil.

Oră după oră, cu o cană după oală de cafea, au răscolit munți de interceptări ale NSA, dosare ale DIA, telegrame ale CIA și ale Departamentului de Stat și date clasificate de la serviciile de informații străine din întreaga lume. Au dat telefoane, au urmărit piste și au căutat orice fărâmă de informație care s-ar fi putut dovedi utilă. Nu își făceau iluzii că acest lucru va fi ușor. Căutau acul proverbial în carul cu fân și făceau acest lucru în timp ce se luptau cu furia crescândă împotriva lui Stephens și Hernandez și McDermott și Dayton și a tuturor celor care îl lăsaseră pe Marcus să se usuce. Cel mai rău dintre toate, era că nu aveau niciun succes.

Pete își făcea rondul prin birou, verificând pe toată lumea, întrebând de noutăți și încercând să îi înveselească. "Haideți, băieți, de asta facem bani grei", le spunea el.

Turnându-și încă o cană din noroiul nenorocit al lui Jenny - cum putea ea să fie atât de pricepută cu o pușcă rusească de lunetist și totuși incapabilă să facă o cană de cafea - Pete s-a întors în biroul său, cel care cu douăzeci și patru de ore mai devreme fusese al lui Marcus. S-a așezat, și-a frecat ochii și a încercat să se pregătească să parcurgă ultimul teanc de dosare Kairos de la Langley, pe care Noah îl lăsase pe biroul său.

Totuși, exact la prânz, ora Europei de Est, un buletin de știri pe MSNBC i-a atras atenția. Străduindu-se să găsească telecomanda îngropată sub toate hârtiile de pe birou, Pete a dat volumul mai tare pe monitorul respectiv și a strigat ca ceilalți să vină imediat.

"Acesta este un reportaj special NBC News - și acum, de la sediul central NBC News din New York, aici este Jim Zweigle."

"Bună ziua - o dezvoltare extraordinară din Orientul Mijlociu la această oră, deoarece NBC News tocmai a primit un videoclip de la organizația Kairos, care revendică responsabilitatea pentru răpirea a trei lucrători umanitari americani în Yemen", a început Zweigle. "Dar ceea ce face videoclipul deosebit de important este cine face anunțul. Să difuzăm înregistrarea video, iar apoi vom avea o acoperire completă și o analiză din partea echipei noastre de corespondenți NBC și analiști de informații din Washington, Londra și Ierusalim."

Imaginile difuzate acum au fost brute și needitate.

Dar chipul din centrul imaginii era inconfundabil.

Abu Nakba, maestrul octogenar al terorii, stătea pe podea, cu picioarele încrucișate, în ceea ce părea a fi sala de rugăciuni a unei moschei. La fel ca în toate celelalte fotografii și înregistrări video pe care Pete le văzuse ale celui mai căutat om din lume, jihadistul purta o tunică albă, acoperită de o robă libiană maro clasică, și sandale pe picioarele sale maro și osoase. Părul său lung și ondulat era aproape argintiu, la fel ca și barba.

"În numele lui Allah, Atotmilostivul, Atotcompătimitorul", a început bătrânul în araba clasică, în timp ce cineva care lucra pentru NBC asigura traducerea simultană. "Slăvit să fie Domnul tuturor lumilor și

pacea să fie asupra Profetului nostru și asupra Celui Promis - Imam al-Mahdi - Cel Mult Așteptat și pacea să fie asupra casei sale infailibile și asupra companionilor săi aleși și asupra tuturor profeților, mesagerilor și martirilor care lucrează neobosit pentru construirea gloriosului Califat final."
Camera a făcut un zoom lent asupra feței învechite a lui Abu Nakba și a ochilor obosiți de culoare maro pal, acoperiți de ochelarii aurii pătați pe care îi purta, în timp ce citea din mai multe pagini dactilografiate ale unui text pregătit.
"Am în posesie trei virgine americane", a spus el, trecând brusc la o engleză cu accent britanic, lăsând deoparte paginile și privind direct în cameră. "Tanya Brighton are douăzeci și șapte de ani și este originară din Biloxi, Mississippi. Hannah Weiss are douăzeci și doi de ani și este originară din Tyler, Texas. Cea mai tânără, Mia Minetti din Montgomery, Alabama, are doar nouăsprezece ani. Pot să vă spun că, pentru moment, toate trei sunt în viață - dar ce se va întâmpla în continuare depinde de guvernul american."
Imaginea video a trecut acum la cele trei femei - două brunete și o blondă - legate și încătușate. Fețele lor erau umflate și grav vânătăi. Hainele lor erau acoperite cu sânge, probabil al lor. Erau înlănțuite de ceea ce părea a fi un catarg în centrul unei curți.
Apoi videoclipul a revenit la fondatorul și ghidul spiritual Kairos.
"Așa arată ei după doar câteva ore în custodia mea", a declarat el. "Dacă părinții, familiile și prietenii lor vor dori vreodată să le vadă pe aceste fete în viață - de fapt, dacă guvernul infidel al Marelui Satan va dori vreodată să-și vadă cetățenii în viață - atunci ne vor plăti 50 de milioane de dolari pentru fiecare dintre fecioarele lor în următoarele patruzeci și opt de ore. În total, o sută cincizeci de milioane. Instrucțiunile de plată sunt transmise la Departamentul de Stat chiar în acest moment. Și numărătoarea inversă începe acum. Plătiți cât vă cer și vi se vor înapoia aceste femei în viață. Dacă nu plătiți, voi adăuga trei capete americane la colecția de pe un raft din biroul meu."
Imaginea finală a videoclipului a tăiat la un raft cu capete însângerate. Un coreean. Doi filipinezi. Doi etiopieni. Și patru spanioli.
49
COROLLA, CAROLINA DE NORD
"A fost Stephens, nu-i așa?" a întrebat brusc Annie. "El a divulgat informația, nu?"
Marcus făcea ture în piscina mică din spatele casei. Soarele amiezii era strălucitor și cald. Cerul era de un albastru azuriu. Nori albi și pufoși puteau fi văzuți deasupra Atlanticului. Dar dinspre nord veneau furtuni.
"Sau îmi scapă ceva?", a întrebat ea în timp ce el înota spre ea.
"Nu, acolo am ieșit și eu", a răspuns Marcus. "Dar pentru prima dată în viața mea, nu știu ce să fac. Știu că vrei să mă retrag și să-mi văd de viața mea. Și crede-mă, asta sună din ce în ce mai atractiv cu fiecare oră care trece. Dar eu nu cred în predarea în mijlocul unui schimb de focuri. Asta nu e în ADN-ul meu. Totuși, nu văd o cale de a riposta fără să înrăutățesc situația."
"Vrei să știi ce cred eu?" a întrebat Annie, așezându-se pe marginea piscinei și legănându-și picioarele în apă.
"Ai un plan?"
"Am", a spus ea. "Trebuie să lansezi un contraatac chirurgical."
"Adică?"
"L-ai ajutat pe Raven să scape din Rusia cu o comoară plină de secrete ale Kremlinului, nu?"
"Da."
"Dar, de asemenea, l-ai ajutat pe Raven să-i asasineze pe președintele rus și pe șeful FSB."

Marcus s-a holbat la ea. "Ce s-a întâmplat în Rusia este clasificat dincolo de top secret, Annie. Aceste dosare nu se află în nicio bază de date la care ești autorizată să ai acces. Așa că de unde știi - sau crezi că știi - ceva despre asta?"
"Ai uitat că atunci când se întâmplau toate astea, Nick Vinetti ne-a cerut senatorului Dayton și mie să le scoatem pe mama și surorile tale la cină? Ne-a rugat să le spunem o poveste absurdă despre cum te-ai întors cu noi în D.C. de la Moscova, dar te-ai îmbolnăvit de o boală misterioasă și a trebuit să fii internat la Walter Reed. Îți sună cunoscut?"
"Nu ai crezut povestea lui Vinetti."
"Bineînțeles că nu. Ai plecat cu noi din Moscova. Dar te-ai dat jos din avionul senatorului la Berlin. Nu ai spus de ce, dar mai târziu am putut doar să presupun că te-ai strecurat cumva înapoi în Rusia pentru a face legătura cu Corbul și a te asigura că toate secretele lui vor ieși la iveală odată cu el."
Marcus nu a confirmat povestea, dar nici nu a negat-o.
"Nu știu exact ce s-a întâmplat între tine și Corb", a continuat Annie. "Și sincer, nu vreau să știu. Nu pentru că te învinovățesc sau cred că ai greșit. Dimpotrivă. Orice ai fi făcut sau nu, cumva tu și Corbul - oricine ar fi el sau ea - ați oprit o invazie rusească a NATO care ar fi putut scăpa cu adevărat de sub control. Meritați o medalie, nu acest linșaj high-tech."
"Mă tem că nu înțeleg unde vrei să ajungi cu toate astea", a spus Marcus.
"Bineînțeles că înțelegi", a spus ea. "Doar că ești prea gentilom ca să apeși pe trăgaci."
"Adică ce?"
"Stephens nu te-a învinovățit pentru asasinatele din Moscova?"
"De dragul discuției, ipotetic, să spunem că da."
"Nu a vrut să vă reducă la tăcere?"
"Să spunem că a vrut."
"Cu siguranță nu a vrut ca președintele să te grațieze, nu?"
Marcus nu a răspuns, uimit de cât de multe știa Annie despre o poveste pe care aproape nimeni din guvernul american, sau din orice alt guvern, nu o știa."La un moment dat, ai sunat la Langley de oriunde ai fi fost pe Istmul Karelian în mijlocul acelei furtuni de zăpadă și ai vorbit cu Stephens, nu?"
Marcus nu a spus nimic.
"Asta i-a dat lui Stephens locația ta exactă în acel moment. Și, evident, ai bănuit că Stephens le-ar putea da această informație rușilor, astfel încât să vă poată elimina pe tine și pe Raven cu câteva drone."
"Serios, de unde ai scos toate astea?" a întrebat Marcus, incredul.
"Răspunde doar la întrebare. Ai suspectat că Stephens te-ar putea vinde rușilor?"
"Mai mult decât suspect", a mărturisit Marcus în cele din urmă. "Eram sigur."
"Și ai avut dreptate", a spus Annie. "Directorul Agenției Centrale de Informații a ridicat un telefon și a vorbit cu șeful FSB-ului rus. I-a spus că te are pe tine la telefon. I-a dat coordonatele tale precise. Și i-a spus să, citez, "facă problema să dispară". Mă înșel?"
Cineva trebuia să îi fi spus această informație. Dar cine? Jenny Morris? Stătuse în mașină lângă Marcus când acesta îl sunase pe Stephens. Dar de ce i-ar fi spus ea lui Annie? Pete Hwang nu știa nimic din toate astea. Geoff Stone nu știa. Nici Donny Callaghan sau Noah Daniels. Familia lui cu siguranță nu știa. McDermott știa, dar din nou, de ce i-ar fi spus lui Annie?
"Nu, nu te înșeli", a spus Marcus liniștit.
"Ba da, cineva mi-a spus", răspunse Annie, citindu-i privirea.
"Cine?"

"Nu-ți pot spune asta. Dar chiar dacă aș putea, nu contează. Ceea ce contează este că Stephens a încercat să te omoare, nu?"
"Da."
"A încercat să ucidă un cetățean american, pe pământ străin, cu ajutorul activ al FSB, fără autorizație prezidențială. Am dreptate?"
"Mă tem că da."
"Atunci cu asta îl vom spânzura pe Stephens."
"Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, Annie, dar am avea nevoie de mai multe dovezi decât spusele tale și ale mele."
"Și o am", a spus Annie.
50
Marcus a urmat-o pe Annie înapoi în casa de pe plajă.
Ea i-a sugerat să se schimbe și să se întâlnească la nivelul principal în cinci minute. Marcus nu era sigur că ar putea aștepta până atunci. Totuși, a făcut un duș rapid și fierbinte, s-a schimbat în bermude și un tricou nou și a urcat la etaj.
Annie îl aștepta deja. Își pusese o rochie de soare și își strânsese părul ud într-o coadă de cal și stătea la masa din sufragerie, cu ochelarii de citit pe ochi, pornind laptopul.
Când el s-a așezat lângă ea, Annie a ridicat un stick.
"Ce e asta?", a întrebat el.
Annie a introdus unitatea în laptop. "Sunt șase înregistrări audio diferite aici", a explicat ea. "Una este un apel în care Stephens vorbește cu tine în Rusia. Trei sunt convorbiri în care Stephens stabilește o strategie cu McDermott. Apoi există două apeluri separate între Stephens și Nikolay Kropatkin, șeful FSB. În plus, există mai multe e-mailuri între Stephens și McDermott, apoi cu NMCC de la Pentagon și, în final, cu Kropatkin, atât înainte, cât și după atacurile cu drone. Fiecare este mai acuzator decât celălalt. Credeți-mă, acestea ar fi valabile în orice instanță penală sau civilă. Și să nu faceți nicio greșeală, dacă democrații de pe Deal ar pune vreodată mâna pe aceste lucruri..."
Nu și-a terminat fraza. Nu a fost nevoie să o facă.
"Annie, sunt uimită."
"Nu fi. N-am făcut nimic ca s-o obțin. Nu știam că există până când nu mi-a căzut literalmente în poală. Tot ce mi s-a cerut să fac a fost să-l păstrez în siguranță și să sper că nu va trebui să vadă niciodată lumina zilei."
"Cineva și-a asumat un risc teribil dându-ți-o."
"Poate că au calculat că era un risc mai mare dacă îl păstrau pentru ei."
"Când l-ai primit?", a întrebat el.
Dar Annie nu voia să ajungă acolo. "Asta nu e important. Ideea este că știu sursa. Sunt ireproșabile - și folosesc acest cuvânt cu bună știință. Materialul este autentic. Este needitat. Și este devastator. Nu mi-am imaginat niciodată că va trebui să îl folosesc. Dar e timpul."
"Nu putem."
"Trebuie s-o facem. Uite, nu te vei mai întoarce niciodată în serviciul guvernamental. Asta e clar. Dar Stephens nu poate fi lăsat să încalce legea. Dacă nu-l oprești, cine va mai ajunge în vizorul lui?"
"Acesta este un material strict secret. Eliberarea lui către presă ar fi o infracțiune. Am fi vinovați de aceleași tactici pe care le folosește Stephens."
"Acesta este motivul pentru care nu vom publica acest lucru în mass-media", a răspuns ea.
"The Hill?"
"Nu. Nu aș avea încredere în nimeni din Congres nici cu asta. Nu chiar acum. Lucrurile sunt prea fierbinți acolo sus."

"Atunci nu înțeleg", a spus Marcus. "Dacă nu o divulgăm presei sau nu o dăm Comisiei de Informații a Senatului, cum propui să o folosim?"
"Îl dăm președintelui", a spus ea. "Ei bine, președintelui în exercițiu."
"Hernandez."
"Exact."
"Dar va fi interceptată", a protestat Marcus. "Sunt prea mulți gardieni. El nu o va vedea niciodată."
"Nu", a spus Annie. "Hernandez are un cont privat de e-mail. Un canal secundar. Doar o mână de oameni știu despre el. Senatorul Dayton m-a rugat ocazional să-i trimit lucruri pe această cale. Când am fost la Moscova, de exemplu. Și mai târziu în Riad. Este sigur și privat. Doar el verifică vreodată contul."
"Deci vrei să spui că îi trimitem dosarele ca un cuplu de denunțători?"
Annie a scuturat din cap. "Nu noi. I."
"Nu, Annie, asta e problema mea. Nu a ta."
"Nu poate veni de la tine. Trebuie să vină de la o terță parte. Și un angajat al unui senator democrat este ideal."
"E prea riscant."
"De ce? Am demisionat deja. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?"
"Serios?" a întrebat Marcus. "Chiar mă întrebi ce ar putea să meargă prost dacă îl ataci nuclear pe directorul CIA?"
"Să dai asta presei înseamnă să o iei razna", i-a spus ea, clătinând din nou din cap. "Să-i dai asta președintelui în exercițiu al Statelor Unite pentru ca el să poată decide singur cum, dacă vrea să acționeze în baza acestei informații și dacă vrea să își asume riscul ca ea să fie divulgată - asta, prietene, este o lovitură chirurgicală."
Marcus a mestecat asta pentru un moment, apoi a făcut o contrapropunere. "Ce zici de asta?", a spus el. "Creăm un cont de e-mail fals și îl trimitem anonim lui Hernandez. Nu vreau să fii rănit."
"Nu voi fi rănită", i-a spus ea, "dar chiar dacă voi fi, merită riscul".
"Nu cunoaștem cu adevărat caracterul lui Hernandez", a insistat Marcus. "Nu știm cum va reacționa la toate astea. Vreau să cred ce e mai bun despre el. Dar s-ar putea să nu fie momentul potrivit să-ți scoți gâtul din tranșee. Să o trimitem anonim și să vedem ce se întâmplă."
"Destul de corect", a spus ea.
Trei minute mai târziu, dosarul a fost trimis.

51

OBSERVATORUL NAVAL

Până acum, Hernandez refuzase să lucreze din Biroul Oval.
Secretarul de stat Meg Whitney putea înțelege de ce. Țara era încă șocată de vestea atacului cerebral al lui Clarke și de faptul că un vicepreședinte pe care abia îl cunoșteau se afla brusc la conducere. Optica era total greșită. Până la noi ordine, el va lucra în reședința vicepreședintelui, în biroul său ceremonial din EEOB și în biroul său din Senat. Cu excepția conferințelor de presă și a reuniunilor de cabinet, el va reduce la minimum timpul petrecut în Aripa de Vest.
În această vineri călduroasă de la mijlocul lunii mai, Hernandez începuse un prânz de lucru pe veranda din spate a reședinței. Alături de el se aflau ministrul Apărării, Foster, consilierul pentru securitate națională, McDermott, și Whitney. Directorul CIA Stephens întârzia. Imediat ce au început să mănânce salata, au aflat că liderul Kairos era viu și sănătos și conducea spectacolul.
Grupul a urmărit cu groază videoclipul lui Abu Nakba.
Erau deja în defensivă. Un sondaj de opinie publicat în acea dimineață pe prima pagină a Washington Post a arătat că doar 26% din populație avea încredere în Hernandez pentru a conduce țara în mod eficient, iar aproape șapte din zece - 68% - afirmau că vicepreședintele era "complice din

punct de vedere moral și legal" cu Clarke în bombardarea școlii libiene. Aproape același număr a sprijinit numirea imediată a unui consilier independent pentru a face lumină în cazul atacului cu rachetă și pentru a se asigura că "Casa Albă nu se implică într-o mușamalizare".
Vestea adevăratei învieri a lui Abu Nakba - combinată cu cererea sa de răscumpărare de 150 de milioane de dolari - amenința să scufunde administrația înainte chiar de a începe.
McDermott a subliniat că nu exista nicio îndoială că filmarea era autentică. Acesta nu fusese filmat înainte de raidul de lângă Ghat. Nu ar fi putut fi filmat. Cu toate acestea, nu existau indicii despre locul în care erau ținute fetele, cu atât mai puțin dacă Abu Nakba era cu ele sau în altă locație. Cu toții au fost de acord că Hernandez trebuia să facă o declarație și să o facă rapid. Dar ce ar trebui să spună?
"Știu că nu vă place asta, domnule, dar cred că trebuie să ne gândim serios la plata răscumpărării", a spus McDermott.
"Bill, ești nebun - 150 de milioane de dolari?" a ripostat Foster. "Asta deschide porțile pentru ca americanii să fie luați ostatici peste tot în lume. Unde se va ajunge?"
"Cal are dreptate", a adăugat Whitney. "Dar plata teroriștilor nu este doar o politică proastă; este o politică teribilă. Este sinucidere politică."
McDermott a ripostat. "Cum credeți că va funcționa din punct de vedere politic dacă Abu Nakba decide să execute aceste femei în direct la televizor și noi nu am fost dispuși să ridicăm un deget pentru a le elibera?"
Hernandez l-a întrebat pe Foster dacă o salvare militară ar fi posibilă dacă ar putea câștiga ceva timp și ar identifica locul în care sunt ținute femeile. Când McDermott a spus că este ridicol, având în vedere bilanțul lor de până acum în materie de informații și operațiuni speciale, discuția a devenit aprinsă.
Apoi, un consilier i-a strecurat lui Foster un bilet.
"Furtuna de nisip s-a ridicat în sfârșit, domnule vicepreședinte, ei bine, domnule președinte interimar", a început Foster, nefiind obișnuit să folosească noua formulare constituțională greoaie a titlului lui Hernandez. "Cu permisiunea dumneavoastră, domnule, aș dori să trimit imediat o echipă SEAL în Libia pentru a cerceta acel loc și a face un raport post-acțiune".
"Puteți să o faceți discret, fără ca presa să afle despre asta?"
"Dacă ne mișcăm repede, atunci cred că putem, domnule."
"Atunci fă-o", a ordonat Hernandez. "Și dacă tot ești la asta, prepoziționează echipele Delta și SEAL în tot Orientul Mijlociu și Africa de Nord. În secunda în care primim un indiciu despre locul în care se află aceste fete, vreau ca opțiunile de salvare să fie gata de plecare imediat."
"Da, domnule", a spus Foster, formând deja apeluri rapide către Pentagon.
Hernandez s-a întors acum spre secretarul său de stat. "Meg, sună-i pe părinții celor trei fete. Spune-le ce se întâmplă. Apoi urcă-i pe toți în avioane spre Washington imediat. Îi vreau în Biroul Oval până la ora cinei - pe toți. Tu și cu mine îi vom ține de mână și le vom spune exact ce facem pentru a le aduce fetele acasă în viață."
"Absolut, domnule", a răspuns Whitney. "Și ce este asta, mai exact?"
Dar Hernandez nu a auzit-o. Whitney putea vedea furia crescând în președintele interimar. Cunoscând istoricul său de probleme cardiace, se întreba dacă cineva se gândea la continuitatea guvernului. Țara nu avea vicepreședinte, iar președintele Camerei Reprezentanților era un radical de stânga care ar fi fost un dezastru în Biroul Oval.

Whitney era pe punctul de a-l întreba pe Hernandez ce ar mai putea face pentru a-l ajuta, când acesta s-a întors brusc spre un agent Secret Service și a strigat: "Unde este Stephens?"

52

UNDEVA ÎN YEMEN

Apelul radio a venit de la lunetistul de pe acoperiș.

"Așteptăm companie?"

Puștiul responsabil cu comunicațiile de la ultimul etaj al casei principale i-a transmis întrebarea lui Badr Hassan al-Ruzami, șeful operațiunilor Kairos.

Ruzami și-a ridicat privirea de la hărțile întinse în fața lui. "Este un Range Rover?"

O clipă mai târziu, comunicatorul a dat din cap.

"Verde pădure?" a întrebat Ruzami.

"Nu, domnule", a spus coms. "Este gri."

"Atunci da", a spus Ruzami. "Lăsați-i să treacă."

Ruzami a sărit în picioare, și-a pus toc și armă, și-a șters praful de pe uniformă și a coborât scările pentru a-și întâlni oaspeții. Gărzile sale de corp au mers cu el, dar cu mai multe echipe desfășurate în Mexic și Canada, casa era puțin mai liniștită acum.

Range Rover-ul ud de praf a oprit. Ruzami își dădea seama că erau trei bărbați înăuntru, deși geamurile erau atât de murdare și pătate, încât nu le putea vedea fețele. Șoferul a rămas unde era. Bărbatul de pe scaunul pasagerului din față a coborât, cu un AK-47 aruncat pe umăr, și a deschis ușa din spate. A ieșit un bătrân cu un baston, iar Ruzami a zâmbit larg.

"Părinte, ce mă bucur să vă văd", a exclamat el, înclinându-se ușor.

Abu Nakba și-a întins brațele. Cei doi bărbați s-au îmbrățișat și s-au sărutat pe ambii obraji, apoi s-au îndreptat spre ușa din față.

"Intrați, scăpați de căldură și de muște", a spus Ruzami. "Doriți niște ceai?"

"Aș vrea", a spus bătrânul.

Curând, cei doi bărbați au rămas singuri la ultimul etaj. Operatorul de comunicații dispăruse. La fel și gărzile de corp, care acum stăteau la post la baza scărilor. Ceainicul șuieră. Ruzami a oprit aragazul și i-a pregătit liderului Kairos o ceașcă de ceai de mentă, adăugând o lingură de miere, exact așa cum îi plăcea bătrânului. Punând-o în fața lui, Ruzami s-a retras la celălalt capăt al mesei mari de lemn, s-a așezat și l-a privit pe liderul său cum închide ochii obosiți și ia prima înghițitură.

Ruzami îl cunoștea pe Abu Nakba de doar câțiva ani. Dar poveștile despre viclenia și cruzimea lui erau legendare. Atunci când îi tăiase limba din gură unui om de afaceri egiptean care îl trădase. Noaptea în care i-a tăiat brațul unei femei care a îndrăznit să-i servească ceaiul cu mâna stângă. Comandantul de tanc israelian pe care l-a eviscerat în Gaza în fața colegilor săi tanchiști. Ca să nu mai vorbim de jihadiștii pe care i-a convins, prin forța personalității sale, să devină atentatori sinucigași, inclusiv pe cei care au fost de acord să-și implanteze o bombă chirurgical în propriul corp pentru a evita detectarea.

În vârstă de 80 de ani, bărbatul își pierduse cu siguranță o parte din vervă și vigoarea pe care le avusese în tinerețe. Cu toate acestea, din punct de vedere mental, rămăsese la fel de ager ca întotdeauna, iar Ruzami nu avea nicio îndoială că această ultimă serie de operații avea să rămână cea mai mare.

"Ai avut dreptate, tată", a spus Ruzami, trecând la afaceri.

"Despre ce?", a întrebat bătrânul, cu ochii încă închiși.

"În legătură cu totul. Știu că ai fost în mișcare. Dar ai văzut vreo veste?"

"Foarte puține, fiule."

"Atunci ar trebui să știi - americanii sunt agitați. Mai întâi, se lăudau că te-au ucis, că te-au doborât într-un atac aerian uriaș. Apoi ai întors complet foaia. Nimeni nu mai vorbește despre acordul de pace. Tot Washingtonul vorbește despre scandal. Cuvântul impeachment este în aer - dacă Clarke chiar își revine din accident vascular cerebral. Și acum răpirea. Și videoclipul. Hernandez trebuie să creadă că ai înviat din morți. A fost ceva de văzut."
Bătrânul a scuturat din cap. "Trucuri de salon, Badr. Suficient cât să ne facă să câștigăm timpul necesar, dar puțin mai mult. Urmează munca grea. Ce vești ai din Mexic? Au sosit deja oamenii tăi?"
"Cei mai mulți dintre ei, da", a spus Ruzami. "Farooq este așteptat să aterizeze în cursul zilei de azi."
"Și armele?"
"Achiziția a fost finalizată. Oamenii mei au intrat în posesia lor. Vor intra în Texas când prima echipă va pleca mâine."
"Cum rămâne cu echipa care va intra prin Canada?"
"Toate intră în țară separat - Ottawa, Montreal, Quebec și Vancouver. Ele ar trebui să converge în Winnipeg în patruzeci și opt de ore."
53
ÎN ADÂNCUL LIBIEI
Patru elicoptere Black Hawk zburau la joasă înălțime deasupra solului deșertic în toiul nopții.
Piloții zburau cu ajutorul instrumentelor, fără lumini de funcționare. Doar o fărâmă de lună se putea vedea pe cerul senin, fără nori și înstelat.
Nu veneau dinspre nord. Nici de pe Nimitz sau de pe oricare dintre portavioanele americane care patrulau în Mediterana. Nici nu veneau de la bazele NATO din Italia sau din sudul Europei. În schimb, elicopterele - și comandourile SEAL pe care le transportau - veneau din sud, de la o bază din Niger, o țară care apare ca un partener din ce în ce mai important în lupta împotriva terorismului în Africa subsahariană. Majoritatea misiunilor comune desfășurate de SUA din Niger au fost împotriva Boko Haram și a altor grupări teroriste islamiste radicale care operează în regiune. Niciuna dintre forțele SEAL desfășurate acolo nu mai efectuase vreodată misiuni în Africa de Nord, dar aceasta devenise brusc cea mai mare prioritate a Casei Albe.
Pe măsură ce se apropiau de orașul libian Ghat, două dintre elicoptere au rupt formația, îndreptându-se spre vest și îmbrățișând granița algeriană. Celelalte două au rămas pe același curs și în scurt timp au înconjurat complexul. Folosind imagistica termică, nici piloții, nici artileriștii nu au detectat niciun semn de viață. Așa că, unul câte unul, comandourile au început să coboare rapid pe fundul deșertului. După ce cele două elicoptere de frunte au fost golite, acestea s-au deplasat spre est, spre granița cu Algeria, și au fost înlocuite de celelalte două avioane care au ajuns în curând la complex și și-au desfășurat trupele.
Primul grup a stabilit un perimetru sigur. Al doilea grup a instalat generatoare și lămpi de inundație, apoi a început să filmeze scena, să scotocească prin nisip și moloz, să adune părți ale corpului, să ia mostre ADN și să caute orice ar putea oferi o imagine mai clară a ceea ce s-a întâmplat acolo.
Ceea ce au găsit i-a lăsat pe toți uimiți.
54
ORAȘUL MEXIC
Zaid Farooq a aterizat în sfârșit.
Plecarea avionului de la Paris fusese amânată cu o oră, iar până când Boeing-ul 777 a rulat și a parcat la poartă, era aproape ora 18:00 în capitala mexicană.

Farooq și colegii săi de la clasa întâi au fost primii oameni care au coborât din avion. Deoarece nu înregistrase niciun bagaj, i-a trimis un mesaj persoanei de contact și s-a îndreptat direct spre bordură. Curând a văzut sedanul Mercedes albastru apropiindu-se. Numărul de înmatriculare se potrivea cu cel pe care i-l dăduse, așa că, atunci când mașina a oprit, el s-a aplecat spre geamul deschis al portierei pasagerului și a rostit câteva rânduri într-o spaniolă impecabilă. Când șoferul a răspuns cu fraza exactă convenită, Farooq a urcat în mașină și au pornit la drum. Cei doi bărbați nu și-au spus nimic timp de aproximativ douăzeci de minute, până când au ieșit din capitală și au accelerat spre nord pe autostrada 57D.
"Cum a fost zborul?" a spus în cele din urmă Tariq în arabă.
"Sunt aici, asta e tot ce pot spune, slavă lui Allah."
"Și erai atât de îngrijorat."
"Și mă învinovățești pentru asta?" a întrebat Farooq. "Când a fost ultima dată când ai călătorit cu actele tale adevărate?"
Youssef a chicotit. "Nici nu-mi amintesc".
"Deci, totul este la locul lui?" a întrebat Farooq.
"Aproape că da. Ne-am asigurat o vilă mare în munți, chiar la nord de oraș. Toți oamenii au sosit la timp."
"Și armele?"
"Au fost aranjate."
"Pentru prețul pe care l-am cerut?"
"Nu chiar, dar aproape."
"Inclusiv SA-7?" a întrebat Farooq, referindu-se la rachetele sol-aer montate pe umăr pe care Abu Nakba era atât de nerăbdător să le achiziționeze.
Youssef a zâmbit. "Da", a spus el. "Inclusiv cele 7".
55
CASA ALBĂ
Era puțin după ora nouă vineri seara când au sosit părinții.
Fiecare cuplu fusese luat de acasă de o echipă de agenți FBI - Brightons din Shreveport, Louisiana; Minettis din Montgomery, Alabama; și Weisses din Tyler, Texas - și transportat prin țară cu avioane guvernamentale până la Joint Base Andrews. Acolo au fost întâmpinați de mai mulți agenți FBI și aduși la Casa Albă. Nu a fost posibil să se ascundă nimic din toate acestea de presă. La urma urmei, fiecare familie devenise centrul atenției globale. Casele lor și cartiere întregi deveniseră adevărate tabere media, pline de zeci de reporteri locali, naționali și internaționali - din presa scrisă, TV, radio și digitală deopotrivă - împreună cu echipe de filmare, producători, reflectoare și camioane de satelit.
Meg Whitney s-a întâlnit cu cuplurile în Cabinet Room, unde au servit câteva băuturi răcoritoare ușoare și au petrecut ceva timp făcând conversații ciudate. Secretarul de stat vorbise deja la telefon cu fiecare dintre cupluri de mai multe ori pe parcursul zilei, chiar și în timpul zborurilor, făcând tot posibilul să le cunoască, să le aline și să le explice de ce președintele în exercițiu le ceruse să vină la Washington. Le cunoștea deja chipurile din ultimele nouă ore de acoperire televizată non-stop. Cu toate acestea, a fost diferit să îi cunoască personal și să vadă durerea și teama din ochii lor.
La ora 21:23, un agent Secret Service i-a făcut semn secretarei. Aceasta a dat din cap, s-a ridicat și a rugat grupul de șase persoane să o urmeze în Biroul Oval.
Prima persoană pe care au întâlnit-o la intrarea în camera sfințită a fost Secretarul Apărării Foster. Următorul la rând a fost generalul James Meyers, șeful Statului Major Întrunit, care purta uniforma de pușcaș marin. Apoi au urmat consilierul pentru securitate națională McDermott,

directorul CIA Stephens, șeful de cabinet al Casei Albe și secretarul de presă. Erau prea mulți, cu adevărat, se gândea Whitney. Ea se pronunțase pentru un grup mult mai mic, dar Hernandez voia o demonstrație de forță. Voia ca acești oameni să știe că au parte de toată atenția celor mai înalți membri ai guvernului american. Whitney nu era sigură că acesta era mesajul primit.
Cu toții și-au strâns mâinile și apoi Whitney le-a cerut cuplurilor să ia loc pe canapelele din centrul camerei, Larry și Laura Brighton împreună cu Tom și Kathy Weiss pe canapeaua cea mai îndepărtată, Bob și Tracey Minetti pe canapeaua cea mai apropiată, împreună cu secretarul Foster și Whitney însăși. Ceilalți s-au așezat pe scaunele antice din lemn așezate lângă canapele. După ce s-au așezat cu toții și au fost serviți cu ceai cald și cafea de către un steward, s-au ridicat din nou în picioare când Hernandez a intrat pe o ușă laterală. Președintele în exercițiu i-a salutat pe toți părinții unul câte unul și i-a rugat pe toți să ia loc. Pentru prima dată de când își asumase noul rol, Whitney își dădu seama că Hernandez nu stătea în fotoliul vicepreședintelui, poziționat în dreapta canapelelor, în fața șemineului, ci în fotoliul președintelui de lângă acesta. Nu părea confortabil, își spuse ea, dar niciunul dintre ei nu părea. Tensiunea din cameră era palpabilă. Nimeni nu dorea să fie acolo. Cu toții se temeau că această poveste nu va avea un final fericit.
Hernandez le-a mulțumit tuturor pentru că au venit atât de repede. Și-a cerut scuze pentru că a desemnat agenți FBI pentru a-i proteja pe fiecare dintre ei, casele și familiile lor. El a înțeles impunerea pe care agenții au reprezentat-o în viețile lor, dar a spus că, având în vedere circumstanțele - situația ostaticilor, cererea de răscumpărare și acum un circ mediatic în toată regula - a simțit că le datorează acest lucru. Familiile și-au exprimat recunoștința și au spus că nu sunt supărate, ci speră că totul se va termina curând.
"Aceasta este și speranța noastră", a spus Hernandez, dând din cap membrilor cabinetului și personalului din sală. "Vreau să știți că facem tot ce ne stă în putință atât pentru a vă localiza fiicele, cât și pentru a vi le aduce înapoi în siguranță și rapid."
"Și ce este asta mai exact?" a întrebat Larry Brighton, cu vocea plină de emoție.
Whitney a observat că Laura Brighton și-a dus mâna la genunchiul soțului ei. Nu i s-a părut un act de tandrețe, ci un semnal discret că ar fi mai bine să se stăpânească și să lase întâlnirea să se desfășoare. Larry s-a înțepenit la gest; reținerea s-ar putea să nu fie calea lui de acțiune aleasă, s-a gândit Whitney.
"Domnule Brighton, am ordonat tuturor celor șaptesprezece agenții de informații americane să vă găsească fiicele și pe cei care le dețin", a răspuns Hernandez. "Lucrăm, de asemenea, cu numeroase agenții de informații străine și am ordonat Pentagonului să desfășoare o duzină de unități ale forțelor speciale în regiune, pregătite să răspundă în momentul în care vom stabili unde sunt fetele."
La acest moment, Bob Minetti a intervenit. "Plănuiți o operațiune de salvare?"
"Absolut", a răspuns Hernandez.
"Dar mai sunt doar 38 de ore și jumătate până la termenul limită", a spus Kathy Weiss. "Este suficient timp?"
"Nu, nu este", a spus Larry Brighton, aplecându-se în față și îndepărtând mâna soției sale de pe genunchiul său. "Și este prea periculos. Cum rămâne cu răscumpărarea?"
"Exact", a spus Tom Weiss. "Răscumpărarea este singura modalitate de a mă asigura că Hannah a mea și ceilalți se vor întoarce în siguranță."
"Te-am auzit", a spus Hernandez. "Am înțeles. Și nu am exclus să plătesc răscumpărarea. Crede-mă, am discutat non-stop despre asta. Dar există

riscuri enorme în a merge pe această cale, după cum vă puteți imagina. În primul rând, ar putea crea un sezon deschis, făcând americanii din întreaga lume vulnerabili în fața altor răpitori care vor să încaseze bani."
"Nu-mi pasă de asta", a spus Tracey Minetti, cu ochii plini de lacrimi. "Guvernul nostru are banii. Acești huligani au fetele noastre. Și tu ești singurul care poate face această înțelegere. Așa că faceți-o, dle președinte, vă rog. Nu știu cum aș putea supraviețui pierderii unei fiice. Nu știu dacă oricare dintre noi ar putea."
"De aceea mă gândesc în mod activ să plătesc răscumpărarea - toți ne gândim", o asigură Hernandez, deși Whitney știa că nu era complet adevărat. "Dar nu este vorba doar de riscurile pentru alții. Este riscul pentru fetele tale."
"Ce vrei să spui?" a întrebat Larry Brighton.
"Da, ce ar trebui să însemne asta?" a întrebat Bob Minetti.
"Vă rog să înțelegeți-Abu Nakba este cel mai nemilos terorist de pe planetă", a explicat Hernandez. "Există o îngrijorare reală în această cameră, și printre ceilalți consilieri de top ai mei, că, chiar dacă plătesc răscumpărarea, Abu Nakba nu va onora înțelegerea."
Tracey Minetti a gâfâit, mâinile ducându-i-se la gură.
Larry aproape că s-a ridicat de pe canapea, cu fața roșie. "Crezi că nenorocitul ăla îmi va ucide fetița chiar dacă plătești?"
Cu coada ochiului, Whitney a observat doi agenți Secret Service mișcându-se aproape imperceptibil, unul mai aproape de Hernandez, celălalt mai aproape de familia Brightons.
"Asta e frica mea, Larry", a recunoscut Hernandez. "Și de aceea oamenii mei sfâșie cerul și pământul pentru a-ți găsi fetele în următoarele douăzeci și patru de ore și pentru a lansa un raid fulgerător, angajând cei mai buni și mai strălucițI operatori speciali pe care această țară i-a desfășurat vreodată."
56
MONTERREY, MEXICO-16 MAI
Zaid Farooq s-a simțit zguduit.
"Farooq, trezește-te - repede".
El a mormăit ceva neinteligibil, apoi s-a uitat la ceas. "Lasă-mă în pace, Tariq. Mai am o oră de dormit."
"Trezește-te. Suntem aici."
Farooq era într-o dispoziție proastă. Iar Tariq Youssef nu era mai mare decât el. Amândoi erau comandanți adjuncți ai Kairos. Totuși, Youssef era șeful securității lor interne. Dacă el spunea că este important, probabil că era.
Youssef a ieșit din mașină și a început să strige, trezindu-i pe toți cei din vilă. "Veniți, toată lumea, veniți acum, repede."
Farooq și-a luat rucsacul și a trecut prin bucătărie, prin sufragerie și în camera de zi, unde Youssef reglase televizorul pe rețeaua de satelit Al-Sawt din Qatar. Curând, toată lumea s-a adunat, uitându-se șocați la ecranul mare cu plasmă.
Era tata.
Tata trăia.
Timp de aproape o jumătate de oră, bărbații au stat hipnotizați în timp ce filmul lui Abu Nakba era difuzat iar și iar. Au ascultat cum diverși analiști din studiourile din Doha se bucurau de capacitatea liderului Kairos de a sfida în permanență eforturile americanilor de a-l vâna și discutau dacă Casa Albă îi va da lui Kairos cele 150 de milioane de dolari pe care le cerea cel mai căutat om din lume.
Brusc, Zaid Farooq a oprit televizorul și s-a ridicat în fața lor.
"Adevărul este că tata nu a fost niciodată în pericol", a explicat el. "Fratele Tariq și cu mine, precum și fratele Badr din Yemen, am lucrat la

acest plan pe care suntem pe cale să îl dezlănțuim. L-am conceput pentru ca Washingtonul să aibă falsa impresie că ne-au decapitat conducerea. Am vrut să-i vedem lăudându-se în fața lumii cu succesul lor perceput în eliminarea șefului Kairos și a cercului său de apropiați, și cu siguranță s-au lăudat. Apoi i-am făcut de râs pe americani și am sădit semințele haosului și ale războiului civil politic în capitala lor. Allah ne-a acordat favoruri dincolo de ceea ce mi-am imaginat chiar și eu. Mărturisesc, am avut multe îndoieli. Dar planul funcționează. Iar acum americanii se clatină, încercând să decidă dacă să ne plătească 150 de milioane de dolari - de trei ori mai mult decât întregul nostru buget de anul trecut, aș nota - sau să își încerce norocul că vor găsi cele trei fecioare americane la timp. Dar credeți-mă când vă spun că tata are mult mai multe trucuri în mânecă."
Farooq s-a așezat pe un scaun lângă șemineu.
"Permiteți-mi acum să vă cer scuze tuturor pentru că v-am lăsat să credeți, chiar și pentru câteva zile, că Tata a fost ucis", le-a spus el bărbaților. "Știu că a fost nedrept față de voi toți. Nu a fost ideea tatei. A fost ideea mea. Aveam nevoie de securitate operațională absolută. Pentru ca iluzia să funcționeze atât de mult, nu ne puteam permite o singură scurgere. Nu că nu aș avea încredere în voi, dar suntem în război, oameni buni. Suntem angajați într-un război sfânt împotriva celui mai josnic dintre dușmani și nu ne putem asuma riscuri. Dar acum știți adevărul. Știți că avem multe de care să ne bucurăm, chiar dacă ne așteaptă multă muncă grea. Veniți, este timpul să ne rugăm".
Înmărmuriți de gravitatea misiunii lor, dar încurajați de viclenia liderului lor, bărbații și-au întins saltelele și s-au închinat spre Mecca.
57
Curând, a venit timpul să se miște.
Energizat de succesul lor de până atunci, Zaid Farooq a traversat vila închiriată și s-a îndreptat spre dubă. S-a urcat pe scaunul pasagerului din față, în timp ce Youssef aluneca la volan. Aruncând o privire în spatele său, Farooq a dat din cap celor cinci camarazi ai săi care stăteau în spate cu toate lăzile de arme și muniție și cu rachetele. A luat o înghițitură de cafea neagră din cana care îl aștepta în suportul pentru pahare, apoi i-a spus lui Youssef că este gata.
Drumul de la dealurile de lângă Monterrey până la graniță a fost de aproximativ 220 de kilometri și a durat două ore și jumătate. Când au ajuns la o fermă de vite întinsă nu departe de Hacienda San José de Miravalle, soarele răsărise, dar drumurile erau încă liniștite. Mai mulți gardieni înarmați i-au întâmpinat la poartă și au transmis prin radio la birou pentru aprobare, înainte de a-i lăsa să intre și de a-i îndruma spre un hambar situat la un kilometru mai încolo. Acolo au fost întâmpinați de mexicani mai puternic înarmați, care au schimbat cu Youssef cuvinte de cod prestabilite și i-au spus să parcheze dubița în hambar.
Zaid Farooq nu era dispus să stea la taclale. Nici bărbații pe care veniseră să-i vadă. Nu au schimbat niciun salut. Niciun nume. Niciun fel de conversație. În schimb, Youssef și Farooq le-au prezentat mexicanilor o cutie de oțel care conținea un milion de dolari americani în bancnote nemarcate de 20 de dolari. Liderul grupării - un mafiot în vârstă de 30 de ani, cu părul dat pe spate și purtând un costum de o mie de dolari - a verificat banii în timp ce oamenii săi stăteau de pază în mirosul persistent de bălegar proaspăt, cu degetele pe trăgaciul mitralierelor lor de fabricație americană.
Satisfăcut, liderul a pus o întrebare în engleză. "Ce este în lăzi?", a întrebat el, arătând spre partea din spate a dubei deschise.
"Nu e treaba ta", a răspuns Farooq în spaniolă.

Bărbatul a zâmbit pentru prima dată, dezvăluind trei dinți de aur. Apoi a izbucnit în râs și l-a pălmuit pe spate pe algerian. "Foarte bine, compadre, foarte bine!", a urlat el, apoi și-a verificat ceasul. "Vámonos-ándale-nu mai avem timp de pierdut".
A pocnit din degete, iar unul dintre oamenii săi s-a repezit lângă el. I-a șoptit tânărului la ureche, apoi a făcut semn celorlalți să ridice cutia de oțel în portbagajul Range Rover-ului său. O clipă mai târziu, el și oamenii săi au plecat. Oamenii lui Farooq nu au pierdut timpul descărcând lăzile. După ce au făcut-o, Tariq Youssef l-a îmbrățișat pe colegul său comandant adjunct și l-a sărutat pe ambii obraji.
"Allah să fie cu tine, habibi", a spus el.
"Și cu tine, habibi", a răspuns Farooq, înroșit de energie nervoasă și hotărât să se pună în mișcare. "Cu voia lui Dumnezeu, vă vom primi în curând și pe ceilalți".
Cu asta, Youssef s-a urcat în dubă, a scos-o cu spatele din hambar și s-a întors la vilă.
Farooq a privit urma de praf disipându-se. Apoi s-a întors și le-a făcut semn oamenilor săi să ia lăzile și să le încarce în patul unui camion mare pentru vite. Când au terminat, au urcat în camion și s-au acoperit cu pături și baloți de fân. Farooq li s-a alăturat și, în curând, singurul lor ghid, un tânăr slăbuț care nu putea fi mai în vârstă decât adolescentul, îi conducea în Nuevo Laredo, orașul mexican de frontieră situat de-a lungul râului Rio Grande.
În camion nu se aflau vite, dar urme ale acestora erau peste tot. Mirosul era copleșitor, iar câțiva dintre bărbați au vomitat. Căldura crescândă nu a ajutat la rezolvarea problemei. Dar când camionul s-a oprit în cele din urmă, poarta din spate a fost deschisă, iar Farooq și oamenii săi s-au trezit în docul de încărcare al unui abator.
Șoferul le-a făcut semn celor șase arabi să îl urmeze în interiorul unui frigider imens. S-au strecurat printre părțile însângerate de carne de vită atârnate de cârlige pentru a ajunge în spatele frigiderului și au îndepărtat câteva lăzi mari, dezvăluind o ușă cu trapă. Băiatul a deblocat lacătul cu o cheie care îi atârna de gât, apoi a deschis trapa și a coborât în fugă pe o scară lungă de metal. I-a luat ceva timp să coboare lăzile cu arme și rachete prin deschizătură, dar în cele din urmă au ajuns cu toții în tunelul slab luminat și brutal de umed. Băiatul a închis trapa de deasupra lui și le-a făcut semn tăcut tuturor să îl urmeze.
Farooq s-a cocoțat și a început călătoria, găsind suprarealist gândul că, după atâtea luni de planificare și pregătiri, el și oamenii lui și încărcătura lor prețioasă erau în sfârșit pe drum. Dacă totul mergea conform planului, în câteva ore - trecând printr-un tunel încă nedetectat de americani, un tunel care îi va duce pe sub Rio Grande - vor fi în Laredo, Texas. Pentru prima dată în viața lor, vor fi în sfârșit în Statele Unite ale Americii. Marele Satan. Și mai aproape ca niciodată de a da lovitura letală pentru care fuseseră cu toții aleși.
58
MALURILE EXTERIOARE
"Mai e ceva?" a întrebat Marcus când Annie a ieșit la piscină.
Ea a scuturat din cap. "Nimic."
Marcus alergase deja opt kilometri. Și ridicase greutăți. Și făcuse mai mult de patruzeci de ture. Orice ca să se țină ocupat și să ardă adrenalina care continua să-i pompeze în organism. Totuși, nimic nu funcționa.
Înotând până la scară, a ieșit din piscină. Annie i-a aruncat un prosop proaspăt, iar el l-a aruncat pur și simplu peste umăr. Era cald și bătea vântul, și s-a gândit că se va usca destul de repede. "Au trecut aproape

douăzeci și patru de ore și el nici măcar nu a deschis e-mailul?" a întrebat el.
"Are o grămadă de lucruri pe cap", s-a oferit Annie. "Și cine știe ce se mai întâmplă? Nu ne-am uitat la știri. Nu ne verificăm telefoanele. Poate că ar trebui."
"Doar ne-ar deprima", a spus Marcus. "Dacă o deschide, o să știi. Și dacă răspunde, va fi doar prin noua adresă de e-mail."
"Ce vrei să faci?", a întrebat ea.
"Să deschid fereastra".
"Adică ce?"
"Trebuie să o trimitem altora, unor oameni mai predispuși să o deschidă, să o citească, să asculte clipurile audio și să vorbească cu președintele."
"Asta e riscant."
"Aș spune că a nu face nimic este mai riscant."
"Poate", a spus Annie. "Bine, atunci cine?"
"Procurorul general. Blackburn este o persoană directă și l-ar putea urmări în justiție pe Stephens."
"Putem avea încredere în ea?"
"Nu știu."
"Puteți măcar să o contactați? Aveți un e-mail privat pentru ea?"
"Nu, dar îl pot obține."
"Bine, cine altcineva?"
"Foster - îl cunosc și am încredere în el. Poate mergem la el mai întâi, înainte de Blackburn. Și da, am o adresă privată de e-mail pentru el."
"Ce zici de Whitney?"
"Poate."
"O cunoști mai bine decât procurorul general, nu?"
"Adevărat. Am servit pentru scurt timp în echipa ei de avansare."
"Și i-ai salvat viața în Ierusalim."
Marcus doar a ridicat din umeri.
"Bine, deci Foster și Whitney", a spus Annie. "Și poate Blackburn."
"Nu, cu siguranță Blackburn", a spus Marcus. "Nu avem timp să fim selectivi."
"E decizia ta. Altcineva? McDermott?"
Marcus s-a oprit din mers și s-a întors spre Annie. "Trebuie să glumești. Mă urăște."
"Nu te urăște, Marcus. Își făcea treaba."
"Te înșeli. Nu a avut niciodată încredere în mine. Nu chiar. Nu știu de ce. Și oricum, e prea apropiat de Stephens. El e pe acele înregistrări. Unele dintre acele e-mailuri sunt ale lui."
"Nu crezi că a vrut cu adevărat ca rușii să te omoare."
"Nu știu ce să cred. Citirea și ascultarea fișierelor de ieri au readus la suprafață o mulțime de amintiri urâte. Nu avem timp să le procesăm acum, dar cu siguranță nu-i vom spune lui McDermott că este implicat împreună cu Stephens în toate astea. Și în plus, ar fi știut imediat că a fost de la mine."
"Bine, dar Jenny?" a întrebat Annie.
Marcus s-a gândit la asta o clipă, apoi s-a hotărât să nu o facă. Instinctul îi spunea nu.
"Încă una", a spus Annie. "Ce zici de Dell? E destul de directă, nu-i așa? Adică, o cunoști mai bine decât mine, dar..."
"Nu", a spus Marcus. "Mult prea apropiată de Stephens."
"Ești sigur."
"Da."
"Atunci avem lista noastră."
"Avem", a spus Marcus. "Hai s-o trimitem acolo."
Cinci minute mai târziu, toate e-mailurile au fost trimise.

59
GREAT FALLS, VIRGINIA
Allison McDermott a observat două Chevy Suburbans oprindu-se în față.
"Bill?", a strigat ea.
Soțul ei nu a răspuns.
Mergând repede spre biroul lui, l-a găsit dormind pe canapea, cu hârtii clasificate împrăștiate în jurul lui și Fox News la televizor. Fusese la Casa Albă și la Observatorul Naval aproape toată noaptea, apoi a trebuit să apară la emisiunile de știri de sâmbătă dimineața pentru a discuta despre criza ostaticilor și răspunsul administrației. Venise acasă cu mai puțin de o oră în urmă pentru a face un duș și a se schimba și îi spusese că se întoarce direct la Situation Room.
Allison a fost surprinsă să îl vadă dormind. Timpul trecea, iar viețile acelor fete atârnau în balanță.
"Bill, hei, trezește-te, dragă - aștepți musafiri?"
McDermott s-a așezat brusc și și-a frecat ochii. "Nu, de ce?"
"Pentru că soneria e pe cale să sune."
Soneria a sunat.
McDermott și-a adunat hârtiile și le-a pus în servietă. Apoi și-a încălțat pantofii și s-a dus la ușă.
Spre uimirea sa, Cal Foster și echipa sa de securitate se aflau pe veranda din față.
"Și acum ce facem?" a întrebat McDermott, strângându-i-se stomacul.
"Ai un minut?"
"Bineînțeles, intră. O cunoști pe Allie."
"Sigur, bună, mă bucur să vă revăd, doamnă McDermott", răspunse Foster, zâmbind, dar clar presat de timp.
"Și dumneavoastră, domnule - bine ați venit."
Foster a întrebat dacă există un loc unde el și consilierul pe probleme de securitate națională ar putea vorbi în particular.
"Să mergem în biroul meu", a răspuns McDermott. "Dragă, vrei să ne aduci ceva de băut?"
Cei doi bărbați s-au instalat în birou și au închis ușa, în timp ce o gardă de corp a luat poziție pe hol și alte câteva păzeau ușile din față, din spate și laterale ale casei.
"Spune-mi că le-ai găsit pe fete", a spus McDermott.
"Aș vrea, dar nu."
"Atunci ce se întâmplă, Cal? Nu ai trecut niciodată pe la mine pe acasă, cu atât mai puțin într-un weekend."
"Echipa SEAL tocmai a aterizat la Andrews."
"Din Libia."
"Corect."
"Wow-asta a fost rapid."
"Avem o problemă, Bill."
"De ce? Ce?"
"Fără copii. Fără profesori. Fără scaune cu rotile. Fără echipamente pentru locurile de joacă."
"Despre ce vorbești?"
"Băieții mei nu au găsit nimic din toate astea - nimic."
"Nu înțeleg", a spus McDermott. "Cineva a curățat locul?"
"Nu. Nimeni nu a curățat locul. Erau destule dovezi acolo. Complexul nu era o școală."
"Repetă?"
"M-ai auzit - nu a fost niciodată o școală, Bill. Am fost păcăliți."
"Și ce a găsit echipa SEAL?"
"Teroriști morți. Arme. Laptopuri. Telefoane prin satelit. Toate cele nouă elemente."
"Adică . . . ?"

Foster a dat din cap. "Da. Ryker nu s-a înșelat."
McDermott se așeză pe scaun, încercând să înțeleagă asta.
"Și SEAL este absolut sigur? Nu există nicio șansă ca..."
Dar Foster îl întrerupse. "Au adus o oră de înregistrări video - tocmai le-am urmărit pe toate. Plus sute de fotografii digitale. Calculatoare distruse, pe jumătate topite. Părți de corp de la cel puțin douăzeci de agenți Kairos diferiți. Au adus tot ce au putut încărca în elicoptere. Și toți au semnat declarații sub jurământ - clasificate, desigur - că complexul era, fără îndoială, o casă conspirativă a Kairos. Dacă era sau nu cartierul general principal, asta va dura ceva timp să aflăm. Trebuie să intrăm în acele computere și să spargem acele telefoane. Având în vedere starea în care sunt, nu va fi ușor. Dar site-ul nu a fost cu siguranță o școală pentru copii cu nevoi speciale. Și vă jur că vor plăti din greu cei care au spus că a fost."
"Cine mai știe despre asta?"
"Tu și cu mine. Câțiva din personalul meu superior. Și echipa de întreținere și echipa de securitate care operează Hangarul Nouă de la Andrews."
"Acolo este totul acum?" a întrebat McDermott.
"Da."
"Stephens știe?"
"Glumești?"
"Va auzi despre asta destul de curând."
"Nu de la mine", a insistat SecDef.
"Nici unul dintre băieții tăi nu va transmite asta presei?" a întrebat McDermott.
"Nici pe viața ta."
"De ce nu m-ai sunat pur și simplu?"
"Nu am vrut să-mi asum riscul ca NSA să intercepteze apelul. Acest lucru schimbă totul și trebuie să îl gestionăm și să îl eliberăm în felul nostru și în condițiile noastre."
"Trebuie să mergem direct la președinte și să-l lăsăm pe el să ia decizia", a spus McDermott.
Chiar atunci s-a auzit o bătaie. Ușa s-a deschis și Allison a adus o tavă cu băuturi împreună cu câteva gustări.
"Îmi pare foarte rău, dragă. Trebuie să plecăm."
60
OBSERVATORUL NAVAL
Douăzeci de minute mai târziu, se aflau în sala de mese a președintelui interimar.
Foster a povestit pentru Hernandez ce tocmai îi spusese lui McDermott. Apoi și-a așezat laptopul pe masa din sufragerie, a redat aproximativ cincisprezece minute de înregistrare video și a arătat câteva fotografii digitale pe care le făcuse echipa SEAL.
"Deci înregistrarea video difuzată la CNN era falsă", a spus Hernandez.
"Da, domnule", a confirmat Foster.
"Și medicul libian?"
"Probabil un agent Kairos."
"Totul a fost o operațiune psihologică?" a clarificat Hernandez. "O diversiune?"
"Și una bună, din păcate", a spus Foster.
"Ne-au întins o cursă", a spus Hernandez, ridicându-se acum și plimbându-se prin cameră.
"Da, domnule."
"Abu Nakba știa că îi vom suda omul la Gitmo", a continuat Hernandez. "Se aștepta ca el să vorbească - de fapt, a planificat asta."
"Așa cred și eu, domnule", a fost de acord Foster. "Părerea mea este că și-a lăsat telefonul prin satelit în incintă - pornit și făcând ping -

astfel încât să-l găsim. Dar în acel moment era plecat de mult la o altă casă sigură, probabil în Yemen. Trebuie să fi avut filmul cu școala bombardată pregătit și gata de lansare, precum și planul de a ataca depozitul din Aden și de a le lua pe cele trei fete americane, cu mult timp înainte."
Hernandez și-a trecut mâinile prin păr, parcă sfâșiat între furie și ușurare. "Spune-mi că am prins măcar câțiva dintre oamenii lui de vârf."
"Prea devreme pentru a spune, domnule. Echipa SEAL a adus înapoi fiecare cadavru intact și fiecare parte a corpului pe care au putut-o găsi. În timp ce vorbim, analizează ADN-ul. S-ar putea să dureze o zi sau două până când vom ști sigur pe cine avem, dar vă voi spune în momentul în care voi ști."
"Nimeni nu poate ști că îl avem până când nu sunt rezultatele ADN", a insistat Hernandez. "Nu putem spune nimic public care să nu fie 100% adevărat. Fact verificat. Rezistent la gloanțe."
"Da, domnule."
"Între timp, trebuie să intrăm în acele telefoane și laptopuri și să vedem dacă există vreo informație salvabilă pe ele", a continuat Hernandez. "Dar nu-mi place să implic NSA, cu atât mai puțin CIA. Cu cât sunt mai mulți oameni care știu despre asta, cu atât mai repede se va scurge informația. Și vreau să dau eu însumi vestea asta. Ați înțeles?"
Foster și McDermott au spus că da.
"Și Stephens nu trebuie să știe", a subliniat Hernandez. "Nici Dell. Nici Dell. Nu încă. Nu până când nu avem toate rațele în rând. Dar pe cine folosim pentru a intra în acele dispozitive?"
McDermott a intervenit. "Noah Daniels", a spus el.
Hernandez s-a oprit din mers.
"Daniels?"
"Este unul dintre cei mai buni tehnicieni pe care îi are Langley."
"Știu cine este, dar nu lucrează pentru Ryker?"
"Pentru o vreme, da. Acum lucrează pentru Hwang și Morris în noua..."
"Nu, nu, am înțeles asta, Bill", îl întrerupse Hernandez. "Vorbesc despre optica de a avea pe cineva conectat la Ryker oriunde în apropierea acestui lucru."
"Îmi dau seama de asta, domnule", a recunoscut McDermott. "Dar jocul tocmai s-a schimbat. Aveți dovezi concludente că Ryker a avut dreptate și Stephens a greșit. Așa că nu e ca și cum echipa lui Ryker poate fi acuzată că a pus la cale acest lucru. Dar vă spun că nimeni nu este mai calificat decât Daniels pentru a obține acces la acele hard disk-uri și cartele SIM, indiferent de starea lor. Abilitățile lui sunt de neegalat, iar reputația lui este ireproșabilă."
Hernandez a ridicat o sprânceană. "Nu e chiar cuvântul pe care l-aș folosi acum."
"Îmi pare rău, domnule", a spus McDermott. "Dar..."
"Oprește-te", a spus comandantul suprem. "M-ai vândut, Bill. Dar nu-l suna pe Daniels. Găsește-l personal și condu-l tu însuți la Andrews. Nu pleca de lângă el. Petrece noaptea dacă trebuie. Urmărește tot ce face. Și în momentul în care afli ceva, întoarce-te direct aici. Și nu mai spune nimănui ce faci. Ai înțeles?"
"Da, domnule, dar . . ."
"Dar ce?"
"Cum rămâne cu Ryker?"
"Ce e cu el?"
"Nu merită să știe asta, domnule? Că a fost răzbunat?"
"Și Jenny Morris, de asemenea", a adăugat Foster.
Hernandez a dat din cap. "Ei merită. Atunci cine le spune?"
McDermott s-a uitat la Foster. "Ești un pic prea mediatizat pentru slujba asta."

"Probabil că ai dreptate", a spus SecDef. "Dar vei fi la Andrews toată noaptea."
"Ce zici de Pete Hwang?" a întrebat Hernandez.
"Am crezut că nu vreți să mai citească nimeni despre asta, domnule", a spus McDermott.
"Nu-i spuneți detaliile. Spune-i doar lui Pete că președintele interimar are nevoie de el să îl găsească pe Ryker și să îl aducă în Biroul Oval cât mai repede posibil. Spune-i că este o chestiune de securitate națională foarte urgentă. Apoi du-te la casa lui Daniels, condu-l la Andrews și treci la calculatoarele alea."
★
CLĂDIREA DE BIROURI EXECUTIVE EISENHOWER
Nu i-a luat mult lui McDermott să găsească echipa.
Știa că erau înghesuiți în EEOB, lucrând la toate pistele posibile pentru a găsi ostaticii. De asemenea, știa că nu era chiar binevenit în birourile lor. Dar nu-i păsa. Ceasul ticăia, iar el avea ordinele lui.
Conversația a fost scurtă. McDermott nu prea își ceruse scuze, dar urma să fie timp pentru asta mai târziu. Daniels a fost imediat de acord să meargă la Andrews. Pete și Jenny au început imediat să lucreze la telefoane, vânându-l pe Marcus.
Restul echipei s-a întors la căutarea lui Brighton, Weiss și Minetti.
61
COROLLA, CAROLINA DE NORD
Marcus și Annie își făcuseră jocul.
Acum tot ce puteau face era să aștepte.
Ca să nu se mai gândească la multiplele furtuni de foc care cuprinseseră Washingtonul, se ocupaseră de deschiderea casei de pe plajă pentru sezon. Făcuseră o curățenie completă de sus până jos. Spălaseră toate lenjeriile de pat și prosoapele, tunseseră gazonul și erbicidaseră straturile de flori din față și din curțile laterale. Marcus chiar șlefuise fiecare dintre terase și pridvorul din față pentru a le revopsi și petrecuse câteva ore reparând sistemul de aer condiționat care era defect. A fost o muncă epuizantă, dar satisfăcătoare.
Au vrut să fie discreți, așa că nu au mers în oraș, nici la cină, nici măcar la cumpărături. În schimb, comandaseră alimente și alte provizii pentru a fi livrate direct acasă, plătindu-le din teancul gros de bani al lui Marcus. Pregăteau mesele împreună, alternând între rețetele de familie ale lui Annie și cele ale lui Marcus.
Au fost hotărâți să nu se uite la televizor și să nu asculte radioul. Cu telefoanele încă oprite și demontate, nu aveau acces la rețelele de socializare, iar Annie avusese grijă să nu-și folosească computerul pentru a-și verifica e-mailurile personale sau de serviciu, chiar dacă își crease un cont anonim și îl monitoriza îndeaproape.
Nu cunoșteau niciunul dintre vecini și, chiar dacă ar fi știut, erau foarte puțini oameni în această perioadă a anului. Localnicii nu locuiau în casele de milioane de dolari direct pe plajă, iar valul estival nu începuse. Se izolaseră efectiv de lume și, acum că toată munca lor se terminase pentru ziua respectivă, încercau să se relaxeze.
Pentru a sărbători realizările lor la apusul soarelui, Marcus i-a pregătit lui Annie o cină la lumina lumânărilor. A prăjit câteva fripturi, a fiert doi homari de Maine proaspeți, precum și câteva știuleți de porumb dulce, a făcut o salată mare de fructe și a scos din praf o sticlă de Merlot pe care o găsise într-un raft din subsol.
Au vorbit despre baseball, în special despre Nationals, iar Marcus a fost uimit să afle că Annie avea abonament, deși rareori avea timp să le folosească și de obicei le dădea prietenilor.

Au vorbit despre profesorii pe care îi iubeau și îi urau în copilărie. Despre copiii pe care îi iubeau și îi urau în copilărie. Despre cărți și filme pe care le iubeau și le urau până în prezent.
După cină, au uscat și au pus deoparte ultimele vase, apoi au ieșit pe puntea de sus și s-au așezat în scaune Adirondack asortate. Priveau spre Atlantic și un milion de stele se răspândeau pe cerul care se întuneca, în timp ce valurile se băteau ușor pe țărm.
"Un bănuț pentru gândurile tale?" a spus el, văzând-o pe Annie pierdută în capul ei.
Ea a zâmbit. "Asta e tot ce valorează?"
"Asta e tot ce am la mine acum."
"Da, sigur - am văzut teancurile alea de bani."
"Toți banii guvernului, mă tem. Dar serios, te-ai uitat departe."
"Cred că eram", a spus Annie.
"Washington?", a întrebat el.
Annie a scuturat din cap. "Charleston", a spus ea.
"Dor de casă?"
"Un pic."
"Îți dorești să continuăm să conducem, să mergem acolo în schimb?"
"Nu, îmi place Outer Banks. De fapt, am uitat cât de mult îmi place. Mătușa și unchiul meu obișnuiau să ne invite în fiecare an, începând cu weekendul Memorial Day, iar părinții mei își luau întotdeauna întreaga săptămână liberă și mă scoteau de la școală și veneam aici să ne jucăm. În fiecare zi. Toată ziua. Înotam și făceam castele de nisip și vânam crabi noaptea și jucam mini-golf și făceam grătare. Fără aglomerație, fără trafic - era ca și cum am fi avut întreaga insulă doar pentru noi. Când eram foarte tânără, veneam toată luna iunie împreună cu toți verii mei și familiile lor și jucam volei în curtea din față și făceam plimbări lungi cu bicicleta până la far și chiar mai departe pentru a vedea caii sălbatici. Știai că există cai sălbatici care trăiesc pe plaja de la nord de aici?"
"Sună magic", a spus Marcus. "Totul."
"A fost", a spus ea. "Și apoi totul a dispărut."
"De ce?"
"Ți-am spus că părinții mei au murit într-un accident de avion, nu?" a întrebat Annie.
Marcus a dat din cap.
"Nu am spus aproape nimănui în D.C.", a spus ea, uitându-se la ocean. "Tatălui meu îi plăcea să zboare. Încă îmi amintesc ziua în care ne-a spus mie și mamei că a cumpărat un Piper Cub cu un singur motor. A fost un vis devenit realitate pentru el și a mers peste tot cu el. Dar după ce senatorul Dayton m-a angajat, am fost într-un fel atras în vortexul D.C., iar acesta a fost sfârșitul venirii mele în Outer Banks. Când părinții mei au murit la câțiva ani după aceea, a fost ca și cum toate amintirile mele din copilărie - cele mai dulci amintiri din viața mea - au fost pur și simplu smulse." Ea a suspinat. "Hai să vorbim despre altceva. Spune-mi ceva despre tine."
"Ce ai vrea să știi?"
"Orice."
Un elicopter Seahawk al Pazei de Coastă venea patrulând pe coastă. Marcus l-a urmărit îndeaproape în timp ce zbura de la nord la sud, la doar vreo 30 de metri de nisip.
"E cam ciudat, nu-i așa?", a întrebat el brusc.
"Ce?"
"Că ambii noștri tați au fost piloți, că ambii au murit în accidente de avion?"
Annie nu a răspuns.

"Adică, tatăl tău zbura ca un hobby, iar al meu ca o carieră. Și știu că circumstanțele au fost complet diferite, dar. . ."
Vocea lui s-a stins când zgomotul elicopterului s-a stins și au putut auzi din nou valurile de dedesubt. Simțea ochii lui Annie asupra lui, dar el continua să se uite la ocean.
Apoi ea își trecu brațul prin al lui și îl trase aproape. "Este greu să pierzi un tată la orice vârstă, dar tu erai doar un copil", a spus ea.
Marcus a dat din cap, fiindu-i teamă să nu vorbească ca nu cumva să-i crape vocea.
"Am fost norocos", a spus ea. "L-am avut pe tata până la treizeci de ani."
"Dar i-ai pierdut pe amândoi - nu-mi pot imagina să nu o am măcar pe mama."
"Da, dar știi, a fost mai bine așa."
"Mai bine?" a întrebat el, întorcându-se spre ea.
"Nu și pentru mine - a fost oribil. Nu cred că poți trece vreodată peste așa ceva. Cu ajutorul lui Dumnezeu și al prietenilor tăi, te împaci cu asta, sau încerci, și faci tot posibilul să mergi mai departe. Ce altceva poți face? Dar vreau să spun că pentru ei, pentru mama și tata, întotdeauna am crezut că a fost milostiv faptul că s-au dus acasă pentru a fi cu Domnul în aceeași zi, în același moment. Se iubeau atât de mult. Nu cred că mama ar fi putut supraviețui mult timp fără, știți, fără tata. Dacă nu ar fi putut fi alături de iubirea ei adevărată, nu ar fi vrut să mai trăiască nici un minut."
62
"Ce zici de o plimbare pe plajă?" a întrebat Marcus, având nevoie de o schimbare.
"Cu plăcere", a spus ea.
Au pășit pe o alee lungă de lemn care ducea spre dune.
"Nord sau sud?", a întrebat el în timp ce se descălțau și își înfigeau picioarele în nisipul răcoros.
"Alege tu", a insistat Annie.
"În regulă, atunci - să mergem spre nord", a concluzionat Marcus. "Poate vom găsi caii ăia sălbatici."
Bucurându-se de lumina lunii și hotărâți să țină lumea la distanță, au vorbit despre nimic și despre orice. Annie l-a întrebat cum a dezvoltat o asemenea dragoste pentru literatura rusă. Marcus a întrebat-o cum de ea a dezvoltat o asemenea dragoste pentru poezia engleză. Ea l-a întrebat despre locurile lui preferate pentru snowboard în Munții Stâncoși. El a întrebat-o care sunt locurile ei preferate pentru schi nautic în Carolina de Sud. L-a întrebat ce fel de cutie de prânz avea în școala primară (metalică, din Imperiul Contraatacă). A întrebat-o cum a fost să vadă scene din Forrest Gump filmate în Port Royal, orașul în care părinții ei s-au cunoscut.
Ce fel de liste de redare avea pe iPhone?
Câte state americane și țări străine a vizitat?
Conversația lor nu s-a simțit niciodată stânjenitoare, niciodată forțată, niciodată lipsită de vlagă. Se cunoșteau de aproape douăzeci de ani, iar tăcerea ocazională - fie pentru a savura frumusețea naturală a oceanului și a dunelor, fie pentru a rumega poveștile fiecăruia sau pentru a evita crabii omniprezenți - nu îi deranja sau amenința. Cumva, în ultimele trei zile, fuseseră transportați departe de temerile lor și niciunul nu dorea ca această evadare să se termine.
"Annie, pot să te întreb ceva personal?" a întrebat Marcus în timp ce continuau să se plimbe, fără să se vadă alt suflet.
"Ar trebui să fiu îngrijorată?"
"Nu, nu. Nu răspunde dacă nu vrei, dar, ei bine, sunt doar curios."

"Întreabă", a spus ea, stropind ușor apa cu picioarele. "Am trăit în Washington suficient de mult încât să spun: "Fără comentarii, următoarea întrebare"."
Marcus nu s-a putut abține să nu râdă.
"Destul de corect. Cred că mă întrebam cum se face că nu te-ai căsătorit niciodată. Adică, ești deșteaptă și frumoasă, și nu pot să-mi dau seama cum se face că pot fi aici cu tine, bucurându-mă de fiecare moment al companiei tale, când ar fi trebuit să fii scoasă de pe piață cu mult timp în urmă. Știu că e o întrebare groaznică și că n-ar trebui s-o pun, dar nu pot să-mi dau seama cum e posibil."
Annie a strâmbat din nas. "Nu glumeai", a spus ea. "Asta a fost ceva personal."
"Îmi pare rău."
"Trebuia să apară la un moment dat, dar e cam greu să vorbești despre asta."
"Atunci uită că am întrebat", a spus Marcus. "Nu trebuie să-mi spui - serios. Nu acum. Niciodată."
"Niciodată?"
"Nu dacă nu vrei."
"Ei bine, în cele din urmă ar trebui să, nu?" a spus ea. "Dacă există vreun viitor pentru noi, va trebui să mărturisesc toate astea, nu-i așa?"
"E încă devreme", a ezitat Marcus.
"Este?", a întrebat ea. "Nu mi-ai spus zilele trecute că singurul motiv pentru care te întâlnești cu cineva este pentru a vedea dacă Dumnezeu a vrut ca voi să fiți căsătoriți?"
Marcus a dat din cap, un pic rușinat.
"Am fost recunoscător pentru asta", a spus ea. "Nu mă înțelege greșit - mi-e frică să fiu sinceră cu tine, Marcus, dar cu siguranță vreau să fii sincer cu mine."
"De ce ți-ar fi frică?"
"Nu tu ești cel care mă sperie."
"Atunci ce?"
"Eu sunt cea care mă sperie."
"Nu înțeleg."
"Nu sunt obișnuită să fiu - știi tu - deschisă, vulnerabilă, sinceră, cu un tip, oricum. Niciodată nu mi-a mers bine."
Marcus a rămas tăcut și au continuat să meargă.
"Tocmai ai spus că e încă devreme în relația noastră, dar asta nu e chiar adevărat, nu-i așa?", a întrebat ea. "Ne cunoaștem de mult, mult timp. Și știm multe unul despre celălalt, nu-i așa?"
"Știm", a spus Marcus.
"Și sunt de acord cu tine", a continuat Annie. "Nu vreau să mă prostesc. Nu mă interesează să ne vedem doar întâmplător. Viața e prea scurtă. Dar asta înseamnă că ori totul se va destrăma rapid, ori chestia asta ar putea merge de la zero la șaizeci în 2,2 secunde."
"S-ar putea."
"De obicei nu ies din rețea cu băieții de care sunt interesată. Sau corespondez cu mamele lor. Sau îi invit să petreacă un weekend la o casă pe plajă pe care nu am mai pus ochii de un deceniu. Asta nu sunt eu. Nu așa sunt eu. Și cu tine, eu sunt în pericol real aici."
"Pericol?"
"Da, în pericol de a fi rănit destul de rău dacă lucrurile nu funcționează," a mărturisit ea. "Și nu mă înțelege greșit. Nu știu mai mult decât tine ce vrea Dumnezeu de la noi, dacă vrea ca noi să fim împreună. Dar . . ."
"Dar . . . ?"
"Dar e frumos să te gândești la asta."

Marcus i-a întors și au început să meargă înapoi pe plajă.
"M-am întâlnit cu o mulțime de băieți în liceu", a început Annie. "Jucători de fotbal. Vedete de fotbal. Frumoși. Populari. Aparent creștini. Dar nu-și luau credința în serios. Apoi, din nou, nici eu. Și m-am ars. Peste și peste din nou. Și nu a fost mai bine în facultate - nu în primul meu an, oricum. Dar a fost la UA că am început în cele din urmă într-adevăr în creștere în credința mea, și așa cum am făcut, am luat o decizie că am nevoie pentru a opri dating pentru o vreme până când am fost gata pentru o relație serioasă. Până la absolvirea facultății, pur și simplu nu mai aveam niciun interes să mă întâlnesc cu cineva".
Ea a făcut o mică pauză, deși au continuat să meargă. Marcus a simțit că ea încerca să decidă ce să-i spună și ce să omită.
"După ce senatorul Dayton m-a angajat, m-am cufundat în munca mea. Aveam atât de multe de învățat și, în sfârșit, am început să ies din întuneric și să mă simt din nou eu însămi. Dar acel accident și tot ce s-a întâmplat în Afganistan m-au dat peste cap."
"Cum să nu?"
"Am intrat într-o degringoladă emoțională", a mărturisit Annie. "Nu sunt pregătită să-ți spun totul, nu încă, dar a fost... întunecat. Senatorul m-a păstrat pe statul de plată, slavă Domnului, și atunci eu și Esther ne-am apropiat cu adevărat. Dar am fost un dezastru. Emoțional. Fizic. Să ne rezumăm la asta pentru moment. Și, ca să fiu sincer, între asta și accidentul de avion al părinților mei... s-au scurs o mulțime de ani. Așa că da, au existat bărbați în viața mea - colegi, prieteni - dar nimic serios. Pentru o lungă perioadă de timp, nu m-am întâlnit deloc. Eram prea ocupată și sufeream prea mult."
"Dar apoi . . . ?"
"Dar în cele din urmă a apărut acest tip. Și era drăguț, știi? Amabil. Amuzant. Inteligent. Foarte inteligent. Absolvent Yale. Drept la Harvard. Director adjunct al Comisiei de Informații a Senatului. Cu câțiva ani mai în vârstă decât mine. Nu agresiv. Nu ostentativ. Doar drăguț. Și . . ."
"Și ați început să ieșiți împreună."
"Pentru o vreme, da, și apoi m-a invitat în oraș. Și așa am început să ne întâlnim. Și să ne întâlnim. Și să ne întâlnim. Ei bine, au trecut cinci ani și eram încă împreună."
"Nu te-a cerut niciodată în căsătorie?"
"Asta tot spuneau prietenii mei. Asta spunea Esther Dayton."
"Dar nu a făcut-o niciodată?"
"Nu, nu, el în cele din urmă, în cele din urmă, inevitabil, cred, a pus întrebarea."
"Și tu ai spus nu?"
"Au contraire", a spus ea cu nostalgie.
"Ai spus da?", a întrebat el, surprins.
"Da", a confirmat Annie. "Și am fost logodiți timp de un an, iar apoi..."
"Ce?"
"A rupt-o."
"Pur și simplu?"
"Oh, da, și-a dat demisia și s-a mutat departe-Seattle, cred, sau Portland. Cred că Portland sau Portland. Nu știu. Nu am mai auzit de el niciodată. Am fost devastată. Credeam că lucrurile se aranjează în sfârșit. Începusem să mă bucur din nou de viață și să am încredere în oameni și să râd. Și apoi, bum, totul s-a terminat. M-a costat o mulțime de ani pierduți."
"Îmi pare atât de rău, Annie."
"Da, ei bine, ce ai de gând să faci, nu?"
Amândoi au tăcut o vreme, pierduți în propriile lor gânduri, în propriile lor amintiri.
"Deci", a spus Marcus în cele din urmă.

"Deci", a răspuns Annie.
"Nu ai adresa poștală actuală a acestui tip?"
"Nu."
"E-mail?"
"Nu."
"Numărul de telefon?"
"Marcus, serios, nu l-am mai văzut sau auzit de el de ani de zile și nu vreau să mai iau vreodată legătura cu el. De ce crezi că nu sunt pe Facebook sau Instagram sau orice altă rețea socială?"
"Dar trebuie să îi dau de urmă."
"De ce? De ce? Nu, asta e o nebunie. De ce ai vrea să-i dai de urmă?"
"Să-i mulțumesc, evident."
"Pentru ce? Tipul e un ticălos de gradul A."
"Poate că da, dar el este motivul pentru care ești singură și pe plaja asta cu mine chiar acum."
64
LAREDO, TEXAS
Zaid Farooq s-a trezit cu o oră înainte de apus.
Scăpând din patul supraetajat în care fusese repartizat, s-a îndreptat spre bucătărie, a aprins aragazul și a umplut o oală mare cu apă pentru cafea. Și-a chemat oamenii în bucătărie pentru o masă. Conform ordinelor lui Farooq, toți au rămas tăcuți în timp ce mâncau, dar în aer se simțea o energie nervoasă în timp ce își aranjau camerele temporare, se îndreptau spre garaj, își încărcau lăzile într-o camionetă Chevy albă și se urcau în ea. Toți cu excepția lui Mansour bin Badr, căruia Farooq i-a spus să i se alăture în față.
Farooq a tras în jos și a încuiat ușa din spate a camionului, apoi s-a urcat în partea șoferului, și-a ascuns pistolul încărcat sub scaun și a întors cheia. Verificându-și oglinzile retrovizoare, a programat dispozitivul GPS portabil montat pe bord. Apoi i-a făcut semn din cap tânărului lor gazdă, iar băiatul a apăsat un buton de pe perete. Ușa garajului s-a deschis, iar ei au ieșit în aerul torid al serii.
Algerianul a luat-o pe autostrada 59, îndreptându-se spre nord-est. Folosind funcția de cruise control a vehiculului și hotărât să nu facă nimic care să atragă atenția asupra lor, a menținut limita de viteză afișată. Abia când Laredo dispărea în spatele lor, s-a relaxat în sfârșit și a început să vorbească.
"Îmi pare rău de mama ta, Mansour", a început el. "A fost o femeie pioasă și a crescut trei războinici curajoși."
"Mulțumesc, frate Zaid", a răspuns tânărul.
"Trebuie să-ți fie foarte dor de ea."
"Îmi lipsește - tuturor ne lipsește", a spus Mansour. Frații săi mai mari, Jibril și Ali, rămăseseră în urmă pentru a călători cu al doilea grup, condus de Tariq Youssef. Mansour părea în mod evident ofensat că a fost lăsat pe dinafară.
"Trebuie să fie foarte greu pentru tatăl tău să fie singur."
"Poate, dar el nu vorbește despre asta."
Momentul era stânjenitor, așa că Farooq nu a spus nimic și au condus în tăcere o vreme.
Apoi Mansour a spus: "Nu mi-am imaginat niciodată că voi părăsi vreodată Yemenul", în timp ce privea la vitele care pășteau și la derricks-urile petroliere care pompau cât vedeai cu ochii.
"Tatăl tău este foarte mândru de tine."
"De frații mei, cu siguranță."
"Și de tine, de asemenea."
Mansour a ridicat din umeri. "Poate."
"Cum adică, poate?" a întrebat Farooq, hotărât să-l scoată pe băiat din melancolia sa. "Tatăl tău este un mare războinic. Și este unul dintre cei

mai înțelepți oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Ar fi putut alege oricare dintre oamenii săi pentru această misiune. I-ar fi putut trimite pe frații tăi și să te lase acasă. Dar nu a făcut-o, nu-i așa?"
Mansour nu a spus nimic, doar a continuat să privească pe fereastra pasagerului.
"Jibril este cel mai curajos tânăr jihadist pe care l-am întâlnit vreodată, rivalizând cu tatăl tău", a continuat Farooq. "Iar Ali este aproape la fel de curajos. Dar tu ești mai deștept decât ei doi, Mansour. Mai viclean. Mai viclean. De aceea am întrebat de tine pe nume."
Asta l-a surprins pe Mansour. S-a întors și l-a înfruntat pe Farooq. "Ai întrebat de mine?"
"Bineînțeles."
"Dar de ce?"
"Nu ai fost tu cel care a propus răpirea celor trei lucrători umanitari? Nu ai fost tu cel care a planificat misiunea cu atâta precizie?"
"Dar el nu știe asta", a ripostat Mansour. "El crede că tu ai fost."
"Sunt mai mult decât fericit să îi spun că a fost ideea ta, la momentul potrivit."
"Nu ar fi ascultat niciodată dacă i-ai fi spus mai devreme."
"De aceea nu i-am spus niciodată", a spus Farooq. "Dar tu știi adevărul, și eu la fel. Ai măreție în tine, Mansour. De aceea te vreau alături de mine - mai ales în această misiune. Suntem pe cale să facem istorie. Suntem pe cale să fim imortalizați. Pentru eternitate, fiecare musulman din lume îți va cunoaște numele."
65
SALA DE ȘEDINȚE A CASEI ALBE - 17 MAI
În cincisprezece minute, camera urma să fie plină cu directorii NSC. Dar pentru moment, la ora nepotrivită de trei dimineața, singurii oameni din cameră erau Bill McDermott, Martha Dell și Peter Hwang.
"Te rog, spune-mi că le-ai găsit pe aceste fete", a început McDermott, cu cravata slăbită, fața nebărbierită și ochii injectați cu sânge.
"Bill, îmi pare rău", a răspuns Dell, arătând la fel de dezordonat. "Am vorbit cu fiecare agenție de informații. Ne-am uitat peste fiecare cablu, fiecare imagine din satelit, fiecare interceptare, fiecare dispecerat din regiune. Dar pur și simplu nu există niciun semn de la ei. Orice urmă ar fi fost, a dispărut."
"Nu pot accepta asta", a spus McDermott, trântind pumnul pe masă. "Trebuie să facem mai mult."
"Bill, uite, trebuie să recunoaștem faptele", a spus Pete. "Am rămas fără opțiuni și aproape fără timp. Cel mai bun lucru pe care îl poți face acum este să-l sfătuiești pe președinte să transfere banii. Să sperăm că Kairos va elibera fetele. Între timp, putem urmări banii și să ne rugăm să ne conducă la ei sau cel puțin la comandamentul Kairos."
"Asta nu e decizia ta, Pete", a spus McDermott. "Și mai avem încă nouă ore până la termenul limită."
"Haide," a ripostat Pete. "Chiar dacă îi găsim, nu avem timp să organizăm o operațiune de salvare, și tu știi asta. Știu că Foster și Whitney îi spun președintelui că e sinucidere politică să plătești teroriștii. Dar adevărul este că este sinucidere politică să nu o faci. Voi, cei de la Casa Albă, poate credeți că aveți destule probleme cu poporul american în acest moment. Dar asta nu se compară cu furtuna care va lovi dacă le lăsați pe acele fete să moară fără să fi făcut tot ce ați putut pentru a le salva. Nimeni altcineva nu-i va spune asta președintelui în exercițiu, dar acesta este adevărul. Este treaba ta să-i spui. Și timpul se scurge."
McDermott se mișcă în scaun, apoi se uită la ceasurile lumii de pe peretele îndepărtat. "Cum rămâne cu celălalt lucru pe care l-am discutat?", l-a întrebat el pe Pete.
"Ce alt lucru?" a întrebat Dell.

"Nimic", a spus McDermott. "E o chestiune privată."
"Lucrez la asta", a răspuns Pete.
66
COROLLA, CAROLINA DE NORD
Annie s-a trezit bătând în ușa dormitorului ei.
Întorcându-se, a văzut că ceasul cu alarmă arăta doar 6:14 a.m.
"Ce este?", a întrebat ea, căutându-și ochelarii. "Ce s-a întâmplat?"
"Trebuie să plecăm", a spus Marcus prin ușă. "Nu-ți face griji cu împachetatul. Nu avem timp pentru asta. Doar pune-"
Annie a deschis ușa, îmbrăcată în pijama, cu părul încâlcit. A fost uimită să-l găsească pe Marcus spălat, bărbierit și purtând un costum și o cravată proaspăt călcate. "Ce naiba se întâmplă, Marcus?"
"Îți voi spune pe drum. Acum, vreau să faci un duș foarte rapid și să te îmbraci cu cel mai bun lucru pe care îl ai la tine."
"Nu am nimic cu mine, doar ce am cumpărat pe drum. Și de unde ai costumul?"
"Din geanta de voiaj pe care am luat-o în Richmond. Las-o baltă. Nu contează. Ne întâlnim în mașină în zece minute."
"De ce?"
"Pentru că suntem pe roți în treizeci."
"Unde mergem?"
"La Biroul Oval."
Opt minute mai târziu, Annie s-a urcat pe scaunul pasagerului. Marcus i-a înmânat o cană de cafea de călătorie și o brioșă englezească prăjită. Apoi a apăsat accelerația. După zece minute, parcau la aeroportul Pine Island din Corolla, unde Annie a fost uimită să o vadă pe Jenny Morris așteptându-i.
"Ce face ea aici?" a întrebat Annie.
Marcus a respirat adânc și i-a făcut semn lui Jenny că vor ajunge acolo într-o clipă. Jenny și-a arătat ceasul, apoi a dat înapoi și a intrat în micul aeroport, folosit exclusiv pentru aviația privată.
"Nu puteam să dorm, așa că am ieșit să alerg", a început Marcus. "Când m-am oprit pentru o sticlă de apă la benzinărie - știi tu, cea de la colț - prima pagină din USA Today m-a oprit în frig. Abu Nakba este în viață."
"Ce?"
"Vineri a lansat un videoclip în care spune că Kairos îi are pe cei trei lucrători umanitari răpiți. Cere Casei Albe să-i plătească 150 de milioane de dolari până astăzi la prânz sau îi va ucide pe toți. Am folosit un telefon public pentru a-mi verifica mesageria vocală. După cum vă puteți imagina, e plină. Și nu doar de la mama, ci și de la Pete și Jenny care încearcă cu disperare să ne găsească. Se pare că Hernandez mă cheamă în Biroul Oval."
"Să te aresteze?"
"Ei nu știu. Tot ce a spus Hernandez a fost că e o "problemă urgentă de securitate națională"."
"Și tu îl crezi?"
"Sincer, nu știu ce să cred. Dar când m-am întors acasă, ți-am pornit computerul, am creat un cont nou de Gmail și i-am trimis lui Pete un e-mail criptat în care îi spuneam că am primit cele nouăsprezece mesaje ale lui, dar că nu mă aflu în apropiere de Washington. El mi-a răspuns imediat, întrebându-mă unde sunt și dacă poate trimite un avion să mă ia. L-am întrebat de ce. Mi-a spus că este o casă de nebuni acolo. El nu are o imagine completă. Dar da, el crede că ar trebui să vin imediat și să-l ascult pe Hernandez. Mai mult, a spus că dacă ar fi să aresteze pe cineva, Jenny ar fi deja în custodie."
"Deci i-ai spus că da."
"I-am spus - dar am insistat și că trebuie să vii cu mine."
"Și apoi i-ai spus unde este casa de pe plajă a familiei mele."

"Nu", a asigurat-o Marcus. "I-am spus că tu și cu mine am plecat în sud pentru câteva zile, dar că nu ar fi greu să ne îndreptăm din nou spre nord. A întrebat unde este cel mai apropiat aeroport privat. I-am spus că am putea fi cu siguranță în Corolla în două ore. El a spus că bine, că va face toate aranjamentele și că Jenny ne va întâmpina."
Annie a scuturat din cap. "Niciodată un moment plictisitor cu tine, Ryker. Nici măcar una."
67
AEROPORTUL NAȚIONAL WASHINGTON
Avionul Learjet guvernamental nemarcat a aterizat la ora 7:52 a.m.
Trei Chevy Suburbans negre blindate îi așteptau pe pistă.
"De ce atâta putere de foc?" a întrebat Annie când au coborât din avion și au văzut agenții federali luând poziție în jurul lor și al avionului.
"Habar nu am", a spus Jenny peste zgomotul motoarelor.Cei trei au fost percheziționați de mai mulți agenți pentru a depista arme sau explozibili, deși trecuseră prin sistemul de securitate în Corolla. Agentul principal le-a cerut apoi celor trei să urce în SUV-ul din mijloc. Restul agenților s-au îngrămădit în prima și a treia mașină și au plecat.
Pe drumul spre oraș, niciunul dintre ei nu a vorbit, conștienți de faptul că orice ar spune ar putea fi folosit ulterior împotriva lor. Chiar și în avion, nu vorbiseră prea mult. Mai degrabă, folosind un iPad pe care Jenny îl adusese cu ea, își scriau mesaje una alteia, apoi le ștergeau imediat. Jenny a recunoscut că nici ea nu știa de ce au fost convocate. Având în vedere învierea aparentă a lui Abu Nakba, pericolul iminent la care erau expuși cei trei lucrători umanitari, precum și debandada din Congres pentru investigații și chiar numirea unui consilier independent, toți s-au pregătit pentru impact.
La ora 8:16 a.m., coloana de mașini a intrat în incinta Departamentului Trezoreriei. Încă o dată, au fost trecuți prin detectoare de metale și obiectele lor personale au fost scanate printr-un aparat cu raze X, în timp ce un câine detector de bombe își făcea datoria. Lui Jenny i s-a luat iPad-ul, telefoanele mobile și telefoanele prin satelit. Au primit apoi ecusoane de vizitator și au fost conduși prin tunelul de la Trezorerie la subsolul Aripei de Est.
La ora 8:30 fix, au fost conduși în Biroul Oval, unde au fost întâmpinați de președintele în exercițiu. Hernandez a rămas așezat în spatele biroului Resolute. Nu le-a zâmbit și nici nu s-a oferit să le strângă mâna. Le-a cerut să ia loc pe canapeaua din spate. McDermott și Martha Dell stăteau vizavi de ei, cu un spațiu gol între ei. În fotoliile rezervate de obicei președintelui și vicepreședintelui stăteau secretarul Whitney și procurorul general Blackburn. În scaunele antice de lângă peretele îndepărtat stăteau consilierul Casei Albe și șeful de cabinet. Spre surprinderea lui Marcus și, fără îndoială, a lui Annie, senatorul Dayton era și el în cameră.
Câteva minute mai târziu, a sosit directorul CIA, Stephens. Marcus a observat că nu și-a cerut scuze, dar și-a luat în tăcere locul lângă doctorul Dell.
"Bine, suntem cu toții aici", a spus Hernandez. "În primul rând, permiteți-mi să spun că mai avem doar trei ore și jumătate până la expirarea termenului limită. Având în vedere că Langley a fost complet incapabil să localizeze femeile, nu văd altă soluție decât să transfer banii. Deja, compania de asigurări care lucrează cu organizația misionară de la care au fost trimise femeile este pregătită să trimită 30 de milioane de dolari. I-am autorizat să transfere fondurile către Kairos la ora zece. L-am rugat pe secretarul Trezoreriei să fie pregătit să transfere suma suplimentară de 120 de milioane de dolari la ora unsprezece, pentru a ne asigura că există suficient timp pentru ca Kairos

să primească fondurile și să ia în calcul suficient timp pentru orice complicații sau întârzieri."
"Scuzați-mă, domnule, pot?" a întrebat brusc Stephens.
"Aceasta nu este o discuție, Richard", a spus Hernandez. "Am luat notă de dezaprobarea ta, dar mi-am luat deja decizia."
"Nu, nu este vorba de asta, domnule", a răspuns Stephens. "Ceea ce vreau să știu este de ce Marcus Ryker se află la Casa Albă, cu atât mai puțin să participe la o reuniune a directorilor NSC în Biroul Oval."
Marcus s-a crispat, dar și-a ținut limba.
"În primul rând, aceasta nu este o reuniune a directorilor", a explicat Hernandez. "În al doilea rând, i-am cerut agentului Ryker să ni se alăture, împreună cu agentul Morris și domnișoara Stewart. Și în al treilea rând, din moment ce sunteți atât de nerăbdători, să trecem direct la miezul problemei."
"Domnule, cu tot respectul, este complet nepotrivit ca Ryker să se afle pe teritoriul Casei Albe după ce l-ați suspendat, în așteptarea unei investigații complete. Eu unul..."
Dar Hernandez l-a întrerupt. "Taci din gură, Richard."
"Poftim?"
"Poți să implori cât vrei, dar decizia a fost luată", a ripostat Hernandez, înclinându-se în față pe scaun, cu brațele pe birou.
Marcus habar nu avea ce se întâmpla aici, dar tensiunea din încăpere era palpabilă. Fața lui Stephens s-a înroșit și era pe punctul de a ieși de pe canapea. Dar Hernandez l-a devansat.
"Richard, vreau scrisoarea ta de demisie, cu efect imediat."
"Ce?"
"M-ai auzit. De fapt, mi-am luat libertatea de a redacta o scrisoare dintr-o singură frază. Vreau să o semnezi în timp ce eu mă uit."
În acest moment, consilierul Casei Albe a pășit spre biroul Resolute, a luat o foaie de hârtie cu antet CIA și i-a înmânat-o lui Stephens.
"Ce se întâmplă aici mai exact?"
"Demisionează, Richard, chiar acum, sau nu voi avea de ales decât să te concediez motivat", a spus Hernandez.
"Să mă concediezi? Pe ce motiv?"
"Tentativa de asasinare a doi cetățeni americani."
Toate culorile s-au scurs de pe fața lui Stephens. S-a întors spre Marcus, apoi spre Jenny, apoi înapoi la Hernandez și la casetofonul voluminos cu bobină pe care Marcus îl observase acum așezat pe birou.
"Să-ți redau cele mai condamnabile convorbiri telefonice dintre tine și FSB, sau ar trebui să păstrăm asta pentru marele juriu?", a întrebat președintele interimar, cu o voce remarcabil de calmă și echilibrată, date fiind circumstanțele.Marcus o simți pe Annie agitându-se lângă el și știa exact la ce se gândea. E-mailurile nu numai că fuseseră primite, dar fuseseră citite și acum se luau măsuri în consecință.
Stephens a stat în tăcere un moment îndelungat, apoi a scos un stilou Montblanc din buzunarul de la piept, a semnat scrisoarea, s-a ridicat și a ieșit furtunos din Biroul Oval.
Hernandez s-a întors către șeful echipei sale și i-a ordonat să îl escorteze pe Stephens afară din clădire, să îi retragă autorizațiile de securitate și să îi interzică accesul la Langley și la toate celelalte birouri ale guvernului SUA.
Apoi s-a întors spre Dell. "Martha, tu ești noul director interimar al Central Intelligence. Vei accepta?"
Dell era în stare de șoc. "Doar dacă nu vreți să demisionez și eu, domnule. Meritați ca oamenii dumneavoastră să conducă spectacolul, mai ales acum."
"Apreciez asta, dar cred că știm amândoi de ce am încredere în judecata ta", a răspuns Hernandez. "Nu v-aș cere să serviți altfel."

Dell a dat din cap în semn de recunoștință. "Atunci accept, domnule președinte."
În acel moment, Marcus realiză în sfârșit cine îi încredințase acele dosare lui Annie.
68
Hernandez se întoarse spre secretarul de stat.
"Meg, aș dori să te numesc în funcția de vicepreședinte interimar. Vrei să-mi faci mie, și națiunii, onoarea de a accepta?"
Era clar, după expresia uimită de pe fața ei, că aceasta era prima oară când Whitney auzea de planul lui Hernandez.
"S-ar putea să ne aștepte o bătălie dureroasă pentru confirmare", a adăugat Hernandez. "Dar eu sunt dispus, dacă și tu ești."
"Aș fi onorată, domnule președinte. Vă mulțumesc. Vă mulțumesc foarte mult."
"Bun, deci asta e rezolvat", a spus Hernandez, întorcându-se spre senatorul Dayton. "Robert, am nevoie de un secretar de stat. Cineva cu experiență de talie mondială. Integritate de necontestat. Judecată independentă. Și un spirit bipartizan. Dacă te numesc, ai accepta?"
Acum a fost rândul lui Dayton să fie luat prin surprindere. "Sunteți sigur?", a întrebat el.
"Absolut", a spus Hernandez.
"După ceea ce am spus public în ultimele zile?"
"Din cauza a ceea ce ai spus în ultimele câteva zile."
"Nu înțeleg."
"Bill, vrei să-i spui tu sau ar trebui să-i spun eu?" l-a întrebat Hernandez pe McDermott.
"Este spectacolul dumneavoastră, domnule", a răspuns McDermott.
"Foarte bine", a spus Hernandez. "Echipa SEAL s-a întors din Libia. Complexul pe care l-am bombardat era într-adevăr sediul Kairos, nu o școală pentru copii cu handicap. Într-o clipă, ne vom îndrepta spre Situation Room și vă voi arăta înregistrările video făcute de SEAL, fotografiile, interviurile video cu membrii echipei SEAL de pe teren, totul. Am fost păcăliți, Robert. Abu Nakba nu a fost acolo, dar telefonul lui a fost. Echipa SEAL l-a recuperat. Este ars destul de rău, dar îl avem și avem un expert care îl deblochează chiar acum. Avem, de asemenea, o comoară de laptopuri arse și deteriorate și alte electronice. Din ceea ce am văzut deja, datele pe care le vom extrage de pe aceste dispozitive în următoarele patruzeci și opt până la șaptezeci și două de ore ar trebui să fie uimitoare și, să sperăm, acționabile."
"Ei bine, nu știu ce să spun, domnule președinte", s-a bâlbâit Dayton.
"Spune da, Robert. Am nevoie de tine alături de mine, la fel și țara."
Marcus a expirat și a luat instinctiv mâinile lui Annie și ale lui Jenny și le-a strâns. Uitându-se la Annie, a putut vedea ușurarea din ochii ei. Când s-a uitat la Jenny, nu i-a putut vedea deloc ochii. Avea capul plecat și tremura ușor. El a dat drumul la mâinile ambelor femei. La urma urmei, era Biroul Oval. Dar a împins-o pe Jenny și i-a șoptit: "Suntem bine".
Ea a dat din cap, dar nu putea vorbi. Nu încă.
"Foarte bine, domnule președinte", a spus în cele din urmă Dayton. "Presupunând că tot ce spuneți se verifică, aș fi onorat să vă fiu secretar de stat."
"Excelent", a spus Hernandez. "Aștept cu nerăbdare acest anunț și procesul de confirmare. Bănuiesc că ar putea fi cel mai rapid din istoria Senatului."
"Să sperăm că așa va fi, domnule."
Hernandez s-a ridicat, a venit în jurul biroului, a tras un scaun și și-a îndreptat atenția către Marcus și Jenny.

"Voi doi ați avut dreptate", a spus el. "Poate că nu l-am prins pe Abu Nakba, dar ați avut dreptate. Îmi pare rău că m-am îndoit. Îmi pare rău că noi toți am făcut-o."
"Mulțumesc, domnule", a răspuns Marcus.
"Da, domnule, vă mulțumesc", a spus Jenny.
"Ancheta privind comportamentul tău nu mai este în curs", i-a spus Hernandez lui Marcus. "S-a încheiat. Îți restabilesc în totalitate autorizația de securitate și salariul. În plus, te promovez ca director al operațiunilor din Orientul Apropiat la Langley. Agent Morris, aș vrea să fii adjunctul tău. Vreau să-ți aduci întreaga echipă înapoi la Langley și să lucrezi sub conducerea doctorului Dell aici, dar cu acces direct la mine la orice oră din zi sau din noapte. Vom aduce acești lucrători umanitari înapoi sănătoși și nevătămați. Dar apoi vreau să dezlănțuiți tot ce aveți pentru a-l vâna pe Abu Nakba și întreaga lui rețea și să faceți să plouă cu toată furia guvernului american pe capetele lor. Vei avea un buget negru nelimitat. Tot ce ai nevoie. Dar înainte să accepți, trebuie să-ți spun ceva ce nu vei vrea să auzi."
Marcus s-a pregătit din nou pentru impact."Am primit informații că iranienii au dublat recompensa pe capul tău. Oferă 20 de milioane de dolari oricui te omoară sau te prinde. Și credem că Kairos a semnalat deja Teheranului că vor acest contract. Ai toate motivele din lume să vrei să renunți la această viață și eu aș respecta asta. Ai dat tot ce ai pentru a-ți servi țara și ai plătit un preț foarte mare în acest proces. Dacă veți refuza oferta mea, voi înțelege. Și voi semna un ordin executiv prin care voi autoriza o echipă de protecție pentru dumneavoastră și familia dumneavoastră pentru tot restul vieții. Dar preferința mea, sincer, este ca tu să accepți această promovare și să duci lupta la Kairos singur. Știi la fel de bine ca oricine din această cameră că cea mai bună apărare este o ofensivă bună."
Marcus a dat din cap și era pe punctul de a vorbi când Hernandez a mai adăugat ceva.
"Încă un lucru. Domnișoară Stewart, aș vrea să acceptați postul doctorului Dell de director adjunct al CIA pentru informații. Știu că vreți să părăsiți Washingtonul. Știu că ați înaintat scrisoarea de demisie senatorului Dayton. Dar avem nevoie de tine. Eu am nevoie de tine. Țara are nevoie de tine - pentru încă puțin timp."
Camera a rămas tăcută.
Marcus abia putea procesa tot ce se întâmpla.
"Știu că acestea sunt decizii importante", a spus Hernandez. "Dar nu avem prea mult timp. Dacă aveți nevoie să vă gândiți, să discutați, să vă rugați, faceți-o. Dar faceți-o repede. Personal, nu mă pot gândi la trei persoane mai calificate pentru aceste posturi. Așa că vă las pe dvs."
Hernandez se lăsă pe spate în scaun și era pe punctul de a se ridica când Jenny luă cuvântul. "Nu am nevoie de douăzeci și patru de ore, domnule", a spus ea. "Vă sunt recunoscătoare pentru încrederea și scuzele dumneavoastră și vă accept oferta."
"Foarte bine, agent Morris. Sunt onorat să vă am în echipă."
"La fel și eu", a spus Dell.
"Bravo ție, Jenny", a spus Marcus. "Vei fi uimitoare. Dar o să am nevoie de mai mult timp, dle președinte. Înțeleg presiunea la care sunteți supus, dar am multe la care să mă gândesc și abia mi-am început recuperarea după Beirut."
Hernandez a dat din cap și era pe punctul de a vorbi, dar Annie a vorbit prima.
"De fapt, domnule președinte, nu avem nevoie de mai mult timp", a spus ea. "Marcus și cu mine am fi onorați să acceptăm."
Marcus s-a întors spre Annie în stare de șoc. "Ce vrei să spui?"

"Spun că te-ai născut pentru această funcție, pentru acest moment, și poate că și eu am fost. Nu sunt atât de sigur de partea asta, dar..."
"Annie, nu face asta pentru mine. Am auzit tot ce ai spus și-"
"Nu fac asta pentru tine", i-a spus ea. "Fac asta cu tine. Ai dreptate. Abu Nakba este un monstru. Toți sunt. Acum hai să-l prindem și să-i aducem pe el și pe Kairos în fața justiției înainte ca ei să jefuiască, să ucidă și să distrugă tot ce ne este drag."
Marcus își simțea inima zburând. Și-a ținut ochii pe Annie, neștiind ce să spună. În cele din urmă, s-a întors spre noul comandant suprem. "Bine, domnule. Am intrat."
69
WINNIPEG, CANADA
Toată lumea era acum prezentă și contabilizată.
Ei intraseră în țară în ultima săptămână prin Ottawa, Montreal, Quebec și Vancouver, fără ca autoritățile canadiene să ridice măcar o sprânceană. Găsiseră vehiculele prepoziționate pentru ei și ridicaseră armele și muniția care îi așteptau în diverse depozite din țară. Pentru Nasir Bhati, comandantul celulei, succesul lor de până acum era un semn binevenit al favorului lui Allah, dar știa că era nevoie de mult mai mult succes pentru a-și îndeplini misiunea, iar timpul nu era de partea lor.
Reunind echipa într-un apartament închiriat la subsol, Bhati le-a servit oamenilor săi o mâncare clasică de tocană pakistaneză, aromată cu un iaurt picant pe care mama sa îl învățase să îl prepare. Abia după micul dejun, în timp ce bărbații își sorbeau ceaiul, el a scos hărțile.
"Fraților, prima echipă pleacă într-o oră", a început el. "A doua pleacă la zece. Ultima pleacă la prânz. Drumul care ne așteaptă este lung, aproape 1.700 de kilometri. Ținând cont de pauzele pentru realimentare sau pentru a vă ușura, ar trebui să dureze aproximativ șaptesprezece ore."
"Unde mergem, domnule?", a întrebat unul dintre oamenii săi.
"Grand Rapids."
"Unde este asta?"
"Michigan."
"De ce mergem în Michigan?"
"Veți afla când vom ajunge acolo", a spus Bhati, continuând să compartimentalizeze toate planurile critice ale misiunii. "Vom conduce în echipe de câte doi. Ibrahim, tu vei veni cu mine. Daoud, tu vei fi cu Syed. Aziz, tu vei merge cu Abdullah".
Bărbații au dat din cap, mulțumiți de misiunile lor.
"Studiați-vă hărțile cu atenție - și revedeți-vă poveștile de acoperire până le știți pe de rost", a continuat el, împărțind plicuri groase de manila. "Aici sunt pașapoartele voastre, permisele de conducere, cărțile de credit - toate canadiene, toate curate. Dar vă garantez că veți fi interogați la graniță, așa că fiți pregătiți. Și rămâneți calmi. Americanii nu vă ascultă doar răspunsurile. Îți privesc ochii. Îți studiază limbajul trupului. Așa că nu faceți greșeli".
70
PARCAREA MEMORIALĂ GEORGETOWN
Conferința de presă a început la ora 11.00.
Marcus și Annie nu au stat să privească. Erau mult prea multe de făcut și nu-și puteau permite să fie văzuți de reporteri. În schimb, au ascultat la un post de radio local de știri în timp ce se grăbeau să se întoarcă la sediul CIA.
"Permiteți-mi să încep prin a spune că am autorizat deja transferul a 30 de milioane de dolari ca plată în avans, un semnal de bunăvoință că vrem ca cei trei americani să se întoarcă imediat și în siguranță", a început Hernandez din spatele podiumului prezidențial din East Room. "În plus, i-

am ordonat secretarului Trezoreriei să elibereze restul fondurilor în decurs de o oră.
"Da, au existat multe dezbateri în cercul meu interior cu privire la faptul dacă SUA ar trebui să negocieze cu teroriștii", a continuat Hernandez. "Am fost mult timp de acord cu poziția predecesorilor mei de a nu face acest lucru. Dar, de asemenea, m-am uitat în ochii părinților acestor trei femei dragi - Tanya Brighton, Hannah Weiss și Mia Minetti - și le-am promis că voi face tot ce-mi stă în putere pentru a le aduce fiicele acasă în siguranță. Și vreau ca poporul american și lumea întreagă să știe că sunt un om de cuvânt."
Reporterii au început să strige întrebări, dar Hernandez nu a terminat. "Pentru Abu Nakba, permiteți-mi să vă spun asta: Mă aștept să te ții de cuvânt și să-i eliberezi imediat pe acești cetățeni americani nevinovați, liberi de orice rău. Prea mult sânge a fost vărsat în lupta noastră unii împotriva altora. Fie ca acest lucru să servească drept începutul unui armistițiu între noi".
Marcus avea rezerve serioase cu privire la politica pe care o urmărea Hernandez. Înțelegea poziția fragilă din punct de vedere politic în care se afla Hernandez în primele zile fatidice ale președinției sale accidentale, deși se temea că plata răscumpărării ar putea duce la riscul unor atacuri suplimentare împotriva americanilor de pretutindeni. Dar Hernandez luase o decizie. Rolul Agenției nu mai era să o pună la îndoială, ci să o susțină.
În loc să răspundă la întrebări, Hernandez făcea acum mai multe titluri. Titluri mari. El a anunțat că o numește pe Margaret Whitney vicepreședinte și pe Robert Dayton secretar de stat. De asemenea, a anunțat demisia lui Richard Stephens și a numit-o cu mândrie pe Martha Dell drept alegerea sa pentru noul director al Agenției Centrale de Informații. Oricare dintre acestea ar fi fost știri de primă pagină într-o zi normală, dar astăzi a fost departe de a fi normală.
Explicarea de către senatorul Dayton a deciziei sale de a se alătura administrației republicane, în ciuda palmaresului său nepătat de membru loial al Partidului Democrat - combinată cu dezvăluirea sa surprinzătoare că complexul din Libia fusese, de fapt, sediul Kairos și nu o școală - a fost un moment important care l-a ajutat pe Hernandez să stabilească o legitimitate extrem de necesară pentru noua sa administrație. Atât Marcus, cât și Annie au fost impresionați de descrierea lui Hernandez de către Dayton ca soț credincios, tată iubitor, comandant militar patriotic și prieten loial. Ei știau că vorbele senatorului nu vor calma toate pasiunile partizane din Washington, cu atât mai puțin din țară, dar credeau că ar putea foarte bine să înceapă să întoarcă valul în favoarea noului președinte.
Și mai emoționantă a fost recunoștința profundă pe care Martha Dell i-a exprimat-o lui Hernandez pentru numirea ei ca prima afro-americană care a ocupat vreodată funcția de director al CIA. Dell și-a amintit de rasismul crunt cu care a crescut în Atlanta și de degradările la care a fost supusă mama ei singură, copilă în Mobile, Alabama, în anii 1950. Ea a povestit, de asemenea, despre bunicii ei, care au fost țărani în Alabama, și despre stră-străbunicii ei din ambele părți ale familiei, care au fost sclavi.
"Nimeni nu-mi poate spune vreodată că această țară este perfectă", le-a spus Dell reporterilor. "Dar nici nu-mi poate spune cineva că această țară nu se schimbă, nu se îmbunătățește, nu încearcă să îndrepte lucrurile. Avem un drum lung de parcurs și multe de făcut pentru a instaura cu adevărat libertatea și dreptatea pentru toți. Dar America se mișcă în direcția cea bună, iar ziua de astăzi este o dovadă în plus."
"Nu e un mod rău de a reseta", a spus Annie în timp ce treceau de porțile din față ale sediului CIA.

"Nu e rău deloc", a fost de acord Marcus.
71
UNDEVA ÎN YEMEN
Abu Nakba a urmărit conferința de presă cu mare interes.
Oamenii săi au aclamat când președintele american a anunțat că transferă fondurile. Au aclamat din nou când Ruzami a confirmat că întreaga sumă de 150 de milioane de dolari se afla acum în conturile lor și era gata să fie retrasă.
"Este timpul", a spus fondatorul Kairos.
Badr Hassan al-Ruzami a dat din cap și a ordonat ca femeile să fie aduse în curte, în timp ce el și un bodyguard îl ajutau pe bătrân să coboare scările.
Când au ajuns, Abu Nakba i-a văzut pe cei trei americani pentru prima dată. Nu erau doar legați și legați cu căluș și transpirați de căldura sufocantă din Yemen. Erau însângerate, vânătăi și tremurau. Bătrânului nu-i era milă de ei. Erau americani și creștini și, prin urmare, infideli de cea mai odioasă speță.
Erau, de asemenea, cele mai bune instrumente de strângere de fonduri pe care le văzuse vreodată.
Pentru libian, această operațiune nu fusese niciodată despre bani, deși asta era o coincidență. Era vorba despre umilirea poporului american și a liderilor săi din Washington. Era păcat că Andrew Clarke nu era în peisaj. Abu Nakba proiectase această misiune cu Clarke în minte. Dar Hernandez, cubanezul, ar fi fost suficient. Prin transferul de fonduri, Hernandez demonstrase deja cât de slab era cu adevărat, indiferent de realizările sale în Marină. Cine știa ce alte compromisuri ar putea fi acum obligat să facă?
★
Camerele erau la locul lor.
Purtând un halat alb tradițional, o vestă maro, un cuțit turcoaz cu mâner din corn și un turban cu carouri albe și negre care îi acoperea fața, dezvăluindu-i doar ochii, Ruzami nu spunea nimic în timp ce le privea pe femei. Era păcat că trebuiau să fie eliminate, se gândea el în timp ce trăgea ultima dușcă din țigară. Le dăduse permisiunea oamenilor săi să le bată pe virgine, dar nu să le pângărească. Acum își dorea să le fi pângărit el însuși. Blonda, în orice caz. Nu-și amintea numele ei. Nici nu-i păsa. Dar era ceva la figura ei care îl înflăcăra și îl revolta în același timp.
De când cele trei soții ale sale fuseseră ucise într-un atac aerian saudit, cu șase luni în urmă, el nu mai fusese cu o femeie. Era timpul. Abia împlinise cincizeci de ani. Încă tânăr. Încă viril.
Nu, s-a mustrat brusc. Astea erau minciunile diavolului. Cât de crud era Satana. Și cât de viclean. Putea să se transforme în forme atât de plăcute, atât de atrăgătoare încât erau aproape irezistibile.
Așa era capcana tentației trupești, se mustra Ruzami. Dar nu era momentul să fie distras. Erau în război, iar el avea un calendar strict de urmat.
Scoțând un pistol de calibrul 45 de la centură, s-a îndreptat spre prada sa. Acestea plângeau acum, dar el a refuzat să se uite la fețele lor. Mai degrabă, a mers în spatele lor și a înfipt țeava în ceafa primei fete. A ordonat celor trei cameramani să înceapă să filmeze, a strigat laude lui Allah și a apăsat pe trăgaci. Corpul fetei s-a prăbușit în pământ.
A trecut la următoarea fată. Ea plângea, implorând pentru viața ei. A ridicat din nou pistolul, dar de data aceasta a strigat: "Moarte Israelului! Moarte Americii!" Apoi a tras a doua oară.
A treia fată, blonda, a leșinat. Asta nu era de ajuns. Trebuia să fie trează. Telespectatorii trebuiau să vadă frica din ochii ei. Cum altfel ar fi putut poporul american să fie zguduit, să li se arate că nu aveau unde să se ascundă, că nicio sumă de bani nu i-ar fi putut proteja

vreodată? Cu toţii erau criminali, destinaţi focului iadului, şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.
Unul dintre oamenii lui Ruzami - şi el cu faţa acoperită - a venit în fugă cu o găleată de apă rece ca gheaţa. Şocul a readus-o pe fată la cunoştinţă. Deşi era încătuşată, era evident că şi ea îşi implora viaţa, iar el a lăsat-o să continue câteva momente. A fost o televiziune bună. Panica din ochii ei. Lacrimile care îi curgeau pe faţă. Sângele şi materia cerebrală a prietenilor ei peste tot pe ea.
Ruzami şi-a ridicat pistolul şi l-a apăsat în spatele craniului ei. Dar tocmai atunci i-a venit un gând. Abu Nakba nu specificase niciodată modul precis în care fetele urmau să fie executate. Apucând-o pe aceasta de coada ei de cal blondă murdară, Ruzami a târât-o lovind şi ţipând prin curte până când a ajuns la stâlpul de metal din centrul acesteia. Acolo, a cerut o frânghie. Cineva i-a adus una în grabă. Împreună au legat pieptul, talia şi picioarele fetei de stâlp.
În timp ce făceau asta, Ruzami a strigat ceva către un alt bărbat, care a luat repede un scaun de răchită de pe veranda din spate şi l-a adus la ei, înclinându-l împotriva stâlpului. Apoi a adunat tot felul de beţe, gunoaie şi trupurile celorlalte două fete, aşezându-le la baza stâlpului. La indicaţia lui Ruzami, cineva s-a dus în garaj şi a adus înapoi o canistră de benzină. Ruzami a turnat conţinutul peste lucrătorul umanitar care gemea, peste scaun, peste cadavre, peste gunoi şi peste lemne. Apoi s-a uitat direct în camera de filmat, care era încă în funcţiune. De data aceasta, nu a strigat. Mai degrabă, s-a îndreptat direct spre obiectiv şi a spus într-o engleză puternic accentuată: "Venim după voi - toţi - fiecare duşman al lui Allah va arde. Aţi fost avertizaţi".
Apoi s-a întors, s-a întors la catarg, a mai privit o dată acel chip frumos - acum palid ca o fantomă - şi şi-a aruncat ţigara pe trupurile colegilor ei. Când flăcările au început să se extindă şi să-i lingă picioarele, Ruzami a scos pumnalul din teacă.
"La revedere", a şoptit el, tăindu-i eşarfa care o sufocase.
Mergând spre verandă, Ruzami şi-a luat locul lângă Abu Nakba.
Unul dintre cameramani s-a învârtit în jurul catargului steagului pentru a surprinde reacţia lui Abu Nakba şi pentru a dovedi că se afla într-adevăr acolo. Bătrânul privea încântat cum flăcările o înghiţeau rapid pe fată. Apoi şi-a ridicat privirea spre ceruri, a închis ochii şi a zâmbit în timp ce absorbea strigătele ei de teroare şi durere, ştiind că vor fi auzite în cetăţile puterii pământeşti de pe tot globul şi în special chiar la Casa Albă.72
LANGLEY, VIRGINIA
La ora 15.00 fix, ora estică, videoclipul a fost difuzat pe reţeaua Al-Sawt.
Simultan, a fost încărcat pe YouTube.
Niciun membru al personalului de conducere adunat în biroul de la etajul şapte al noului director nu a fost surprins că Abu Nakba a luat banii şi nu a eliberat femeile. Era exact ceea ce Dell, Marcus şi Annie îi spuseseră lui Hernandez că probabil se va întâmpla. Cu toate acestea, oroarea de a le vedea pe Hannah Weiss şi Mia Minetti împuşcate mortal cu atâta răceală era mai revoltătoare decât orice văzuseră personal în timp de război, cu atât mai puţin în timp de pace.
Maxilarul lui Marcus se încleştase în timp ce se concentra asupra figurii pe care o bănuia a fi Badr Hassan al-Ruzami, deşi faţa îi era acoperită. A încercat să se disocieze de cruzimea în sine. A căutat orice indiciu care le-ar fi putut da o locaţie şi, astfel, o ţintă. Dar nu a găsit nimic.
Sângele îi fierbea în timp ce o privea pe Tanya Brighton legată de catarg, stropită cu benzină şi incendiată. Văzuse lucruri îngrozitoare în viaţa lui şi în această slujbă. Dar nimic nu-l pregătise să privească

oameni zâmbind în timp ce se angajau în acte de o asemenea ticăloșie. Fiecare instinct din corpul său voia să se uite în altă parte, așa cum făcea Annie acum. Sau să părăsească camera, așa cum au făcut alți doi angajați. Totuși, Marcus se forța să privească. Era datoria lui, își spuse el, mai ales când Ruzami spuse: "Venim după voi - toți - toți dușmanii lui Allah vor arde. Ați fost avertizați".
Cu toate acestea, când l-a văzut pe bărbat scoțându-și pumnalul, tăind cârpa și scoțând-o din gura ei, aruncând-o în foc și ieșind din cadru, a știut ce urma, iar acest lucru era mai mult decât putea suporta. S-a întors în timp ce flăcările o înghițeau pe Tanya, dar cu greu l-a protejat. Țipetele care au urmat nu se asemănau cu nimic din ceea ce Marcus auzise până atunci, cu niciun sunet pe care ar fi crezut că un om îl poate scoate.
Dell a sărit brusc de pe scaun și a intrat în toaleta ei privată și a vomitat.
73
Nimic din această barbarie nu era nou.
Toate acestea, știa Marcus, își aveau rădăcinile în manualul ISIS, Managementul sălbăticiei, scris de un obscur strateg jihadist din Egipt pe nume Abu Bakr Naji. Cartea era destul de macabră. Dar Marcus își amintea acum de o analiză a cărții realizată de doi profesori care lucrau în cadrul Departamentului de Studii de Război de la King's College din Londra. El și-a scos telefonul, a căutat textul și a citit:
Jihadismul contrapune o credință în viață cu un cult al morții. Aceasta nu este o întoarcere la cruzimea medievală. Are origini moderne. Fascismul, așa cum a observat Umberto Eco, are un gust pentru necrofilia politică: ridicarea măcelului și a martiriului la rang de teatru, simbolism și modus operandi. Versiunea islamistă este la fel de obsedată. . . . Adorarea și slujirea morții oferă mișcării rațiunea sa fundamentală. . . .
În esență, această fetișizare a morții se definește împotriva afirmațiilor seculare, occidentale, iluministe ale vieții.
"Oricare ar fi armistițiul imaginat de președinte, acesta s-a încheiat", a spus Marcus, rupând tăcerea și punându-și telefonul deoparte. "Suntem în război și e timpul să revenim la ofensivă."
"Amin", a spus Dell, în timp ce Annie și alte câteva persoane intrau din nou în cameră, cu toată culoarea scursă de pe fețele lor.
"Am nevoie de un singur lucru", a spus Marcus.
"Spune-mi", a spus Dell.
"Nu pot merge la luptă fără să știu că familia mea este în siguranță", a răspuns el. "Aș vrea să o aduc pe mama, pe cele două surori ale mele și familiile lor la Washington și să le cazez la o bază militară de aici, din oraș, de preferință Bolling."
Joint Base Anacostia-Bolling - cunoscută anterior timp de decenii ca Bolling Air Force Base, dar pronunțată pentru totdeauna "bowling" - servea ca sediu al Agenției de Informații a Apărării, precum și ca bază pentru Marine One și flota de alte elicoptere folosite de președinte, vicepreședinte și înalți oficiali guvernamentali. Bolling era o facilitate extrem de securizată, amplasată pe 905 acri, situată chiar peste râul Potomac, în sud-estul Washingtonului.
"Vor veni?" a întrebat Dell.
"Vor veni acum", a răspuns Marcus.
"Atunci fă-o", a spus Dell. "Dacă mă gândesc bine, vreau ca și tu și restul echipei să fiți acolo. Și pe tine, Annie. O să mă mut și eu acolo deocamdată. Trebuie să ajungem pe picior de război. Nu avem cum să stăm în casele noastre private cu o asemenea amenințare acolo, deși bănuiesc că ne vom petrece majoritatea nopților aici în viitorul apropiat."

Toată lumea a fost de acord, iar Dell i-a spus lui Marcus să facă aranjamentele necesare pentru ca mama și surorile lui să vină imediat. Apoi s-a întors spre Annie. "Sună-l pe Pete și spune-i să aducă echipa aici imediat. Între timp, preia vechiul meu birou de alături. Acolo e deja un pătuț pliabil. Dar voi trimite imediat lenjerie proaspătă. Lasă-mă să-ți arăt împrejurimile."
"Mulțumesc", a spus Annie în timp ce o urma pe Martha în biroul directorului adjunct.
Marcus se îndreptă pe hol pentru a se instala în apartamentul cu cinci birouri, o duzină de cabine, o sală de conferințe, un compartiment securizat de informații SCIF - și o bucătărie pentru uzul privat al echipei sale.★
După ce s-a ocupat de Marcus și Annie, Dell s-a întors la biroul ei și a lucrat la telefoane, intensificând acoperirea prin satelit a Yemenului și verificând cu șeful NSA dacă banii de răscumpărare au fost mutați din banca din Zurich unde îi transferase Trezoreria. I s-a spus că nu încă, dar că se monitorizează îndeaproape.
Apoi a participat la o videoconferință securizată cu directorii NSC. Hernandez a explicat că tocmai a sunat familiile pentru a-și exprima condoleanțele și pentru a promite că va doborî Kairos odată pentru totdeauna. El a spus că plănuia să se adreseze națiunii în acea seară și să facă apel la o altă Zi Națională de Rugăciune pentru ziua următoare. El va da un exemplu, a spus el, participând la Liturghie la prima oră a dimineții.
Dell s-a simțit rușinată că nu avea nicio pistă nouă pe care să i-o ofere președintelui, nicio speranță pe care să o ofere colegilor săi. Cu toate acestea, a fost impresionată de rapoartele lui Whitney, Foster și McDermott cu privire la valul de apeluri telefonice, e-mailuri și telegrame primite de la membri ai Congresului din ambele părți ale culoarului, de la aliați și chiar de la unele națiuni nealiniate. Și au oferit mai mult decât compasiune. Indignați, aceștia ofereau orice fel de asistență pentru a pune capăt domniei terorii Kairos.
Ceva profund era în curs de desfășurare. Terenul geopolitic se mișca sub picioarele lor. Întrebarea era, cum ar putea ea să îl gestioneze și să îl folosească în avantajul Americii?
74
MONUMENT, COLORADO
Marjorie Ryker intra pe alee când i-a sunat telefonul mobil. Presupunând că era una dintre fiicele ei, fiecare dintre ele verificând-o o dată pe zi, a pus mașina în parcare și a căutat telefonul prin geantă.
"Pot să te sun eu înapoi, dragă?", a spus ea. "Trebuie doar să duc cumpărăturile astea înăuntru."
"Marj, eu sunt."
Marjorie a recunoscut instantaneu graiul minunat din sud. Îi cunoștea pe Maya și Carter Emerson de când Marcus și Elena se mutaseră în Washington și începuseră să frecventeze Biserica Baptistă Lincoln Park, unde Carter fusese pastor principal. Trecuseră împreună prin momente grele. Soții Emerson îi îndrumaseră pe Marcus și Elena prin mai mult de un an de consiliere atunci când căsnicia lor era pe butuci. Carter ținuse elogiul la slujba de înmormântare pentru Elena și Lars. Marjorie participase la slujba pentru Carter după uciderea acestuia de către teroriștii Kairos. De-a lungul anilor, Marjorie și Maya deveniseră apropiate. Se sunau des pentru a schimba povești, a împărtăși scripturi și a se ruga împreună. În ultimele câteva săptămâni, când Marcus fusese luat ostatic în Liban, se sunaseră de mai multe ori pe zi. Totuși, Marjorie a fost surprinsă să primească vești de la vechea ei prietenă atât de repede după ce fuseseră împreună la Casa Albă.
"Maya, ce surpriză plăcută. Am crezut că ești Marta sau Nicole."

"Ai vorbit cu Marcus?" Maya a spus fără amabilități.
"Azi nu. De ce?"
"Nu ai văzut știrile?"
"Nu, am făcut comisioane în după-amiaza asta."
"Dar acum ești acasă?"
"Da, tocmai am ajuns. Ce este, Maya? Ce s-a întâmplat?"
"Du-te înăuntru, dă drumul la televizor și apoi sună-l pe Marcus și..."
Brusc au fost deconectați, dar Marjorie nu și-a făcut timp să o sune pe Maya înapoi. Nici nu și-a luat cumpărăturile. În schimb, a alergat în casă și a deschis televizorul. Îngrozită de imaginile îngrozitoare, a închis televizorul la fel de repede și a sunat la numărul de mobil al lui Marcus. Ca de obicei, i-a răspuns căsuța vocală. I-a lăsat un mesaj, apoi s-a pus în genunchi și a început să se roage pentru el, pentru familiile acelor femei și pentru țară.
Telefonul ei a sunat din nou. Deschizând ochii, a observat că pe ID-ul apelantului scria "NUMĂR NECUNOSCUT". Primul ei instinct a fost să lase apelul să intre în căsuța vocală, dar ceva a determinat-o să răspundă.
"Mamă, eu sunt."
"Marcus? Tocmai am încercat să te sun."
"Îmi pare rău, telefonul meu mobil nu funcționează aici la Langley."
"Langley? Am crezut că ai fost concediat."
"Am fost, dar am fost exonerat și reintegrat", a răspuns Marcus. "E o poveste lungă. O să ți-o spun mai târziu. Ești bine? Ești în siguranță?"
"Da, da, tocmai am intrat pe ușă. Maya m-a sunat și mi-a spus să dau drumul la televizor."
"Deci ai văzut ce se întâmplă?"
"E atât de oribil, Marcus. Sunt bolnavă fizic."
"Și eu sunt, mamă. De aceea am nevoie să mă asculți."
"Bine. Ce este?"
"Vreau să te urci în mașină și să pleci imediat."
"De ce? Unde?"
"Du-te direct la aeroport, dar la terminalul aviației private."
"Ce se întâmplă, Marcus?"
"A fost făcută o amenințare credibilă la adresa vieții mele", i-a spus el. "Nu-ți pot spune detaliile acum. Dar având în vedere ce s-a întâmplat cu cele trei femei, sunt îngrijorat că oamenii care mă urmăresc pe mine ar putea veni și după tine. O voi suna și pe Marta și pe Nicole. Toate trebuie să veniți imediat."
Le-a explicat că agenții FBI le vor escorta la Washington, că li se pregătește o locuință în spații securizate și că, tehnic vorbind, și el va sta acolo, la fel și Annie, deși probabil că vor fi la Langley în majoritatea nopților.
"E chiar atât de grav?"
"Este, mamă - acum du-te la aeroport. Nu-ți face bagajele. Nu aduce nimic. Urcă-te în avion și ne vedem în curând."
75
HANGARUL NUMĂRUL NOUĂ, BAZA COMUNĂ ANDREWS
Noah Daniels habar nu avea câte cești de cafea băuse.
După doar patru ore de somn, și-a turnat încă una - neagră, fără zahăr - a luat câteva înghițituri, apoi s-a întors la muncă. Avioanele cu reacție și elicopterele găzduite în mod normal în această instalație mamut dispăruseră. În schimb, împrăștiate pe podeaua de beton erau toate fragmentele arse, carbonizate, noduroase și răsucite pe care echipa SEAL le adusese din Libia.
Împrăștiate nu era, poate, cuvântul potrivit. Obiectele erau toate organizate în grile pătrate, marcate cu bandă adezivă pe podea, în funcție de locul în care fuseseră găsite în ruinele complexului de lângă Ghat.

Ritmul, deși insuportabil de lent, se accelerase în sfârșit, acum că nu mai era singur. La indicațiile lui Dell, Noah avea o echipă atent selecționată. Unii erau specialiști de la Direcția de Știință și Tehnologie a CIA. Alții erau membri ai unității FBI Evidence Response Team. Cu toții erau prietenii lui Noah și, după ce tocmai văzuseră videoclipul Kairos, înțelegeau cu toții miza.
Mergând spre grila 24, Noah și-a pus o nouă pereche de mănuși de latex, a îngenuncheat, a scos o pensetă din buzunar și a început să scotocească prin resturi. Primul obiect a fost rămășițele unui ceas de mână. Jumătate din cureaua de piele lipsea. Cealaltă jumătate era arsă. Ce mai rămăsese din catarama metalică era parțial topită. Carcasa de plastic de deasupra cadranului era crăpată și stropită cu sânge uscat. Dar, spre uimirea lui Noah, ceasul încă ticăia. Noah și-a verificat propriul ceas, a calculat diferența de fus orar dintre Maryland și Libia și și-a dat seama că chestia asta ținea ceasul perfect.
A găsit rămășițele distruse ale unui Kalashnikov, l-a șters de praf cu o pensulă de machiaj și a identificat un număr de serie. Luându-și telefonul, a făcut o poză și a trimis-o unui coleg de la Langley, împreună cu numărul de serie, solicitând ca aceasta să fie verificată în baza de date a Agenției pentru a afla unde a fost fabricată, unde a fost vândută și cui. Avea puține așteptări ca această căutare să dezvăluie ceva important. Dar trebuia să urmărească orice pistă, oricât de nesemnificativă ar fi părut.
Spre șocul lui Noah, Marcus Ryker a intrat în hangar chiar înainte de ora 23:00.
"Whoa, hei, ce faci aici, șefule?" a spus Noah, ridicându-se în picioare.
"Am crezut că..."
"Nu ți-a spus nimeni?" a întrebat Marcus.
"Ce să-mi spună?"
"Că am fost achitat în totalitate."
"Serios? Asta e grozav."
"Știai că Stephens a demisionat sau că Dell este noul director? Sau că Annie este noul director adjunct?"
"Ce? De ce? Nu. De ce? Cum?" s-a bâlbâit Noah.
Marcus și-a coborât vocea și a explicat pe scurt.
"Wow, bine ai revenit", a spus Noah cu un zâmbet obosit.
"Mă bucur să mă întorc", a răspuns Marcus. "Cum merg toate astea?"
"Sincer? Încet și frustrant. De asta ai venit până aici, doar ca să mă verifici?" Noah, oricât de obosit se simțea, era emoționat.
"Ei bine, nu", recunoscu Marcus. "Mama mea, surorile mele, soții lor și toți copiii lor sunt pe cale să aterizeze în câteva minute."
"Aici?"
"Da, îi punem la Bolling pentru păstrare în siguranță. De fapt, ne mutăm cu toții acolo. Și tu, de asemenea, când termini aici."
"Sună bine", a spus Noah.
"Am auzit că ați găsit telefonul prin satelit al lui Abu Nakba."
"L-am găsit și mă bucur pentru că, la fel ca tot ce vezi pe aici, cu siguranță îți dă dreptate. Acestea fiind spuse, mi-e teamă că nu ne-a mai oferit prea multe."
"N-ați putut scoate nimic util din ea?"
"Din păcate, nu - dar nu vă faceți griji. Rămânem la vânătoare."
"Știu. Și îți sunt recunoscător, amice."
Noah a dat din cap, apoi s-a întors și s-a întors la muncă.
★
Marcus s-a îndreptat spre linia de zbor.
Douăzeci de minute mai târziu, un Gulfstream V a aterizat și a rulat la un hangar din apropiere.

Marcus și-a întâlnit familia pe pistă. Era pe cale să le ceară scuze pentru că le-a dat viața peste cap. Dar privirile din ochii lor i-au spus că nu era necesar. Văzuseră filmarea, sau cel puțin fragmente din ea - cel puțin adulții - și era clar că înțeleseseră că ceea ce le cerea Marcus era pentru binele lor. Nu au spus atât de mult, dar intensitatea cu care l-au îmbrățișat toți i-a spus tot ce trebuia să știe.

76

MONTERREY, MEXICO

Tariq Youssef a luat telefonul de pe noptiera de lângă el.

Dându-se jos din pat, a ieșit pe verandă și a preluat apelul.

"Aló, José?", a sunat vocea de la celălalt capăt al firului.

"Sí, señor?" a răspuns Youssef.

"Todo bien."

"Todo bien?"

"Sí."

Și cu asta, linia s-a întrerupt.

Youssef a privit munții verzi luxurianți și pădurea care se întindea în fața lui în toate direcțiile, gândindu-se că era păcat să trebuiască să părăsească acest loc atât de repede. Totuși, a răsuflat ușurat. Zaid Farooq și celula lui ajunseseră la Miami.

Acum era rândul lui.

Și-a trezit oamenii și s-a asigurat că toți aveau ceva de mâncare și apă din belșug. Apoi a insistat să mai șteargă vila încă o dată pentru a nu lăsa nicio urmă a prezenței lor acolo. Când au terminat, a pornit camionul și au plecat.

Când au ajuns la fermă, nu departe de Hacienda San José de Miravalle, Youssef a fost furios să afle că camionul cu vite în care urmau să călătorească va fi plin. I-a spus tânărului șofer că acest lucru era inacceptabil. Colegii săi nu fuseseră nevoiți să îndure astfel de neplăceri în călătoria anterioară, iar pentru el și oamenii săi să facă acest lucru ar fi o insultă.

Băiatul nu a avut niciun răspuns. Avea ordinele lui. Nu putea face nimic. I-a sugerat lui Youssef să-și sune șeful și să discute cu el, apoi s-a oferit să-l lase pe Youssef să sune în biroul din casa principală a fermei, mai degrabă decât în hambar, pentru intimitate.

Youssef a acceptat oferta, și-a sunat omul de legătură și a argumentat aprins că plătea o avere pentru această cursă, dublu față de tariful normal. El și oamenii săi nu ar fi trebuit să zacă într-un pat de bălegar, în spatele unui camion plin cu vite, care mirosea îngrozitor. Dar cu cât țipa și înjura mai mult la telefon, cu atât avansa mai puțin. Contactul avea deja banii lui. Noaptea era deja pe sfârșite. Tunelul devenea mai umed cu fiecare oră. În plus, mai erau și alți clienți plătitori care doreau să își mute oamenii și încărcătura prin tunel. Era acum sau niciodată, i s-a spus, iar apoi contactul i-a închis.

Youssef era furios, dar era și realist. Nu mai era nimic de făcut. A ieșit din biroul fermei, s-a întâlnit cu oamenii săi în hambar, le-a spus că este timpul să plece și că nu va fi permisă nicio nemulțumire. Respectuoși, cei șase și-au încărcat lăzile și s-au așezat pe podeaua ultimelor câteva grajduri. Șoferul i-a acoperit cu pături și baloți de fân, apoi a umplut restul grajdurilor cu câte un cap de vită. O clipă mai târziu, Youssef a auzit motorul camionului pornind la viață și s-au pus în mișcare. Era tot ce putea să facă pentru a-și reprima reflexul de vomă. Dar în întuneric, la adăpostul păturilor de lână zgârieturi, și-a pus căștile în urechi, a găsit un playlist de muzică arabă clasică pe telefon și a dat volumul mai tare.

Se împăcase deja cu probabilitatea de a fi martirizat în această operațiune, de a nu-și vedea fiicele căsătorite, de a nu-și ține nepoții în brațe. Era un preț mare, dar era unul pe care se hotărâse să îl

plătească. Devenirea unui shahid în timp ce făcea jihad împotriva necredincioșilor era singura modalitate de a garanta viața veșnică pentru el și familia sa. Își va vărsa propriul sânge pentru ca soțiile și fiicele sale să nu se teamă niciodată că vor arde în focurile iadului. Și își va vedea în continuare copiii și nepoții, desigur. Ei vor petrece eternitatea împreună în paradis. Ce dar mai mare, ce moștenire mai bogată le-ar putea lăsa un tată celor pe care i-a iubit cel mai mult?
77
VATICANUL-18 MAI
"Dă-mi-l pe președinte", a spus Papa Pius al XIII-lea în timp ce urmărea slujba la televizor.
Comandantul Gianetti a fost surprins. "Care dintre ei?", a întrebat șeful securității.
"Hernandez, desigur".
"Dar de ce, Sanctitatea Voastră?"
"Este un romano-catolic. Își cheamă națiunea la rugăciune. Iar eu trebuie să fiu alături de el în această oră teribilă."
"Adică la Casa Albă - o întâlnire, o ședință foto - și apoi înapoi aici, la Vatican", a spus Gianetti, mai mult o sugestie decât o întrebare.
"Nu, vreau să merg mai departe cu turul."
"Sanctitatea Voastră, cu tot respectul, asta nu este înțelept."
"Mergem prin credință, comandante, nu prin vedere. Cel puțin eu o fac. Ochii dumneavoastră îi vreau deschiși și vigilenți, în orice moment, mai ales în timp ce ai mei sunt închiși în rugăciune."
Gianetti a continuat să protesteze, dar avertismentele sale au căzut în urechi surde.
Zece minute mai târziu, i-a spus cu reticență bătrânului să ridice receptorul.
"Alo? Este cineva acolo?", a întrebat papa.
"Sanctitatea Voastră?", a sunat o voce de femeie la celălalt capăt al firului.
"Da, eu sunt."
"Ce onoare. Vă rog să așteptați pentru președinte."
Un moment mai târziu, Hernandez a intrat pe linie. "Sfinția Voastră, vă mulțumesc foarte mult pentru apel."
"Tocmai vă urmăream la televizor. Gestionați bine criza."
"Mulțumesc, dar care dintre ele?" Hernandez a ezitat.
"Toate, fiule. Am fost impresionat că ai început această zi participând la slujbă. Dai un exemplu bun."
"Sper că da, dar sincer, a fost mai mult pentru a-mi fortifica sufletul decât pentru vreun fel de exemplu."
"Pășiți prin valea umbrei răului, domnule președinte. Dar nu trebuie să vă temeți de niciun rău."
"Sunteți amabil să sunați cu atâtea pe cap."
"Acesta este mai mult decât un apel de condoleanțe, deși intenționez să sun fiecare dintre familii, dacă îmi veți permite."
"Cred că ar aprecia gestul. Personalul meu vă va face rost de numerele lor."
"De asemenea, vreau să vin în Statele Unite luna viitoare, să vă văd, să mă rog cu dumneavoastră, să vă felicit, să vă mulțumesc pentru tot ceea ce dumneavoastră și predecesorul dumneavoastră ați făcut pentru cauza păcii. Și vreau să conduc Sfânta Liturghie în toate cele patru orașe, așa cum am planificat".
Hernandez a tăcut pentru o clipă, ca și cum ar fi fost luat prin surprindere. "Ar fi o onoare personală pentru Prima Doamnă și pentru mine să vă găzduim, dar trebuie să vă avertizez că acum s-ar putea să nu fie cel mai bun moment. Mediul de securitate care va urma s-ar putea să nu fie propice unei vizite atât de mediatizate."

"Nu mi-e teamă, dle președinte. Bunul Păstor merge înaintea mea. El pune masa în prezența dușmanilor mei."
"Exact de asta mă tem, Sfinția Voastră", a glumit Hernandez, dar Papa nu a râs, așa că Hernandez și-a schimbat tonul. "Chiar ești serios? Vrei să vii aici, cu tot ce se întâmplă, în ciuda sfaturilor pe care sunt sigur că le primești de la personalul tău de securitate și de la restul cercului tău intim?"
"Ce a remarcat odată John A. Shedd? 'O navă în port este în siguranță, dar nu pentru asta sunt construite navele.'"
"Adevărat", a spus Hernandez. "Dar nu era el prezbiterian?"
Acum pontiful a chicotit. "Nimeni nu este perfect", a spus el.
78
SEDIUL CIA
Martha Dell lucrase toată noaptea.
Terminase de sunat toți șefii de spionaj din Orientul Mijlociu. Acum își croia drum printre aliații NATO.
Unul câte unul, i-a asigurat că Carlos Hernandez deține controlul asupra guvernului american. De asemenea, a clarificat faptul că complexul libian fusese, de fapt, sediul central al Kairos, le-a răspuns la toate întrebările pe care le aveau și i-a informat că Marcus fusese justificat, exonerat și promovat.
Acest lucru i-a deschis calea lui Marcus pentru a începe să lucreze el însuși la telefoane. Mai mult, echipa sa sosise, iar Marcus i-a întâmpinat în noua sa sală de conferințe.
"Băieți, vreau să vă mulțumesc fiecăruia dintre voi pentru că ați crezut în mine - și în Jenny - când aproape toată lumea ne-a lăsat baltă", a început el. "Nu pot să vă spun cât de mult a însemnat asta pentru mine. Pentru amândoi. Și știu cât de înfrântă și epuizată te simți acum, pentru că și eu mă simt la fel. Se pare că nu contează cât de mult muncim, Abu Nakba este întotdeauna cu trei pași înaintea noastră. Nu ne-am înșelat cu privire la complexul libian. Dar nici nu l-am prins. Nu am bombardat o școală pentru copii cu nevoi speciale. Dar am fost condamnați pentru asta. Nu am mințit națiunea sau lumea despre cât de periculos este Kairos. Nu am exagerat amenințarea. Dar am fost tratați ca niște paria. Și știu cât de mult vă slăbește puterea și face să pară că ceea ce facem nu contează și nu este apreciat. Dar acest tip de gândire nu este doar greșit, este otravă. Nu vă duceți acolo. Rămâneți concentrați".
Marcus a făcut o pauză pentru o clipă și a scanat camera. Își putea da seama că mesajul său era înțeles, chiar și de personalul de sprijin mai tânăr care era nou în unitatea sa și îl cunoștea doar după reputație, în bine sau în rău.
"Sunt dezgustat că nu am putut găsi și nu am putut salva aceste fete la timp", a continuat el. "Și, sincer, sunt dezgustat de modul în care directorul anterior a condus această organizație. Dar el a plecat. Este o nouă zi. Am cea mai mare admirație pentru Dr. Dell și cea mai mare încredere că lucrurile vor fi diferite sub conducerea ei. Ea este croită dintr-o țesătură foarte diferită și știu că vă va impresiona, așa cum m-a impresionat și pe mine. Mai mult, cred că veți ajunge să o iubiți pe noua noastră directoare adjunctă, Annie Stewart, la fel de mult ca mine."
S-a auzit un ușor murmur în cameră.
"Bine, poate nu la fel de mult ca mine, dar asta e o altă poveste", a spus el cu un zâmbet, ușurând ușor atmosfera. "Ascultă, ea este o profesionistă desăvârșită. A lucrat în echipa senatorului Dayton în ultimii cincisprezece ani. A lucrat în Comisia de Informații a Senatului timp de mai bine de un deceniu. Ea a jucat un rol indispensabil în numeroase operațiuni în care am fost implicat în ultimii ani. Așa că vă cer să le dați ei și doctorului Dell tot ce aveți. Ați înțeles?"
Toată lumea a făcut-o.

"Bun. Acum, încă un lucru", a adăugat Marcus, întorcându-se spre Jenny. "Vreau să îi mulţumesc în mod special prietenului şi colegului meu, agentul Morris. Avem o istorie destul de lungă împreună. Nu suntem întotdeauna de aceeaşi părere. Şi apreciez asta la ea. De asemenea, apreciez profesionalismul ei. Am încredere în judecata ei. Şi sunt profund recunoscător pentru loialitatea ei. Nimeni din această echipă nu m-a impresionat mai mult şi nu aş prefera să am pe altcineva ca adjunct în vânătoarea lui Abu Nakba şi a Troicii decât pe ea. Cu excepţia, desigur, a lui Pete, care ne abandonează în cel mai întunecat moment al nostru. Dar, din nou, acesta este probabil un discurs diferit pentru un moment diferit."
O undă de râs a străbătut încăperea, în timp ce Pete dădea din cap în semn de predare simulată, dar, dintr-un motiv oarecare, a ales să nu riposteze. Marcus i-a alocat lui Jenny biroul mare de lângă al său. Celelalte trei birouri mai mici le-au repartizat lui Geoff Stone, Donny Callaghan şi Noah Daniels, deşi, pentru moment, Noah era încă la Andrews şi nu era aşteptat să se întoarcă prea curând. Deoarece Pete mai era cu ei doar pentru câteva săptămâni, Marcus l-a rugat să lucreze într-unul dintre cabinetele cu restul personalului auxiliar, pe care acum îl întâlnea şi îl saluta pentru prima dată.
Nu mai erau multe de spus. Cu toţii ştiau ce aveau de făcut, iar Marcus i-a îndemnat să se instaleze şi să se apuce de treabă. Aveau teroriştii de urmărit şi de ţintit, iar ceasul ticăia.
"Aveţi un minut?" a întrebat Pete când şedinţa a fost încheiată.
"Desigur", a spus Marcus, îndreptându-se spre biroul său. "Dar ştii că doar glumesc. În mare parte."
"Da, dar despre asta vreau să vorbesc cu tine", a spus Pete în timp ce îl urma pe Marcus în biroul spaţios din colţ şi a închis uşa în urma lor.
"Ce s-a întâmplat?"
"Videoclipul ăla", a răspuns Pete. "Nu am . . ."
Pete nu şi-a putut termina propoziţia. Brusc a devenit mai emotiv decât îşi amintea Marcus vreodată.
"Uite", a spus Pete în cele din urmă, adunându-se. "Ai fi dispus să rămân, ştii tu, cel puţin până când îi punem capul lui Abu Nakba pe tavă?"
"Serios?"
"Serios", l-a asigurat Pete. "N-aş mai putea trăi cu mine însumi dacă aş pleca acum."
"Şi nu spui asta doar pentru că ţi-am repartizat un cubicle?" a spus Marcus cu un zâmbet uşor.
"Poate un pic."
"Bine ai revenit", a spus Marcus, îmbrăţişându-l pe vechiul său prieten. "E bine să fii înapoi."
"Ia biroul pe care tocmai i l-am dat lui Noah. Îl aranjez eu mai târziu."
"Sună bine."
Chiar atunci s-a auzit o bătaie în uşă. Era Geoff Stone.
"Ar trebui să vedeţi asta", a spus el când Pete a deschis uşa.
Au păşit înapoi în sala de conferinţe, unde toată lumea urmărea un buletin de ştiri de ultimă oră de la BBC. Vaticanul tocmai confirmase că vizita papală în Statele Unite era încă în desfăşurare.
Marcus s-a încordat. Nu le-a spus nimic celorlalţi, dar a surprins privirea lui Jenny şi a ştiut că şi ea simţea la fel.
Momentul nu putea fi mai prost. Aceasta era o invitaţie la dezastru.
79
HANGARUL NUMĂRUL NOUĂ, BAZA COMUNĂ ANDREWS-19 MAI
Noah a deschis ochii şi s-a holbat la tavanul cavernos.
Era întins pe un pat, dezbrăcat până la chiloţi şi acoperit de transpiraţie. Se pare că unitatea de aer condiţionat defectase o

siguranță, iar temperatura din hangar crescuse în timpul zilei. Habar nu avea cât era ceasul, dar nu mai putea dormi în acest furnal improvizat, Noah s-a ridicat cu forța în picioare, și-a pus blugii și tricoul, apoi s-a întors în toaleta bărbaților pentru a se spăla pe dinți și a-și băga capul într-o chiuvetă plină cu apă rece. S-a șters cu prosopul, s-a dus la bucătărie, și-a mai făcut o ceașcă de cafea, a luat ultima bucată de prăjitură cu cafea veche rămasă într-o cutie pe tejghea și s-a întors pe podea pentru a aprinde luminile portabile amplasate la grila 34.
Nimeni altcineva nu era treaz. Avea tot locul doar pentru el. A ridicat din umeri, și-a pus o nouă pereche de mănuși de latex, s-a ghemuit și s-a apucat din nou de treabă. Uitându-se la o nouă grămadă de gunoaie - cele mai multe dintre ele total nefolositoare și, prin urmare, fără îndoială, nedemne de a fi fost transportate în cealaltă parte a lumii - Noah a scos un walkie-talkie. Era acoperit de funingine, dar în general era într-o formă decentă. L-a examinat, chiar l-a demontat, dar nu a găsit nimic de valoare. Așa că l-a pus deoparte și a continuat să vâneze.
La început, rămășițele unui DVD player i s-au părut promițătoare. Dar, după o examinare mai atentă, și-a dat seama că fusese atât de topit de incendiile provocate de rachetă încât, chiar dacă ar fi existat un DVD în dispozitiv și chiar dacă l-ar fi putut scoate, acesta ar fi fost complet imposibil de văzut. A continuat, analizând o pereche de ochelari răsuciți, o centură de muniție arsă și rămășițele mai multor portofele atât de arse încât niciunul dintre actele de identitate, facturile sau cărțile de credit din interior nu mai erau lizibile.
Două ore mai târziu, ud de sudoare, Noah a găsit o cutie de oțel mare, arsă. A îndepărtat funinginea și cenușa și a folosit un tăietor de șuruburi pentru a scoate lacătul. Înăuntru, a găsit teancuri de bani în patru valute - riali iranieni, ruble rusești, lire turcești și grămezi de euro, dar, în mod curios, niciun ban american de nicio valoare. În timp ce Noah număra metodic toți banii, a sosit schimbul de noapte. Unul dintre agenții supervizori ai FBI a venit și l-a ajutat să termine de numărat banii și să pună monedele în saci separați pentru probe, marcând și fotografiind totul și predând totul membrilor echipei corespunzătoare. În total, fondurile se ridicau la mai mult de un sfert de milion de dolari. Ceea ce nu avea sens - cel puțin nu pentru Noah sau pentru agentul FBI - era de ce Kairos avea atât de mulți bani la îndemână și de ce mai mult de două treimi din aceștia erau în monede rusești, iraniene și turcești.
Ștergându-și fruntea, pregătit pentru o pauză - și, mai important, pentru un duș - Noah a zărit sub o altă grămadă de resturi ceea ce părea a fi rămășițele unui computer. L-a scos și a constatat că era, de fapt, un laptop. Problema era că era pe jumătate topit și, prin urmare, închis prin fuziune. Scotocind printr-o cutie de unelte, a găsit o șurubelniță și a început să încerce să forțeze laptopul să se deschidă ca o stridie. După mai multe încercări eșuate, a renunțat și l-a dus la un ferăstrău de tăiat metale amplasat pe o masă de lucru mare, nu departe de bucătărie. Și-a pus ochelari de protecție și mănuși groase de lucru, apoi a început să taie laptopul până când a putut desprinde ceea ce a fost odată capacul de pe placa de bază.
Pe partea stângă se afla ceea ce rămăsese din ventilatorul de răcire. În partea din față a găsit conectorul pentru unitatea optică și două difuzoare. În dreapta, a reușit să identifice mufa de alimentare. Și apoi Noah a zâmbit, pentru că acolo era perla după care se scufundase - cardurile de memorie RAM.
Nou inspirat, a uitat complet de duș.
80
UNDEVA ÎN YEMEN-20 MAI
Abu Nakba s-a trezit înainte de ivirea zorilor.

Îmbrăcându-se în halatul său obișnuit, și-a luat bastonul și a coborât șchiopătând scările casei pe care i-o dăduse pe durata șederii sale. Îl dureau genunchii. La fel și spatele. Și era epuizat când a ajuns în camera de zi. Cu toate acestea, a deschis ușa din față și s-a îndreptat - încet și cu mult disconfort - spre mica moschee de peste drum. În timp ce o făcea, muezinul a început chemarea la rugăciune.
Fondatorul și părintele spiritual al Kairos a intrat în structura simplă de piatră, și-a făcut abluțiunile, apoi și-a scos sandalele, a pășit în sanctuar și și-a înclinat fața spre Mecca în rugăciune. Când a terminat, a inversat procesul și, în cele din urmă, s-a întors în casă. Și-a făcut o ceașcă de ceai și s-a așezat la masa din bucătărie înainte de a-și pune ochelarii de citit. Deschizându-și laptopul, a introdus diverse parole, trecând de mai multe niveluri de securitate, până când a găsit ultimul lot de mesaje criptate de la agenții din întreaga lume. Ignorându-le pe majoritatea pentru moment, s-a concentrat asupra celor mai importante două pentru el.
Primul era de la Tariq Youssef.
Raportul de recunoaștere al șefului securității Kairos era lung - aproape nouăsprezece pagini, inclusiv fotografii și hărți. Abu Nakba a citit fiecare cuvânt de pe fiecare pagină. A urmărit fiecare film și a cercetat fiecare hartă. Nu s-a putut abține să nu zâmbească, oricât de slab, cu un sentiment de mândrie față de minuțiozitatea și atenția la detalii a omului său, însă ceea ce l-a interesat cel mai mult a fost concluzia simplă.
Stadionul NRG din Houston este o țintă atractivă.
Poate găzdui până la 72.220 de persoane. Presa locală anticipează un stadion plin.
Stadionul are un acoperiș retractabil, deși acesta este rareori deschis și va fi probabil închis din cauza căldurii prognozate în timpul vizitei papei.
Eu și echipa mea nu avem nicio îndoială că rachetele noastre vor penetra cu ușurință acoperișul din țesătură translucidă.
Mai mult, credem că designul unic al stadionului va amplifica undele de șoc ale exploziviloor noștri și va capta majoritatea gazelor și radiațiilor din armele noastre, omorând sau cel puțin mutilând fiecare persoană din interior.
Dezavantajele includ faptul că nu există clădiri înalte în apropierea stadionului. Acest lucru înseamnă că nu vom avea posibilitatea de a trage dintr-un unghi înalt spre acoperișul stadionului. Există, prin urmare, riscul de a judeca greșit unele dintre focurile noastre, trimițând rachetele deasupra stadionului și în parcările din jur, mai degrabă decât în inima instalației.
Cu toate acestea, Aeroportul Intercontinental George Bush se află la numai 32 de mile nord de stadion.
Întrucât președintele Hernandez nu va fi prezent, este puțin probabil ca rachete antiaeriene să fie amplasate în jurul stadionului în timpul evenimentului.
Cu toate acestea, este probabil că mai multe elicoptere ale poliției vor patrula spațiul aerian din apropierea instalației, iar un elicopter UH-60 Black Hawk și un elicopter H125 A-Star de la Serviciul vamal și de protecție a frontierelor al SUA vor fi de asemenea prezente. Deocamdată nu se știe dacă acestea vor fi înarmate cu rachete sau proiectile reale.
Cu toate acestea, am ajuns la concluzia că, în cazul în care autorizați opțiunea aeriană, putem asigura în continuare un avion cu reacție și îl putem aduce pe stadion. Acest lucru ne-ar oferi probabil cea mai mare șansă de a maximiza moartea papei și a majorității, dacă nu chiar a tuturor celor care participă la slujbă.

Era ceva foarte atractiv în ideea de a lansa o serie de atacuri majore în inima unuia dintre "statele roșii" ale Americii, a meditat libianul. Nu au fost președinții republicani cei care au inițiat cele mai multe războaie și "operațiuni antiteroriste" în lumea musulmană? Afganistan. Irakul. Și țările sale natale, Libia și Palestina. Pentru a numi doar câteva. Și nu a fost un republican - Andrew Clarke - cel care a zădărnicit operațiunea Teheranului de a achiziționa focoase nucleare de la nord-coreeni? Nu ar fi fost Clarke și agenții săi cei care au dejucat planul său de a arunca în aer așa-numitul "summit al păcii" din Ierusalim? Și au interferat cu planurile sale în Liban?
Allah îl pedepsise deja pe Clarke prin atacul său masiv și aproape sigur letal, iar pentru aceasta trebuia lăudat. Dar nu mai erau oare multe de răzbunat?
Intrigat și încurajat de perspectivele din Houston, Abu Nakba s-a întors la raportul lui Zaid Farooq.
Ar putea opțiunea Miami să ofere mai mult?
81
Încă o dată, Abu Nakba a devorat fiecare cuvânt.
A urmărit fiecare film. A cercetat fiecare hartă și fotografie. S-a găsit impresionat de lungimea, amploarea și profunzimea raportului.
Sorbindu-și ceaiul, s-a concentrat asupra concluziei raportului.
Stadionul Hard Rock din Miami este o țintă bună, deși nu ideală.
Dintre diferitele situri pe care le evaluăm, acesta este cel mai mic.
Inițial, a fost construit pentru a găzdui până la 75.000 de persoane. De-a lungul anilor, a fost modificat de mai multe ori. Rapoartele presei locale indică faptul că, odată cu punerea în scenă planificată, capacitatea evenimentului va fi de numai 64 000 de persoane.
Din punct de vedere pozitiv, stadionul este un reper american emblematic. Acesta este casa francizei NFL cunoscută sub numele de Miami Dolphins. Acesta a găzduit șase Super Bowls (fotbal american), două World Series (baseball) și numeroase alte evenimente sportive majore.
Tot pe partea pozitivă: acoperișul este deschis, iar rachetele noastre nu ar avea ce să penetreze.
Cu toate acestea, pe acoperiș sunt patru spirale, câte una în fiecare colț. Dacă nu tragem cu precizie, unele dintre rachetele noastre ar putea lovi una sau mai multe dintre turle, putând să le devieze de la curs și să reducă sau să elimine impactul lor letal.
Trebuie remarcat faptul că nu există zgârie-nori sau apartamente înalte sau clădiri de birouri în apropierea stadionului. Deși oamenii mei au o mare experiență cu acest tip de rachete, trebuie să știți că nu ar putea să tragă în stadion. Deși evaluez riscul ca fiind minim, este posibil ca echipa să depășească stadionul cu unele dintre rachete, reducând numărul de morți într-o instalație deja mai mică, cu mai puțini participanți decât în alte orașe.
În ceea ce privește opțiunea aeriană, stadionul se află la numai 11 mile de Aeroportul Internațional Miami.
Până în prezent, nu au fost raportate planuri de închidere a spațiului aerian deasupra evenimentului, mai ales că președintele Hernandez și Prima Doamnă nu sunt așteptați să participe.
Nu credem că vor fi instalate rachete antiaeriene pentru a proteja stadionul, deși ne așteptăm ca elicopterele federale, de stat și locale de aplicare a legii să fie în aer cu mult înainte și în timpul evenimentului. Nu se știe dacă vreunul dintre acestea va fi înarmat cu muniție capabilă să doboare Dassault Falcon 900LX pe care IRGC l-a achiziționat pentru noi, dar considerăm că acest lucru este puțin probabil.
Abu Nakba a mai luat o înghițitură de ceai în timp ce urmărea imaginile filmate cu drona și alte înregistrări video pe care Farooq și echipa sa

le făcuseră cu stadionul și împrejurimile acestuia. El încă mai credea că, în afara atacurilor asupra Casei Albe și a Capitoliului - de departe țintele sale preferate - stadionul Yankee era cea mai bună opțiune disponibilă. Orașul New York era capitala mediatică a Americii și, fără îndoială, a lumii. Al Qaeda doborâse Turnurile Gemene pentru că acestea se aflau în centrul celui mai populat, mai bogat și mai rău oraș al Americii, Babilonul american, inima bătută a Marelui Satan. Nu ar trebui Kairos să lovească și acolo?
Nu și potrivit generalului Entezam.
Comandantul IRGC era ferm convins că securitatea în așa-numitul "Marele Măr" - oricât de putredă ar fi - va fi atât de strictă încât prima echipă nu va reuși niciodată să tragă primul foc. În plus, Abu Nakba a trebuit să admită că pur și simplu nu exista nicio opțiune aeriană în regiunea New York-New Jersey și în împrejurimi. Din cauza deschiderii anuale a Adunării Generale a ONU în fiecare septembrie, printre alte evenimente, autoritățile federale, de stat și locale aveau prea mulți ani de experiență în protejarea demnitarilor de nivel înalt în Manhattan și în împrejurimi. Menținerea în siguranță a papei nu ar fi fost dificilă pentru autoritățile din New York.
Bătrânul își terminase ceaiul. Era cu siguranță captivat de ambele rapoarte. În ansamblu, înclina oarecum spre Miami. Dar Chicago? Mai aveau ceva timp. Exista încă o fereastră - oricât de scurtă - pentru a trimite câțiva dintre oamenii săi în Orașul Vânturilor, și se întreba dacă ar trebui să-și asume riscul pentru a vedea dacă vânturile de acolo ar putea sufla în favoarea lui Kairos.
82
LANGLEY, VIRGINIA
Marcus s-a trezit într-un sac de dormit pe podeaua biroului său.
S-a uitat la ceas și a văzut că era ora 5 dimineața. Nu dormise decât trei ore și asta era tot ce avea să primească. Dar nu avea niciun rost să se plângă. Toți ceilalți din echipa lui aveau același program. La fel și Dell și Annie, deși aveau pătuțuri pliabile în birourile lor, un lux pe care ceilalți nu-l aveau.
Închise jaluzelele din birou și se schimbă, recunoscător lui Pete pentru că trimisese niște băieți la apartamentul lui să ia o grămadă de haine și câteva articole de toaletă. Ieșind în toaleta bărbaților, s-a spălat și s-a spălat pe dinți, dar nu s-a bărbierit. A salutat orice creștere care putea acoperi ceea ce Kairos îi făcuse pe față în Liban.
Când a ajuns în bucătărie, plănuind să facă o cafea de calitate industrială, a constatat că Jenny îi luase-o înainte.
"Fii binecuvântată", a spus el când ea i-a întins o cană.
"Ți-ai verificat mesajele?", a întrebat ea.
"Nu, de ce?"
"Noah te-a sunat acum vreo douăzeci de minute. Când nu te-a primit, m-a sunat pe mine. E pe drum."
"Ce are?"
"Nu a vrut să spună pe o linie deschisă."
La 5:30 a.m., personalul superior s-a adunat în sala de conferințe. Personalul de sprijin nu avea să ajungă decât peste o oră.
Noah arăta groaznic. Cămașa lui era zbârcită și pătată. Nu se tunsese de săptămâni întregi. Cearcănele de sub ochi îl îngrijorau cel mai mult pe Marcus. Cu toate acestea, Noah era foarte bine dispus."Avem o pistă", a început el, aproape fără suflare. "Cinci, de fapt."
Pornind sistemul audio-vizual, Noah și-a conectat laptopul Agenției și a încărcat un fișier. O clipă mai târziu, pe ecranele cu plasmă au apărut imagini ale unor memorii digitale în limba arabă.
"Am găsit un computer aparținând lui Zaid Farooq în munții de gunoi pe care SEAL-urile i-au adus din Libia", a explicat Noah.

"Șeful serviciilor secrete Kairos?" a întrebat Jenny. "Face parte din Troika?"
"El este", a confirmat Noah. "Rămâne de văzut dacă a fost ucis în timpul atacului. Dar oricum, acest computer a fost grav avariat. Parțial topit, chiar. Totuși, am reușit să extrag câteva fragmente de fișiere și chiar câteva e-mailuri. Cele mai recente lucruri pe care le-am putut găsi datează de aproape șase luni, deci acesta nu era probabil computerul actual al lui Farooq. De fapt, este un model mai vechi de la Dell care..."
"TMI, Noah", a spus Marcus.
"Corect, scuze. Oricum, deci acest document, cel de aici de pe ecran, descrie cinci baze de antrenament Kairos răspândite prin Yemen."
Noi imagini au apărut pe ecran.
"Aceste e-mailuri descriu o activitate semnificativă la trei dintre tabere, inclusiv planurile de călătorie viitoare ale lui Badr Hassan al-Ruzami."
"Când au fost trimise?" a întrebat Marcus.
"Unele în iulie anul trecut. Altele în august. O alta în octombrie."
"Deci taberele ar putea fi toate abandonate până acum", a spus Callaghan.
"Sau ar putea fi doar o altă diversiune a libienilor", a spus Pete, "firimituri de pâine pe care speră să le găsim pentru a ne conduce nu la o goană după gâște sălbatice, ci la cinci."
Marcus i-a ignorat pe cinici. "Jenny, sună-l pe prințul Abdullah la GID saudit. Să vedem ce știu ei despre aceste locații. Pete, vorbește cu NSA și, Geoff, vorbește cu DIA. Să adunăm toate imaginile prin satelit pe care guvernul SUA le are despre asta. Și, Donny, trezește-ți prietenii de la Pentagon. Vreau drone deasupra fiecăruia dintre aceste site-uri până la prânz."
Toată lumea a intrat în acțiune.
Apoi Marcus i-a spus lui Noah: "Vino cu mine".
L-a condus pe tânăr la bucătărie și i-a turnat o cană de cafea CIA proaspătă. "Bună treabă."
"Mulțumesc."
"Acum du-te și trage un pui de somn pe podea, în biroul meu. Am un sac de dormit nou acolo și o pernă de puf grozavă."
"Nu pot. Trebuie să mă întorc la Andrews. E mai mult acolo. Simt asta."
"Nu, trebuie să dormi. Asta nu e o cerere. E un ordin. Când te trezești, îți aducem o masă caldă și bună și apoi te poți întoarce. Ai înțeles?"
"Da, domnule", a spus Noah, vizibil recunoscător în ciuda protestelor sale.
După ce Noah stinse lumina în biroul lui Marcus, acesta se întoarse în sala de conferințe. Jenny îl avea deja pe prințul Abdullah la telefon.
"Mă bucur să aud că ai fost reabilitat, habibi", a început prințul, adresându-se lui Marcus, "și tu, habibti", a adăugat el pentru Jenny. "Voi, americanii, aveți un sistem de guvernare nebunesc. Nu știu cum reușiți să faceți ceva util acolo. Chiar ar fi bine să renunțați la democrație și să înființați un regat."
"Am fost acolo, am făcut asta", a răspuns Marcus. "Nu a mers prea bine pentru noi. Dar ascultă, Jenny și cu mine am putea avea ceva și avem nevoie de ajutorul tău."
83
La ora 7 dimineața, Martha Dell s-a întâlnit cu managerii ei seniori în biroul ei.
Marcus i-a făcut semn din cap lui Annie în timp ce își ocupau locurile, fiecare fiind puțin nesigur cum să interacționeze acum că lucrau împreună. Mai rău, Annie era mai mare în grad decât Marcus, lucru pe care ea nu i-l reproșase încă, dar el nu avea nicio îndoială că o va face în curând.

Dell și-a cerut scuze că întâlnirea lor avea să fie scurtă. Trebuia să le livreze lui Hernandez și Whitney, la ora nouă, PDB - Brief-ul zilnic al președintelui, un rezumat al celor mai pertinente informații de peste noapte. "Agent Ryker, ai noutăți?"
Marcus dădu din cap și le spuse ce aflase de la Noah și ce solicitase Pentagonului, celorlalte agenții de informații americane și saudiților. Toți au fost de acord că era promițător, dar Annie a mers mai departe.
"Tu și echipa ta ar trebui să fiți într-un avion, nu aici", a spus ea, urgența din vocea ei surprinzându-i pe toți, inclusiv pe Marcus.
"Spre Yemen?" a întrebat Marcus.
"Nu, la Riyadh", a spus Annie.
"De ce? Încă nu știm nimic - nimic concret", a protestat el.
"Dar în șase sau opt ore veți ști", a respins ea. "De ce să așteptați? Intră în aer. Martha și cu mine putem aprinde un foc sub toată lumea de aici. Până ajungi în Arabia Saudită, s-ar putea să ai o pistă de urmat. Și nu este timpul esențial? Nu ne temem cu toții că dacă Casa Albă ar fi ordonat atacul din Libia mai devreme, l-am fi putut prinde pe Abu Nakba?"
Marcus s-a gândit la asta pentru o clipă, apoi s-a întors spre Dell.
"Femeia are dreptate", a spus el.
"Are", a fost de acord Dell. "Cât de repede vă puteți desfășura?"
"Imediat ce terminăm aici", a spus Marcus.
"Atunci plecați acum", a ordonat Dell. "Adună-ți echipa și mergi direct la Andrews. Voi avea vehicule care vă așteaptă jos în cincisprezece minute și un G5 care se încălzește pe pistă cu tot echipamentul de care veți avea nevoie."
"Ești sigur?" spuse Marcus, atât pentru Annie, cât și pentru Dell.
Ambele femei au dat din cap și i-au urat succes, la fel ca și restul personalului de conducere.
"Pot să o împrumut pentru o clipă?" l-a întrebat Marcus pe Dell, uitându-se la Annie.
Dell a dat din cap. "Fă-o repede. O sun pe Jenny și pun echipa în mișcare."
Marcus i-a mulțumit, apoi a luat-o pe Annie pe hol și a tras-o în sala de conferințe a directorului și a închis ușa în urma lui. "Știi ce nebunie e asta?" a întrebat el, luându-i mâinile, stând atât de aproape de ea încât îi simțea respirația caldă pe gât. "Nu cu multe zile în urmă, erai pe cale să ieși pe ușă și voiai să plec și eu. Acum ești directorul adjunct al afurisitei CIA și mă trimiți în Arabia Saudită și aproape sigur în Yemen."
"Știu", a spus ea. "Dar ce alternativă avem? Știi că Kairos nu se va opri la cele trei fete. Nu putem lăsa să se mai întâmple asta vreodată."
"Te iubesc, Annie Stewart", a rostit brusc Marcus, la fel de surprins de el însuși ca și ea, judecând după privirea din frumoșii ei ochi verzi.
"Serios?"
"Da."
"Ei bine, eu te iubesc, Marcus Ryker. Așa că nu te lăsa ucis acolo, sau nu te voi ierta niciodată."
"Annie?"
"Da."
"Ar fi în regulă dacă te-aș săruta chiar acum?"
"Era și timpul să întrebi."
Dar tocmai atunci Jenny a dat buzna în cameră. "Avionul este gata", i-a spus ea. "Trebuie să plecăm acum."
84
JEDDAH, ARABIA SAUDITĂ-21 MAI
G5 a aterizat la Aeroportul Internațional King Abdulaziz la ora 4:19 a.m. După ce au rulat într-un hangar nemarcat și ușile au fost închise, Marcus și echipa sa au ieșit din avion și au fost întâmpinați de oficiali ai

GID. Apoi au fost urcați în două SUV-uri Mercedes negre blindate și au traversat în șoaptă aerodromul până la o clădire de birouri pitită, de nedescris, nu departe de hangarele de întreținere. În scurt timp, au fost conduși în interiorul clădirii cu aer condiționat într-o sală de mese fără ferestre, dar frumos amenajată, unde au fost întâmpinați de prințul Abdullah bin Rashid, șeful Direcției Generale de Informații a regatului.
"Bine ai venit, habibi, este o onoare să te văd din nou", i-a spus prințul lui Marcus, îmbrățișându-l și sărutându-l pe ambii obraji. "Bine ați venit tuturor. Vă rog, luați loc."
Masa era așezată pentru masă, cu o față de masă din in alb strălucitor, porțelanuri fine și cupe aurii. La fiecare scaun se afla o plăcuță cu numele. Majordomii în mănuși albe i-au condus pe membrii echipei la locurile lor. Prințul s-a așezat în capul mesei, cu Marcus imediat în dreapta sa, iar Jenny în dreapta lui Marcus. Cu toții au fost serviți cu ceai de mentă fierbinte, urmat de o ceașcă mică de cafea arabă. Apoi stewardesele au ieșit din încăpere, iar prințul a vorbit din nou.
"Majestatea Sa regele și Alteța Sa Regală prințul moștenitor au dorit să vă transmit salutările lor personale, precum și condoleanțele lor", a început el. "Suntem încă șocați de vestea suferinței subite a președintelui Clarke. Prințul moștenitor a primit vestea deosebit de greu, după ce tocmai a fost cu președintele la Casa Albă, unde părea atât de viguros și plin de bucurie și în vârful lumii."
"A fost un șoc pentru noi toți", a fost de acord Marcus. "Vă rog să le mulțumiți Majestății Sale și Alteței Sale Regale pentru amabilitatea și grija lor."
Șeful spionilor a adăugat apoi condoleanțele familiei regale și ale sale, pentru moartea celor trei femei americane din Yemen. A fost o săptămână de emoții puternice, a remarcat el. Marcus și echipa sa au fost de acord.
În acest moment, ușile către sala de mese intimă s-au redeschis, iar platourile cu ouă și produse de patiserie și bolurile cu iaurt și humus și măsline și multe altele au fost aduse și servite. Marcus știa cum se fac lucrurile în regat. Relațiile erau pe primul loc și se dezvoltau în timpul meselor, nu al ședințelor informative. Detaliile vor veni, dar nu vor fi prezentate în avans. Totuși, Marcus nu putea suporta gândul de a se ospăta când ar fi trebuit să-și vâneze prada.
"Înălțimea Voastră, suntem cu toții recunoscători pentru ospitalitatea dumneavoastră", a început el. "Dar, cu riscul de a vă jigni, trebuie să știm tot ce ați învățat de când suntem în aer."
"Sunteți nerăbdători să vă mișcați, nu-i așa?", a spus prințul.
"Suntem."
"Foarte bine. De când am vorbit cu tine săptămâna trecută, echipele noastre de informații au urmărit posibilii aliați ai lui Kairos. Joi, generalul Entezam de la IRGC a zburat de la Teheran la Bandar Abbas, a stat două sau trei ore, apoi a zburat imediat înapoi la Teheran. A doua zi am început să auzim discuții conform cărora prețul pe capul tău s-a dublat".
"Deci este posibil ca Entezam să se fi întâlnit cu Abu Nakba în Bandar Abbas", a spus Marcus.
Prințul a ezitat. "Nu avem dovezi concrete, dar cred că este foarte posibil. Din păcate, credem, de asemenea, că Nakba nu mai este în Iran."
"Unde credeți că s-a dus?" a întrebat Marcus.
"Este probabil că a ajuns în Yemen, pentru a supraveghea personal execuțiile femeilor americane. Așa că este foarte bine că ești aici acum. Bănuiesc că știi că am vorbit de mai multe ori cu directorul Dell în timp ce erai pe drum?"
"Da."
"Și că ne-a spus că va dura mai mult decât se aștepta pentru a reprograma unul dintre sateliții voștri spion pentru a fotografia cele cinci tabere

pe care agentul Daniels le-a identificat? Și că nu avea nicio dronă în apropiere care să poată acoperi aceste tabere? Și că mi-a cerut să furnizez dronele până când va putea muta mai multe mijloace în regiune?"
"Da", a spus Marcus. "Ne-a sunat acum aproximativ o oră. Ceea ce nu a spus a fost dacă ați aflat ceva încă."
"De fapt, am aflat", a spus prințul. "Am eliminat trei dintre tabere. Nu este nimeni acolo. Se pare că au fost abandonate acum câteva luni. Dintre celelalte două, ambele au activitate, dar doar una are o curte și un catarg."
"Serios?" a întrebat Marcus, pulsul accelerându-i-se.
"Motivul pentru care nu am observat-o până acum este că tabăra se află într-o secțiune foarte accidentată a munților din nord-estul Yemenului. Nu este un loc în care am văzut vreodată activitate Houthi, cu atât mai puțin Kairos. Dacă nu era agentul Daniels, nu știu dacă am fi observat-o vreodată."
"Aveți imagini în direct de la drona voastră acum?" a întrebat Jenny.
"Din păcate, nu. Drona a operat deasupra Adenului. Am redirecționat-o în momentul în care Dr. Dell m-a sunat. Dar rămăsese fără combustibil, așa că a trebuit să o aducem înapoi. Ar trebui să fie aici în aproximativ zece minute. Apoi îi vom umple rezervoarele și o vom trimite înapoi."
"Cât de repede ne puteți duce acolo, Înălțimea Voastră?" a întrebat Marcus.
"Puteți pleca imediat după micul dejun", a răspuns prințul. "Voi ordona echipei mele să facă pregătirile și veți putea fi într-un elicopter spre portul maritim sudic Jazan imediat ce veți termina de mâncat."
85
MAREA ROȘIE
La prânz, echipa se îndrepta în sfârșit spre sud.
Marcus stătea pe punte, aproape de prova, admirând scena în timp ce o briză ușoară sufla dinspre est. Jenny, Pete, Geoff, Noah și Donny Callaghan erau jos, curățându-și armele și verificându-și de trei ori echipamentul. Două echipe de operatori Delta și o flotă de elicoptere Black Hawk erau în așteptare - o echipă în Riad, cealaltă în Jeddah - pregătite să ajute. Marcus a considerat că aveau mai multe șanse de reușită dacă interveneau ca o echipă terestră mică și discretă, în loc să atace din aer cu o demonstrație uriașă de forță. Era o decizie riscantă, dar toată lumea era de acord, inclusiv Donny Callaghan, fostul comandant al echipei SEAL 6.
Marcus a privit cum alunecau de-a lungul coastei Eritreei, la tribord, cu Yemenul la babord. Cu ajutorul prințului, călătoreau la bordul unui petrolier sub pavilion iranian. Desigur, acesta nu era deloc deținut sau operat de Iran. Mai degrabă, era o navă a serviciilor secrete saudite, dar le oferea o acoperire pentru ceea ce urmau să facă.
În jurul orei 17.00, Marcus s-a dus pe punte și a discutat cu căpitanul. Acesta a confirmat că erau în grafic. În stânga lor se apropia insula Kamaran, cea mai mare insulă din Yemen, dar slab populată, cu abia două mii de locuitori.
"Este timpul", a spus căpitanul, un veteran al GID.
Marcus i-a mulțumit, s-a întors la echipa sa și a dat semnalul. Au coborât în apă bărci rapide deghizate în vase de pescuit. Apoi au încărcat bărcile cu lăzi de lemn cu echipamente de comunicații, RPG-uri, AK-47-uri, muniție și alte arme ușoare - toate purtând însemne iraniene în farsi - apoi au urcat la bordul bărcilor. Ultimii îmbarcați au fost doi tineri ofițeri de informații saudiți care urmau să îi însoțească la țărm înainte de a conduce bărcile înapoi la petrolier.
Aprinzând motoarele, aceștia au ocolit rapid pupa petrolierului, îndreptându-se spre partea de sub vânt a insulei, spre Al-Salif.

Situat pe peninsula din spatele Kamaran, Al-Salif era un sat de pescuit de coastă din partea de nord-vest a Yemenului. Mai puțin de șapte mii de locuitori trăiau acolo și, în timp ce traversau marea agitată, cu apa sărată pulverizându-i-se în față, Marcus se ruga ca echipa sa să poată evita prea multe întrebări din partea oricărui oficial pe care îl întâlneau.
Pe măsură ce se apropiau de vârful Kamaran, puteau vedea micul port Al-Salif. Discutaseră să aterizeze un pic mai la nord, mai sus de peninsulă, unde era mai puțin populată. În cele din urmă, însă, optaseră împotrivă, considerând că șansele lor de a da peste cineva cu un vehicul pe care să-l poată fura sau rechiziționa, cu siguranță de tipul și specificațiile de care aveau nevoie, erau mai mari în port.
Prințul insistase ca ei să joace rolul unor contrabandiști de arme iranieni. Să ajungă în port la sfârșitul zilei. Neanunțat. Arătau căpitanului de port acte false. Să plătească o mică taxă. Și o mită mare. Spargeți un garaj sau un depozit din apropiere. Să fure un vehicul sau două. Să spere că rezerva lor generoasă de dinari iranieni a fost suficientă pentru a-i scoate din Al-Salif și pentru a trece de mai multe puncte de control Houthi pe care le-ar fi întâlnit în timp ce se îndreptau spre interior. Și să se roage să nu fie prinși. O astfel de strategie funcționase zeci de ani. Marcus spera că le va fi de folos și acum.
Indiferent cât de bune erau limbile arabă, farsi și rusă ale lui Jenny, prințul i-a avertizat că nu vor fi suficiente. Avea resurse în interiorul țării care îi puteau ajuta, oameni care îi puteau ajuta să treacă prin punctele de control și să cumpere combustibil, alimente, apă și orice alte provizii necesare. Problema era că oamenii în care avea cea mai mare încredere nu se aflau acum în apropiere de Al-Salif. Cu un preaviz atât de scurt, a trebuit să apeleze la alți doi oameni mai tineri și mai puțin experimentați. Dar trebuiau să fie de ajuns.
Callaghan recomandase să se aștepte până când veteranii erau la locul lor. Dar Marcus îl contrazise. Da, existau riscuri serioase de a fi oprit și prins oriunde pe traseu. Dar exista un risc mai mare, susținuse el, ca țintele pe care le identificaseră să nu fie acolo dacă așteptau. Prințul a fost de acord.
Docarea nu era o problemă. Nici ungerea palmelor bătrânului care ieșise împiedicat din biroul căpitanului de port pentru a-i întâmpina, cu un AK-47 atârnându-i de umerii osoși. Bărbatul era abia coerent, deși Marcus nu era sigur dacă acest lucru se datora oboselii sau dacă omul era pur și simplu amețit de la mestecarea qat, drogul yemenit preferat. Oricum ar fi, nu reprezenta o mare amenințare. Și-a băgat plata în buzunar, s-a întors spre biroul său și a dispărut.
Marcus a scanat portul în toate direcțiile și a văzut doar o mână de oameni care păreau să încheie o zi lungă pe docuri. Nimeni nu părea să-i urmărească echipa. Mișcându-se rapid, echipa a încărcat lăzile cu arme pe țărm, apoi le-a făcut semn celor doi saudiți să se întoarcă repede la petrolier. Marcus a zărit un depozit la o sută de metri de docuri și s-a dus cu Geoff să investigheze. Ușile depozitului erau închise cu lacăt, dar Geoff a scos din rucsac un tăietor de șuruburi, în timp ce Marcus îi proteja flancul.
Înăuntru era întuneric beznă. Marcus a scos o lanternă și a intrat primul, cu arma ridicată și gata să tragă. Nu era niciun paznic de serviciu, așa că s-a întors și i-a ajutat pe Pete, Geoff și Callaghan să care lăzile înăuntru. Noah a închis ușa în urma lui și a stat de pază, în timp ce Jenny și Marcus au început să percheziționeze clădirea.
Au găsit urme de cauciucuri și pete de ulei pe podea. Vehiculele erau de obicei adăpostite aici. Dar acum nu era niciunul acolo. Intrând în birou, au găsit cârlige pe perete, unde de obicei erau atârnate cheile, dar în

seara aceasta nu atârna nimic de ele. Jenny a trecut prin birou și prin dulapurile cu dosare, căutând ceva util. Nu a găsit nimic și a raportat asta grupului.
"În regulă, uite, va trebui să ne mutăm mai adânc în oraș", a spus Marcus. "Eu zic să renunțăm la lăzi. Le putem ascunde în spatele unor paleți de acolo. Ne vom mișca mai repede fără ele. Odată ce găsim niște vehicule, ne putem întoarce."
Un bărbat păși din umbră. "Bine ați venit în Yemen, domnule Ryker."
86
AL-SALIF, YEMEN
Marcus s-a întors brusc, la fel și ceilalți, cu AK-47-urile pregătite.
"Nu trageți", a spus bărbatul care stătea în pragul ușii, vorbind engleza cu un accent arab pronunțat.
"Cine ești tu?" a cerut Jenny în arabă.
"Colonelul Abdul-Malik al-Hakim, la dispoziția dumneavoastră", a răspuns în engleză bărbatul, care părea să fie cam de vârsta lui Marcus. "Lucrez pentru prințul Abdullah. Mi-a cerut să ne întâlnim aici și să mă asigur că aveți tot ce vă trebuie."
Marcus a fost suspicios, după ce i se spusese să se aștepte la un bărbat mai tânăr. A întrebat o frază provocatoare pentru a vedea dacă bărbatul era legitim. Când bărbatul a dat răspunsul corect, Marcus a pus o a doua întrebare provocatoare. Din nou, bărbatul a nimerit-o. Marcus i-a ordonat lui Geoff să obțină acreditările bărbatului. Cu toate armele îndreptate spre colonel, Geoff i-a recuperat actele și i le-a aruncat lui Jenny. Ea le-a citit cu atenție, apoi a dat din cap, a returnat hârtiile și s-a îndepărtat.
"Acesta este într-adevăr omul dumneavoastră, Înălțimea Voastră?" spuse Marcus în microfonul său în șoaptă, știind că prințul urmărea tot ce făceau și spuneau prin micuța cameră montată deasupra urechii sale drepte. "Altfel, nu va merge bine pentru tipul ăsta".
Marcus auzi un șuierat de statică. Toți au auzit. Apoi prințul a confirmat că acesta era, de fapt, omul lui și să îl roage să nu îl umple de plumb. La asta, Marcus și-a coborât arma. Încet, cu precauție, toți ceilalți au făcut la fel.
"Deci nu ești aici să ne omori?" a întrebat Marcus.
"În niciun caz", a spus colonelul, apoi a cerut permisiunea să trimită un SMS oamenilor săi, nu departe, cu vehiculele. Câteva momente mai târziu, au apărut două jeep-uri, echipate cu mitraliere de calibrul 50.
"Avem uniforme houthi pentru voi", a explicat colonelul. "Vă veți îmbrăca ca noi, apoi veți lua cele două jeep-uri. Eu voi merge cu voi în vehiculul din față. Doi oameni în spate. Restul echipei tale te va urma în al doilea jeep. E bine?"
"Da", a spus Marcus, începând în sfârșit să respire.
"Atunci să accelerăm ritmul. Soarele va apune în curând."
Colonelul Malik i-a concediat pe cei doi tineri șoferi, iar aceștia au plecat în fugă. Marcus și ceilalți s-au schimbat rapid. Apoi colonelul s-a urcat la volanul jeep-ului din față. Marcus a mers cu pușca. Jenny stătea în spate, îmbrăcată ca un bărbat, gata să sară pe cincizeci dacă era nevoie. Noah stătea lângă ea, încercând să le conecteze comunicațiile la Langley. În spatele lor, Geoff conducea. Pete îi servea drept camarad. Callaghan avea spatele numai pentru el, gata și el să dezlănțuie mitraliera de calibrul 50 asupra oricărei amenințări care se prezenta.
Au coborât pe peninsulă și au ajuns curând la un punct de control militar la intersecția drumului de coastă cu autostrada 2. Când colonelul a încetinit până la oprire, le-a spus americanilor să aibă actele pregătite.
"Ce acte?" a întrebat Marcus. "Am venit pozând în traficanți de arme de la Teheran, nu în rebeli houthi".

"Nu contează", a spus sauditul. "Prea târziu."
Nu mai conta. Dintre cei cinci rebeli care supravegheau punctul de control, toți, cu excepția unuia, erau prea ocupați cu cina pentru a acorda atenție vehiculelor care se apropiau. Al cincilea om a făcut semn primului jeep să înainteze, i-a aruncat o privire lui Abdul-Malik în uniforma sa houthi și i-a făcut semn să meargă mai departe. Marcus s-a temut că jeep-ul lui Geoff va fi oprit, dar și el a trecut de punctul de control fără probleme. Ambele vehicule au virat la stânga și s-au îndreptat spre nord prin guvernarea Al Hudaydah, bastionul Houthi care se învecinează cu Marea Roșie.
"Iertați-mă", a spus Marcus. "Dar nu pari saudit."
"Iertați-mă", a răspuns colonelul. "Dar tu nu pari persan."
"Touché", a spus Marcus cu un zâmbet, bucurându-se de aerul sărat și recunoscător pentru temperatura puțin mai răcoroasă de seară.
"Astăzi sunt cetățean saudit, dar familia mea este cu toții originari de aici", a spus colonelul.
"Al-Salif?" a întrebat Jenny.
"Nu, capitala-Sana'a", a răspuns el. "Bunicul meu a fost recrutat de serviciile secrete saudite în timpul războaielor din anii 1960. A devenit rapid un bun foarte valoros pentru Riad, iar ei s-au oferit să-l mute pe el și întregul său clan în regat. Dar bunicul meu nu a vrut să plece. Le-a spus saudiților că îi ajută să își salveze țara, nu că încearcă să o părăsească el însuși, iar de atunci am rămas aici. Tatăl meu a fost recrutat, de asemenea. Frații mei nu au vrut să facă parte din asta. S-au îndreptat spre Dubai și Manama și au intrat în afaceri. Dar eu am fost fascinat de poveștile bunicului meu despre meseria de spion. Deci, ce pot să spun? Nu a fost plictisitor."
"Mă așteptam la cineva care are jumătate din vârsta ta", a spus Marcus când s-au apropiat de orașul Az Zaydiyah și au virat pe autostrada 45, îndreptându-se spre nord-est.
"Alteța Sa prințul a crezut că nu voi putea ajunge aici la timp. Dar am fost mai aproape de port decât și-a dat seama."
"Mă bucur să vă avem alături de noi."
"E onoarea mea, agent Ryker. Am auzit de tine. Multe povești."
"Nu toate rele, sper."
"Dimpotrivă, nimeni nu l-a mai pus pe Abu Nakba pe fugă așa. Faci lucrarea lui Dumnezeu, prietene."
"Atunci de ce am și eu senzația că libianul este în ofensivă, iar eu sunt mereu în defensivă?"
Colonelul a râs. "Cum crezi că a ajuns bătrânul cel mai căutat om din țara ta? Este unul viclean. Acum trebuie să-l batem la propriul său joc."
Erau puține vehicule pe șosele în aceste ore târzii ale zilei și au reușit să ajungă la timp. Scopul era să treacă prin guvernatul Hajjah, dar să ocolească guvernatul Saada. Aceasta, a explicat colonelul, era baza Houthis, supraaglomerată și deci mult prea riscantă, chiar și acum. În satul Jahniyah, au luat-o la dreapta pe autostrada 2311, îndreptându-se spre sud-est. După aproximativ o oră, au trecut în guvernatul Amran și au oprit într-o benzinărie și un magazin 24-7 în apropierea intersecției.
"Așteptați aici", a spus colonelul Malik, oprind motorul.
A început să umple jeepul cu benzină și i-a făcut semn lui Geoff să meargă la rezervorul alăturat pentru a umple și celălalt jeep. Apoi s-a îndreptat înăuntru și a dispărut din peisaj. Marcus și-a apucat AK-47-ul și a scanat fețele camionagiilor care își alimentau camioanele cu benzină. În timp ce o făcea, a observat că Callaghan stătea acum în picioare, cu mâinile pe cincizeci, pentru orice eventualitate. Marcus îi făcu semn lui Jenny să facă la fel.
"Hei, în sfârșit suntem online", șopti Noah un minut mai târziu.

Mulţumit că a fost reconectat la centrul de operaţiuni, Marcus i-a şoptit lui Noah că ar trebui să le spună ochilor lor din cer ce se întâmplă, de ce şi unde sunt acum.
"Deja am făcut-o, şefu'", a răspuns Noah, chiar când colonelul s-a întors cu un braţ plin de apă îmbuteliată şi pită proaspăt scoasă din cuptor.
Două ore mai târziu, ajunseseră la obiectivul lor: Wadi Amlah.
Chiar la sud de Kitaf, un orăşel de aproximativ patruzeci şi trei de mii de locuitori, albia râului, lung şerpuită, fusese timp de secole o rută favorită pentru contrabandişti şi bandiţi de toate felurile. Cele două jeep-uri au intrat printr-un canion îngust la capătul vestic al wadi-ului, apoi au călătorit pe un teren greu şi adesea accidentat timp de aproximativ patru kilometri înainte de a ajunge la o mică moschee de piatră ascunsă în coasta unui munte. Pentru Marcus, părea abandonată de ani de zile, dar colonelul a spus că era încă centrul vieţii religioase pentru familiile care locuiau în peşterile şi stâncile din această regiune.
"Soarele va răsări foarte curând", a remarcat el în timp ce treceau uşor pe lângă structură. "Va urma chemarea la rugăciune. Fiţi cu ochii în patru şi cu armele pregătite."
Nevăzând nicio mişcare în jurul lor, au înaintat spre est, apoi au făcut o întoarcere în U şi au îndreptat ambele vehicule în cealaltă direcţie. Colonelul a oprit motorul şi a spus că vor trebui să meargă pe jos pentru a menţine elementul surpriză.
Au făcut o verificare a comunicaţiilor, între ei şi cu Langley. Totul era în regulă, şi-au ataşat amortizoare pe arme şi s-au încărcat cu muniţie în timp ce Marcus a revizuit planul pe care îl schiţaseră pe petrolier. Apoi, în timp ce soarele îşi făcea apariţia pe creastă, toată lumea a plecat să îşi ocupe poziţiile atribuite.
87
WADI AMLAH, YEMEN-22 MAI
Nu mai aveau acoperirea întunericului.
Dar planul era construit în jurul premisei că nimeni din tabără nu anticipa un raid american în zori. Sau chiar deloc.
Jenny, Geoff şi Callaghan s-au îndreptat spre un lanţ muntos din dreapta. Colonelul Malik - care purta o mitralieră uşoară cu o puşcă de lunetist şi un trepied în spate - l-a condus pe Marcus spre stânga, pe o râpă îngustă, urmat de Pete şi Noah. Aproximativ două sute de metri mai încolo, au început să urce pe o potecă abruptă spre o creastă muntoasă stâncoasă care se întindea de-a lungul laturii sudice a wadi-ului.
Pe la jumătatea drumului spre vârf, au ajuns la o bifurcaţie. Colonelul le-a făcut semn lui Pete şi Noah să o ia pe poteca din stânga, în timp ce el l-a luat pe Marcus pe cea din dreapta. Soarele era acum pe deplin sus şi foarte fierbinte. Până când au ajuns la o altă bifurcaţie, trecuseră încă douăzeci de minute, iar cămaşa lui Marcus era udă până la piele. De data aceasta, au luat-o pe drumul din stânga şi, în curând, s-au furişat până la un afloriment care le oferea o priveliştе impresionantă asupra instalaţiei despre care saudiţii credeau că aparţinea Kairos.
Marcus a scos o pereche de binocluri din rucsac şi a supravegheat complexul. Acesta era compus din trei clădiri. Casa principală era o structură simplă cu două niveluri, construită din blocuri de ciment, cu o antenă parabolică montată pe acoperiş, poziţionată între fire ruginite de armătură care ieşeau din beton, dovadă că cineva sperase cândva să construiască un al treilea nivel. Putea vedea doi paznici care stăteau de pază, postaţi pe veranda din spate, câte unul la fiecare colţ.
În stânga casei şi perpendicular pe ea se afla o clădire dreptunghiulară lungă, ghemuită, cu un singur etaj. Era, de asemenea, construită din blocuri de ciment, dar nu avea armătură pe acoperiş. Marcus a presupus că aceasta conţinea birouri sau era un fel de baracă, dar nu a văzut nicio

mișcare în interior. Ultima clădire era o structură din lemn degradat care părea să fie un hambar sau un garaj. În centrul curții murdare create de cele trei clădiri se afla un singur catarg metalic. Nu flutura niciun steag. Dar la baza stâlpului era o grămadă de funingine și cenușă, în mod clar rămășițele unui foc de tabără.
Chiar în acel moment, colonelul l-a bătut și a arătat spre partea apropiată a hambarului. Acolo erau trei morminte puțin adânci, ambele aparent săpate recent. Chiar și în căldura dimineții, Marcus a simțit cum îi îngheață sângele. Saudiții aveau dreptate. Asta era. Marcus era sigur.
Pentru prima dată de când se despărțiseră, Marcus și-a ajustat căștile și a vorbit la microfonul cu șoaptă. După ce a stabilit că toată lumea era la locul ei, le-a reamintit că se aflau aici pentru a aduna informații, nu pentru a se răzbuna. Ar fi eliminat gărzile și ar fi ucis pe oricine reprezenta o amenințare imediată, dar aveau nevoie de ostatici, de oameni pe care să-i poată interoga. Totuși, își recunoscu că avea nevoie de toată disciplina pe care o putea aduna pentru a nu-i ucide pe toți cei dinăuntru.
"Țineți-vă bine și așteptați comanda mea", a transmis Marcus prin radio echipei. "Mă mut pe poziție."
"Recepționat", a venit răspunsul lui Callaghan. "Sunt și eu pe drum."
În timp ce colonelul își pregătea trepiedul și pușca de lunetist, Marcus a luat o gură de apă, apoi a refăcut pașii pe cărare până când a ajuns din nou la bifurcație. De data aceasta a luat-o pe cealaltă cărare. Aceasta era mai abruptă și mai îngustă, dar, în timp, l-a condus până la fundul wadi-ului. De aici, era la o aruncătură de băț de partea din spate a hambarului de lemn. Îmbrățișând muntele și ghemuit în umbră, Marcus și-a verificat din nou Kalashnikovul. Apoi a anunțat prin radio echipa pentru a se asigura că niciunul dintre paznicii de pe veranda casei principale nu se uita în direcția lui.
Când a primit undă verde, Marcus a traversat în sprint wadi-ul, a ajuns la hambar și s-a lipit de peretele din spate. Șaizeci de secunde mai târziu, Callaghan a transmis prin radio că se apropie și să nu tragă. După ce a primit și el undă verde, a venit sprintând dinspre partea de nord.
"Intrăm", le-a șoptit Marcus celor din echipă. "Acoperă-ne".
Callaghan a tras încet ușa din spate și a aruncat o privire rapidă înăuntru. Scuturându-și capul, a confirmat ceea ce acoperirea dronelor dezvăluise - nu era nimeni acolo. Marcus a dat din cap și a intrat primul, cu arma ridicată și înclinând-o spre stânga, pentru orice eventualitate. Callaghan era chiar în spatele lui, ridicându-și Kalashnikovul spre dreapta. Înăuntru au găsit șasiul unei Toyota 4x4 ruginite, fără cauciucuri, montată pe blocuri de zgură. Peste tot erau piese de mașini și camioane. Nu au găsit niciun membru al Kairos.
Apropiindu-se de ferestrele pătate de lângă partea din față a hambarului, Marcus a aruncat o privire în curte, în timp ce Callaghan îi supraveghea pe cei șase. Marcus îi putea vedea pe cei doi gardieni de pe verandă, la aproximativ cincizeci de metri distanță. Erau bărbați tineri și zvelți, probabil în jur de douăzeci și ceva de ani, cu bărbi pline și mustăți groase. Amândoi purtau tricouri murdare, pantaloni de camuflaj cafenii și bocanci de luptă, dar nu balaclavas sau kaffiyehs.
O ușă s-a deschis și un alt bărbat - unul mai în vârstă - a pășit pe verandă și le-a întins amândurora căni aburinde de cafea sau ceai.
Asta a fost, s-a gândit Marcus. Era acum sau niciodată.
A vorbit prin radio cu Jenny și a aflat că mai erau doi paznici postați în fața clădirii. Ea avea unul în vizor. Pete a confirmat că el îl are pe celălalt. Marcus a vorbit cu Geoff, care a confirmat că îl avea în vizor pe paznicul din partea dreaptă a verandei din curte. Colonelul a confirmat că îl avea pe celălalt.

"Noah, ești bine?" a întrebat Marcus.
Când Noah a spus că da, Marcus a dat ordinul.
88
Supresoarele și-au făcut treaba.
Marcus nu a auzit niciunul dintre focuri. Cu toate acestea, a văzut capetele ambilor bărbați din câmpul său vizual izbucnind într-un nor de ceață roz. Când ambii bărbați au căzut la pământ, Marcus i-a ordonat lui Noah să tragă și el. A auzit aceste împușcături, împreună cu spargerea geamurilor, și în curând a putut vedea nori groși de gaze lacrimogene revărsându-se din casă în toate direcțiile.
Îmbrăcându-și măștile de gaze, Marcus și Callaghan au deschis ușile din față ale hambarului și au alergat prin curte. În timp ce o făceau, sunetul focurilor de armă automată a izbucnit din dreapta lor. Acum colonelul - singurul membru al echipei cu ochii pe ferestrele clădirii lungi dreptunghiulare - a deschis focul. Din sunet a reieșit imediat că sauditul trecuse de la pușca de lunetist cu amortizor la mitraliera ușoară. Abdul-Malik mitraliase fiecare fereastră a biroului cu tot ce avea și le câștiga timpul de care aveau mare nevoie.
Callaghan ajunse primul pe verandă. Marcus era la câțiva pași în urmă, epuizat, departe de a-și fi revenit după calvarul din Liban. Oricine ar fi tras în ei se oprise, cel puțin pentru moment. Așa că ambii bărbați și-au continuat planul. Scoțând grenade din rucsac, fiecare și-a scos cuiul, au aruncat grenadele prin ferestrele murdare de lângă ei, apoi s-au aplatizat pe verandă și și-au acoperit capetele.
Exploziile au fost asurzitoare. Sticlă și bucăți de beton au zburat peste tot. O clipă mai târziu, Marcus și Callaghan s-au clătit și au repetat. Aruncând încă două grenade în casă, au lovit din nou terasa și alte două explozii au sfâșiat structura.
Callaghan a sărit în picioare și a dat cu piciorul în ceea ce mai rămăsese din ușa din spate. Marcus era chiar în spatele lui. S-au trezit într-o bucătărie. Apa de la o țeavă de chiuvetă spartă se împrăștia prin toată încăperea. Printre gazele lacrimogene, fumul exploziilor și praful colateral, Marcus a putut vedea ceea ce părea a fi două corpuri mutilate. Înaintând mai adânc în casă, l-a văzut pe Callaghan dispărând în ceea ce părea a fi o zonă de luat masa. Marcus s-a întors și i-a privit pe cei șase. Apoi a auzit bocanci de luptă coborând în fugă scările din spatele lor.
Pivotând, a declanșat o rafală în pieptul primului om care a atins palierul, omorându-l instantaneu. Omul s-a prăbușit. Al doilea om, aflat chiar în spatele lui și tușind ca o furtună, și-a pierdut echilibrul și s-a împiedicat de primul. Callaghan s-a năpustit imediat asupra lui, zdrobindu-i ceafa cu fundul puștii, lăsându-l inconștient, și scoțând arma bărbatului din raza de acțiune. Callaghan s-a mișcat rapid pentru a acoperi gura jihadistului cu un căluș și i-a fixat cătușe flexibile din plastic în jurul mâinilor și picioarelor.
Marcus își ținea arma îndreptată în sus pe scări. Aerul se limpezise deja oarecum la etajul al doilea și putea auzi sunete acolo sus. Încet, cu grijă, Marcus s-a furișat pe trepte, cu arma pregătită, așteptând ca cineva să vină după colț. Nimeni nu a făcut-o. Când a ajuns sus, Marcus a aruncat o privire rapidă pe holul din dreapta. În timp ce o făcea, cineva a declanșat o ploaie de focuri de armă.
Retrăgându-se, Marcus și-a cântărit opțiunile. Acum aveau un prizonier. Dar aveau nevoie de mai mulți. Serviciile secrete saudite au spus că oricine se afla la etajul al doilea ar fi o țintă foarte valoroasă, deoarece oamenii de la parter erau mai ales acolo pentru a-i păzi pe comandanții de rang înalt ai Kairos. Totuși, ar fi fost aproape imposibil să ajungă la etajul al doilea și la computerele, telefoanele și alte comori care se aflau acolo dacă scările erau păzite. Marcus a transmis

prin radio echipei sale, explicând unde se afla și întrebând dacă vreunul dintre ei putea vedea prin ferestre și avea o șansă. Niciunul dintre ei nu știa. Callaghan i-a transmis prin radio să folosească încă o grenadă. Timpul se scurgea. Cineva din acest canion auzea toate aceste focuri de armă, ceea ce însemna că întăririle erau pe drum.
Marcus a scos o bombă flash din rucsac. Chiar înainte de a trage cuiul, i-a ordonat lui Noah să tragă o altă bombă cu gaz lacrimogen prin ferestrele din colțul de sud-est al clădirii. Când Noah a făcut acest lucru, Marcus a alergat înapoi pe scări, s-a aplecat în hol - acum plin de nori de gaz - și a rostogolit dispozitivul pe hol. Încă o dată, o explozie a zguduit casa. Dar, în loc să-i omoare pe toți cei de la etajul al doilea, dispozitivul a emis o lumină energetică intensă, dezorientându-i pe toți cei aflați în raza sa de acțiune.
Marcus s-a întors imediat pe hol și a declanșat o rafală completă de foc automat. Apoi a ejectat încărcătorul gol, a băgat altul și a atacat înainte. Callaghan a urcat scările chiar în spatele lui. Ceea ce au găsit a fost o baie de sânge. Dar, pe măsură ce gazul, fumul și praful au început să se risipească din nou, și-au dat seama și că au dat lovitura.

L-au găsit prăbușit lângă un perete în colțul îndepărtat al unei camere din spate.
Bărbatul se ascundea în spatele unui birou mare din lemn. Piciorul stâng îi era grav rănit și sângera. Zvârcolindu-se de durere, încerca febril să-și înfășoare un kaffiyeh în carouri albe și negre în jurul piciorului stâng, ca un garou. Era înconjurat de geamuri sparte, bucăți de gips carton, scaune răsturnate și tuburi de gloanțe peste tot. Pe o masă de lemn din centrul camerei, acoperită de praf, se aflau o jumătate de duzină de laptopuri deschise, mai multe telefoane prin satelit, pistoale și scrumiere pline cu mucuri de țigară. Pe un perete se afla un raft din metal armat pe care erau așezate patru monitoare de televiziune, cu ecranele crăpate și negre, niciunul nu mai funcționa.
Callaghan și-a îndreptat AK-47-ul spre pieptul bărbatului. Marcus și-a aruncat propriul Kalashnikov în spate și și-a scos Glock-ul de 9 mm. Apropiindu-se precaut de jihadist, Marcus a dat la o parte Colt .45 de lângă mâna stângă a bărbatului și l-a studiat atent. Fața era bărboasă, dar nu mai era învăluită de kaffiyeh. Părul bărbatului era negru ca jetul, cu câteva pete de gri în jurul tâmplelor. Nu era tuns și era mâzgălit de transpirație. Marcus l-a încadrat la sfârșitul anilor patruzeci sau începutul anilor cincizeci, un om dur care trăise o viață grea.
Cu toate acestea, ochii bărbatului, întunecați și reci, plini de un amestec enervant de durere și ură, erau cei care îl trădau. Marcus ar fi recunoscut acei ochi oriunde. Îmbrăcămintea l-a ajutat și ea. Bărbatul purta un halat alb tradițional, acum acoperit de sânge, și o vestă maro. O curea groasă de piele îi înconjura talia. Ascuns în curea era un teacă care ținea un pumnal mare, curbat, cu un mâner din corn turcoaz.
Acum nu mai era nicio îndoială. Acesta era el. Acesta era bărbatul care vorbise în fața camerei, cel care îi împușcase în ceafă pe cei doi lucrători umanitari, cel care îi dăduse foc femeii blonde și râsese în timp ce aceasta ardea de vie.
Dar unde era Abu Nakba?
Fără să spună nimic, Marcus a făcut o fotografie a feței bărbatului cu telefonul său de satelit, a încărcat-o la Langley și a așteptat. Software-ul de recunoaștere facială și-a făcut magia și, o clipă mai târziu, Marcus și restul echipei au auzit vocea doctorului Martha Dell în căștile lor.
"Mabruk, habibi", a spus ea. "Tocmai l-ai prins pe Badr Hassan al-Ruzami."

"Recepționat", a răspuns Marcus, întorcând telefonul la clema de la curea.
Ruzami stătea acolo, sângerând, cu ochii fugind înainte și înapoi de la Marcus la Callaghan, întrebându-se clar cine va vorbi primul și ce se va întâmpla în continuare.
Marcus se întreba și el asta. Știa că acest om avea nevoie de îngrijiri medicale. Doar că nu era sigur că ar fi vrut să i-o ofere chiar acum.
Îndepărtându-se de Ruzami, Marcus s-a ridicat din ghemul în care se afla și s-a îndreptat spre ferestrele sparte care dădeau spre curte și spre catarg.
"Așteaptă aici", i-a spus lui Callaghan, "și bagă-i două gloanțe în ochi dacă îți face probleme."
"Așa voi face, șefu'."
Apoi Marcus s-a întors la parter, unde nu putea fi auzit de prizonierul lor de preț, liderul Troicii. I-a ordonat lui Geoff să-l ajute să tragă cadavrele a trei jihadiști morți până la catarg. De asemenea, le-a ordonat lui Noah și lui Jenny să vină rapid la casă și să adune tot prada. Lui Pete și colonelului le-a spus să rămână de veghe. Compania se apropia. Nu aveau prea mult timp la dispoziție. Dar avea sentimentul că asta ar putea funcționa.
Când totul a fost pregătit, Marcus s-a întors la etaj, a traversat camera și a stat deasupra prăzii sale.
"Comandante Ruzami, sunteți acum prizonier al guvernului Statelor Unite", a început el.
Ochii bărbatului au strălucit de surpriză.
"Așa este", a spus Marcus. "Știu cine ești. Și știu ce ai făcut. Așa că iată cum va funcționa".
Fără avertisment, Marcus și-a trântit cizma pe piciorul rănit al lui Ruzami. Bărbatul a țipat de durere și mai tare decât înainte și a încercat să îl îndepărteze pe Marcus. Dar Marcus și-a înfipt pistolul automat în fruntea bărbatului, împingându-i capul înapoi cu putere împotriva peretelui de beton.
"Îmi vei spune ce vreau să știu și o vei face chiar acum", a spus Marcus. "Unde este omul căruia îi spui Abu Nakba?"
Strângând din dinți, Ruzami a încercat să vorbească, dar nu a putut.
Marcus a observat că Callaghan și-a ridicat sprâncenele și a înțeles aluzia. Și-a îndepărtat cizma de rană foarte ușor, oferind o mică măsură de ușurare.
"E prea târziu", a scuipat Ruzami într-o engleză guturală, dar inteligibilă. "Nu poți opri ceea ce Tata a pus în mișcare."
"Și ce este asta?" a cerut Marcus.
Ruzami nu a răspuns.
"Unde este Abu Nakba chiar acum, chiar în acest minut?" a întrebat Marcus.
"Aroganță", a strigat Ruzami. "Veți plăti pentru aroganța voastră - voi toți. V-am spus eu. Nu puteți opri asta. Venim după voi. Infideli. Dușmani ai lui Allah. Veți arde. Toți. Și în curând. Foarte, foarte curând."
Marcus și-a izbit Glock-ul de fața lui Ruzami, creând o tăietură deasupra ochiului drept al bărbatului. Sângele îi curgea din frunte, nas și gură. Cu toate acestea, ochii bărbatului au devenit tot mai sfidători.
Chiar atunci au intrat în cameră Jenny și Noah. Marcus nu le-a acordat atenție decât pentru a le ordona să-și facă treaba repede. Apoi și-a înfipt cizma în stomacul lui Ruzami și l-a forțat să se răsucească. Învelindu-și pistolul, Marcus a pus o pereche de cătușe de plastic la încheieturile jihadistului și a scos pumnalul bărbatului din teacă, l-a înfipt în propria lui curea și l-a târât pe Ruzami în picioare. Apoi a scos din nou Glock-ul și l-a înfipt în rotula dreaptă a bărbatului.

"Ascultă-mă foarte atent", i-a spus Marcus lui Ruzami. "Voi număra până la trei, iar tu ori îmi vei spune ce plănuiește Abu Nakba și unde se află, ori vei experimenta mai multă durere decât ai crezut vreodată că este posibil."
Ruzami nu a spus nimic.
"Chiar acum", a spus Marcus din nou. "Mă auziți? Începem."
Vocea colonelului a răsunat brusc la radio. El a raportat că o flotă de Range Rovers cobora în viteză pe wadi dinspre nord-vest, cel puțin o duzină dintre ele, pline cu avioane de luptă și ridicând un nor de praf.
"Cât de departe?" a întrebat Jenny când Marcus nu a răspuns.
"Un kilometru", a spus sauditul. "Poate doi, dar nu mai mult. Trebuie să ne mișcăm".
Marcus i-a ignorat pe toți. "Unu", a strigat el în fața bărbatului.
Ruzami a refuzat să vorbească.
"Doi."
Bărbatul se zbătea să se elibereze.
"Trei."
Marcus a așteptat o clipă, dar Ruzami nu a spus nimic. În schimb, s-a uitat în sus și l-a scuipat în față pe Marcus.
Marcus a apăsat pe trăgaci, iar arma s-a descărcat. Explozia a răsunat prin canion, la fel și țipetele.
90
Din nou, colonelul a venit la radio.
El a insistat că trebuiau să părăsească complexul acum sau să moară. Convoiul de jihadiști era aproape la baza muntelui. Dar Marcus nu a răspuns.
Sângele lui Ruzami era împrăștiat peste tot. Dar Marcus nu terminase. L-a apucat pe bărbat de păr și l-a târât până la fereastră.
"Vorbește", i-a cerut Marcus. "Spune-mi ce vreau să știu."
"Nu", a strigat bărbatul înapoi în timp ce gâfâia după aer. "Niciodată. NICIODATĂ!"
"Vorbește sau fiii tăi vor muri. Toți trei."
Pentru o fracțiune de secundă, acest lucru a părut să-l oprească pe Ruzami în loc.
"Așa este", a țipat Marcus. "Îi avem - pe toți. Jibril. Ali. Și Mansour. Și dacă nu vorbești, vor muri cu toții. Chiar acum."
"MințI", a strigat Ruzami.
"Îi vom ucide dacă nu-mi spui unde este Abu Nakba și ce plănuiește."
"MințI. Tu mințI. Fiii mei sunt..."
Din nou colonelul a venit la radio. Convoiul era aproape acolo. Trebuiau să se miște. Dar imediat ce a rostit cuvintele, o explozie a zguduit întreaga casă. Apoi o a doua. A treia. Și o a patra.
Toți, cu excepția lui Ruzami, s-au întors și s-au uitat pe ferestre. Se așteptau să vadă hambarul și birourile distruse de mortierele sau proiectilele de artilerie ale houthi. Dar înainte ca cineva să poată vorbi, vocea Marthei Dell a revenit la radio. Nu houthi trăgeau. Două dintre dronele Predator ale CIA tocmai ajunseseră la fața locului și lansaseră rachete Hellfire, doborând convoiul jihadiștilor care se apropiau. Și loviturile au fost precise, a raportat ea. Toate vehiculele fuseseră distruse și nu existau supraviețuitori.
"Acum termină asta", i-a ordonat Dell lui Marcus, știind exact ce pune la cale.
Așa că Marcus s-a întors la Ruzami. Putea vedea că omul începea să cedeze. S-a uitat înapoi și l-a găsit pe Callaghan ajutându-l pe Noah să termine de împachetat computerele și telefoanele. Le-a spus amândurora să ducă totul jos. El putea să se ocupe de acolo. Când i-a auzit coborând scările, Marcus l-a călcat din nou pe piciorul lui Ruzami. Bărbatul a strigat și a gâfâit după aer.

"Ascultă-mă cu atenţie", a spus el, vorbind acum încet. Şi-a lipit pistolul de tâmpla bărbatului. "Asta este. Ultima ta şansă. O să număr până la trei încă o dată. Şi vei vorbi, sau fiii tăi vor muri."
"Nu, nu poţi", a ţipat bărbatul.
"Unu."
"Nu fiii mei."
"Doi."
"Ai milă, te rog."
"Trei."
Bărbatul urla de durere. Lacrimile îi curgeau pe faţă. Îşi scutura capul şi încerca să se ghemuiască într-o poziţie fetală. Dar Marcus a refuzat să îl lase. S-a uitat pe fereastră şi i-a dat din cap lui Geoff Stone. Apoi l-a apucat de păr pe Ruzami, l-a tras în sus şi l-a forţat să se uite pe fereastră.
Lanţuite de stâlpul steagului erau cele trei cadavre pe care el şi Geoff tocmai le târâseră acolo. În jurul lor erau resturi de mobilă pe care Geoff le adusese din casă. Le stropise pe toate cu benzină, iar acum îşi aprinse o ţigară, trase un fum şi o aruncă pe lemne. Totul a izbucnit în flăcări.
Timp de câteva secunde, Ruzami a privit neîncrezător. Dar apoi comandantul a început să râdă prin durere.
"Mincinosule", a ţipat el. "Eşti un mincinos împuţit. Aceia nu sunt fiii mei. Fiii mei sunt la douăsprezece mii de kilometri distanţă. Pregătiţi să execute planul. Şi nu poţi face nimic - nimic - să-i opreşti."
Brusc, într-o explozie de adrenalină plină de furie, Ruzami şi-a înfipt pumnii încătuşaţi în zona inghinală a lui Marcus. Forţa şi durerea zguduitoare l-au îngenuncheat instantaneu pe Marcus. Arma i-a căzut din mâini şi s-a împrăştiat pe podea. Orbit, Marcus a încercat să se ridice, dar nu s-a putut ridica. A căzut pe o parte şi a încercat să vorbească, dar nu a reuşit să scoată cuvintele. Vântul îl lăsase fără suflare. Se chinuia să respire. Se străduia să gândească limpede. Dar, într-o ceaţă de culoare şi mişcare, Marcus a văzut acum mâinile bărbatului îndreptându-se spre pumnalul ascuns în cureaua lui Marcus. L-a văzut pe Ruzami ridicând pumnalul şi a văzut, de asemenea, răzbunarea din ochii lui.
Marcus şi-a ridicat instinctiv mâinile pentru a bloca lovitura. Totuşi, în acea clipă, a ştiut că nu avea nici forţa, nici respiraţia necesare pentru a opri ceea ce urma. Pentru o fracţiune de secundă, îşi lăsase garda jos din prostie - din prostie. De ce îşi imaginase măcar pentru o clipă că ar putea forţa un astfel de om să vorbească, cu atât mai puţin să-l păcălească să o facă? Şi acum acest nebun avea de gând să-i ia viaţa.
Chiar atunci, însă, focuri de armă au explodat în spatele lui.
Marcus a văzut cum capul şi pieptul lui Ruzami explodau. Forţa gloanţelor l-a împins pe bărbat înapoi. Pumnalul i-a căzut din mâini. Ochii i s-au întors în cap şi s-a prăbuşit pe podea.
Pe cât de surprins, pe atât de uşurat, Marcus s-a holbat la Ruzami pentru ceea ce i s-a părut o eternitate. În cele din urmă a întors capul, aşteptându-se să vadă fum ieşind din Kalashnikovul lui Callaghan. Dar era Jenny cea care ţinea arma fumegândă.
"Haide", a spus ea, apucându-l pe Marcus de braţ şi trăgându-l în picioare. "Trebuie să plecăm."
91
Nimeni nu a vorbit pe drumul de întoarcere.
Erau prea epuizaţi şi încă nu erau siguri dacă au obţinut vreo informaţie utilă. Totuşi, eliminaseră un membru al Troicii. Şi toată lumea era de acord că, chiar dacă Jenny nu l-ar fi împuşcat mortal pe Ruzami, un astfel de om nu ar fi vorbit niciodată. Dacă era ceva de valoare în acel

complex, era în computerele și telefoanele pe care le luaseră, nu în singurul prizonier pe care îl prinseseră în viață. El era doar un bodyguard. Un pește mic. Peștele cel mare le scăpase, încă o dată, din mână.
Colonelul conducea primul jeep. Marcus stătea lângă el, curățându-și armele. Noah era în spate, încărcând conținutul unui laptop după altul în Centrul Operațional Global. Jenny era și ea acolo în spate, trimițând actualizări lui Dell și lui Annie de la Langley printr-o serie de mesaje text criptate.
Geoff conducea al doilea jeep. Pete stătea lângă el. Callaghan stătea pe bancheta din spate, cu arma pregătită, urmărind îndeaproape prizonierul lor, legat, cu căluș, drogat și întins pe podea, acoperit cu pături.
Marcus băgase un încărcător nou în Kalashnikovul său. Nu era ideal să conduci prin Yemen în lumina zilei. Da, cele două Predator încă îi supravegheau. Dar nici unul nu mai avea rachete. Dacă aveau probleme, erau pe cont propriu.
În plus, se apropia amiaza. Soarele era la apogeu. Nu aveau aer condiționat, iar aerul era un furnal. Marcus abia putea să respire. El și echipa sa erau uzi de sudoare. Sticlele de apă pe care le cumpăraseră erau atât de fierbinți încât nu se mai puteau bea. Știa că vor trece ore întregi până când se vor întoarce la Jeddah și că se va lăsa noaptea până când vor fi în aer, îndreptându-se spre casă.
★
CASA ALBĂ, WASHINGTON, D.C.
Dell s-a ridicat când președintele a intrat în Situation Room. Hernandez a salutat-o, la fel ca Bill McDermott, care a intrat chiar în spatele lui.
"Te rog, Martha, ia loc", a spus Hernandez, luându-și locul în capul mesei de conferințe. "Cum a mers?"
"Depinde cum o priviți, dle președinte", a răspuns ea, punându-și o pereche de ochelari de citit și revizuindu-și notițele. "Au ucis nouă tangouri, inclusiv unul dintre comandanții adjuncți ai Kairos."
"Care dintre ei?"
"Badr Hassan al-Ruzami."
"Șeful operațiunilor?"
"Da, domnule."
"Asta e fantastic", a spus Hernandez.
"L-aș fi preferat în viață."
"Ruzami? Haide, Martha. Știi că nu ar vorbi niciodată. Marcus și echipa lui tocmai i-au salvat pe contribuabilii americani de o grămadă de bani și nu puțină durere."
"Sper că aveți dreptate, domnule."
"Au luat vreun prizonier?"
"Unul."
"Vorbește?"
"Nu încă."
"Îl aduc acasă?"
"I-am spus lui Marcus să-l lase cu saudiții", a spus Dell. "Credem că era garda de corp a lui Ruzami, nu a vreunuia din conducere. Dar dacă există cineva care îl poate face pe tip să vorbească, aceia sunt saudiții."
"Vreo pradă?" A întrebat McDermott.
"O mulțime, de fapt", a răspuns Dell.
"Și?"
"Prea devreme pentru a spune. Echipa ne-a încărcat tot ce se afla pe hard disk-urile calculatoarelor și pe telefoanele satelitare. Am un grup de lucru care se uită peste tot acum. Totul este criptat. Ne va lua ceva timp să intrăm și să vedem ce avem."
"Dar ești încrezător că o poți face?"

Martha a ezitat. "Cincizeci și cincizeci."
Nu era răspunsul pe care președintele dorea să îl audă.
92
JEDDAH, ARABIA SAUDITĂ-23 MAI
Pentru prima dată, Marcus începu să se teamă că își găsise perechea. Abu Nakba nu era liderul unei țări. Nu era președinte, prim-ministru, rege sau prinț moștenitor. Omul era un bătăuș de stradă. Un criminal de rând. Un ucigaș cu sânge rece. Și totuși un vrăjitor tactic, se gândea Marcus. Mereu cu doi pași înaintea lui, dacă nu chiar mai mult. Și oameni nevinovați mureau pentru că Marcus nu putea fi mai deștept decât tipul ăsta.
Marcus și-a scos telefonul de satelit și a format numărul de mobil al lui Annie, dar nu a primit niciun răspuns. A încercat numărul de acasă, apoi linia de la birou, fără succes. În cele din urmă, i-a lăsat un mesaj scurt, spunându-i că sunt cu toții în siguranță și că se întorc, după ce Noah epuizase toate pistele din regiune.
A văzut-o pe Jenny traversând asfaltul spre Gulfstream și a ajuns-o din urmă. "Hei, am vrut doar să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut acolo."
"Nu mai spune."
"Se pare că întotdeauna mă scoți din încurcături." El a zâmbit.
Ea a zâmbit la rândul ei. "Se pare că mereu mă bagi într-o încurcătură."
Jenny s-a întors și a urcat în avion. Marcus era pe punctul de a face același lucru când a auzit o voce cunoscută. Întorcându-se, îl găsi pe prințul Abdullah, îmbrăcat în veșmintele sale tradiționale, pășind pe pistă.
"Agent Ryker, prințul moștenitor mi-a cerut să vă mulțumesc."
"Pentru ce? Nu sunt sigur că am realizat ceva."
"L-ați doborât pe Ruzami. Este suficient pentru moment."
"Sper că ai dreptate."
"Alteța Sa Regală te invită să te întorci după ce se termină totul să-l vizitezi."
"Aș fi onorat", a spus Marcus. "Între timp, nu-mi ucide prizonierul."
"Niciodată", a râs prințul. "Dar cu siguranță îl voi face să cânte."
"Cum se simte regele?" a întrebat Marcus.
Zâmbetul a dispărut de pe fața prietenului său. "Nu prea bine, mă tem. Spune o rugăciune pentru el."
"O voi face."
"La revedere, habibi", a spus prințul, dându-i lui Marcus o îmbrățișare de urs și un sărut pe ambii obraji. "Și mult noroc."
Piloții au stins luminile cabinei în timp ce ieșeau din spațiul aerian saudit, îndreptându-se spre vest. Curând, au ajuns la altitudinea de croazieră de treizeci și două de mii de picioare și survolau Cairo. Când luminile capitalei egiptene au dispărut în urma lor, Marcus a privit în golul negru, punctat doar de mica lumină roșie intermitentă de la capătul aripii stângi.
Simțindu-se mizerabil, Marcus a decis să facă o listă de verificare a tot ceea ce mersese bine în misiune. Poate că nu era mare lucru, dar avea nevoie să le vadă scrise. Într-un mic jurnal legat în piele pe care îl adusese cu el din State, Marcus își făcu lista.

* Nu am murit.
* Nu am fost arestat.
* Niciunul dintre colegii mei nu a murit sau nu a fost capturat.
* Niciunul din echipa mea nu a fost rănit.
* Am capturat un prizonier - ar putea ajunge să știe ceva util.
* Nouă teroriști și-au întâlnit Creatorul.
* Badr Hassan al-Ruzami a fost unul dintre ei - domnia sa de teroare s-a încheiat pentru totdeauna.
* Am adus și câteva stridii - poate Noe găsește o perlă de mare preț.

Dintr-o dată, au lovit o zonă de turbulenţe puternice. Gulfstream a început să tremure şi să se încline. Luminile cabinei au pâlpâit. S-a terminat repede, iar când s-a terminat, Marcus şi-a ascuns jurnalul în rucsac şi s-a îndreptat spre bucătărie. Nu avea cum să poată dormi, oricât de epuizat ar fi fost. Singurul lucru pe care voia să-l facă acum era să revadă tot ce văzuseră şi auziseră şi să încerce să răscumpere această călătorie. Trebuia să fie ceva ce le scăpase, vreun indiciu despre locul unde se afla Abu Nakba sau planurile de care dăduseră peste, oricât de mic, oricât de aparent nesemnificativ. Trebuia să existe. Altfel, întregul exerciţiu se putea dovedi a fi o pierdere enormă de timp şi de bani.
A luat o sticlă de apă rece din frigider şi s-a întors la locul său. Luând o înghiţitură, a închis din nou ochii şi s-a întors mental prin complexul din wadi. Informaţiile saudiţilor fuseseră corecte. Fusese o celulă Kairos la faţa locului. Cu o ţintă valoroasă. Badr Hassan al-Ruzami era un peşte mare. Unul dintre cei trei comandanţi adjuncţi ai grupului. Şi, fără îndoială, cel mai important.
Marcus ştia că va fi dat naibii la Washington pentru că nu l-a adus în viaţă. Dar numai un prost putea crede că tipul ăsta chiar avea de gând să vorbească. Să sperăm că telefoanele şi computerele bărbatului o vor face. Marcus nu regreta moartea lui Ruzami, dar nu avea nicio îndoială că Ruzami ştia totul. Ştia tot ce plănuia Abu Nakba şi detaliile planului. Abu Nakba era CIO-ul grupului, ofiţerul principal de inspiraţie. Dar, cu toată agitaţia, el nu era un strateg de talie mondială. Nici un tactician strălucit. Acesta era punctul forte al lui Ruzami. Acesta a fost motivul pentru care Abu Nakba l-a recrutat.
Yemenul era o scenă prea mică pentru ca Ruzami să joace pe ea. Omul tânjea să fie un jucător global, iar în lumea bolnavă şi perversă a terorii internaţionale, merita să fie. Era atât de bun. Alături de KSM-Khalid Sheikh Mohammed al-Qaeda şi Abu Bakr al-Baghdadi al Statului Islamic. Poate chiar mai bun. Iar Ruzami ştia asta. Deja reuşise unele dintre cele mai mortale şi mai spectaculoase atacuri din istoria recentă şi făcuse acest lucru în unele dintre cele mai mari şi mai sigure oraşe din lume. Washington - de două ori. Londra. Graniţa israeliano-libaneză. Beirut. Aden. Şi ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, aproape că reuşise cel mai mare atentat terorist la Ierusalim, fiind la un pas de a-i arunca în aer pe preşedintele Statelor Unite, pe prim-ministrul Israelului şi pe regele Arabiei Saudite, în timpul unui summit pentru pace în Orientul Mijlociu, care era transmis în direct în întreaga lume.
După ce a fost împiedicat în ultimul moment, ce ar fi vrut Ruzami în continuare? Răzbunare, desigur. Dar nu atât de mult împotriva Israelului. Statul evreu era doar Micul Satan în viziunea eshatologică a lui Ruzami. Statele Unite erau marele premiu. America era Marele Satan. Cu toate acestea, împuşcarea unei biserici din capitala americană sau uciderea a trei lucrători umanitari creştini erau lucruri mărunte pentru un astfel de om. Şeful operaţiunilor Kairos trebuia să plănuiască ceva mult mai mare. Nu asta le spusese el în videoclipul difuzat pe Al-Sawt şi pe YouTube?
"Venim după voi - toţi - fiecare duşman al lui Allah va arde", strigase Ruzami. "Aţi fost avertizaţi".
Aceasta, desigur, era procedura standard de operare. Era ceea ce spuneau toţi teroriştii. Cu toate acestea, în ultimele clipe ale lui Ruzami, cu pistolul lui Marcus la tâmplă, ştiind că va muri cu siguranţă - sau cel puţin îşi va petrece restul vieţii în izolare - el spusese în esenţă acelaşi lucru. Marcus îşi strânse mai tare ochii şi îşi frecă tâmplele, încercând să îşi aducă aminte exact cuvintele.
Era ceva legat de a fi mândru. Să plătească pentru mândria lor de americani. Să-şi plătească datoria sau . . . nu, îşi aminti Marcus.

Aroganță.
Acesta fusese cuvântul folosit de Ruzami.
"Aroganță! Veți plăti pentru aroganța voastră - toți. V-am spus eu. Nu puteți opri asta. Venim după voi. Infideli. Dușmani ai lui Allah. Veți arde. Toți. Și în curând. Foarte, foarte curând."
Ar putea fi doar retorică, desigur.
Ca un șablon.
Un "TED Talk terorist".
Cu toate acestea, cu cât Marcus repeta cuvintele în minte, își amintea tonul și vizualiza limbajul trupului, cu atât era mai convins că nu era vorba de o amenințare inutilă. Omul nu pontificase. Se lăuda. Avea un plan. Acesta era deja în mișcare. Ținta era, fără îndoială, Statele Unite. Și planul urma să fie executat în curând.
Întrebarea era: Unde?
93
Marcus nu-și amintea să fi adormit.
Dar acum a auzit pe cineva trecând pe lângă el și asta l-a trezit. Verificându-și ceasul, a descoperit că trecuseră câteva ore. Și-a desfăcut centura de siguranță, s-a ridicat și l-a găsit pe Callaghan turnându-și o ceașcă de cafea în bucătărie.
"Vrei una?", a întrebat fostul SEAL.
"Sigur", a spus Marcus. "Mulțumesc."
"În locul tău, aș fi făcut exact același lucru", a spus Callaghan din senin, apoi s-a oprit o clipă și s-a corectat. "Ei bine, i-aș fi dat foc lui Ruzami, l-aș fi filmat și aș fi postat videoclipul pe YouTube. Nu avea de gând să vorbească niciodată. Ar fi fost o risipă să-l las să părăsească acea casă în viață. Dar, hei, așa sunt eu."
Callaghan și-a terminat cafeaua și s-a întors la locul său. Marcus s-a întors la al său. Fiecare mușchi din corpul său îl durea. Cu toate acestea, nu se putea opri să nu-și repete în minte conversația cu Ruzami. Și în timp ce o făcea, ceva îl deranja. Dacă într-adevăr urma să aibă loc o operațiune majoră în Statele Unite, de ce se afla șeful operațiunilor Kairos în Yemen? Și unde erau fiii lui? De ce nu erau toți împreună în Statele Unite, pregătindu-se să execute orice plan pus la cale de el?
Pe de altă parte, cum ar fi putut Badr Hassan al-Ruzami să intre în Statele Unite? Era al doilea cel mai căutat om din lume. Nu putea ajunge pur și simplu pe un aeroport american. Chiar și deghizat, chiar și cu acte false, trebuia să știe că CBP - Customs and Border Protection - îl va prinde imediat. Asta explica de ce tatăl nu era în SUA, a concluzionat Marcus. Dar fiii erau o altă poveste. CIA știa că erau trei. Jibril era cel mai în vârstă, la douăzeci și șapte de ani. Ali, băiatul mijlociu, tocmai împlinise 25 de ani. Cel mai mic dintre cei trei era Mansour, care avea doar 21 de ani. Dar asta era cam tot ce avea Agenția despre ei. Nicio fotografie trecută sau actuală. Nici amprente digitale. Nici mostre ADN. Nici măcar un dosar despre ei. Știau atât de multe doar pentru că Al-Sawt făcuse un profil complet al lui Ruzami după ce CIA îl identificase ca fiind secundul lui Abu Nakba. Fusese o poveste mare în regiune.
Dacă mă gândesc bine, Marcus și-a dat seama că acel profil fusese realizat de nimeni altul decât Hamdi Yaşar. Acum era mai clar cum Yaşar ar fi putut avea un acces atât de neobișnuit la unul dintre cei mai cunoscuți criminali din lume. Marcus se gândi pentru scurt timp la perspectiva de a se întoarce la Gitmo pentru a-l interoga din nou pe Yaşar, de data aceasta despre familia lui Ruzami, dar ajunse la concluzia că omul nu avea de gând să vorbească, iar Marcus nu avea timp de pierdut.
Atunci Marcus și-a mai amintit ceva ce spusese Ruzami. Cacealmaua lui de a-l convinge pe agentul Kairos să creadă că SUA îi capturaseră fiii nu avusese succes. Dar, pentru o clipă, a fost clar că Ruzami a crezut că

Marcus ar putea spune adevărul. Abia când Marcus îl forţase pe bărbat să se uite pe fereastră la cele trei cadavre înlănţuite de catarg şi incendiate, Ruzami îşi dăduse seama că fiii săi nu se aflau în custodia americanilor.
"Mincinosule", ţipase bărbatul. "Eşti un mincinos împuţit - fiii mei sunt la douăsprezece mii de kilometri distanţă. Pregătiţi să execute planul. Şi nu poţi face nimic - nimic - să-i opreşti".
În căldura momentului, Marcus presupusese greşit că fiii lui Ruzami ar fi fost alături de tatăl lor, undeva în complex. Dacă ar fi fost aşa, ar fi avut sens ca echipa sa să-i captureze vii şi să-i lege de catarg. Dar, în loc să se simtă uşurat că l-a păcălit pe Marcus şi că ştia că fiii lui sunt bine, Ruzami a dezvăluit un detaliu important. Fiii lui nu erau cu el. Erau deja în Statele Unite sau pe drum.
Marcus şi-a scos telefonul şi s-a conectat la reţeaua Wi-Fi a G5-ului. Alegând capitala yemenită Sana'a ca punct de referinţă, a făcut o căutare pe Google a distanţei până la New York City. Aceasta s-a dovedit a fi de 11.105 kilometri. A făcut acelaşi lucru cu Washington, D.C. S-a dovedit a fi 11.430 de kilometri. Niciuna nu era precisă, dar erau apropiate şi nu exista niciun motiv să credem că Ruzami încerca să fie exact din punct de vedere tehnic. Tokyo era la 9.501 kilometri de Sana'a. Seulul era la doar 8.343 de kilometri distanţă.
Nu, Statele Unite erau ţinta. Asta era sigur. Ruzami nu minţise în ultima sa clipă. Fusese mândru de ceea ce făceau fiii săi, iar în ultimele sale cuvinte alesese să se laude cu asta. New York şi Washington aveau sens ca ţinte. Acestea au fost punctele de atac ale lui Khalid Sheikh Mohammed. De ce nu cele ale lui Badr Hassan al-Ruzami?
Telefonul cuiva a sunat. Nu era al lui. Scanând cabina, l-a văzut pe Noah trezindu-se.
"Alo?" l-a auzit spunând. "Repetă? Eşti sigur? Bine, o să-l anunţ."
Noah s-a ridicat de pe scaun şi a venit în partea din spate a avionului.
"Era ofiţerul de gardă de la Fort Meade."
Marcus era numai urechi. "Spune-mi că au spart echipamentul lui Ruzami."
"Nu, asta va dura câteva zile."
"Şi apoi?"
"De fapt, tocmai au spart unul dintre telefoanele prin satelit deteriorate pe care băieţii de la SEAL le-au recuperat din complexul de lângă Ghat."
"Şi?"
"Telefonul respectiv a fost folosit doar de şase ori şi doar pentru a apela un singur număr."
"Abu Nakba?"
"Nu."
"Unul dintre fiii lui Ruzami?"
"Nu, ascultă-mă, Marcus", a răspuns Noah exasperat.
"Bine, dar scuipă, omule", a insistat Marcus.
"NSA spune că este un număr privat aparţinând unui bogat om de afaceri mexican. Acesta deţine un conglomerat minier şi agricol uriaş, deşi DEA suspectează de mult timp că face şi spală bani din traficul de droguri şi de persoane. Nu au reuşit niciodată să construiască un caz solid împotriva lui. Şi tipul este complet conectat la guvernul mexican. Face donaţii masive actualului preşedinte şi senatorilor de top, fără îndoială pentru a cumpăra protecţie. Dar nu prea are sens. Ce ar avea nevoie Kairos de la un magnat mexican al mineritului?"
Marcus a ştiut imediat. "Au nevoie de un tunel în Texas."
Îndreptându-se spre partea din faţă a avionului, Marcus a ordonat piloţilor să refacă planul de zbor. Nu mai mergeau la Washington.
94
GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Nasir Bhati s-a trezit înainte de ivirea zorilor.
S-a spălat și și-a spus rugăciunile de dimineață.
Apoi și-a făcut o ceașcă de cafea instant și a ieșit pe balconul hotelului Holiday Inn Express & Suites. Situat la aproximativ treisprezece mile sud-est de oraș - pe autostrada 37, aproape de intersecția cu Patterson Avenue -, acesta avea o poziție ideală, oferindu-i lui și oamenilor săi o vedere clară asupra Aeroportului Internațional Gerald R. Ford, atât a terminalului de pasageri și a celor două săli ale sale, cât și a celor două piste paralele, de la est la vest.
Michigan avea a doua cea mai mare populație arabă dintre toate statele americane, cu aproape patru sute de mii de locuitori născuți în țări arabe sau născuți din imigranți arabo-americani. Alte șaptezeci și cinci de mii de musulmani din India și Pakistan locuiau în acest stat. Deși majoritatea locuiau în Detroit sau în apropiere și de-a lungul granței cu Indiana, câteva mii de musulmani din Asia și din lumea arabă locuiau în zona Grand Rapids.Bhati știa că acesta era motivul pentru care Abu Nakba și Badr Hassan al-Ruzami aleseseră orașul în primul rând. Avea ordine stricte să nu ia legătura cu niciun rezident local. Ruzami spusese că unii ar putea fi prietenoși cu cauza lor, dar prea mulți erau americani loiali. Dar cel puțin Bhati și oamenii săi nu păreau nelalocul lor. Nici nu aveau șanse să trezească suspiciuni rămânând aici pentru o săptămână, atât timp cât își plăteau facturile, respectau legile locale și își țineau capul plecat. Și mai bine, se gândea Bhati în timp ce sorbea din berea fierbinte, orașul avea restaurante și piețe halal. Nu toate orașele din America aveau.
Ruzami fusese categoric. Nici Bhati, nici oamenii săi nu aveau voie să folosească binocluri sau să facă fotografii ale aeroportului, pentru că acest lucru ar fi atras suspiciuni dacă ar fi fost observat. Totuși, din acest punct de observație, Bhati identificase nouă companii aeriene diferite care zburau spre și dinspre aeroport, precum și mai multe servicii de transport de marfă. Instalația principală a DHL, situată la o aruncătură de băț de terenul aeroportului, i-a atras atenția în mod deosebit.
Chiar în acel moment, cineva a bătut la ușa sa. Bhati a aflat că era Ibrahim.
"Se anunță o săptămână frumoasă", a spus tânărul jihadist, înmânându-i un exemplar al ziarului local și o cutie cu produse de patiserie. "Cald și însorit, cu maxime zilnice în jur de șaptezeci. Vreme perfectă pentru zbor."
"Și perfectă pentru a trimite un pachet", a răspuns Bhati cu un ușor zâmbet. "Vino, Ibrahim. Hai să facem o vizită la DHL."
95
MONTERREY, MEXICO
G5 a aterizat chiar înainte de prânz.
Gulfstream-ul a rulat până la un hangar privat, unde Marcus și echipa sa - cu excepția lui Noah Daniels - au debarcat. Marcus avea nevoie ca Noah să se întoarcă imediat la Washington cu calculatoarele și telefoanele pe care le luaseră și să le spargă cu ajutorul colegilor săi de la Langley și Fort Meade. Restul au fost întâmpinați de o echipă de securitate și de Miguel Navarro, șeful de stație al CIA, în vârstă de treizeci și șapte de ani. Urcând într-o caravană formată din trei SUV-uri antiglonț, au fost duși din incinta aeroportului la o casă sigură situată la aproximativ treizeci de minute nord de aeroport.
Pe drum, Marcus a dat două telefoane. Primul a fost către Annie pentru a o anunța că au ajuns cu bine. Ea s-a bucurat să audă de el și i-a spus că se simte bine, dar că lucrurile se mișcă repede. Era în drum spre

Pentagon în acel moment și nu putea vorbi, dar a promis că o va suna mai târziu.
Următorul apel a fost către mama lui. Nu știa că fusese în Yemen și nici că în prezent se afla în Mexic. Nici Marcus nu avea de gând să îi spună. Ea știa că el lucra pentru CIA. Dar, din nou, întreaga lume știa asta acum. Știa, de asemenea, că era foarte ocupat, că se afla sub o presiune enormă și că dușmanii Statelor Unite erau pe urmele lui. Nu cunoștea detaliile, iar Marcus avea grijă să nu discute cu ea despre munca sa. Cu siguranță nu avea autorizațiile de securitate necesare pentru ca el să vorbească cu ea. Mai important, nu voia ca ea să se îngrijoreze mai mult decât o făcea deja. Așa că a păstrat lucrurile ușoare. A întrebat-o dacă ea și surorile lui se acomodau cu viața la Bolling. Ea l-a asigurat că da, deși copiilor le lipseau prietenii și școlile lor, iar surorile lui nu erau tocmai mari fane ale faptului că erau forțate să le facă școală acasă, mai ales atât de târziu în anul școlar. Marcus a spus că îi compătimește, dar a reiterat că era important ca ei să fie în siguranță.
Între timp, Jenny stătea de vorbă cu Navarro. Deși și ea fusese șef de stație - cea mai tânără din Agenție, cu baza la Moscova - cei doi agenți nu se întâlniseră niciodată. După ce și-a luat rămas bun de la mama sa, Marcus a ascultat conversația lor. L-a auzit pe Navarro spunând că s-a născut în Houston din imigranți mexicani și vorbea fluent spaniola și portugheza. După ce a absolvit West Point, a servit ca comandant al unei unități de Ranger a armatei în Operațiunea Enduring Freedom din Afganistan și, mai târziu, în Operațiunea Iraqi Freedom, operând mai ales în Fallujah. După ce a fost rănit de un dispozitiv exploziv improvizat, s-a recuperat timp de câteva luni la Walter Reed înainte de a fi recrutat de Martha Dell pentru a se alătura CIA. Navarro a explicat că a fost trimis în misiuni în Venezuela și Columbia înainte de a fi repartizat la Ambasada SUA din Brazilia ca ofițer politic al Departamentului de Stat, apoi la Ambasada americană din Nicaragua și, în cele din urmă, a fost promovat pentru a conduce activitatea CIA în Mexic.
În cele din urmă, au intrat pe o stradă liniștită, mărginită de copaci. După câteva străzi, au trecut printr-un set de porți de oțel și au intrat pe aleea de acces a unui complex împrejmuit de ziduri. La exterior, arăta ca orice hacienda mare care ar putea fi deținută de un director general mexican înstărit. Înăuntru, însă, au fost conduși la subsol, unde au găsit un centru de operațiuni subteran care zumzăia cu personal nu numai de la Langley, ci și de la FBI, Drug Enforcement Administration, Customs and Border Protection și Pentagon.
Marcus a refuzat turul oferit de Navarro, explicând că erau deja periculos de în urmă. Operativii Kairos ar putea foarte bine să se afle în interiorul patriei americane chiar în acest moment, dar ei nu aveau nicio idee unde sau ce plănuiau. Navarro i-a condus pe un coridor, a introdus un cod de acces, s-a supus unei scanări a retinei și a deschis o ușă asemănătoare unui seif. I-a pus pe toți să ia loc în jurul unei mese mici de conferințe. Pe pereți se aflau monitoare TV mari, iar laptopuri conectate la serverul central al agenției erau amplasate în fiecare loc din jurul mesei. După ce toți au fost serviți cu cafea proaspătă, șeful stației a luat un telefon și a format Langley. Câteva clipe mai târziu, o transmisiune video în direct din biroul directorului interimar Martha Dell a pâlpâit pe ecranele din jurul lor.
Marcus se pregătea să primească o mustrare pentru că nu-l adusese pe Ruzami în viață. Dar nu a fost cazul.
"Agent Ryker, vreau să vă felicit pe dumneavoastră și echipa dumneavoastră pentru o treabă foarte bine făcută în Yemen", a început Dell. "Președintele se va adresa națiunii în seara asta și va anunța - ei bine, dați-mi voie să citesc un fragment din textul pregătit."
Ei au privit-o cum răsfoiește mai multe hârtii de pe birou.

"Aici este", a continuat Dell. "Am plăcerea să anunț în această seară că forțele americane au reușit să-l vâneze și să-l elimine pe șeful operațiunilor lui Abu Nakba în Yemen. De asemenea, au capturat sau ucis toți membrii unei importante celule teroriste Kairos din Yemen care plănuia atacuri împotriva Statelor Unite și a aliaților noștri din întreaga lume". Președintele nu va menționa implicarea Agenției în nimic din toate acestea. Dar m-am întâlnit cu el în această dimineață și m-a rugat să îi transmit recunoștința sa pentru tot ceea ce ați făcut în Yemen."
Marcus se încordă și era pe punctul de a spune ceva, dar Dell nu terminase.
"Am primit un telefon din Jeddah în această dimineață, de la prietenul tău, prințul Abdullah", a adăugat ea. "Se pare că singurul tip pe care nu l-ai ucis în Yemen nu era doar o gardă de corp. Saudiții l-au prelucrat destul de bine. Numele lui de război este Abu Jihad. Numele său real este Ismail al-Houthi".
Dell a explicat că acesta era fiul cel mare al fondatorului Ansar Allah, numele formal al rebelilor houthi, care se traduce prin "Susținătorii lui Dumnezeu".
"Are 32 de ani, s-a născut și a crescut în Aden și a fost antrenat de tatăl său în arta războiului tribal", a continuat Dell. "A continuat să-i antreneze pe cei șase frați mai mici, dar a fost grav rănit de un atac aerian saudit în urmă cu aproximativ optsprezece luni. Aproape a murit. Și-a pierdut un rinichi. Se pare că, la cartierul general al houthiștilor, era în permanență alături de tatăl său și îl împingea constant pe acesta să transforme houthiștii într-o organizație teroristă globală axată pe uciderea creștinilor și evreilor și pe instituirea unui califat global, nu doar pe preluarea Yemenului. Când tatăl său a refuzat în mod repetat, Ismail a dezertat la Kairos și a devenit un asistent al lui Abu Nakba. Saudiții spun că nu au nicio îndoială că acest tip își va vărsa măruntaiele în curând, iar când o va face, tu și echipa ta veți fi printre primii care vor afla."
Informația neașteptată a venit ca o încurajare semnificativă pentru un grup care avea mare nevoie de vești bune.
Dar Dell a avut mai mult.

O nouă imagine a strălucit pe ecranele cu plasmă.
Era fotografia unui bărbat latino blând, deși chel, în jur de 50 de ani, îngrijit și îmbrăcat impecabil într-un costum fin croit.
"După cum vă puteți imagina, președintele este nerăbdător să vadă ce se află pe hard disk-urile și telefoanele prin satelit pe care le-ați recuperat, la fel ca noi toți", a precizat Dell. "Între timp, am aflat multe despre omul de afaceri mexican al cărui număr de telefon a fost găsit de Noah pe acel telefon prin satelit ars din Libia."
Ea s-a adresat acum fotografiei de pe ecran.
"Acesta este Joaquín María del Castillo. El deține una dintre cele mai mari și mai profitabile companii din Mexic - Castillo Holdings International - cu sediul într-o clădire cu douăsprezece etaje din capitală. Însă prietenul nostru Joaquín își petrece cea mai mare parte a timpului la vila sa de lângă Monterrey. Avem o dronă care supraveghează vila chiar acum". Ea s-a întors către un asistent și a întrebat: "Putem afișa transmisia video în direct?"
Acum, Marcus și-a îndreptat atenția asupra unei imagini alb-negru a unei case întinse, construită în coasta unui munte, înconjurată de o pădure luxuriantă și deasă. Dell a indicat cele două Range Rover-uri blindate parcate pe alee și alte două în garajul deschis, santinelele înarmate care păzeau ușile din față, din spate și laterale, cabina de pază de la poarta din față de la baza muntelui și camerele CCTV care monitorizau

orice mișcare din jurul vilei. Apoi a arătat echipei imagini termice care arată semnăturile termice ale unui grup de persoane aflate într-o cameră din partea din spate, sau colțul de nord-vest al hacienda.
"Știm că Castillo este acolo", a spus Dell. "Nu îl putem vedea, dar în ultimele câteva ore am monitorizat toate apelurile telefonice care au intrat și au ieșit din casă. Castillo a efectuat sau a primit șase apeluri până acum, iar noi i-am identificat vocea. În plus, știm că în prezent se află în camera din spate cu cinci asociați, deși nu am putut stabili dacă aceștia sunt gărzi de corp sau colegi de afaceri. Presupunem că aceștia din urmă, deoarece toți sunt așezați, în timp ce trei bărbați din fața ușii biroului său sunt în picioare. Aceștia sunt gărzile de corp, credem noi."
"Câte gărzi sunt în total în casă și pe teren?" a întrebat Marcus.
"Douăzeci", a răspuns Dell.
Jenny i-a aruncat lui Marcus o privire îngrijorată, la fel ca Geoff și Callaghan.
"Și sunteți siguri că acest Castillo a fost în contact direct cu Abu Nakba?" a întrebat Marcus.
"Sigur? Nu", a recunoscut Dell. "Și în contact direct cu Abu Nakba? Nu pot spune pe baza a ceea ce avem până acum. Dar Castillo - sau cineva care i-a folosit telefonul personal prin satelit - a efectuat și a primit cu siguranță apeluri regulate cu persoane care lucrau la complexul Ghat în timp ce Abu Nakba se afla acolo. Primul apel a fost efectuat de pe telefonul lui Castillo pe 9 februarie. Frecvența apelurilor a crescut la sfârșitul lunii aprilie. Ultimul apel din Libia către Castillo a fost efectuat vineri, 8 mai."
"Cu o zi înainte ca președintele Clarke să ordone atacul aerian", a spus Jenny.
"Așa este", a confirmat Dell. "Acesta este motivul pentru care Castillo a devenit brusc o persoană de interes pentru această Agenție."
"Corect", a spus Marcus, "dar e imposibil să fi vorbit direct cu Abu Nakba. Sau cel puțin, telefonul prin satelit găsit de Noah nu avea cum să fie singurul telefon al lui Abu Nakba, sau chiar principalul său telefon. Altfel, SEAL-urile nu l-ar fi găsit niciodată la complexul libian. Abu Nakba l-ar fi luat cu el. Și acum știm că el și cei mai apropiați consilieri ai săi plecaseră până atunci, probabil în Yemen."
"Sau în Mexic", a spus Geoff.
"Crezi că Abu Nakba a venit aici?" l-a întrebat Jenny pe colegul ei.
"Și dacă a făcut-o?" a întrebat Geoff. "Și dacă se află acum în SUA cu restul oamenilor săi?"
"Nu, asta nu are sens", a protestat Callaghan. "Omul este în vârstă de optzeci de ani. Nu-l pot vedea pe Abu Nakba urcând printr-un tunel în SUA pentru a conduce o operațiune în persoană, indiferent cât de mare ar fi aceasta."
"Atunci unde este el?" a întrebat Marcus.

Dell a intervenit din nou.
"Există o singură persoană care ne poate spune de ce a plasat și a primit atât de multe apeluri de la Abu Nakba sau de la cei mai apropiați asociați ai săi, și aceasta este Joaquín María del Castillo", a spus ea. "De aceea trebuie să mergeți să-l vedeți și să aflați ce anume știe."
"Să-l vedeți?" a întrebat Geoff. "Cu tot respectul, doamnă director, ce vă face să credeți că va accepta o vizită la domiciliu din partea noastră?"
"Nu-ți face griji pentru asta", a intervenit Marcus. "Am o idee."
"Sunt sigur că ai, Ryker", a spus Dell. "Dar lasă-mă să fiu foarte clar în privința asta. Acest om este un cetățean străin proeminent. Este prieten personal cu președintele Mexicului și cu majoritatea membrilor

Congresului. De asemenea, este prieten personal cu proprietarii tuturor principalelor instituții media din țară. Am încredere că ați auzit expresia "Nu te certa cu cineva care cumpără cerneală la butoi"? Se aplică. Ridicați-l pe acest tip și el va dezlănțui o furtună mediatică împotriva SUA, împotriva președintelui și împotriva Agenției, pe care nu ni le putem permite. Uite, am toată încrederea că putem ajuta FBI-ul să construiască un caz juridic solid împotriva lui și să avem motive să-l arestăm. Dar asta va dura săptămâni - timp pe care pur și simplu nu îl avem. Așa că am nevoie să vă comportați cât mai bine. Ryker, mă refer în special la tine. Nu mă înțelege greșit. Trebuie să fii persuasiv. Foarte persuasiv. Dar nu-l poți răni fizic pe acest om. Și cu siguranță nu poți răni, cu atât mai puțin ucide, nici unul din oamenii lui. Ați înțeles?"
"Da", a spus Marcus.
Toți ceilalți au dat din cap, deși Marcus știa că toți se uitau la el. Nu voia să aibă reputația de a folosi tactici autoritare și nici de a folosi mai multă forță decât era cazul pentru a-i face pe oameni să vorbească. Dar cât de multă forță era prea multă împotriva teroriștilor care plănuiau să ucidă cetățeni americani nevinovați? Exista o limită pe care nu trebuia să o depășești. De acest lucru Marcus era sigur. Legile Statelor Unite îl constrângeau. La fel și Convenția de la Geneva. La fel și Scripturile. Dar unde anume era linia?
"Dacă Castillo ne furnizează informații care ne conduc înapoi în SUA?" a întrebat Marcus.
"Exact asta sper să vă dea", a răspuns Dell. "Omul conduce o companie minieră. Bănuim de ceva timp că sapă tuneluri din Mexic în SUA, dar nu am reușit să dovedim acest lucru."
"Și sperați că vom putea?"
"Desigur."
"Atunci care sunt regulile noastre de angajament dacă ne aflăm într-un tunel sau pe pământ american?" a insistat Marcus.
Era o întrebare importantă. Din punct de vedere legal, CIA nu trebuia să opereze în interiorul Statelor Unite.
"Să aruncăm în aer podul acela dacă ajungem la el", a răspuns Dell.
"Îmi pare rău, doamnă, dar nu pot face asta", a insistat Marcus. "Eu și echipa mea trebuie să știm ce veți permite și ce nu veți permite. Altfel, nu văd cum am putea continua."
"Voi verifica cu avocații și voi reveni la tine, Ryker", a spus Dell în cele din urmă.
Aceasta, însă, era doar una dintre preocupările lui Marcus. "Destul de corect", a început el, încercând să își aleagă cuvintele cu grijă. "Dar mă întrebam dacă am putea reveni la primul punct pe care l-ai ridicat la începutul convorbirii noastre."
"Adresa președintelui?"
"Da, doamnă."
"Despre ce este vorba?
"Cu tot respectul, doamnă director, aș avertiza împotriva oricărui anunț public că l-am doborât pe Badr Hassan al-Ruzami."
"De ce?" a întrebat Dell.
"Nu mă înțelegeți greșit, doamnă. Îmi dau seama că președintele vrea și are nevoie - și merită - o victorie mare, mai ales în primele sale zile de la preluarea mandatului. Cu toate acestea, în acest moment, din câte știm noi, Abu Nakba și restul rețelei Kairos habar nu au că Ruzami este mort. Ceilalți doi comandanți adjuncți nu știu. Și poate cel mai important, niciunul dintre fiii lui Ruzami nu știe. Cu cât păstrăm acest secret mai mult timp, cu atât mai bine."
Dell era vizibil surprins, poate chiar jignit. "Jenny, tu cum vezi lucrurile?", a întrebat ea.

"Dacă Marcus nu ar fi spus-o, aș fi făcut-o eu, doamnă", a răspuns Jenny. "Tocmai am prins câteva breșe importante aici. Abu Jihad. Castillo. Acum nu este momentul să ne dăm mâna."
Dell a tăcut un moment. În cele din urmă, ea a spus că îi va transmite imediat președintelui sfatul echipei. "Dar este posibil ca acesta să fi solicitat deja timp de antenă de la rețele", a avertizat ea. "Dacă este așa, atunci geniul a ieșit din sticlă."
Marcus se uită la ceasurile de pe peretele de deasupra ecranului principal care afișa imaginea lui Dell. Dacă discursul avea loc, acesta ar fi avut loc la ora 21:00, ora estică. În prezent era ora 13:36 în Monterrey - fusul orar central - deci era 14:36 în Washington. Era aproape imposibil pentru Marcus să își imagineze că secretarul de presă al Casei Albe nu solicitase deja timp de la principalele rețele de televiziune pentru un discurs prezidențial în prime-time, peste doar șase ore și jumătate. El a sugerat să semneze și să se pună în mișcare. Dell a fost de acord.
Odată ce ecranele s-au întunecat, Miguel Navarro s-a întors spre Marcus. "Deci, agent Ryker, ai spus că ai o idee?"

"Am", a spus Marcus.
Explicând că împrumută dintr-un vechi manual CIA, el a descris exact ce avea în minte. Șeful stației, o mână de lucru vicleană și experimentată a Agenției, era mai mult decât gata să se supună.
În mai puțin de o oră, echipa lui Navarro a procurat o dubă și mai multe uniforme de la compania locală de electricitate. Cu acestea în mână, echipa a executat un atac cibernetic asupra rețelei electrice din cartierul lui Castillo și din mai multe municipios (municipalități) învecinate. În același timp, echipa a intrat în compania locală de telefonie și a redirecționat automat toate apelurile care ajungeau la compania de electricitate către birourile locale ale CIA. Un ofițer debutant a jucat rolul de operator la centrală. În scurt timp, ea a preluat sute de apeluri furioase și le-a redirecționat pe toate către compania de electricitate. Toate, mai puțin unul.
Când a sunat administratorul iritat al reședinței Castillo, aceasta i-a explicat că întreruperea a fost o problemă la nivelul întregii zone. Cu toate acestea, pentru că dl Castillo era un client atât de valoros, urma să trimită imediat o echipă care să instaleze un generator temporar și să se asigure că el va fi primul căruia i se va restabili serviciul.
Îmbrăcați în salopetele corespunzătoare, Marcus și echipa sa au alergat spre hacienda, în timp ce Dell monitoriza întreaga operațiune în centrul de operațiuni de la Langley, din drona aflată la câteva mile deasupra lor.
Când au ajuns la poarta principală, Navarro le-a explicat într-o spaniolă colocvială impecabilă că sunt așteptați. Gardienii, fiecare având o armă laterală, iar unul ținând o mitralieră, au cerut să se uite în spatele dubiței. Acolo, l-au găsit pe Marcus și pe ceilalți punându-și centurile cu scule. Un alt gardian a folosit o oglindă atașată la un stâlp lung pentru a se asigura că nu există explozibili sub șasiu. Un altul a plimbat un câine detector de bombe în jurul perimetrului furgonetei În curând, au primit semnalul de liber. Porțile de fier forjat s-au deschis, barierele de oțel au fost coborâte, iar ei au urcat pe aleea lungă de 800 de metri.
Mai mulți gardieni înarmați i-au întâmpinat la ușa din față, împreună cu un bărbat scund și zvelt care a spus că este administratorul casei. Maniera bărbatului era iritată și bruscă, iar Marcus a presupus că el fusese cel care sunase la compania de electricitate pentru început. Navarro a făcut toată vorbăria. Marcus și colegii săi pur și simplu au cărat cutii cu echipamente, inclusiv un generator portabil, în interiorul

vestibulului și au ținut ochii în jos. Au fost conduși la subsol, unde se aflau toate cutiile de siguranțe și conexiunile electrice. Folosind lanterne și faruri, l-au urmat pe manager pe scări. Geoff era în spate și a închis ușa subsolului în urma lor.
Când au ajuns la baza scărilor, Pete l-a înțepat pe manager în ceafă cu un ac hipodermic, injectându-i un narcotic care l-a lăsat inconștient. Ajutându-l să coboare pe podea, Pete i-a verificat semnele vitale și le-a ridicat tuturor degetul mare. Bărbatul era viu și nu avea să se trezească pentru câteva ore. Pentru orice eventualitate, Callaghan i-a pus bărbatului cătușele, i-a pus căluș și l-a legat de boiler.Marcus și-a deschis cutia de scule, a golit cea mai mare parte a conținutului pe podea, apoi a scos un pistol cu electroșocuri și un pistol Glock la care a atașat un amortizor. Ceilalți i-au urmat exemplul. Apoi au cuplat generatorul și l-au conectat la întrerupătoarele casei. Întregul proces a durat mai puțin de trei minute. Dar au așteptat aproape douăzeci înainte să pornească generatorul. Toate luminile din subsol au revenit la viață. Sperau că acest lucru le va da tuturor celor de sus un sentiment de ușurare. Luminile erau din nou aprinse. Aerul condiționat a revenit la viață. Televizoarele și calculatoarele funcționau din nou. Era timpul să se miște.
Ascunzându-și armele în buzunarele salopetelor, și-au reîncărcat cutiile cu scule și s-au îndreptat spre etaj, deși Marcus i-a cerut lui Pete să rămână în urmă pentru a monitoriza semnele vitale ale directorului și pentru a servi ca rezervă în cazul în care planul începea să se destrame. Când au reintrat în vestibul, Miguel Navarro i-a întrebat pe paznici unde intră liniile principale de alimentare cu energie electrică din stradă în hacienda. De asemenea, a întrebat dacă poate vorbi cu proprietarul casei, spunând că existau niște complicații de care trebuia neapărat să fie la curent. Când unul dintre gardieni a întrebat unde se află managerul, Navarro a explicat că acesta monitoriza unul dintre colegii lor care încă încerca să rezolve una dintre cele câteva probleme de la parter.
Ridicând din umeri, gardianul l-a îndrumat pe un bărbat mai tânăr să-i ducă afară pe Geoff și Callaghan. Apoi i-a condus pe Navarro, Marcus și Jenny prin livingul și sufrageria frumos amenajate până la biroul de acasă al lui Castillo. Trei gărzi înarmate se aflau în fața ușii, dar s-au dat la o parte când supraveghetorul a bătut și a auzit permisiunea lui Castillo de a intra.
Când ușa s-a deschis, Marcus l-a văzut pe Castillo stând în spatele unui birou mare de stejar, cocoșat pe laptopul său. Și-a scos Taser-ul din buzunar și a tras cincizeci de mii de volți în unul dintre gardieni, doborându-l instantaneu. Jenny și Navarro au făcut același lucru cu ceilalți doi și, în timp ce o făceau, Marcus a dezactivat supervizorul și s-a grăbit să intre în cameră.

"Mâinile", a strigat Navarro în spaniolă în timp ce el și Marcus țintea spre capul bărbatului.
Sângele se scurgea de pe fața lui Castillo în timp ce acesta își ridica mâinile deasupra capului.
Navarro i-a ordonat bărbatului să iasă din spatele biroului și să se întindă pe podea, cu fața în jos, desfăcut ca un vultur. Bărbatul s-a conformat imediat. Jenny a folosit cătușe flexibile pentru a fixa mâinile lui Castillo la spate. Apoi i-a pus o pungă de pânză neagră pe cap și i-a lipit de gât țeava goală a unui Glock.
"Bani?" a întrebat Castillo. "Asta este ceea ce vrei? Pentru că eu pot..."
"Silencio", a răbufnit Marcus.
Castillo a tăcut instantaneu.

Marcus i-a făcut semn lui Jenny, care s-a grăbit să găsească locul unde erau păstrate înregistrările CCTV și să adune toate casetele din ultimele șase luni. După ce aceasta a părăsit camera, Marcus a îngenuncheat și și-a înfipt Glock-ul în spatele craniului lui Castillo. Apoi, spunându-i lui Navarro exact ce voia să îl întrebe pe Castillo, a ascultat cu atenție cum șeful stației îi repeta întrebările în spaniolă și îi traducea răspunsurile în engleză.
"Vrem să ne faci să trecem granița", a început Marcus.
La început, bărbatul nu a spus nimic.
Marcus și-a deplasat pistolul la câțiva centimetri de urechea dreaptă a bărbatului și a tras în podea. Amortizorul de zgomot a împiedicat pe oricine altcineva din casă să audă împușcătura. Dar Castillo a înțeles instantaneu cum Marcus a întors țeava încălzită la ceafă bărbatului.
"Da, da, desigur", a răspuns Castillo.
"Câte puncte de trecere aveți?"
"Doar unul."
"Unde?"
"Laredo. Avem un tunel."
"Pe sub râu?"
"Da."
Bărbatul vorbea liber acum. Din nou, Marcus și-a dat seama că nu era un jihadist antrenat și înrăit. Castillo putea fi un fel de șef mafiot, dar nu era un terorist. Era condus de lăcomie, nu de fanatism radical și violent. Voia să trăiască, nu să moară. Era convins că Marcus și oamenii săi l-ar fi ucis dacă ar fi fost nevoie. Și nefiind musulman, mexicanul nu-și făcea iluzii că va ajunge în paradis pentru a petrece eternitatea în brațele a șaptezeci de fecioare.
"De unde?"
"Dețin o fabrică de ambalare a cărnii în Nuevo Laredo. Intrarea în tunel este acolo."
"În interiorul fabricii?"
"Da."
"De cât timp funcționează tunelul?"
"De șase luni. Poate șapte."
"Cât costă?"
"Să treci prin tunel?"
"Da."
"Este gratuit, senor - pentru dumneavoastră și toți oamenii dumneavoastră, ar fi gratuit."
"Pentru alții."
"Depinde."
"De ce?"
"De cât de mult cred că pot obține."
"Adică ce?"
"Asta nu e pentru muncitorii migranți, senor. Aceasta este pentru . . ."
"Pentru ce?"
"Oameni care au mijloacele necesare."
"Fugari de droguri?" A întrebat Marcus.
Castillo a tăcut.
"Traficanți de persoane?"
Din nou, Castillo nu a spus nimic.
"Teroriști?"
"Vă rog, senor... sunt doar..."
"Arabi", a răbufnit Marcus.
"Ce-i cu ei?"
"Când au venit?"
Castillo nu a spus nimic.
Marcus a apăsat arma mai tare pe craniul bărbatului.

"Acum câteva zile."
"Când mai exact?"
"I . . ."
"Când au venit?"
"Sâmbăta trecută."
"Pe șaisprezece."
"Da, da."
"Câți au fost?"
"Două grupuri."
"Câți în fiecare grup?"
"Șase."
"Deci 12 oameni în total?"
"Da."
"Cine erau ei?"
"Nu punem niciodată această întrebare."
"Pun pariu - cât de mult au plătit?"
"O mulțime."
"Cât de mult?"
"Un milion de dolari."
Marcus a fost uimit.
"Un milion pentru cele două grupuri?"
"Nu, señor - un milion pentru fiecare."
"Ce aveau cu ei?"
"Cărau cutii."
"Descrieți-le."
"Erau valize lungi, de fapt, nu cutii."
"De ce?"
"Nu am întrebat."
"De ce nu?
"Erau oameni periculoși, senor. M-ar fi ucis dacă aș fi început să pun prea multe întrebări."
Asta a lămurit totul. Marcus nu avea nicio îndoială că aceștia fuseseră oamenii lui Abu Nakba. Nimeni altcineva nu ar fi plătit atât de mult și nici nu ar fi fost în stare să bage frica de Dumnezeu într-un om atât de bogat și de puternic precum Joaquín María del Castillo.
S-a bătut la ușă. Navarro a continuat să-l păzească pe Castillo, în timp ce Marcus s-a poziționat în partea dreaptă a ușii, cu arma pregătită. Marcus a întrebat cine este, într-o rusă acceptabilă. Jenny a dat un nume fals, dar nu exista nicio îndoială că era vocea ei. Marcus a cerut o frază de provocare, doar pentru a fi sigur că nu era amenințată cu arma. Când ea a răspuns corect, Marcus a deschis ușa cu precauție și a constatat că drumul era liber. Pete stătea alături de Jenny.
Jenny șopti că ținuse legătura cu Geoff și Callaghan. Toate gărzile fuseseră neutralizate. Ea închisese sistemul CCTV. Confiscase toate casetele. Erau gata de plecare.
Marcus și Navarro l-au ridicat pe Castillo în picioare, apoi s-au repezit la garaj și l-au încărcat pe bancheta centrală din spate a unui Range Rover blindat. Jenny și Pete s-au așezat de o parte și de alta a lui Castillo. Geoff Stone și Donny Callaghan au urcat într-un al doilea Range Rover, în timp ce Miguel Navarro s-a întors în duba cu care sosiseră. Transmițând prin radio la postul de pază de la capătul aleii să coboare baricadele de oțel și să deschidă porțile, Navarro a ieșit primul cu dubița, spunându-le paznicilor că se pare că și șeful lor va pleca imediat. Câteva momente mai târziu, Marcus a părăsit incinta complexului în mare viteză.
La aproximativ un kilometru de fabrica de ambalare a cărnii, Marcus a găsit dubița oprită pe marginea drumului. Încetinind până la oprire,

Marcus a coborât și s-a întâlnit cu Navarro, care a ieșit de pe scaunul șoferului.
"Ai vorbit cu Dell?" a întrebat Marcus.
"Era la un telefon cu israelienii", a răspuns Navarro. "Dar l-am informat pe șeful de tură de la centrul de operațiuni despre ce am aflat și încotro ne îndreptăm."
"Și se vor asigura că forțele sunt prepoziționate pentru a ne susține de cealaltă parte?"
"Absolut", a spus Navarro. "Și am și alte vești bune."
"Ce anume?" a întrebat Marcus.
"Președintele tocmai l-a numit pe vechiul tău prieten din Serviciile Secrete, Carl Roseboro, noul șef al DSS, iar Roseboro trimite una dintre echipele sale SWAT la Laredo. De fapt, se înființează un grup operativ comun cu FBI, DEA și CBP."
"Asta e o veste grozavă", a spus Marcus. "Și regulile de angajare?"
"Încă nimic", a spus Navarro. "Avocatul-șef al Agenției analizează problema, dar nu se știe nimic până acum."
"Ei știu că este foarte probabil să întâmpinăm rezistență acolo jos, nu?" a spus Marcus. "Adică, vorbim despre mafia mexicană, iar acest tunel face o avere pentru ei. Nu ni-l vor preda fără luptă."
"Am făcut riscurile foarte clare", a insistat Navarro.
"Bine, în regulă. Trebuie să ne mișcăm."
Marcus s-a urcat pe scaunul pasagerului din față al Range Roger, în timp ce Navarro s-a urcat la volan. Cu armele scoase, dar fără să fie văzuți, au urmat instrucțiunile lui Castillo despre cum să anunțe prin radio paznicii de la uzină și să-i convingă să deschidă poarta din față și să-i lase să treacă. Era un risc. Castillo îi putea trăda. Dar Marcus nu se putea gândi la o altă cale, iar ei aveau ordine stricte să nu intre înarmați.
100
Pe măsură ce se apropiau, au putut vedea că barierele fuseseră coborâte. Au trecut de gardă prea repede pentru ca oamenii să vadă pe cineva prin geamurile fumurii. Când au ajuns la clădirea principală, ușile hambarului erau deschise și au intrat fără probleme.
Pete și Jenny l-au păzit pe Castillo, în timp ce Marcus și restul echipei s-au împrăștiat pentru a cerceta instalația și birourile din apropiere, electrocutând fiecare gardian înarmat pe care l-au întâlnit. În câteva minute, au găsit locul unde erau stocate înregistrările camerelor de supraveghere ale fabricii. Neavând timp să caute prin fișiere, au scos hard disk-urile, le-au ascuns într-un rucsac și i le-au dat lui Navarro. De asemenea, au găsit un depozit de arme automate și cutii de muniție și s-au servit.
Întorcându-se la vehicule, l-au târât pe Castillo sub amenințarea armei în unitatea frigorifică și i-au cerut să le arate intrarea în tunel. Când acesta a făcut-o, Marcus i-a făcut semn lui Pete, care a scos un alt ac hipodermic și l-a înfipt în gâtul lui Castillo. Cu sacul încă o dată deasupra capului, bărbatul a slăbit, iar ei l-au coborât la podea.
Departamentul de Justiție putea decide mai târziu dacă guvernul SUA avea de gând să îl acuze și să îl aresteze pe acel bărbat și pe numeroșii săi asociați. Marcus spera cu siguranță că o vor face. Dar pentru moment, Castillo era o greutate moartă. Ei nu și-au permis luxul de a-l lua cu ei, așa că l-au lăsat în urmă.
Marcus i-a mulțumit lui Navarro pentru tot ajutorul său. I-a spus lui Jenny să îi predea șefului secției rucsacul plin cu înregistrările camerelor de supraveghere de la hacienda. Navarro, la rândul său, a promis că își va pune echipa să șteargă toate înregistrările raidului lor și să trimită la Langley orice imagini pe care le-ar putea găsi cu

forțele lui Abu Nakba. Apoi s-a întors la Range Rover și a plecat în soarele după-amiezii.
Marcus și-a condus echipa în tunel, cu un M4 în mână și Glock-ul la curea. Temperatura era îngrozitor de ridicată - cel puțin o sută de grade, se gândea el - iar umiditatea o făcea să se simtă și mai rău. Nu înțelegea de ce Castillo, cu toate milioanele lui, nu instalase un sistem de aer condiționat, sau măcar un sistem de ventilație adecvat. Pe de altă parte, Marcus se gândi că, odată ce Castillo avea banii lui, probabil că nu-i păsa mai puțin de condițiile din tunelul său. Fără îndoială, cheltuise o mică avere pentru a construi tunelul pe sub Rio Grande - și o făcuse fără să atragă atenția guvernelor american sau mexican. Orice alte îmbunătățiri sau facilități nu se aflau pur și simplu în buget.
Un lucru pentru care Castillo cheltuise bani era iluminatul. De-a lungul peretelui din stânga erau fire electrice care alimentau lămpi suspendate la fiecare cinci metri sau cam așa ceva.
Ceea ce l-a frapat cel mai mult pe Marcus a fost cât de adânc coborau. La aproximativ două sute de metri, au ajuns la o gaură de trei pe trei metri, un puț care cobora direct în jos. O scară de oțel fusese forată într-o parte a stratului de rocă, dar chiar și cu o lanternă aprinsă în gaură, Marcus nu putea vedea fundul. Aruncându-și M4 peste umăr, a coborât primul scara. Jenny a fost următoarea, urmată de Pete și Geoff. Donny Callaghan venea din spate, rămânând în alertă specială, ca nu cumva Castillo sau oricare dintre oamenii lui să se trezească la timp și să trimită forțe după ei.
La fundul puțului, tunelul se stabiliza și se îndrepta spre nord, pe sub râu. Era mult mai răcoare la această adâncime. S-au oprit o clipă, și-au tras sufletul și au consumat apa îmbuteliată și PowerBars pe care Miguel Navarro le dăduse pentru călătorie. Apoi Marcus și-a luat arma și a pornit înainte. Nu se mișcau repede. Callaghan îi avertizase că tunelul ar putea fi plin de capcane. De asemenea, puteau fi oameni înarmați venind din direcția opusă.
După o oră, au ajuns la capătul tunelului fără să găsească niciunul. Ajunseseră la un alt puț, la o altă scară fixată cu șuruburi în stâncă și la o lungă ascensiune.
Dar încotro?

Au schimbat ordinea înainte de a urca pe puț.
Marcus era încă în frunte, dar Callaghan urma acum direct în spatele lui. Apoi a venit Geoff, apoi Jenny, în timp ce Pete se afla în spate. Și-au ținut lanternele stinse și au păstrat o liniște deplină pe parcursul urcării, având grijă să nu-și lase armele să se ciocnească de scară sau de stâncă.
În vârful puțului, Marcus a scos capul cu precauție în sus. Nevăzând pe nimeni în tunelul din față, a coborât de pe scară, și-a ridicat M4 pentru a se acoperi și i-a șoptit lui Callaghan să facă la fel. Când au ajuns cu toții în acest tunel semnificativ mai larg, și-au luat o clipă pentru a-și trage din nou răsuflarea și a-și reface plinul de lichide. După câteva minute, Marcus i-a făcut semn lui Callaghan să treacă de partea lui, deoarece această secțiune era suficient de largă pentru a merge în doi.
Marcus a fost surprins de cât de lungă era această porțiune. Mai degrabă decât câteva sute de metri, el a estimat că merseseră aproape o milă înainte de a ajunge la o deschidere spre civilizație. De asemenea, căldura și umiditatea erau din nou în forță. Își ștergeau continuu sudoarea de pe frunte și de pe mâini. Nu aveau rășină, nimic care să le împiedice armele să alunece și nu aveau nicio idee unde se aflau sau ce urmau să întâlnească.
Mai problematic era faptul că nu mai comunicau cu Langley de mai bine de o oră. Nu exista Wi-Fi în tuneluri. Nici acoperire pentru telefoanele

mobile. Nici nu puteau folosi telefoanele prin satelit. Marcus s-a consolat oarecum cu faptul că Dell și echipa ei de la centrul de operațiuni știau că vor ieși undeva în orașul Laredo, de la granița cu Texas. Deși CIA însăși nu avea permisiunea legală de a opera în SUA, Navarro îl informase că Serviciul Vamal și de Protecție a Frontierelor al SUA pusese două elicoptere în aer, împreună cu trei drone, și monitorizau îndeaproape activitatea pe Rio Grande și în apropierea acestuia. O echipă FBI de salvare a ostaticilor fusese desfășurată în oraș și se deplasa prin Laredo în trei camionete nemarcate, așteptând o locație și instrucțiuni. O echipă de arme și tactici speciale a DSS a fost, de asemenea, desfășurată din Dallas și ar trebui să fie acum la fața locului, împreună cu unități DEA. Toate acestea ar fi trebuit să poată răspunde la un apel de urgență în câteva minute.
Problema cea mai mare era că Marcus încă nu primise reguli clare de angajare din partea lui Dell sau a consilierului șef al Agenției. Deși era ușurat că nu avuseseră probleme în tunel, neavând cum să afle de la Langley înainte de a se confrunta cu forțe ostile care păzeau celălalt capăt al tunelului, Marcus a trebuit să ia decizia pe cont propriu. În timpul uneia dintre pauzele de apă, el și-a informat colegii că, în scopuri legale, toți tocmai demisionaseră oficial din Agenție. I-a spus lui Pete că ar trebui să se considere acum un ofițer DSS sancționat. Așa ar fi făcut și el. Geoff era oricum DSS. În ceea ce-i privește pe Jenny și Callaghan, Marcus a luat o clipă pentru a-i delega în DSS, punându-i chiar să ridice mâna dreaptă și să depună jurământul DSS. Nu avea nicio idee dacă toate astea ar fi rezistat în fața unei instanțe de judecată. Dar toți au fost de acord că, dacă se va trage asupra lor pe teritoriul american, nu vor folosi Taser-ul. Aveau de gând să tragă pentru a ucide.
Convins că a făcut tot ce a putut, Marcus a mai luat o gură de apă și s-a pregătit pentru misiunea care urma. Nu se putea abține să nu se gândească la ultimul tunel în care fusese. Cu doar câteva săptămâni înainte, fusese târât inconștient printr-un tunel Hezbollah necunoscut până atunci, de pe teritoriul israelian până în Liban, mult în spatele liniilor inamice, în cea mai terifiantă experiență din viața sa. Evadarea sa a fost nimic mai puțin decât harul lui Dumnezeu. Ar fi putut încerca să treacă totul drept rezultatul unei bune pregătiri și al nervilor reci, dar știa mai bine. Se pare că nu era timpul lui să moară. Dumnezeu avea mai multe planuri pentru el de partea aceasta a eternității.
Acele planuri o includeau și pe Annie? se întreba el. Numai gândul la Annie îl inspira și îl bântuia în același timp. Da, ea se ruga pentru el. Asta știa, și pentru asta îi era recunoscător dincolo de cuvinte. Dar cum l-ar fi putut ierta vreodată dacă nu ieșea viu din chestia asta? Nu suferise destulă durere și pierdere și singurătate în viața asta? Nu merita ea un nou început, fără pericole, în glorioșii Munți Stâncoși pe care el îi iubea atât de mult?
Dintr-o dată a simțit o lovitură în coaste. Era Callaghan. Nu era momentul să viseze cu ochii deschiși sau să se răzgândească. Era timpul să se miște.
Ștergându-și fruntea încă o dată, Marcus a spus o rugăciune tăcută. Apoi și-a aruncat M4-ul în spate, și-a scos Glock-ul cu amortizor și s-a întins să deschidă trapa. A făcut mai mult zgomot decât intenționase, dar nu mai putea face nimic în privința asta. Totuși, în loc să o deschidă, a ridicat-o doar puțin.
Când a făcut-o, a văzut mișcare. Un bărbat cu barbă, în jur de douăzeci de ani, s-a întors, amenințând cu un AR-15. Marcus nu a ezitat. A tras două focuri în capul bărbatului și unul în pieptul lui. Împușcăturile au făcut puțin zgomot. Bărbatul care s-a prăbușit pe podea a făcut-o cu siguranță.

Marcus nu mai văzuse pe nimeni - deocamdată.
Dar era sigur că întăririle urmau să vină rapid. Marcus a deschis larg trapa și s-a cățărat prin deschizătură, ajungând într-un fel de cameră supraetajată. Imediat ce s-a pus pe picioare, un alt bărbat înarmat a venit după colț și a intrat pe ușă. Marcus l-a lovit de două ori și pe el.
Mișcându-se rapid spre ușă, Marcus s-a asigurat că ambii bărbați erau morți, apoi a reîncărcat în timp ce Callaghan a venit în spatele lui. Împreună, au pivotat în hol, Marcus cu fața spre est, Callaghan cu fața spre vest. Marcus nu a găsit pe nimeni în fața lui, dar l-a auzit pe colegul său trăgând de două ori, tot cu un pistol cu amortizor.
Când restul echipei au trecut de trapă și au fost gata de plecare, s-au răspândit în două direcții. Marcus a luat-o pe Jenny. Callaghan l-a luat pe Geoff. Pete rămăsese din nou în urmă pentru a oferi sprijin oricărei echipe sau asistență medicală dacă, Doamne ferește, era nevoie. Acum, întorși la nivelul solului, comunicațiile lor funcționau din nou. Pete a fost însărcinat să sune la Centrul Global de Operațiuni și să-i furnizeze lui Dell un raport al situației și coordonatele lor precise. I s-a spus că una dintre echipele tactice ale FBI se afla la mai puțin de cinci minute distanță, lucru pe care l-a transmis imediat celorlalți prin radio.
Callaghan a transmis în curând că el și Geoff au curățat o serie de dormitoare suplimentare, dar nu au mai găsit pe nimeni acolo. Acum își refăceau pașii și urmau să ia legătura cu ceilalți în scurt timp.
Cu toate acestea, Marcus și Jenny nu au spus nimic pe radio. Când au ajuns după colț, au urcat niște scări și au trecut printr-o ușă de lemn închisă, au intrat într-o bucătărie care era conectată la o sală de mese spațioasă, deși sărăcăcioasă, unde o jumătate de duzină de bărbați înarmați mâncau și beau. Era clar că bărbații nu auziseră nimic din ceea ce se întâmplase la etajul de sub ei. Privirile uimite de pe fețele lor îi spuneau lui Marcus tot ce trebuia să știe. Dar, în timp ce se mișcau pentru a-și lua armele, Marcus a trecut de la Glock la M4. A tras două rafale în stânga, în timp ce Jenny i-a urmat exemplul, trăgând două rafale în dreapta. Fiecare a doborât un om, dar doar rănind, nu și omorând. Atât Marcus, cât și Jenny au mai tras câte o rafală fiecare, dar au fost nevoiți să se retragă pe ușă și să coboare scările, pentru că focul de întoarcere era acum foarte puternic.
Ușa era făcută bucăți. Așchii zburau peste tot. Marcus și Jenny au continuat să dea înapoi pe hol. Au fost întâmpinați de Callaghan și Geoff. Marcus le-a făcut semn fiecăruia să intre într-un alt dormitor și să aștepte. A fost o mișcare corectă și la timp. Au auzit o grenadă zăngănind pe scări, urmată de o explozie care i-a doborât pe toți la podea. Orbit de fum și praf și acoperit de bucăți de beton și gips-carton, Marcus știa că trebuie să stea liniștit și să se repună pe picioare. Dar a început să tușească violent și nu se mai putea opri.
În acel moment, a auzit bocanci coborând scările în fugă. O clipă mai târziu, a auzit focuri de armă automată pe hol. Dar acesta era un AK-47, nu un M4. Apoi a auzit o altă grenadă zăngănind pe hol. Apucând-o pe Jenny, el a aruncat-o într-o cameră laterală și a împins-o la pământ, acoperind-o cu propriul corp. Această a doua explozie a zguduit clădirea și a adus mai mult fum și praf în camera supraetajată unde Marcus zăcea, cu spatele îndurerat, acoperit de moloz, cu urechile țiuind și luptându-se să se ridice.
Rostogolindu-se pe Jenny, a putut vedea firele care atârnau din tavan, scânteind sălbatic. Apa de la o țeavă spartă se împrăștia peste tot. O siluetă apăru brusc în ceea ce rămăsese din ușă. Era unul dintre ai lui sau unul dintre ai lor? Marcus a văzut o armă apropiindu-se. Era

îndreptată spre Jenny. Marcus și-a luat pistolul și a tras șase focuri. Figura s-a prăbușit la podea.
Și-a căutat în întuneric propriul M4 și, când l-a găsit, l-a strâns la piept, apoi s-a târât în picioare și și-a învelit din nou Glock-ul. Apoi s-a întins în jos, a apucat-o de mână pe Jenny și a tras-o în sus. I-a făcut semn să îl urmeze. Mergeau din nou la vânătoare.
Schimbul de focuri din hol a fost brutal. Dar până la sosirea FBI-ului, se terminase. Marcus și echipa lui erau toți în picioare. Murdari. Extenuați. Dar în viață și în mare parte nevătămați.
Era doar o problemă.
Două, de fapt.
Toți oamenii pe care tocmai îi întâlniseră erau traficanți de droguri mexicani, nu agenți Kairos. Erau pe statul de plată al lui Joaquín María del Castillo, nu al lui Abu Nakba.
Și toți erau morți.
Marcus nu avea martori. Nu existau camere de supraveghere la fața locului. Nici dosare. Nici computere. Nimic care să le spună unde s-au dus agenții Kairos sau ce aveau în posesia lor.
103
BAZA COMUNĂ ANACOSTIA-BOLLING
Marjorie Ryker făcea curat după cină când i-a sunat telefonul mobil. Uscându-și mâinile, ea și-a pus ochelarii și a verificat ID-ul apelantului. Când a văzut că apelul venea de la Louisa Garcia, a răspuns imediat.
"A trebuit să te sun, Marj", a spus doamna Garcia. "Javier și cu mine am văzut atât de multe despre Marcus la știri și nu ne putem imagina prin ce ai trecut. Este atât de îngrozitor ce se spune despre el."
"A fost destul de greu, dar nu crede tot ce auzi."
"Nu, nu, bineînțeles că nu. Și, evident, Marcus a fost exonerat și toate cele. Dar totuși, mass-media este atroce. Rareori l-am văzut pe Javier atât de furios. Continuă să arunce cu lucruri în televizor. Ca și cum asta ar rezolva ceva. Și tu cum te descurci? Am auzit că ai părăsit orașul pentru o vreme?"
Marjorie s-a încordat un pic la auzul acestei întrebări. Marcus îi spusese să nu spună nimănui de ce locuia în Washington pentru o vreme. Dar ea nu era obișnuită să ascundă adevărul de prieteni, mai ales de prieteni vechi ca familia Garcia, mai ales că era atât de recunoscătoare pentru reconcilierea care se producea încet între ei. Așa că a ignorat întrebarea și a îndreptat conversația către ce mai făceau fetele Garcia. După aproximativ zece minute de conversație, doamna Garcia a luat-o complet prin surprindere.
"Firma de avocatură a lui Javier i-a făcut rost de bilete la Sfânta Liturghie papală de peste două săptămâni din Chicago, ca un cadou de ziua lui, deoarece este cel mai în vârstă partener de pe statul de plată. Și sunt locuri grozave. Firma reprezintă United Airlines, așa că locurile sunt în skybox-ul United. Va fi aer condiționat și vom avea o priveliște uimitoare. Fetele au o petrecere de ziua lor în acel weekend pe care nu vor să o rateze. Așa că avem două bilete în plus. Știu că nu sunteți catolici. Dar Javier și cu mine ne-am gândit că s-ar putea să ți se pară interesant și ne-ar plăcea să vii ca oaspete al nostru. Ai putea aduce un prieten. Poate Maya Emerson. Am vrea chiar să-ți acoperim zborurile și hotelul. Am putea face un weekend prelungit din asta. Ce zici?"
"Oh, Louisa, nu știu ce să spun. Asta e prea mult. Prea amabil. Nu aș putea spune da."
"Nu, nu, trebuie. Ne-a făcut plăcere să te avem la cină și să depănăm amintiri după mult prea mult timp. Acesta va fi un eveniment unic în viață. Și ar fi într-adevăr onoarea noastră să vii."
"Serios? Vorbești serios."

"Absolut. Vă rog. Noi insistăm. Cu excepția cazului în care, desigur, aveți altceva în desfășurare."
"Nu, deloc. Doar dădăcesc bunicii. Dar oricât de mult mi-ar plăcea asta, mi-ar prinde bine un mic weekend departe, nu?"
Doamna Garcia a râs. Așa a făcut și Marjorie.
"Ei bine, sunt mișcată. Vă rog să-i spuneți lui Javier că accept. Mulțumesc."
"Asta e minunat, Marj. Va fi încântat, ca și mine. Vrei să aduci pe cineva - pe Maya sau pe altcineva?"
"Da, cred că Mayei i-ar plăcea să vină. O pot suna chiar acum."
"Perfect. Anunță-mă și apoi îți voi rezerva zborurile. Javier și cu mine vom ajunge joi. Ne-am gândit că ar fi distractiv să, știi tu, explorăm puțin Chicago înainte de ziua cea mare. Am rezervat deja un apartament la Four Seasons, și am păstrat o cameră alăturată, pentru orice eventualitate, deoarece camerele se vând foarte repede în Chicago."
"Pun pariu că sunt. Am văzut la știri că se așteaptă la o sută de mii de oameni sau mai mult."
"Va fi ceva extraordinar."
"Mulțumesc din nou pentru invitație."
În momentul în care au închis, Marjorie a sunat-o pe Maya, care era la fel de uimită și încântată ca Marjorie. Și Maya nu era nici catolică. Era o adevărată baptistă de sud. Soțul ei fusese chiar pastor baptist. Dar adevărul era că diferențele lor teologice față de papă nici măcar nu le trecuseră prin cap. Ambele femei au văzut invitația ca pe un răspuns la mulți ani de rugăciune pentru vindecarea familiilor Ryker și Garcia și au fost recunoscătoare nu numai că au putut accepta, ci și că au putut merge împreună.
Până când Marjorie și-a pus capul pe pernă în acea noapte, a citit Scripturile, s-a rugat și a stins lumina, toate detaliile erau stabilite. Călătoria era rezervată. Ea mergea la Chicago.
104
CASA ALBĂ-24 MAI
Martha Dell și Annie Stewart au trecut de securitate cu puțin înainte de ora 7 dimineața.
Alături de ele se afla Marcus Ryker, proaspăt coborât dintr-un avion de noapte din Texas.
Au intrat în Biroul Oval și au fost întâmpinați de președinte, de McDermott și de Carl Roseboro, noul șef al DSS.
Ryker și Roseboro se cunoșteau de mult timp. Acum în vârstă de 53 de ani, Roseboro era mai în vârstă decât Marcus cu mai mult de un deceniu. Noul șef al DSS nu își făcuse veacul în Serviciul de Securitate Diplomatică. Mai degrabă, Roseboro, ca și Marcus, își petrecuse întreaga carieră post-militară în Serviciile Secrete. A început ca agent special, mai întâi prinzând falsificatori și mai târziu făcând parte din detașamentul de protecție prezidențială de elită de la Casa Albă. Când Marcus l-a întâlnit pentru prima dată, el conducea divizia de informații a Serviciului, înainte de a fi promovat director adjunct al agenției. Roseboro era un veteran de douăzeci și șapte de ani al Serviciului, iar Marcus îl considera agentul federal prin excelență. Deștept până peste cap. Neînfricat. Contraintuitiv. Și un profesionist desăvârșit. Acum era șeful DSS - primul afro-american care ocupa acest post - și Marcus nu ar fi putut fi mai mulțumit.
"Bine ai revenit, agent Ryker", a spus Hernandez, venind în jurul biroului Resolute pentru a-i strânge mâna lui Marcus. "Bună treabă acolo. Ați fost foarte ocupat."
"Mulțumesc, domnule președinte", a răspuns Marcus. "Și vă mulțumesc, în special, pentru că nu ați făcut încă publică relația cu Ruzami. Cred că a fost înțelept."

"A fost cât pe ce, Ryker. Am fost la 15 minute distanţă de a contacta reţelele. Chiar şi aşa, sunt îngrijorat că povestea se va scurge. Dar spune-mi ce s-a întâmplat în Mexic."
"O voi face, domnule, dar mai întâi, Carl, felicitări." Marcus îi strânse mâna lui Roseboro.
"Arăţi ca naiba, Ryker", a glumit directorul DSS, lovindu-l pe Marcus în umăr. "Şi nu ai fost concediat?"
"Ouch", a spus Marcus.
"Prea devreme?"
"Un pic."
"Ei bine, şi eu mă bucur să te văd, prietene."
Odată ce toată lumea a luat loc, Marcus s-a întors la preşedinte.
"Domnule, imaginile de pe camerele de supraveghere din biroul lui Castillo şi de la fabrica de ambalare a cărnii sunt clare", a început el.
"Ştim cu certitudine că două echipe de agenţi Kairos - un total de doisprezece jihadişti - au intrat în Statele Unite."
"Le-am stabilit identitatea?" a întrebat Hernandez.
"Pe unii dintre ei, da", a răspuns Marcus. "Folosind software de recunoaştere facială - şi cu ajutorul serviciilor secrete saudite, emirateze şi israeliene - am identificat până acum doi dintre bărbaţi. Unul este Tariq Youssef, un membru al Troicii şi şeful securităţii organizaţiei."
"E un peşte mare."
"Foarte mare, domnule, dar la fel este şi celălalt om pe care l-am identificat - Zaid Farooq. El este al treilea membru al troicii şi şeful serviciilor secrete ale lui Abu Nakba. Acum, cea mai bună presupunere a noastră este că trei dintre tinerii care sunt cu ei sunt băieţii Ruzami - Jibril, Ali şi Mansour - dar nu am putut confirma acest lucru încă, deoarece nu avem nicio fotografie a lor la dosar. Vreţi să vă întoarceţi la paginile patru şi cinci din PDB?"
Hernandez deschise exemplarul său din The President's Daily Brief şi găsi capturi de ecran de la diferitele camere CCTV ale celor doisprezece teroriştii Kairos. Apoi Marcus îl îndrumă spre pagina următoare, care conţinea imagini cu ambele celule transportând cutii mari, dreptunghiulare, în tunel.
"Ce este în ele?" a întrebat Hernandez.
"Asta este ceea ce ne îngrijorează, domnule preşedinte", a răspuns Marcus. "Nu ştim încă."
Acum a vorbit Annie. "Domnule, CIA şi FBI au găsit urme de radioactivitate în casa lui Castillo, în fabrica de ambalare a cărnii, în tot tunelul şi în casa conspirativă din Laredo."
"Adică ce?"
"Nici FBI-ul, nici băieţii de la NEST pe care i-au adus aseară de la DOE nu cred că urmele sunt suficient de puternice pentru a sugera că sunt focoase nucleare în toată regula", a răspuns Annie, referindu-se la Echipa de Sprijin pentru Urgenţe Nucleare a Departamentului Energiei.
"Dar?"
"Ei încă mai fac teste", a continuat Annie. "Dar evaluarea lor preliminară sugerează o formă de bombă murdară."
Hernandez s-a întors spre Dell. "Capabilă de ce?"
"Ar trebui să ştim mai multe până la sfârşitul zilei, domnule preşedinte", a răspuns Dell. "Dar o bombă murdară ar putea răspândi material radioactiv foarte toxic pentru oameni. Construit corect şi cu tipul potrivit de combustibil, fiecare dispozitiv ar putea provoca morţi şi răniţi în masă. Dar ar crea, de asemenea, panică în masă şi devastare economică în orice oraş în care ar fi desfăşurate."
Camera a rămas tăcută pentru câteva momente.
Apoi Roseboro a luat cuvântul. "Când au ajuns în ţară?", a întrebat el.

"Pe șaisprezece", a răspuns Marcus.
"Deci Kairos a avut un avans de opt zile față de noi?"
"Mă tem că da."
"Vreo pistă despre unde s-au dus aceste două echipe?", a întrebat noul director al DSS.
Annie a luat-o pe asta. "Nu, domnule - FBI-ul cercetează fiecare unitate de închiriere de mașini din Laredo și din împrejurimi, fiecare dealer de mașini noi și second-hand, fiecare taximetrist și șofer de Uber, dar încă nu a apărut nimic."
"Dacă ai fi în locul lor, ce ai face cu timpul ăla?" l-a întrebat Roseboro pe Marcus.
"Aș cumpăra telefoane de unică folosință", a răspuns Marcus. "Arme. Muniții. Consumabile pentru fabricarea bombelor. Mai multe vehicule. Închiriez case sigure. După cât l-au plătit pe Castillo, știm că banii nu sunt o problemă. Și din ceea ce le-au făcut celor trei lucrători umanitari din Yemen, știm că plănuiesc o adevărată baie de sânge."
"Unde? Când?" a insistat Roseboro. "Adică, în videoclipul său, Abu Nakba a spus că vor lovi în curând. La fel a făcut și Ruzami. Crezi că plănuiesc să atace în acest weekend? Memorial Day ar avea sens pentru un atac."
"Este posibil", a fost de acord Marcus. "De asemenea, este posibil să aibă nevoie de mai mult timp pentru a se pregăti pentru ceea ce plănuiesc."
"Ar putea alege o altă dată importantă, cum ar fi 4 iulie", a sugerat Annie.
"Sau sosirea papei", a spus Roseboro. "Momentan, asta mă îngrijorează cel mai mult."
105
"Hai să vorbim mai mult despre asta", a spus președintele. "Unde merge papa mai întâi?"
McDermott a luat-o pe asta.
"Aterizează la Andrews pe 2 iunie la prânz și intră în oraș cu o coloană de mașini."
"Stă la Blair House?" a întrebat Marcus, referindu-se la casa de oaspeți prezidențială de peste drum de Casa Albă.
"Da", a confirmat McDermott.
"Și apoi?"
"Sfinția Sa este programat să ia prânzul aici la Casa Albă cu președintele și Prima Doamnă, urmat de o conferință de presă în Rose Garden", a spus McDermott. "În acea seară se va adresa unei sesiuni comune a Congresului. În ziua următoare, miercuri 3, va zbura la Miami pentru a ține o slujbă de seară. El și anturajul său vor rămâne acolo peste noapte. Pe 4, va zbura la Houston, unde va ține o altă slujbă de seară, apoi va rămâne la reședința guvernatorului din Austin. Vineri, zboară la New York pentru a ține o slujbă la Yankee Stadium".
"Unde stă?" a întrebat Marcus.
"La Waldorf", a spus McDermott. "Apoi, sâmbătă, pe 6, papa își va încheia turneul zburând la Chicago. Acela va fi marele final, o slujbă de după-amiază la Soldier Field."
"Câți oameni?" a întrebat Marcus.
"Ne așteptăm la o sută de mii - cei mai mulți de la orice loc", a spus Roseboro.
"Nu mi-am dat seama că Soldier Field era atât de mare."
"Nu este", a răspuns Roseboro. "Vor fi pregătite pentru șaptezeci de mii în interiorul stadionului, inclusiv locurile de pe teren. Scena va fi mică, iar Euharistia va fi servită la locurile oamenilor. Nimeni nu va veni în față, ca în celelalte orașe. De asemenea, vor fi instalate

jumbotrons și treizeci de mii de scaune în parcările din jurul stadionului."
"Li se va servi și comuniunea?" a întrebat Marcus.
"Da."
"Dar dacă vor folosi parcările pentru scaunele de rezervă, unde vor parca oamenii?"
"Toate parcările vor fi în locuri îndepărtate de stadion", a spus Roseboro. "Singurul acces va fi prin intermediul autobuzelor publice care vor face naveta oamenilor către și de la loturile desemnate."
"Acest lucru va menține, de asemenea, toate străzile din jurul stadionului închise traficului privat, astfel încât acestea să fie libere pentru Secret Service", a adăugat Dell.
"Adică DSS, pentru papă?" a întrebat Marcus.
"Nu", a spus președintele. "Pentru mine".
Marcus a fost surprins. "Dumneavoastră, domnule?"
"Așa este - eu și Prima Doamnă ne vom îndrepta spre Chicago pentru a lua parte la toate acestea", a confirmat Hernandez. "Sanctitatea Sa ne va servi Euharistia. Ar trebui să fie ceva deosebit."
"Așa zic și eu", a spus Marcus, privirea lui trădându-l.
"Nu sunteți de acord?", a întrebat președintele.
"Ca tu și soția ta să luați Împărtășania? Bineînțeles că sunt de acord. Cu venirea papei aici, pe baza a ceea ce știm acum, categoric nu."
"Credeți că Kairos îl va viza pe papă?"
"De ce nu?"
"De ce să treacă prin toate problemele de a veni aici? De ce să nu atacăm Roma? De ce nu Vaticanul?"
"Pentru că lovindu-l aici - și pe tine, de asemenea - le oferă o dublă lovitură", a răspuns Marcus. "Un atac devastator împotriva Marelui Satan și împotriva șefului Bisericii Romano-Catolice. Și, dacă mă gândesc bine, este în săptămâna aniversării Războiului de Șase Zile. Asta îl face o triplă coroană".
"De ce este semnificativă aniversarea?" a întrebat Hernandez.
"Între 5 și 10 iunie 1967", și-a amintit Marcus. "Israelienii au învins cinci armate arabe, și-au triplat teritoriul, au preluat controlul asupra Cisiordaniei - ceea ce ei vor numi Iudeea și Samaria - și au reunificat Ierusalimul. Amintiți-vă cu cine avem de-a face aici, dle președinte. Kairos a fost fondată de un om care își spune Abu Nakba, adică "Tatăl dezastrului". Ne gândim la el și ne referim la el ca la "libianul" pentru că tatăl său a fost libian și pentru că tabăra sa de bază a fost în Libia. Dar nu uitați că mama lui a fost palestiniană. Născută și crescută în Gaza. Abu Nakba se identifică ca palestinian. Și chiar dacă nu ne-am gândit la viitoarea aniversare a Războiului de Șase Zile în timp ce planificam vizita papei, vă pot asigura că Abu Nakba se gândește la asta zi și noapte."
Camera a rămas tăcută pentru o clipă. Apoi Hernandez s-a întors spre Dell. "Tu ce crezi?"
"Este cu siguranță plauzibil, domnule președinte, deși nu am văzut niciun raport cu privire la amenințări specifice la adresa papei. NSA nu detectează nicio discuție care să indice această direcție. Analiștii mei nu au exclus posibilitatea, dar nu au considerat-o probabilă."
La aceasta, Annie a intervenit. "Adevărat, dar în ultimele douăzeci și patru de ore am făcut niște cercetări în acest sens, dle președinte. Adevărul este că nu a mai existat un complot serios pentru asasinarea unui papă din 1995. Atunci guvernul filipinez a descoperit un complot al islamiștilor radicali de a-l ataca pe Papa Ioan Paul al II-lea în Manila. Înainte de aceasta, ar trebui să ne întoarcem în 1981, când sovieticii au încercat să îl elimine pe același papă cu ajutorul unui pistolar turc care l-a împușcat de patru ori de la mică distanță în Piața Sfântul

Petru. Acestea fiind spuse, în ambele cazuri, musulmanii extremiști au fost implicați în planificarea și operațiunile împotriva pontifului. Cred că trebuie să ne uităm mai atent la acest aspect".
Dell nu a fost de acord.
"Domnule președinte, acele comploturi sunt istorie veche. Majoritatea analiștilor mei - cu excepția lui Annie și Marcus, se pare - cred că este mult mai probabil ca Abu Nakba să vrea să arunce în aer un reper american important sau să detoneze o bombă murdară într-un oraș important, omorând mulți, dar îngrozind și mai mulți. Am plasa Washingtonul în fruntea listei de ținte, cu Manhattanul pe locul doi."
Marcus nu putea accepta acest lucru. "Domnule președinte, vă rog, cel puțin trebuie să vorbiți din nou cu Sanctitatea Sa, să îi comunicați gravitatea situației și să îl lăsați să ia propria decizie."
Hernandez s-a uitat la Dell. "Probabil că aveți dreptate, domnule", a răspuns ea. "Dar ar fi mai bine ca eu să-l informez mai întâi pe șeful securității de la Vatican înainte să dați acest telefon."
"Bine, dar fă-o repede", a spus președintele.
106
Marcus, Dell și Annie s-au întors împreună la Langley.
Jenny îi aștepta în fața biroului lui Dell când au ajuns. "Prințul Abdullah tocmai a sunat de la Riad", a spus ea. "Se pare că prizonierul nostru Abu Jihad a început să cânte".
S-au adunat în biroul lui Dell și au închis ușa.
"Ceva util?" a întrebat Dell.
"Interesant, dar nu acționabil - nu încă", a răspuns Jenny. "Spune că Abu Nakba a fost ani de zile în acel complex de lângă Ghat și a confirmat că acela era cartierul său general. Cu toate acestea, odată ce bătrânul a auzit că Hamdi Yaşar a fost capturat, a fugit în Iran în câteva zile."
"La Bandar Abbas?" a întrebat Marcus.
Jenny a dat din cap. "Asta e ceea ce cred saudiții. Când Abu Nakba a părăsit Iranul, a petrecut câteva zile la complexul Ruzami din Yemen. A plecat doar cu aproximativ douăzeci și patru de ore înainte de sosirea noastră, iar aici se pierde din nou urma."
"Este posibil să se fi întors în Iran?" a întrebat Annie.
"Să însărcinăm un satelit să cerceteze fiecare centimetru din acea bază navală", a spus Dell. "Dacă Abu Nakba este încă acolo, vom ști destul de curând."
"Toate astea sunt bune și frumoase", a spus Marcus, "dar nu ne ajută să aflăm unde sunt aceste celule Kairos, unde vor lovi sau când".
Șase ore mai târziu, totuși, a avut loc o nouă evoluție. De data aceasta, întreaga echipă s-a întâlnit cu Dell și Annie în sala de conferințe a directorului, iar invitatul de onoare a fost Noah Daniels.
"Am spart Manuscrisele de la Marea Moartă și, în sfârșit, își dezvăluie secretele."
"Manuscrisele de la Marea Moartă?" a întrebat Dell.
"Așa am poreclit toate lucrurile aduse din Libia, împreună cu ceea ce am adus din Yemen", a explicat Noah.
El a îndreptat atenția tuturor către ecranele cu plasmă. Fotografii cu diverse microcipuri, cartele SIM și alte fragmente de date digitale clipeau pe diferite ecrane, dar pe monitorul central a început să ruleze un videoclip. Era un mesaj de la Abu Nakba. Vorbea în arabă, dar echipa lui Noah îl tradusese și adăugase subtitrări în engleză.
"Venim după voi - toți - fiecare dușman al lui Allah va arde", a început bătrânul. "Vă vom distruge idolii. Vom înălța semiluna și vă vom rupe crucile. Ascultați, o, necredincioșilor. Ascultați-mă, o, păgâni. Allah a pregătit pământul pentru cea mai sângeroasă bătălie înainte de ceasul răscumpărării noastre. Nu faceți nicio greșeală: scopurile lui Allah se vor împlini. El îi va vedea pe sclavii săi cum transpiră vărsându-și

sângele în timp ce duc jihadul și se pregătesc pentru Cel care vine. El va vedea, de asemenea, sângele dușmanilor săi curgând ca râurile pe pământ pentru că au respins Sfântul Coran. Pentru că l-au respins pe ultimul și ultimul său Profet, pacea fie asupra sa. Timpul a sosit. Profețiile se împlinesc. Sfârșitul zilelor este peste noi. Iubitul precursor al lui Mahdi - Iisus, fiul Mariei, pacea fie asupra sa - va veni în orice moment. El va aduce dreptatea pe pământ. El îi va lovi pe toți mincinoșii, ucigașii, curvarii și pe toți dușmanii islamului. El va demonta odată pentru totdeauna mitul crud și înșelător conform căruia el a fost odată spânzurat pe o cruce și răstignit. Îi va blestema pe amăgiții și blasfemiatorii care pretind că el și Allah sunt una, care susțin învierea și divinitatea sa. El va demasca aceste minciuni diabolice cu sabia și cu focul. Iată, când Isus se va întoarce pe pământ în ultimele zile ale civilizației umane, el va adera la Legea lui Mahomed, pacea fie asupra sa. El va proclama și va promova Legea lui Mahomed, pacea fie asupra sa. El va face jihad pentru cauza lui Allah. Și până în acea zi - acea zi glorioasă - Allah le poruncește slujitorilor săi să înceapă să verse sângele creștinilor și al liderilor lor. Nu faceți nicio greșeală, o, păgâni, venim după Roma. Venim și nu putem fi opriți".
Când videoclipul s-a terminat, Noah s-a întors spre grup.
"Am recuperat acest videoclip de pe unul dintre laptopurile carbonizate din Libia. Știm din marca de timp încorporată în videoclip că acesta a fost înregistrat pe 8 mai. Prin urmare, acum știm că Abu Nakba a fost în acel complex de lângă Ghat cel puțin până atunci și a filmat videoclipul acolo. Ceea ce este interesant este că NSA tocmai a găsit și o copie a acestui videoclip pe unul dintre laptopurile pe care le-am adus din Yemen. Acesta a fost trimis printr-un e-mail criptat pe al optulea către un cont Yahoo folosit de Ruzami."
"Sunt lucruri destul de înfricoșătoare", a spus Dell.
"Așa zic și eu", a remarcat Annie. "Dar nu este ciudat că Kairos nu a publicat-o niciodată?"
Marcus a fost de acord.
"Ce crezi despre asta, Noah?" a întrebat Dell.
"Părerea mea cea mai bună este că Abu Nakba a înregistrat-o pentru a o da publicității - aproape sigur prin Al-Sawt din Doha - dar numai după ce el și Ruzami au avut confirmarea că celulele lor au intrat cu succes în Statele Unite. Dar apoi a venit bombardarea complexului din Libia. Și raidul nostru în Yemen. Și uciderea lui Ruzami. Și confiscarea laptopului lui Ruzami. Totul s-a întâmplat atât de repede. Este foarte posibil ca nimeni altcineva din Kairos să nu aibă asta - sau măcar să nu știe că există."
"Poate că da, poate că nu", a răspuns Marcus. "Cel puțin, adaugă o mare greutate ideii că celulele Kairos sunt în State pentru a-l viza pe papă."
"S-ar putea să ai dreptate", a spus Dell. "Dar, din nou, Abu Nakba spune că el și oamenii lui vin la Roma să "vă rupă crucile". Așa că este posibil ca celulele Kairos să aibă alte ținte în minte aici, în SUA, și ca Abu Nakba să fi plănuit o operațiune separată pentru a-l lovi pe papă atunci când se va întoarce acasă, la Vatican."
În timp ce toată lumea lua în considerare această posibilitate, Dell se întoarse spre Annie, care luase telecomanda de la Noah și reda videoclipul pe mute. "Director adjunct Stewart, la ce te gândești?"

Annie a apăsat pe Pauză și s-a întors spre Dell.
"Ceea ce mă frapează este că Abu Nakba nu spune de fapt că el și oamenii lui vin la Roma - spune că vin pentru Roma", a observat Annie. "Adică vin împotriva romano-catolicismului, ceea ce este de fapt modul lui de a spune că vine să distrugă creștinătatea. Adică, uitați-vă la limbajul pe

care îl folosește. El face un atac direct asupra teologiei esențiale a creștinismului - istoricitatea crucii, crucificarea, învierea, divinitatea lui Hristos."
Mai mult, a subliniat Annie, liderul Kairos susținea că Iisus se va întoarce pe pământ ca un jihadist pentru islam și ca un precursor al lui Mahdi. "Așa că nu am impresia că este vorba despre un atac asupra orașului fizic Roma. În esență, el face o declarație de război împotriva creștinismului însuși. Iar acest lucru trebuie să facă ca oportunitatea de a-l asasina pe papă - și de a face acest lucru pe teritoriul "Marelui Satan" - să fie irezistibilă pentru Abu Nakba și discipolii săi."
Camera a rămas tăcută.
"Dar tu, Ryker?" a întrebat Dell în cele din urmă.
Marcus a rămas tăcut pentru un moment lung, încă procesând înregistrarea video și tot ce tocmai spuseseră colegii săi.
"Ei bine, doamnă, așa cum i-am spus președintelui, cred cu tărie că ar trebui să amânăm vizita papei. În mod clar, există un caz circumstanțial că Kairos îl urmărește pe papă. Nu este un "slam dunk", pentru a cita un fost director CIA. La urma urmei, faptul că celulele Kairos au intrat în SUA chiar și atunci când existau îndoieli cu privire la venirea papei sugerează că Abu Nakba are mai multe ținte în minte. Sunt absolut de acord cu Annie că lui Abu Nakba i-ar plăcea să-i dea o lovitură mortală papei, o lovitură care să fie resimțită de toți americanii, dar mai ales de un miliard de catolici din întreaga lume. Dar el știe clar cât de bine protejat va fi papa. Deci, de ce să-și asume riscul? De ce să nu lovească o serie de ținte mai blânde, site-uri care nu sunt păzite deloc?"
"Cum ar fi?" a întrebat Dell.
"Să nu uităm atacul pe care Abu Nakba l-a ordonat în Biserica Baptistă Lincoln Park acum un an și jumătate", a spus Marcus. "Un sanctuar neprotejat. Sute de credincioși. Și uite câți au ucis. Uite câți au fost răniți. Și dacă nu ar fi fost harul lui Dumnezeu, ar fi putut fi mult mai rău. Dar uitați-vă la titlurile pe care le-a generat - nu doar aici, ci în întreaga lume. Împușcăturile din biserică au zguduit cu adevărat oamenii. Creștini, evrei credincioși care frecventează sinagogile, chiar și musulmani devotați care frecventează moscheile. Fiecare persoană credincioasă din țară s-a simțit brusc vulnerabilă."
"Deci, ce vrei să spui?" Dell a insistat. "Kairos îl va viza pe papă sau nu?"
"Cred că trebuie să luăm în considerare mai multe scenarii", a răspuns Marcus. "Dacă aș fi în locul meu, aș aștepta să atac patru stadioane puternic apărate? Nu. De ce să nu atacăm o duzină de biserici și sinagogi în fiecare dintre aceste patru orașe - plus Washington - în această duminică, cu o zi înainte ca papa să aterizeze pe pământ american? Ce s-ar întâmpla atunci? Papa și-ar anula aproape sigur călătoria. Slujbele de pe stadion ar fi anulate. Și nimeni nu ar mai dori să meargă la biserică sau la sinagogă pentru lunile următoare. Gândiți-vă la asta. În timpul pandemiei, guvernele multor state au obligat lăcașurile de cult să își închidă porțile din motive de sănătate publică. În acest scenariu, toate lăcașurile de cult s-ar închide probabil. Și chiar dacă ar rămâne deschise, cine ar merge?"
Din nou, sala a rămas tăcută. Nimeni nu voia să contemple un scenariu atât de îngrozitor, dar toți știau că era plauzibil.
"Asta aș face eu", a spus Marcus. "Dar eu nu sunt Abu Nakba. El nu caută o cale ușoară de scăpare. El e bătrân. E fragil. E pe fugă. Și vrea să facă ceva mai mare decât 9/11, mai spectaculos decât ce a făcut Osama bin Laden. De aceea înclin să cred că Annie are dreptate. Vrea să-l asasineze pe papă, dar cu siguranță are planuri de rezervă dacă acest lucru se dovedește imposibil."
"Ce i-ai recomanda?" a întrebat Dell.

"Să anulez complet călătoria."
"Dar dacă merge mai departe?"
"Nu ar trebui."
"Dar dacă se întâmplă, Ryker, ce se întâmplă?"
"Ar trebui să o facem publică."
Dell a clipit. "Tocmai i-ai spus președintelui să stea liniștit."
"Uite, dacă papa înțelege amenințarea la adresa sa și totuși decide să vină, iar președintele încă mai vrea ca el să vină, atunci asta este peste nivelul meu de plată. Dar atunci publicul trebuie să știe ce știm noi. Directorul FBI - sau președintele - ar trebui să țină o conferință de presă. Să prezinte publicului faptele. Dă-i drumul și dezvăluie că l-am eliminat pe Ruzami. Luați această victorie. Dar publicați și fotografiile celor doisprezece agenți Kairos despre care știm că sunt în țară. Ridicați nivelul amenințării naționale. Puneți la dispoziție un număr 800 pentru ca oamenii să ne comunice pistele. Și cereți fiecărui primar și guvernator să însărcineze poliția locală și trupele de stat să protejeze toate lăcașurile de cult în acest weekend. Desfășurați Garda Națională. Apoi inundați aceste patru orașe specifice cu agenți federali într-o vânătoare masivă de oameni până când vom rula aceste celule și amenințarea poate fi neutralizată."
"Acesta este un risc destul de mare", a spus Dell. "Ar putea foarte bine să creeze o panică națională".
"Și va copleși sistemul cu oameni care vor apela la piste false și zvonuri nebunești", a adăugat Callaghan.
"Marcus are dreptate", a spus brusc Jenny. "Trebuie să facem totul public. Este cinstit și ar putea salva nenumărate vieți, inclusiv pe cea a papei."
Annie dădu energic din cap. "Și eu sunt de acord. La urma urmei, imaginează-ți ce se întâmplă dacă nu informăm țara."
"De neiertat", a spus Marcus.
"Pardon?" a întrebat Dell.
Marcus nu era sigur dacă ea chiar nu-l auzise sau pur și simplu nu-i plăcuse ce spusese. Oricum ar fi, Marcus nu a ezitat să se repete. "Ar fi de neiertat, doamnă."
108
CASA ALBĂ, WASHINGTON, D.C.
Era aproape ora nouă seara înainte ca președintele să se poată întâlni. Marcus era din ce în ce mai frustrat. Trecuseră ore prețioase. Timp pe care nu și-l puteau permite. Abia când el și Dell au trecut de securitate și au intrat în Aripa de Vest au aflat ce întârzia lucrurile. Președintele și Prima Doamnă se întâlniseră în ultimele câteva ore cu familiile celor trei lucrători umanitari care fuseseră uciși în Yemen. Aceasta nu a fost o ședință foto. Numele familiilor nu figurau pe programul public al președintelui și nu fuseseră înregistrate în registrul oficial al vizitatorilor de la Casa Albă. Întâlnirea nu a avut loc în Biroul Oval sau în Sala Roosevelt, ci la etaj, în Reședință, iar familiile au fost introduse în secret la Casa Albă prin tunelul subteran care pleacă de la Departamentul Trezoreriei, astfel încât să nu fie văzute, cu atât mai puțin asaltate de corpul de presă. Vizita trebuia să dureze doar o oră, a șoptit Bill McDermott în timp ce îi conducea pe Dell și Marcus în Situation Room, dar a durat mult mai mult decât se aștepta, transformându-se în cină și prelungindu-se până seara târziu.
Frustrarea lui Marcus se îndrepta acum de la Hernandez spre el însuși. Era recunoscător că președintele acordase atât de mult timp familiilor și că făcuse acest lucru neoficial. Își dorea doar să fi fost el însuși acolo, să privească în ochi fiecare mamă, tată, frate și bunic și să-și ceară scuze că nu le-a salvat pe aceste femei sau că nu le-a împiedicat să fie confiscate de la bun început.

Intrând în Situation Room, Marcus s-a așezat pe unul dintre scaunele de lângă perete, care erau rezervate personalului, chiar în spatele lui McDermott și Dell, care erau la masă. Întregul NSC era acolo, inclusiv Carl Roseboro. Scaunul vicepreședintelui a rămas gol, deoarece numirea lui Whitney nu fusese încă luată în considerare de Congres.
La 9:13 p.m., președintele a intrat în sfârșit în sală. "Vă rog să vă ocupați locurile", a spus Hernandez în timp ce el își ocupa locul. "Martha, unde suntem?"
Dell a arătat videoclipul Abu Nakba și a informat grupul cu privire la informațiile pe care Marcus și echipa sa le strânseseră până atunci. Apoi a descris convorbirea ei cu Alphonso Gianetti. Șeful securității de la Vatican a fost îngrozit și a spus că îi va recomanda cu tărie Sfântului Părinte să amâne călătoria. Dar ea a adăugat că, o oră mai târziu, Gianetti a sunat înapoi pentru a spune că Papa era hotărât să vină oricum. "Acum nu este momentul să ne predăm nebunilor", spusese el.
A fost o replică bună, s-a gândit Marcus, dar o mișcare proastă.
Spre surprinderea lui, totuși, ea nu i-a cerut președintelui să facă public ceea ce știau. De ce nu? Nu de asta se aflau ei aici?
Hernandez a făcut un tur al sălii, cerând fiecărui director o actualizare cu privire la ceea ce făceau pentru a se pregăti pentru sosirea papei.
Frustrarea lui crescând de la un minut la altul, Marcus nu și-a mai putut păstra tăcerea. "Scuzați-mă, domnule președinte, pot să vorbesc?", a spus el când Hernandez părea să încheie ședința.
Toate privirile s-au îndreptat spre el. Era o încălcare a protocolului. Aceasta era o întâlnire a directorilor. Personalul nu trebuia să ia cuvântul decât dacă era solicitat. Dar Marcus nu avea timp pentru astfel de formalități. Prea multe erau în joc.
"Agent Ryker", spuse Hernandez, arătând obosit și acum un pic supărat. "Contribuțiile tale nu au fost acoperite de directorul interimar Dell?"
"Nu în întregime, domnule, nu."
"Foarte bine - continuă, dar fă-o repede."
"Da, domnule președinte", a răspuns Marcus, expunându-și cazul cât de concis a putut.
Hernandez s-a lăsat pe spate în scaunul său.
"După cum știți, agent Ryker, apreciez tot ceea ce ați făcut și tot ceea ce faceți pentru țară. Și nu aș putea fi mai mulțumit de contribuțiile tale, mai ales astăzi. Acestea fiind spuse, îți sugerez să rămâi la contraterorism, nu la relații publice. Dacă o faceți publică acum nu veți face decât să declanșa o panică națională, iar acesta este ultimul lucru de care avem nevoie."
"Cu tot respectul, domnule președinte, eu nu vorbesc despre relații publice", a replicat Marcus, înclinându-se în față pe scaun. "Este vorba de contraterorism, domnule."
Camera a rămas nemișcată.
"Uite, domnule, avem în mâinile noastre cea mai gravă amenințare din ultima generație. Viețile a zeci de mii de americani se află în balanță. Dacă Kairos reușește ceea ce credem că plănuiește, am putea asista la un număr de morți de douăzeci sau treizeci de ori mai mare decât la 11 septembrie. Posibil mai mult. Nu știm exact unde sunt aceste echipe Kairos și nu mai avem timp. Trebuie să mobilizăm poporul american și să-i cerem să ne ajute. Și trebuie să o facem acum".
"Categoric nu", a răspuns președintele. "Am toată încrederea în dvs. și în echipa dvs. și în miile de profesioniști din domeniul aplicării legii desemnați pentru această vizită pentru a vă asigura că se desfășoară fără probleme și fără probleme. Mai mult, cred că Manuscrisele de la Marea Moartă - așa cum agentul Daniels a numit memorabil ascunzătoarea de informații - vor dezvălui mai multe secrete esențiale. Nu am nicio îndoială că vom găsi și opri aceste celule și vom proteja viețile

poporului american. Dar ultimul lucru pe care îl voi face este să creez panică în masă, să închid activitatea socială și economică în cinci mari orașe americane și să declanșez o prăbușire pe Wall Street, toate acestea oferind în același timp o victorie pentru Kairos, indiferent dacă ne lovesc sau nu."
109
MIAMI, FLORIDA-25 MAI
Zaid Farooq a pășit pe balcon pentru a se bucura de cafeaua sa turcească și de priveliște.
Era surprins că nu mai avusese vești de la Ruzami de câteva zile, dar era recunoscător pentru aranjamentele pe care le făcuse șeful operațiunilor Kairos. Cazarea era ideală.Complexul de apartamente Oak Grove era situat chiar peste canalul Snake Creek și la mai puțin de o milă de stadionul Hard Rock, cu o priveliște neobstrucționată. Cunoscut mult timp sub numele de stadionul Joe Robbie, acesta era casa echipei de fotbal american Miami Dolphins și locul de desfășurare a numeroase Super Bowls și a altor evenimente sportive majore, precum și a concertelor de profil de când și-a deschis porțile în 1987.
De la etajul al zecelea al apartamentelor învecinate, Farooq și colegii săi au putut studia în detaliu toate pregătirile de securitate efectuate la stadion, zi și noapte, atât pe vreme bună, cât și în timpul furtunii brutale care tocmai trecuse. Bateria de rachete Patriot, de exemplu, se afla aproape direct în fața lor, iar ei au notat cu atenție câți oameni operau sistemul și exact când își schimbau turele. De asemenea, știau acum unde urmau să fie poziționați toți trăgătorii de elită și puteau vedea spitalul improvizat în timp ce era ridicat.
Pretinzând că citește ediția din acea dimineață a Miami Herald, Farooq se concentra de fapt destul de intens asupra unui exercițiu în desfășurare la acea oră de către primii respondenți care se antrenau pentru un fel de criză - poate chiar genul de criză pe care el și oamenii săi plănuiau să o provoace. Lângă el stătea tânărul său ajutor de comandant, Mansour bin Badr, cocoțat pe laptopul său și răscolind rapoartele de știri și rețelele de socializare pentru a găsi orice fărâmă de informație despre logistica viitoarei slujbe.
"Frate Zaid, tocmai a sosit un nou mesaj pentru tine", a șoptit Mansour, ridicând brusc privirea.
"De la tatăl tău?" a întrebat Farooq, fără să-și ia ochii de la exercițiu.
"Nu, de la Tariq."
"E totul în regulă?"
"Greu de spus", a spus tânărul. "Ar fi mai bine să-l citești singur. Se pare că a avut loc o schimbare de planuri."
110
SEDIUL DSS, ARLINGTON, VIRGINIA
"Agent Ryker, directorul te va primi acum."
Marcus îi mulțumi din cap asistentei executive a bărbatului și se uită la ceas. Era exact ora 10 a.m. Marcus venise singur, îndemnând-o pe Jenny să lovească biciul la Langley și să țină echipa concentrată pe vânătoarea celulelor Kairos.
Carl Roseboro îl întâmpinase cu o îmbrățișare de urs. "Nu m-am gândit că asta ar fi o idee bună aseară în camera de ședințe", a spus el râzând.
"Nu, probabil că nu", a fost de acord Marcus. "Mai ales după ce m-am prăbușit și am ars."
"Nu a fost o priveliște frumoasă", a spus directorul în timp ce îi făcea semn lui Marcus să ia loc lângă ferestrele din sticlă cu vedere la râul Potomac și la Memorialul Lincoln și Monumentul Washington de pe cealaltă parte.
"Președintele face o greșeală gravă".

"Sunt de acord", a spus Roseboro. "Dar este decizia lui, nu a mea, și cu siguranță nu a ta."
"Nu-și dă seama că povestea asta se va scurge?"
"Ar fi bine să nu vină de la tine."
"Nu de mine sau de echipa mea trebuie să își facă griji. Patru guvernatori au fost acum citit în pe intel. Patru primari de orașe mari. Șefi de poliție. Cercul de oameni care știu ce se întâmplă se extinde rapid."
"Nu trebuie să-ți placă, Ryker. Trebuie doar să accepți și să-ți faci treaba."
Lui Marcus nu i-a plăcut, dar a lăsat-o baltă pentru moment și s-a concentrat asupra misiunii pe care o avea de îndeplinit.
În următoarele câteva ore, Roseboro l-a condus pe Marcus prin itinerariul precis pe care urmau să-l urmeze Papa Pius, cardinalii și personalul Vaticanului care călătoreau în anturajul său. I-a arătat fotografii și biografii ale tuturor membrilor delegației. I-a prezentat rezultatele tuturor verificărilor de cazier pe care le făcuseră deja asupra fiecăruia și informațiile pe care le aveau de la serviciul de securitate al Vaticanului.
Apoi, Roseboro a trecut în revistă condițiile de cazare pentru membrii acreditați ai presei americane și internaționale care vor acoperi vizita papei. El a explicat măsurile luate de DSS și Secret Service pentru a preveni introducerea ilegală de arme pe stadioane. A descris noile magnetometre, aparatele cu raze X și alte tehnologii care erau implementate în fiecare locație pentru a detecta bombele cu cavitate corporală, precum cea care fusese atât de mortală la 10 Downing Street cu optsprezece luni mai devreme, precum și cea care aproape că îi doborâse pe președintele SUA, premierul israelian și regele saudit.
Telefonul lui Marcus a bâzâit. Uitându-se la el, a văzut că era mama lui. A refuzat apelul. Va trebui să revină la ea mai târziu. Erau prea multe lucruri pe care directorul nu le acoperise, iar Marcus avea întrebări.
111
"Telefoane mobile", a spus Marcus.
"Ce e cu ele?" a întrebat Roseboro.
"Nu ar trebui să opriți turnurile oriunde în apropierea stadioanelor în timpul fiecărei slujbe? Știi tu - fără apeluri, fără Wi-Fi, fără posibilitatea ca cineva din interiorul sau din afara stadioanelor să comunice între ei, cu atât mai puțin să activeze un dispozitiv? Amintiți-vă ce s-a întâmplat în Ierusalim".
"Ai dreptate", a spus directorul, notând ceva pe un carnețel. "Vom pune toate serviciile de securitate să opereze pe radiouri și sateliți criptați. Și toată lumea va fi anunțată dinainte că telefoanele și alte dispozitive electronice - în afară de camerele digitale - nu vor fi permise înăuntru."
"Bine", a spus Marcus. "Acum ce faceți pentru a preveni atacurile aeriene?"
"Foster ne împrumută baterii antiaeriene Patriot, câte una pentru fiecare stadion."
"Doar una?"
"Este tot ce are Pentagonul în State. Toate celelalte sunt dislocate în străinătate."
Marcus nu era mulțumit, dar nu era timp să aducă alți patrioți acasă. În schimb, a întrebat despre facilitățile medicale, cum erau dotate și ce fel de planuri de rezervă erau în vigoare în cazul în care echipele medicale primare de la fața locului erau ucise, rănite sau incapabile în orice alt mod în timpul unui atac.
Roseboro a explicat că au fost instalate mai multe spitale de campanie mobile în corturi, împreună cu flote de ambulanțe, pe marginile

exterioare ale parcărilor. Acestea vor fi situate la distanţă mare de stadioane, dar totuşi mult mai aproape decât spitalele locale, deoarece se temea de perspectiva ca ambulanţele să fie nevoite să-şi croiască drum prin ambuteiajele provocate de panica în masă. Roseboro a explicat, de asemenea, că lângă spitalele de campanie au fost amenajate platforme de aterizare pentru elicoptere, în cazul în care pacienţii cu răni grave trebuiau transportaţi la spitalele locale. În plus, el a pregătit flote de elicoptere ale Gărzii Naţionale şi ale Gărzii de Coastă pentru a ajuta la orice efort de salvare.
Marcus s-a întors la radiaţiile care fuseseră detectate în tunelul de sub Rio Grande. Ce se făcea pentru a preveni detonarea unei bombe murdare în sau în apropierea siturilor?
Roseboro i-a spus că unitatea NEST a Departamentului Energiei desfăşura echipe de intervenţie rapidă la New York, Houston, Miami şi Chicago, precum şi că îşi intensifica activitatea în Washington, D.C. şi în împrejurimi. Până în dimineaţa următoare, NEST urma să patruleze 24 de ore din 24, 7 zile din 7, terenurile fiecărui stadion şi cartierele înconjurătoare cu senzori de ultimă generaţie capabili să "adulmece" radioactivitatea care ar putea sugera prezenţa armelor nucleare.
Mai mult decât atât, a explicat Roseboro, se lucra, de asemenea, cu Homeland Security's Domestic Nuclear Detection Office şi cu Defense Threat Reduction Agency din cadrul Pentagonului pentru a instala senzori speciali de detectare a armelor pe toate stadioanele, în toate parcările şi pe toate podurile, liniile de cale ferată şi intersecţiile de pe o rază de 8 km de stadioane. Senzorii erau capabili să detecteze nu numai dispozitive nucleare, ci şi arme chimice şi biologice.
Noul director a avut apoi o întrebare pentru Marcus. "Mâine mă îndrept spre Miami pentru a examina amplasamentul şi a astupa orice gaură. De ce nu vii tu şi echipa ta cu mine să-mi spuneţi părerea voastră?"
"Nu putem mâine. Avem conferinţe telefonice toată ziua, începând cu serviciile secrete saudite, apoi cu cele emirateze, cu cele din Bahrain şi cu cele iordaniene. Este non-stop. Ce zici de sfârşitul acestei săptămâni? Unde veţi fi?"
"Chicago vineri şi sâmbătă", a spus Roseboro. "Houston duminică. Apoi direct înapoi aici pentru a pregăti sosirea papei marţi."
"În regulă", a spus Marcus. "Lasă-mă să vorbesc cu băieţii mei şi revin la tine."
112
CHICAGO, ILLINOIS-30 MAI
Zborul United 1800 a aterizat la O'Hare la ora locală 8:05 a.m.
În timp ce Boeing-ul 737-700 se îndrepta spre poartă, Marcus s-a forţat să se trezească şi i-a trimis un mesaj lui Annie pentru a o anunţa că el şi echipa au aterizat în siguranţă. Treizeci de minute mai târziu, şi-au recuperat bagajele şi echipamentul la punctul de recuperare a bagajelor şi au fost întâmpinaţi de un tânăr avansat al DSS care conducea o dubiţă albă mare închiriată. Până la ora 10 dimineaţa, s-au cazat la Hilton Garden Inn de pe strada East Cermak, la doar o milă de Soldier Field. După ce au făcut acest lucru, avansatul le-a dat cheile de la două Jeep Wrangler care fuseseră închiriate pentru ei şi erau parcate în garajul subteran al hotelului. Marcus a luat cheile de la cel gri, lăsându-l pe cel roşu pentru Geoff. Apoi, avansatul le-a dat numărul său de mobil, s-a scuzat şi le-a explicat că trebuie să se întoarcă la aeroport pentru a lua o altă echipă DSS care ateriza la prânz.
Trebuiau să se întâlnească cu Roseboro la stadion, aşa că şi-au lăsat bagajele şi s-au întâlnit în parcare. Marcus a luat-o pe Jenny cu el. Geoff i-a luat pe Pete şi Donny Callaghan. A fost un drum scurt, dar complicat. Deşi mai era o săptămână întreagă până la slujbă, blocajele rutiere erau deja instalate, izolând perimetrul la cinci străzi de

stadion. Acesta urma să fie extins în curând la zece străzi, dar chiar și acum, niciun trafic neesențial nu era permis în această parte a orașului, înfuriind toți locuitorii din Chicagoland care făceau zilnic naveta în centrul orașului.
Chiar și sâmbăta, traficul era încă un coșmar. Primul punct de control era păzit de o duzină de rezerviști în echipament de luptă și de un transportor blindat de personal al Gărzii Naționale din Illinois, cu o mitralieră de calibru .50 deasupra. Marcus a încetinit până la oprire. Și-au arătat ecusoanele DSS și cărțile de identitate cu fotografie și, în cele din urmă, au fost eliberați, dar au trebuit să repete procesul la alte trei puncte de control puternic apărate înainte de a parca în sfârșit în fața stadionului.
Roseboro și echipa sa i-au întâmpinat în parcare.
Marcus i-a strâns mâna prietenului său și și-a prezentat echipa, apoi a întrebat: "Cum arată?"
"În afară de faptul că avem două celule teroriste în libertate și nicio idee unde sunt?" a spus Roseboro, dând cam tonul dimineții.
În următoarea oră, directorul le-a făcut turul general. Au început în interior, examinând scena pe care urmau să vorbească președintele și papa și multiplele rute pe care Roseboro și Serviciul Secret le planificaseră în cazul în care directorii ar fi trebuit să fie evacuați. De acolo, au urcat pe acoperiș pentru a vedea unde vor fi poziționați toți trăgătorii de elită și observatorii. Era o dimineață superbă, însorită, cu abia un nor pe cerul albastru închis. Priveliștea asupra lacului Michigan și a orizontului orașului Chicago - în special a Turnului Willis, denumit anterior Turnul Sears, cândva cea mai înaltă clădire din lume - era spectaculoasă.
"Vă gândiți să aduceți cuirasate ale Pazei de Coastă pentru a supraveghea țărmul?" a întrebat Jenny.
"Absolut", a spus Roseboro. "Trei dintre ele sosesc mâine."
"Domnule director, mi-ar plăcea să văd spitalele de campanie despre care i-ați spus lui Marcus", a spus Pete.
"Absolut, Dr. Hwang. Să facem asta acum. Apoi vă voi duce la centrul de comandă și vă voi prezenta pe toți comandanților de gardă."
Cu toate acestea, imediat după ce au coborât scările și au ieșit înapoi în parcare, un elicopter Black Hawk cu însemnele Gărzii Naționale a apărut în mod fulgerător. A aterizat pe o porțiune goală de trotuar, la aproximativ 50 de metri de locul în care se aflau ei, iar ușa laterală s-a deschis. Spre uimirea lor, Bill McDermott stătea în spate și le făcea semn să treacă.
"Urcați", a strigat el peste zgomotul rotoarelor.
"Bill, ce faci aici?" a strigat Marcus înapoi. "Ce se întâmplă?"
"Urcă acum - o să-ți explic pe drum."
Telefonul lui Marcus a sunat în timp ce toți se îngrămădeau în elicopter. Era mama lui. Marcus a redus apelul la tăcere. Se simțea vinovat, dar nu se putea abține. Când ușa laterală a fost închisă și încuiată, McDermott le-a dat piloților un semn cu degetul mare în sus. Black Hawk s-a ridicat de la sol la aproximativ cincisprezece picioare, s-a rotit la 180 de grade, apoi a luat rapid altitudine, îndreptându-se spre nord cu nord-vest. Pe măsură ce orizontul orașului Chicago trecea neclar, Marcus și-a dat seama că se îndreptau înapoi spre aeroport.
"Ce se întâmplă?" a strigat din nou Marcus.
"O echipă NEST tocmai a detectat două semnături radioactive în Houston", a strigat McDermott înapoi. "Una a fost la un complex de apartamente la aproximativ cinci mile de NRG Stadium. Cealaltă a fost într-o parcare la trei mile de stadion. FBI a izolat ambele zone. HPD este în curs de evacuare a tuturor. Iar DOE trimite mai multe echipe NEST la Houston chiar acum. Trebuie să vă ducem acolo imediat."

Curând au aterizat la centrul Signature Flight Support de la O'Hare și s-au îmbarcat într-un avion guvernamental G5. În timp ce se îndreptau spre pistă, Roseboro și McDermott vorbeau urgent la telefoanele lor. Marcus era aplecat asupra telefonului său, scanând rețelele de socializare. Vestea nu apăruse încă în presa locală sau națională. Marcus știa că FBI-ul și alte agenții vor face tot posibilul pentru a ține povestea sub control, dar o parte din el își dorea ca presa să dea amploare subiectului. Înțelegea cu siguranță dorința președintelui de a nu crea o panică națională în legătură cu faptul că teroriști străini se aflau pe teritoriul american și aveau în posesie arme nucleare sau cel puțin material radioactiv. Dar poporul american avea dreptul să știe. Și Marcus continua să creadă că Washingtonul trebuie să mobilizeze publicul pentru a găsi aceste celule Kairos înainte de a fi prea târziu.
Apoi, chiar când erau pe punctul de a decola, telefonul lui Marcus a sunat din nou. Sperând că era Annie, dar presupunând că era mama lui, a verificat ID-ul apelantului. Spre surprinderea lui, apelul venea din Aspen, Colorado. Nu putea fi decât o singură persoană: Oleg Kraskin, alias Corbul, și având în vedere tot ce se întâmpla, nu puteau fi vești bune.
113
HOUSTON, TEXAS-2 IUNIE
Trei zile mai târziu, Marcus și echipa sa erau încă în Houston. Lucraseră între optsprezece și douăzeci de ore pe zi, dar nici ei, nici ceilalți cinci sute de agenți federali răspândiți prin oraș nu descoperiseră, cu atât mai puțin nu capturaseră, niciun agent Kairos. Acestea fiind spuse, echipele NEST găsiseră fără îndoială dovezi convingătoare ale existenței unor dispozitive radiologice atât într-o clădire de apartamente, cât și în garajul acesteia. Ceea ce a fost deosebit de ciudat și profund îngrijorător a fost o analiză efectuată de cei mai buni oameni de știință din domeniul nuclear, atât din cadrul Departamentului Apărării, cât și din cadrul Departamentului Energiei, care verifica faptul că semnătura de uraniu detectată provenea dintr-un material produs inițial în Rusia.
Această constatare, strict secretă și cunoscută doar de nouăsprezece persoane din întregul guvern federal, a fost un adevărat tunet. Cu toate acestea, în cadrul unei videoconferințe securizate a Consiliului Național de Securitate, secretarul apărării Cal Foster a avertizat că această dovadă aparent condamnabilă nu înseamnă neapărat că rușii au dat uraniu companiei Kairos. Foster a precizat că urmele ar fi putut foarte bine să provină din uraniu pe care Moscova îl furnizase cândva Iranului pentru reactorul său nuclear civil de la Bushehr. IRGC, la rândul său, ar fi putut să-l furnizeze lui Abu Nakba. În acest moment, nu exista nicio modalitate de a fi siguri.
Atunci Marcus s-a simțit obligat să împărtășească noile informații pe care le aflase de la Oleg Kraskin și pe care încercase să le confirme în ultimele câteva zile. Introducându-se în sistemul informatic al Kremlinului, Corbul descoperise dovezi că FSB a finanțat Kairos în primii ani de existență printr-o serie de transferuri complicate prin diverse societăți fantomă din Caraibe. Transferurile au totalizat mai mult de 100 de milioane de ruble. Deși aceasta era echivalentul a doar aproximativ un milion de dolari americani, era totuși o bombă pentru Consiliul Național de Securitate, având în vedere toți americanii pe care Kairos îi ucisese deja și atentatul lui Kairos la viața președintelui Clarke în Ierusalim.
"Am crezut că Kairos este finanțat de iranieni", a spus Hernandez pe linia de conferință securizată.
"Sunt, domnule", a confirmat Marcus, "dar ceea ce a descoperit Raven indică faptul că Abu Nakba a solicitat fonduri din mai multe surse. Am

bănuit acest lucru de ani de zile, dar aceasta este prima confirmare concretă pe care am găsit-o vreodată."
Martha Dell și Annie Stewart au verificat dacă dovezile furnizate de Raven erau solide și dacă fuseseră verificate de cei mai buni analiști ruși ai Agenției.
Dezvăluirea a declanşat o dezbatere intensă cu privire la ce înseamnă acest lucru și cum să îl tratăm. Foster, Secretarul Apărării, a susținut că acesta era un act de război. Whitney a fost de acord, dar a dat vina pe fostul dictator rus Luganov, nu pe actualul președinte al Rusiei, Mihail Petrovski. Annie i-a sugerat lui Hernandez să-l trimită imediat pe Whitney la Moscova pentru a-l confrunta pe Petrovsky atât cu dovezile privind sprijinul acordat de predecesorul său companiei Kairos, cât și cu dovezile privind utilizarea uraniului rusesc de către Kairos pentru a construi una sau mai multe bombe murdare.
"Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să încep un război", a spus Hernandez.
"Exact, domnule", a răspuns Annie. "Secretarul poate spune clar că doriți un nou început cu Moscova. Dar pentru a face acest lucru, aveți nevoie ca Petrovsky să ne ajute să-i identificăm și să-i oprim pe acești teroriști - imediat. Și ar trebui, de asemenea, să precizeze că dacă un dispozitiv nuclear fabricat cu uraniu rusesc este detonat pe teritoriul american, veți considera acest lucru un atac al Federației Ruse asupra Statelor Unite ale Americii."
Marcus a fost de acord, dar a sugerat o ușoară alternativă. "Domnule președinte, aș recomanda ca directorul Dell să zboare la Moscova în schimb. O vizită a secretarului Whitney ar atrage prea multă atenție. Dar Dell poate merge în liniște și să servească drept canal secundar. Fără presă. Fără scurgeri de informații. Doar expuneți faptele, așa cum a sugerat Annie, și prezentați un ultimatum foarte clar. Dacă Petrovsky este serios în privința păcii, ne poate ajuta să-i oprim imediat pe acești teroriști, fără ca publicul să afle. Dacă refuză, dle președinte, atunci vom ști cu toții cu ce ne confruntăm."
Și acest lucru a stârnit o dezbatere aprinsă. A le spune rușilor ceea ce știau acum SUA despre iminenta amenințare Kairos reprezenta un risc serios. Dacă Kremlinul folosea, de fapt, Kairos pentru a se răzbuna pe SUA pentru presupusa complicitate a SUA în asasinarea fostului președinte Luganov, a fostului șef al FSB Dmitri Nimkov și a fostului prim-ministru Maxim Grigarin? Dacă da, ar putea fi de acord verbal să îi ajute pe americani să contracareze orice atac viitor, dar să nu furnizeze de fapt nicio informație utilă. Mai rău, l-ar putea avertiza pe Abu Nakba să își accelereze atacul.
Dar nu mai aveau timp, și atât Marcus, cât și Annie susțineau că Petrovski, deși nu era prieten cu SUA, nu era la fel de rău ca Luganov. Cu siguranță nu dorea să declanșeze un război nuclear și ar putea foarte bine să aibă informații despre Kairos care s-ar putea dovedi esențiale. În cele din urmă, Hernandez a fost convins și i-a ordonat lui Dell să zboare imediat la Moscova. Apoi și-a cerut scuze pentru că a trebuit să pună capăt convorbirii cu NSC. Avionul Suveranului Pontif tocmai aterizase pe pământ american și urma să ajungă la Casa Albă într-o oră.
114
"Agent Ryker, aveți un apel de la agentul Daniels".
Marcus și echipa sa se aflau în centrul de comandă al DSS din Houston, mâncau mâncare chinezească la pachet și urmăreau discursul papei în fața Congresului, dar el a închis imediat televizorul, a preluat apelul și l-a pus pe Noah pe difuzor.
Noah a raportat că tocmai intrase într-un fișier de pe hard disk-ul lui Ruzami. Acesta conținea schițe detaliate pentru fiecare dintre stadioanele din cele patru orașe în care urma să vorbească Papa. Acestea

nu erau schițe comerciale, a spus Noah. Ele nu puteau proveni decât de la firmele de arhitectură care proiectaseră stadioanele în primul rând. Mai mult, Noah și colegii săi de la NSA tocmai decriptaseră, de asemenea, fișiere conținând JPEG-uri ale hărților Google și imagini prin satelit din Miami, Houston, New York și Chicago. Singure, acestea nu erau o dovadă că Papa era, de fapt, ținta Kairos. De asemenea, nici nu au furnizat dovezi clare cu privire la orașul vizat - cu excepția cazului în care toate au fost vizate. Totuși, materialul indica cel puțin faptul că cele patru orașe erau în centrul planificării lui Abu Nakba.
"Bună treabă, tinere", a spus Marcus.
"Mulțumesc, domnule."
"Dă-le asta lui Dell și Annie și lui Roseboro de la DSS."
"Da, domnule."
Imediat ce Marcus a închis, Roseboro a sunat pe altă linie. "Ryker, du-te la Miami acum", a ordonat el.
"De ce? Ce se întâmplă?"
"O echipă NEST tocmai a găsit un nou punct fierbinte."
"Unde?"
"Abia la o milă de stadion", a spus Roseboro. "Și papa zboară la Miami în mai puțin de douăsprezece ore."
115
MIAMI, FLORIDA-3 IUNIE
Marcus și echipa sa au aterizat în Miami cu un avion privat cu puțin înainte de ora 3 dimineața.
Un agent avansat al DSS i-a întâmpinat la centrul Signature Flight Support și i-a condus la apartamentele Oak Grove, deși a fost un coșmar să ajungă la locul propriu-zis al probelor. Întreaga zonă era blocată pe o distanță de 800 de metri în toate direcțiile, iar locuitorii erau încă evacuați.
Chiar și atunci când au trecut de punctele de control, au găsit străzile din apropierea clădirii înțesate cu vehicule de urgență. Specialiști în costume de protecție erau peste tot. Elicopterele poliției și ale FBI zburau deasupra noastră, deși nu existau elicoptere de știri pentru televiziune; guvernatorul, în coordonare cu DSS și Secret Service, tocmai declarase o zonă de interdicție aeriană deasupra stadionului.
Marcus l-a găsit în cele din urmă pe agentul special responsabil și a primit o informare completă. Nu au mai fost găsite alte puncte fierbinți în oraș, deși echipele NEST mergeau cartier cu cartier în căutarea altora. O vânătoare masivă de oameni era în curs de desfășurare, dar până acum nu găsise pe nimeni asociat cu Kairos. Singura veste bună era că orașul nu intra în panică, deoarece majoritatea locuitorilor dormeau profund. Termenul limită pentru ediția de dimineață a Miami Herald trecuse deja și, prin urmare, oamenii nu se vor trezi cu titluri de genul "Federalii caută teroriști nucleari înainte de vizita papală".
Deocamdată, oficialii spuneau presei că au existat temeri cu privire la o scurgere de gaze într-un apartament și că, din prudență, locuitorii au fost evacuați până la rezolvarea situației.
Această poveste a funcționat pentru o vreme, dar până la răsăritul soarelui, televiziunile și posturile de radio difuzau zvonuri nefondate conform cărora autoritățile federale căutau o "celulă teroristă străină" care ar fi acționat în zona Miami.
La ora 9 a.m., guvernatorul și primarul au ținut o conferință de presă comună pentru a spune pur și simplu că a existat o amenințare cu bombă la complexul de apartamente - nu o scurgere de gaze - dar că situația era sub control. Întrebat de reporteri dacă zvonurile privind venirea unor teroriști în Miami erau adevărate, guvernatorul a deviat problema cu abilitate, spunând: "Ca în cazul oricărui eveniment major în orașul nostru, avem de-a face cu multe zvonuri și acuzații". El a adăugat că el

și primarul au mare încredere în activitatea desfășurată de forțele de ordine, că orașul nu este în pericol și că locuitorii din Miami sunt "foarte mândri să îl primească pe Sanctitatea Sa" în orașul lor.
Cu puțin timp înainte de ora 10 a.m., Marcus a ajuns la postul de comandă al DSS, situat la ultimul etaj al unui hotel înalt, nu departe de stadion. A dat un telefon către Dell pentru a raporta, în esență, că nu au găsit încă nimic legat de Kairos.
"Atunci, cred că trebuie să vă urcați într-un avion spre New York", a spus Dell, vorbind dintr-un SCIF din cadrul ambasadei americane din Moscova. "Dacă nu mai puteți face nimic în Miami, iar Houston este deja în stare de alertă maximă, avem nevoie de cizme pe teren lângă stadionul Yankee".
Marcus nu se putea gândi la un motiv să nu fie de acord. Papa era pe drum spre Miami chiar acum. NEST și celelalte agenții aveau lucrurile sub control, atât cât putea el să prezică.
La ora 10 a.m., Marcus a participat la o videoconferință securizată cu președintele și NSC.
Secretarul Apărării Foster a deschis ședința informând grupul că Pentagonul și DOE au putut confirma peste noapte că semnăturile radioactive unice găsite la complexul de apartamente din Miami puteau fi, de fapt, atribuite uraniului rusesc. Cu toate acestea, dovezile au fost concludente și au arătat că este vorba de un lot de uraniu rusesc diferit de urmele găsite în Houston. Acest lucru a fost semnificativ, a spus el, deoarece a însemnat că punctul fierbinte din Miami nu a fost creat din același set de bombe ca cel din Houston. Aceasta, la rândul său, însemna că aceste bombe erau transportate de o celulă Kairos diferită.
Hernandez l-a sunat pe Dell, care participa la apel din SCIF. "La ce oră te întâlnești cu Petrovsky?", a întrebat el.
"În aproximativ nouăzeci de minute."
"Adaugă asta la raportul tău, Martha."
"Așa voi face, dle președinte."
Hernandez i-a ordonat SecDef-ului să ducă forțele nucleare și convenționale ale SUA la DEFCON 2. Apoi s-a întors la Dell. "Nu vreau să le dau rușilor nicio șansă să înțeleagă greșit gravitatea sau urgența situației, Martha. Și vreau să folosești limbajul sugerat ieri de Annie. Spune clar că dacă orice dispozitiv nuclear care conține uraniu extras, procesat sau îmbogățit în Rusia este detonat pe teritoriul american, guvernul SUA va considera acest lucru un act de război din partea Federației Ruse. Ați înțeles?"
"Da, domnule", a spus Dell. "Dar dacă Petrovsky susține că materialul a fost dat iranienilor sau a fost furat sau a scăpat de sub controlul Kremlinului din orice alt motiv?"
"Spuneți-i că nu-mi pasă și nici poporului american nu-i va păsa. Dacă armele nucleare cu amprente rusești ucid cetățeni americani, vom intra în război."
Fiecare mușchi din corpul lui Marcus s-a încordat. Situația se deteriora rapid. Un atac Kairos în interiorul patriei americane ar fi fost destul de rău. Dar acest lucru putea deveni mult mai rău. Aleksandr Luganov - predecesorul lui Petrovsky - era mort, dar răul pe care Luganov îl pusese în mișcare ducea marile puteri în pragul unui război termonuclear global. Și, spre deosebire de criza rachetelor cubaneze, singura paralelă la care se putea gândi, nimeni din afara acestei convorbiri nu avea idee de pericol.
116
CHICAGO, ILLINOIS-4 IUNIE
Zborul United 743 de la Reagan National a aterizat la O'Hare la ora 9:55 a.m.

Marjorie Ryker și Maya Emerson și-au adunat valizele de la preluarea bagajelor, apoi au luat mașina privată pe care Garcias o aranjase. Până la prânz, s-au cazat în apartamentele lor de la ultimul etaj al hotelului Four Seasons. Atât Marjorie, cât și Maya au protestat în repetate rânduri împotriva extravaganței, dar familia Garcia a insistat. Voiau ca acesta să fie un weekend de neuitat și au spus că oaspeții lor ar trebui să nu se mai preocupe de costuri și să se simtă bine.
Doamnele au cedat în cele din urmă și au acceptat generozitatea fastuoasă, cu o singură excepție. În loc să mănânce ceva luxos la hotel, Maya s-a întrebat dacă nu ar putea lua la prânz o pizza celebră în stil Chicago. Familia Garcia a râs și a acceptat condițiile ei.
Într-un taxi în drum spre Pizzeria Uno originală, Marjorie a încercat să dea din nou de Marcus. Încercase să dea de el de câteva zile, dar el nu răspundea niciodată la telefon. Nu a vrut să lase un mesaj vocal sau să trimită un SMS. Voia să îi spună personal, să îl surprindă și să îl încurajeze că o reconciliere atât de dulce și neașteptată între ea și familia Garcia era într-adevăr în mișcare. Dar, din nou, Marcus nu a răspuns.
Nu era foarte îngrijorată de fiul ei. Și era recunoscătoare că nimeni de la Bolling nu o împiedicase să călătorească pe cont propriu. Șeful securității de la bază îi spusese că nici iranienii, nici Kairos nu aveau idee unde se afla acum și că nu puteau să o urmărească personal. Principala amenințare la adresa familiei era să stea în Colorado, în case care puteau fi identificate cu ușurință.
Acestea fiind spuse, Marjorie trebuia să recunoască că devenea din ce în ce mai iritată. Băiatul era ocupat. Asta o înțelegea. Dar prea ocupat pentru a răspunde la apelurile mamei sale?
★
BRONX
Așa cum se temeau, ziua fusese o pierdere totală.
"Chestia asta este etanșă", a spus Callaghan despre securitatea din interiorul și din jurul stadionului Yankee. "Echipele NEST nu au descoperit nimic aici. Dacă tipii ăștia vor ataca, o vor face în Chicago."
Jenny a fost de acord. "E aproape miezul nopții", i-a spus ea lui Marcus. "Pierdem timpul. Ar trebui să fim în Illinois."
Geoff a fost de acord. Pete, însă, a susținut să rămână în New York până la terminarea slujbei de vineri seara. Avea rude în zonă și voia să facă tot ce-i stătea în putere pentru a proteja viața copiilor săi.
Marcus era în conflict. El și echipa erau obosiți. Petrecuseră încă o zi inutilă vânând fantome. Acum se întorseseră la un Best Western mizerabil, mâncau pizza rece și nu realizau nimic. Nu avuseseră loc atacuri în Washington. Nici în Miami. Nici în Houston. Până acum, vizita papală decurgea fără probleme, în siguranță și la timp. Dar nu erau deloc în siguranță. Evenimentul de pe Yankee Stadium urma să înceapă în optsprezece ore. Și mai era și Soldier Field.
Spre nedumerirea lor, amenințarea iminentă a unui atac din partea a două și posibil mai multe celule Kairos încă nu apăruse la știri, în afară de o multitudine de zvonuri și alerte de amenințare sporite care îi țineau pe oameni în alertă pe rețelele sociale. În mod miraculos, prezența a două seturi de dispozitive nucleare pe teritoriul american nu a ajuns nici ea la știri.
Cu nervii întinși, discuția dacă să rămână în Bronx sau să se îndrepte imediat spre Chicago devenea aprinsă. Apoi a sunat telefonul securizat prin satelit al lui Marcus. Era Annie.
"Martha tocmai a aterizat la Andrews", a spus ea fără menajamente.
"Și?"

"Discuțiile ei cu Petrovsky au fost cât se poate de tensionate, dar, în cele din urmă, s-ar putea să fi funcționat. În secunda în care a coborât din avion, a primit un telefon de la Nikolay Kropatkin", a explicat ea, referindu-se la șeful spionajului rus. "Pentru început, el a confirmat că, până de curând, Abu Nakba se afla în Iran, dar a plecat în regiunea Hindu Kush din Afganistan acum două zile."
Echipa se certa atât de tare acum dacă să rămână în Bronx sau să plece la Chicago, încât Marcus abia o mai auzea pe Annie. Ieșind pe balcon, el a întrebat-o dacă rușii îl urmăreau pe liderul Kairos.
"Kropatkin spune că nu. Mai mult, insistă că IRGC nu știe unde se află sau cum să-l contacteze. Bătrânul îi contactează atunci când vrea să comunice; altfel e tăcere radio."
"Mincinoși."
"Exact părerea mea", a spus Annie. "Dar Kropatkin i-a dat Marthei o jumătate de duzină de conturi de telefoane prin satelit despre care ei știu sigur că sunt folosite de agenții Kairos."
"De unde știu ei?"
"Pentru că se pare că Luganov a ordonat FSB-ului să furnizeze telefoane prin satelit construite în Rusia pentru Kairos, pentru uzul exclusiv al conducerii de vârf a Kairos. Kropatkin susține că toate acestea s-au întâmplat sub predecesorul său, Dmitri Nimkov, fără știrea sa. Dar, în orice caz, Noah tocmai a verificat numerele de serie ale telefoanelor. El spune că unul dintre telefoane a fost folosit chiar de Abu Nakba în Libia. De asemenea, spune că SEAL-urile au scos rămășițele unui al doilea telefon prin satelit rusesc din complexul Ghat, dar acesta era prea deteriorat pentru a obține date de pe el."
"Dar celelalte patru?" a insistat Marcus.
"Tocmai am vorbit cu NSA", a răspuns Annie. "Au spus că trei dintre telefoane nu au mai fost folosite de câteva săptămâni, dar vor începe să le monitorizeze și să verifice utilizările anterioare."
"Și al patrulea?"
"De aceea sun", a spus Annie. "Contul este activ. Telefonul a fost folosit ieri și este în Chicago."
117
CHICAGO-5 IUNIE
Au aterizat în Orașul Vânturilor puțin după ora 9:30 a.m.
Nu era nimeni acolo să-i întâmpine. Toată lumea era prea ocupată cu ultimele pregătiri pentru sosirea Air Force One în ziua următoare. Până când și-au recuperat bagajele și echipamentul, au luat câteva taxiuri și au ajuns în centrul orașului prin traficul aglomerat, era aproape amiază. Taximetriștii lor nu aveau voie să treacă prin punctul de control de la marginea exterioară a perimetrului de securitate din jurul stadionului. Astfel, echipa a trebuit să aștepte ca trei mașini de patrulare ale poliției din Chicago să îi conducă la destinație, Hilton Garden Inn de pe strada Cermak Est. Întregul proces a fost o pierdere enormă de timp, care a dus la limită nervii deja răvășiți ai echipei. După ce s-au cazat la hotel, au putut prelua cele două Jeep Wrangler pe care avansatul DSS le returnase pentru ei din parcarea stadionului în parcarea hotelului. Prima lor oprire a fost postul de comandă al Joint Security Task Force, care funcționa în subsolul unui muzeu situat la un bloc la nord de stadion. Până la sosirea lui Marcus, videoconferința zilnică a NSC era deja în desfășurare. Dell tocmai îl informase pe președinte cu privire la ceea ce aflase de la ruși. Acum, Roseboro îl informa cu privire la raidul pe care agenții DSS și FBI îl efectuaseră dimineața devreme la JW Marriott, în inima districtului financiar din Chicago. Apartamentul prezidențial de la etajul al doisprezecelea al hotelului fusese ultima locație a telefonului prin satelit Kairos. Din

nefericire, nimeni nu se afla în apartament la momentul raidului, însă ultimii oaspeți au lăsat în urmă mai multe indicii.
Deși echipa NEST de la fața locului nu a găsit nicio urmă de materiale radioactive, a explicat Roseboro, înregistrările camerelor de supraveghere din hol au arătat că bărbatul care s-a cazat nu era altul decât Tariq Youssef. Alte înregistrări ale camerelor de supraveghere de la etajul al doisprezecelea au arătat șase bărbați intrând și ieșind din apartamentul prezidențial la diferite ore din ultimele două zile și nopți. De asemenea, au fost găsite mai multe seturi de amprente în cameră, aparținând lui Youssef, precum și altor două persoane, posibil doi dintre fiii lui Badr Hassan al-Ruzami.
A fost o descoperire importantă. Pentru prima dată, aveau confirmarea că cel puțin una dintre celulele teroriste se afla în oraș. Dar această informație nu a făcut decât să sporească anxietatea lui Marcus. De ce nu existau urme de dispozitive nucleare în hotel sau în garaj? De ce nu mai funcționa acum telefonul prin satelit? Când plecaseră oamenii? Unde erau ei acum? Și unde era cealaltă celulă Kairos?
✯
Marjorie, Maya și familia Garcia au luat un mic dejun minunat la Four Seasons.
Au petrecut dimineața vizitând Muzeul Național de Artă Mexicană. După un prânz ușor în sala de mese a Sears Tower - Marjorie știa că nu se mai numește așa, dar pentru ea va fi întotdeauna Sears Tower - au cumpărat bilete la Skydeck și au luat liftul până la etajul 103, urechile lor pocnind pe drum. Când au ajuns acolo, Louisa era îngrozită. La fel și Maya. Dar lui Marjorie i-a plăcut. Înălțimile nu o deranjaseră niciodată. "M-am măritat cu un pilot de vânătoare și locuiesc în Munții Stâncoși", a spus ea.
Făcând rost de mărunțiș pentru o bancnotă de zece dolari, Marjorie a plătit pentru ca toate să se uite prin vizoarele mari amplasate pe toate cele patru laturi ale clădirii. Având în vedere vremea atât de frumoasă și cerul atât de senin, era încântată de ideea de a putea vedea o distanță de patruzeci sau cincizeci de kilometri în toate direcțiile și în trei state vecine. De asemenea, i se părea fascinant să urmărească toate pregătirile de securitate care se făceau la Soldier Field, pe care le putea vedea clar prin vizor. O făcea să se întrebe dacă Marcus era acolo sau la Washington. Oricum ar fi fost, era ușurată să vadă cât de bine și în siguranță decurgea vizita papei în Statele Unite. Oriunde ar fi fost Marcus, era sigură că el juca un rol esențial.În timp ce Louisa și Maya vizitau magazinul de suveniruri din centrul planimetriei deschise și spațioase, hotărâte să stea departe de ferestrele masive din sticlă, Marjorie și Javier s-au așezat la coadă în spatele unui grup de adolescente țipătoare și au pășit în "Ledge", una dintre cele câteva cutii mari din sticlă care ieșeau din lateralul turnului. S-ar putea să fi fost un pic prea mult. Chiar și Marjorie era speriată să privească direct în jos, la 1.353 de metri, spre străzile și oamenii mici de mai jos.
A rămas în cutie mai puțin de un minut înainte de a-l ruga pe Javier să o ajute să iasă. Dar era mândră de ea pentru că reușise. Citise că, în urmă cu câțiva ani, fundul de sticlă al cutiei se crăpase. Fusese reparată, desigur, și probabil că nu existase niciun pericol real. Cu toate acestea, Marjorie nu se putea gândi la un mod mai groaznic de a muri decât plonjând la un sfert de milă din cer doar pentru...
A tresărit, neîndrăznind să termine gândul.
În curând, ea și Javier s-au alăturat celorlalți în magazinul de cadouri. Marjorie a cumpărat câteva tricouri și alte mărunțișuri pentru nepoții ei și o carte despre construirea turnului pentru ea. În cele din urmă, a cumpărat câteva cărți poștale, inclusiv una pentru Marcus. Dacă fiul ei

era prea ocupat pentru a-i răspunde la telefoane, poate că măcar își va citi corespondența și va afla că mama lui își trăia viața și nu stătea să aștepte ca el să răspundă la telefon.
118
După apelul NSC, Marcus și Roseboro s-au întors pe jos la stadion.
"La ce te gândești?", a întrebat directorul. "Ce îmi scapă?"
Scrutând orizontul, Marcus a observat șirul de avioane comerciale și private care se întindea deasupra lacului Michigan, apropiindu-se să aterizeze la O'Hare.
"De ce nu a declarat președintele o zonă de interdicție aeriană deasupra orașului?"
"El spune că ar fi o reacție exagerată."
"Guvernatorul a făcut-o în Miami."
"Asta a fost doar deasupra stadionului în sine. Și asta a fost Miami. Acesta este Chicago."
"Și?"
"Deci O'Hare este unul dintre cele mai aglomerate aeroporturi din lume- 900.000 de zboruri pe an, o medie de 2.500 de zboruri pe zi, o decolare sau aterizare la fiecare treizeci sau patruzeci de secunde. Și mai este Midway."
"Și?"
"Și președintele nu vrea să le închidă."
"Atunci acesta este cel mai mare risc pe care îl văd acum."
"Nu avem niciun raport de amenințare a unui atac aerian", a spus Roseboro. "În plus, există bateria Patriot chiar acolo. Asta ar trebui să fie suficient."
"Carl, haide. Să spunem că se întâmplă ce e mai rău și că există un alt scenariu 9/11", a insistat Marcus. "Chiar ai de gând să comanzi un atac cu rachete asupra unui avion jumbo neînarmat la televiziunea globală în direct?"
Roseboro a tăcut.
"Nu, nu o vei face", a spus Marcus. "Și chiar dacă ai face-o, ai autoriza lansarea doar în ultimul moment posibil, când ai fi absolut sigur că avionul se îndreaptă spre stadion, iar atunci ar fi prea târziu. Acesta este un risc prea mare. Trebuie să îi spuneți președintelui să închidă mâine toate cursele aeriene spre și dinspre Chicago, cu excepția, desigur, a Air Force One și a avionului papei. Personal, le-aș închide și astăzi."
"Asta nu se va întâmpla."
"Atunci puneți o CAP", a insistat Marcus, vorbind despre o patrulă aeriană de luptă formată din avioane de luptă înarmate deasupra orașului.
"Asta iese din discuție."
"Nici măcar nu ai de gând să o ceri?"
"Am cerut-o", a spus Roseboro. "Președintele a spus nu, bateria Patriot este suficientă."
"M-ai întrebat ce îți lipsește. Asta e, Carl. Și dacă lucrurile merg prost mâine, nu te vei ierta niciodată."
★
Annie a sunat în jurul orei cinei.
"Hei, încerc să dau de tine de ore întregi", a spus Marcus. "E totul în regulă?"
"Bineînțeles. Nu ai primit mesajul meu?" a întrebat Annie.
"Nu, unde l-ai lăsat?"
"Te-am tot încercat pe telefonul agenției, dar era mereu ocupat. Așa că am lăsat un mesaj pe telefonul tău personal."
"Asta explică totul", a spus Marcus. "L-am lăsat în hotel în dimineața asta."
"Atunci nu știi că sunt aici", a spus Annie.

"Unde?"
"În Chicago - tocmai am aterizat."
"Serios?"
"Martha m-a trimis. Cu voi pe teren, a vrut ca unul de-al ei să fie la postul de comandă, să urmărească totul pentru ea și să servească drept legătură directă cu Roseboro și ceilalți."
"Asta e grozav. Dar pregătește-te."
"Pentru ce?"
"Atmosfera pe aici este destul de sumbră."
"Nicio descoperire de când sunt în aer?"
"Cu greu. Știm că una dintre celule este aici. Bănuim că amândouă sunt. Și ar putea fi mai multe. Știm că atacul va avea loc mâine și nu avem absolut nicio idee cum să îl oprim."
119
Lui Tariq Youssef îi pocneau urechile tot drumul până sus.
Când a ajuns la etajul 89 al Willis Tower, și-a verificat noul ceas Breitling. Era 4:47 p.m., aproape ora închiderii. Ajustându-și cravata de mătase și ștergând o scamă de pe costumul său Brooks Brothers, a coborât din lift și a luat-o la dreapta. La capătul holului se afla firma de avocatură McClintock, Bannister & Locke.
"Vă pot ajuta?", a întrebat tânăra roșcată atrăgătoare de la recepție.
"Da, am o întâlnire cu dl. McClintock."
"Sunteți dl Aden?"
"Eu sunt", a spus Youssef.
"Și sunteți aici pentru a discuta despre problema falimentului?"
"Da."
"Îmi pare foarte rău, dle Aden, dar dl McClintock vă aștepta la ora trei", a spus recepționera. "Când nu ați apărut, v-am sunat și v-am trimis mesaje de mai multe ori."
"Îmi pare foarte rău. Cu toată securitatea pentru evenimentul de mâine, a fost aproape imposibil să ajung aici. A trebuit să merg pe jos nouă străzi, iar telefonul meu mobil nu a funcționat de când am intrat în perimetrul de securitate."
"Oh, da, desigur. Din nefericire, domnul McClintock tocmai a plecat pentru o zi."
"Dar am zburat din L.A. special ca să mă întâlnesc cu el, iar mâine zbor înapoi acolo. Există altcineva cu care aș putea vorbi?"
"La ora asta? Mă tem că nu, domnule. Toată lumea a plecat. Am rămas doar eu și un parajurist și vom pleca și noi în curând. Pot să reprogramez ceva pentru săptămâna viitoare?"
Tocmai atunci a venit pe hol asistenta juridică, o brunetă care nu avea mai mult de treizeci de ani.
"Pot să vă ajut?", a spus ea.
"Se pare că l-am ratat pe domnul McClintock. Dar chiar nu este nimeni aici cu care aș putea vorbi?" a întrebat Youssef.
"Îmi pare rău, nu este. Chiar suntem doar noi doi. Dar..."
Paralegalul nu și-a terminat fraza. În timp ce ea vorbea, Youssef și-a descheiat haina, a scos un pistol cu amortizor și a lovit-o de două ori în cap. Înainte ca ea să atingă podeaua, el făcuse același lucru și cu recepționera uluită. Trăgându-le trupurile la toaletă, a luat un teanc de prosoape de hârtie, s-a întors în hol și a șters sângele. Apoi a preluat o linie de birou și a apelat un telefon cu cartelă nou-nouț.
Ali bin Badr, care sorbea o cafea cu lapte la un Starbucks din atrium, a răspuns la a doua sonerie.
"Vino sus", a spus Youssef. "Întâlnirea a început."
În timp ce echipa sa urca, el a sunat acum la docul de încărcare. "Alo? Da, bună ziua, sunt Gary McClintock în 8109. Un client mi-a spus că mi-a

trimis mai multe cutii prin FedEx la începutul săptămânii, dar nu am primit mesajul."
"Da, domnule McClintock", a spus managerul de gardă. "Avem șase cutii aici. Destul de mari, de asemenea. Ați dori ca băieții mei să le aducă sus?"
"Vreți?" a întrebat Youssef. "Ar fi grozav. Dar voi fi la o conferință telefonică, iar personalul meu tocmai a plecat pentru o zi. Vreți să le lăsați la recepție?"
"Nici o problemă, domnule. Urcă imediat."
120
CHICAGO-6 IUNIE
Alarma de pe telefon a sunat la 5 dimineața.
Marcus a apăsat Snooze, apoi s-a gândit mai bine și s-a dat jos din pat, îndreptându-se direct spre un duș lung și fierbinte. Nu avea timp să alerge în dimineața asta. El și Annie avuseseră o cină liniștită, deși scurtă, când ea sosise la hotel. Apoi o dusese la centrul de comandă și o prezentase membrilor superiori ai comandamentului comun. Totuși, asta fusese cea mai bună parte a nopții lui. De acolo, totul se dusese în jos. Închizând ochii obosiți și inspirând aburii, a reluat în minte ultima videoconferință securizată a serii. Începută la 9 p.m., ora Washingtonului, și care durase aproape două ore, fusese planificată ca o informare finală cu privire la puținele informații noi pe care le aveau, precum și ca o listă de verificare a elementelor care trebuiau finalizate înainte ca președintele și Papa Pius al XIII-lea să ajungă la O'Hare. Dar întâlnirea a izbucnit într-o luptă cu privire la impunerea unei zone de interdicție aeriană deasupra orașului Chicago.
Spre cinstea sa, Roseboro susținuse în mod clar și convingător că cel mai mare defect al planului lor de securitate, altfel foarte solid, era menținerea aeroporturilor deschise. Președintele nu a fost convins. Dimpotrivă, Hernandez susținuse că, cu excepția intervalului de o oră în care Air Force One și zborul pe care DSS îl numise "Vatican One" au aterizat, închiderea celorlalte operațiuni aeriene din Chicago ar fi o greșeală teribilă, care ar declanșa panică în loc să pară eforturi prudente de protecție.
Roseboro a ripostat dur. Când argumentele sale nu au părut să funcționeze, Marcus a sărit și el în luptă. Hernandez s-a enervat, dar Marcus a refuzat să fie închis.
"Domnule președinte, zilele trecute mi-ați spus să nu mă amestec în relațiile publice și să mă ocup de combaterea terorismului", a spus el. "Dar trebuie să spun acum ceea ce v-am spus atunci. Acestea nu sunt relații publice. Este contraterorism. Păstrarea cerului deasupra evenimentului de la Soldier Field deschis este o greșeală gravă și, cu tot respectul, domnule, cred că știți asta. Singurul motiv pe care ni l-ați oferit pentru a refuza recomandarea noastră se datorează preocupărilor de PR. Dar asta este inacceptabil, domnule. Mă rog la Dumnezeu să nu se întâmple nimic rău mâine. Dar dacă se întâmplă, poporul american nu va ierta și nu va uita un comandant suprem care nu face tot ce-i stă în putere pentru a proteja țara de o amenințare despre care refuzați să le spuneți că există."
Aceasta a aspirat tot aerul din cameră. McDermott i-a luat apărarea lui Hernandez și i-a spus lui Marcus că a întrecut măsura. Marcus a replicat că consilierul pe probleme de securitate națională își ieșise din minți dacă îi punea în pericol pe președintele Statelor Unite și pe șeful Bisericii Romano-Catolice și pe o sută de mii de cetățeni americani nevinovați. A fost periculos de aproape să califice decizia drept o posibilă infracțiune pasibilă de punere sub acuzare, dar s-a reținut în ultimul moment.

În cele din urmă, secretarul apărării a declarat că prezența bateriei Patriot ar fi "probabil suficientă" pentru a securiza evenimentul. Marcus a încercat să răspundă la această întrebare, dar a constatat că microfonul său fusese tăiat.
Când întâlnirea s-a încheiat, Marcus se aștepta ca telefonul său să explodeze, McDermott și alți membri ai NSC sunându-l pentru a-l mustra. În schimb, nu a sunat nicio persoană. Cu excepția, desigur, a mamei sale, căreia nu i-a răspuns la telefon.
Acum epuizat și funcționând în întregime pe bază de adrenalină, Marcus a închis dușul, s-a spălat cu prosopul și a decis să-și taie barba. Oricât de prost se simțea în general, își dorea să fie din nou bărbierit. Vânătăile de pe față și gât dispăruseră în mare parte acum. Încă mai avea cicatrici, dar și acestea se estompaseră.
A renunțat la un costum de afaceri și, în schimb, a îmbrăcat o pereche de blugi vechi, un tricou negru, un toc de umăr și un Sig Sauer. Peste acestea a îmbrăcat geaca de piele uzată pe care Elena i-o dăruise la ultimul lor Crăciun împreună. A trimis un mesaj echipei sale să se îmbrace la fel de casual. Nu aveau să fie în niciun fel de protecție. Mergeau la vânătoare.
Echipa a luat micul dejun împreună în hol la ora șase. Annie li s-a alăturat. Până la șapte, își încărcau armele și echipamentul în spatele ambelor Jeep-uri. Apoi au pornit la drum, lăsând-o pe Annie la centrul de comandă.
La insistențele lui Roseboro, perimetrul de securitate fusese extins și mai mult peste noapte. Acum, doar autobuzele Autorității de Transport din Chicago și vehiculele forțelor de ordine aveau voie să circule între stadion și autostrada I-90 la vest, I-55 la sud și Merchandise Mart și râu la nord. Marcus i-a rugat pe Geoff Stone și Donny Callaghan să se îndrepte spre partea de sud a orașului, dincolo de Chinatown, pentru a patrula în cartierele din jurul Illinois Institute of Technology. Între timp, el, Jenny și Pete vor patrula pe Lake Shore Drive.
Porțiunea de drum emblematic care se afla în interiorul perimetrului era interzisă traficului normal. Dar Roseboro nu primise, în cele din urmă, permisiunea de a evacua toate ambarcațiunile de agrement din porturile din apropiere. Acest lucru l-a înfuriat pe Marcus aproape la fel de mult ca refuzul președintelui de a ordona o zonă de interdicție aeriană.
Vestea bună era că Paza de Coastă poziționase în larg cinci cuirasate bine înarmate, nu doar trei. De asemenea, aveau scafandri care verificau de trei ori carena fiecărei ambarcațiuni din port, precum și elicoptere care supravegheau îndeaproape țărmul. Vehicule blindate de transport de personal echipate cu mitraliere de calibru 50 erau poziționate la fiecare două sute de metri de-a lungul Lake Shore Drive, cu fața spre apă.
Marcus simțea că erau cât se poate de pregătiți pentru un atac dinspre lac. De asemenea, era sigur că atacul, dacă ar fi avut loc, nu ar fi pornit de acolo. Erau încă insuficient pregătiți pentru un atac aerian.
121
Încă o dată, se anunța o zi superbă de primăvară târzie în Chicago. Soare. Cer albastru. Nori albi și pufoși. O briză ușoară venind dinspre apă. Vizibilitate aproape nelimitată. Și Marjorie Ryker nu ar fi putut fi mai fericită. Trecuse mult prea mult timp de când nu mai făcuse ceva spontan și nebunesc ca asta. Ei bine, nu a fost chiar spontan. Familia Garcia se gândise foarte mult să facă fiecare detaliu special și cheltuiseră o avere. Dar pentru Marjorie și Maya, era cel mai nebunesc lucru pe care îl făcuseră în ultimii ani, și le plăcea fiecare minut.
Deși nu erau departe de stadion, au aflat că nu puteau lua un taxi până la marele eveniment. Mai degrabă, trebuiau să ia o serie de autobuze speciale CTA. Concierge-ul de la Four Seasons a făcut toate aranjamentele pentru a-i duce la locul potrivit la momentul potrivit, ceea ce însemna

devreme. A fost un lucru bun, de asemenea, pentru că autobuzele erau blocate pe aproape un kilometru. Totuși, niciunul dintre ei nu s-a supărat. Toți patru au găsit procesul fascinant în timp ce se uitau pe geamurile autobuzelor la trupele Gărzii Naționale de pe străzi.
Când au ajuns în sfârșit la punctul de control desemnat, fiecare oaspete a coborât din autobuz și a intrat într-unul dintre cele șapte corturi albe enorme. Acolo au fost îndrumați de agenții Serviciului Secret al SUA și ai DSS să își prezinte biletele și un act de identitate valabil cu fotografie, să treacă prin magnetometre și să își treacă lucrurile prin aparate cu raze X și pe lângă unități K-9 cu câini care detectează explozibili. Marjorie se minuna de toate camerele CCTV, amintindu-și ce o învățase Marcus de-a lungul anilor despre cum aceste imagini erau introduse într-un software de recunoaștere facială de ultimă generație și trecute printr-o bază de date cu suspecți de terorism, gestionată în comun de Secret Service, DSS, FBI, Homeland Security, CIA și, fără îndoială, și de alte agenții misterioase. După ce au fost verificați, fiecare a primit o brățară care indica faptul că au trecut prin acest proces. Apoi, voluntarii i-au condus înapoi în autobuze pentru a fi duși până la ușile din față ale stadionului.
Era emoționant să faci parte din ceva atât de măreț și istoric, s-a gândit Marjorie și, în timp ce Maya și familia Garcia discutau despre toate acestea, i-a trimis un mesaj text lui Annie, lovindu-se pentru că nu s-a gândit să facă asta înainte.
Bună, Annie, a tastat ea. Ghici unde sunt? În Chicago! Mă duc să-l văd pe papă cu Maya Emerson și familia Garcia. O nebunie, nu? Da, știu. E o poveste lungă. O să vă spun ție și lui Marcus totul când o să aveți timp. Transmiteți-i dragostea mea. Am încercat să dau de el toată săptămâna. Dar sunt sigură că e ocupat să ne țină în siguranță. Sună-mă când poți. Mă rog pentru voi amândoi!-M
Abia atunci și-a amintit că nu avea voie să intre cu telefonul în stadion și gândul că securitatea i-l va confisca i-a făcut rău.
122
GRAND RAPIDS, MICHIGAN
Nasir Bhati și-a parcat dubița în fața terminalului DHL.
El și Yaqoub al-Hamzi, ambii purtând costume Zegna noi și cărând lăzi mici, au intrat în hol.
"Bună dimineața, pot să vă ajut?", a întrebat funcționarul.
"Da, am dori să expediem astea la Seattle", a spus Bhati. "Și colegul meu ar avea nevoie de o toaletă pentru bărbați."
"Desigur. La capătul holului și la dreapta."
În momentul în care al-Hamzi a dispărut după colț, Bhati și-a descheiat geaca, a scos un pistol cu amortizor și l-a împușcat pe funcționar de două ori în piept și o dată în cap. Era ora prânzului și majoritatea personalului - patru lucrători de la depozit, un șofer și doi piloți - se aflau în sala de pauză, ca în fiecare zi la acea oră, mâncând pizza și râzând despre ceva. Bhati nu a aflat subiectul. Și nici nu a contat. Până să ajungă în sala de pauză, al-Hamzi îi împușcase deja pe toți în cap și le luase amândurora câte o felie.
Bhati o aruncă deoparte. În niciun caz pizza stil New York nu avea să fie ultima lui masă. Al-Hamzi l-a dezbrăcat pe unul dintre angajații morți de salopeta galbenă și roșie aprinsă și de insigna de identificare și le-a pus pe el. Apoi s-a îndreptat spre depozit pentru a termina cu restul personalului. Bhati, între timp, i-a dezbrăcat pe piloți de uniforme, legitimații și portofele. Apoi și-a scos costumul scump și a îmbrăcat una dintre uniforme.
După ce a fost sigur că nu mai erau alte suflete vii în incintă, Bhati a scos un telefon nou cu cartelă și l-a sunat pe Zaid Farooq. "Comanda dumneavoastră este gata, domnule."

"Bine, vin imediat."
O clipă mai târziu, Farooq a intrat în sediul DHL, a încuiat ușa din față în urma lui și a agățat semnul We'll Be Right Back la locul său în fereastră. Apoi a trecut prin birourile din față și a găsit sala de pauză, unde Bhati îl aștepta cu uniforma. Nu i se potrivea exact. Dar pentru scopurile lor, era de ajuns.
123
"Vatican One" a aterizat la Aeroportul Internațional O'Hare exact la prânz.
Cincisprezece minute mai târziu, Air Force One ateriza și el.
Folosind binocluri de mare putere din poziția pe care o ocupaseră lângă Navy Pier, Marcus, Jenny și Pete au urmărit cum se apropie ambele avioane. În timp ce fiecare avion trecea, cei trei agenți au scanat cele mai proeminente trei clădiri de birouri ale orașului, căutând ceva ieșit din comun.
Marcus s-a concentrat asupra Willis Tower. Terminat în 1973, cu 110 etaje și o înălțime amețitoare de 1.450 de picioare, era cea mai înaltă clădire din statul Illinois și a doua cea mai înaltă din Statele Unite. Acest lucru o făcea atât o țintă potențială, cât și o rampă de lansare teoretică pentru atacuri teroriste. Marcus, la fel ca mulți americani, încă se gândea la ea ca la Turnul Sears. Dar clădirea a fost redenumită în 2009, la câțiva ani după ce Sears - odinioară cel mai mare retailer din lume, cu 350 000 de angajați - a vândut clădirea și drepturile sale de denumire, intrând în cele din urmă în faliment.
Jenny, între timp, a făcut un zoom pe Trump International Hotel & Tower. Finalizată în 2009 și denumită după proprietarul său impetuos și colorat, clădirea găzduia nu numai un hotel de lux, ci și apartamente, apartamente și birouri de afaceri. Avea 92 de etaje și o înălțime uriașă de 1.398 de picioare, inclusiv turla.
Pete a monitorizat St. Regis Chicago, care a început lucrările în 2016 și a fost finalizat în 2020. Era acum a treia cea mai înaltă clădire din oraș, cu 101 etaje și o înălțime impresionantă de 1.191 de picioare. Celelalte două clădiri nu aveau balcoane. Nici nu aveau ferestre care puteau fi deschise. Nici Marcus, nici colegii săi nu au văzut nimic care să-i îngrijoreze, dar asta nu i-a liniștit nervii lui Marcus.
Acum, că președintele și papa au aterizat în siguranță, Pete le-a sugerat să găsească o poziție cu vedere la intersecția Jane Byrne dintre I-90/I-94 și I-290 pentru a monitoriza coloana de mașini care se apropia. Marcus a fost de acord și au decis să se alăture unei echipe de agenți DSS poziționați pe acoperișul Student Recreation Facility de pe South Halsted Street, situată la marginea campusului Universității Illinois din Chicago. Aceasta era cea mai înaltă clădire din apropierea nodului central de autostrăzi al orașului și le-ar fi oferit cel mai bun punct de observație.
Fără trafic, drumul - chiar și cu mai multe puncte de control - a fost rapid, iar în curând s-au trezit alături de colegii lor.
Marcus și-ar fi dorit ca directorii să meargă cu Marine One la Soldier Field. Elicopterul prezidențial ar fi fost cu siguranță mai rapid. De obicei, era considerat și cel mai sigur mijloc de transport pentru președinte și invitații săi. Marine One nu a călătorit singur. Mai degrabă, acesta zbura într-un pachet de trei elicoptere care se roteau constant în zbor pentru a deruta orice posibil terorist cu privire la aeronava în care se afla de fapt președintele. Cu toate acestea, Roseboro a considerat că o coloană de mașini ar fi mai sigură, argumentând că, în cazul în care agenții Kairos posedă rachete sol-aer și s-au situat în afara perimetrului de securitate pentru a evita detectarea, aceștia ar putea fi capabili să tragă simultan și în mod repetat asupra tuturor

celor trei elicoptere, putând epuiza apărarea antirachetă de la bordul elicopterelor și putând obține o lovitură directă.
Hernandez fusese sceptic, iar Roseboro recunoscuse că și menținerea lui și a papei la sol prezenta riscuri. Totuși, în ansamblu, era convins că era lucrul corect de făcut. La urma urmei, principalii ar fi călătorit separat în limuzine numite "Bestia". Proiectate special pentru Serviciile Secrete, limuzinele erau, în esență, tancuri de luptă de lux, inexpugnabile și capabile să supraviețuiască unei lovituri directe chiar și din partea unei rachete antitanc.
Atât I-90, cât și I-290 erau goale. Acestea fuseseră închise traficului civil la miezul nopții și fuseseră verificate minuțios pentru a depista eventuale dispozitive explozive improvizate. În curând, Marcus a văzut primul detașament de motociclete ale poliției venind spre ei dinspre vest. Restul cortegiului nu avea să fie departe.
Cu stomacul înnodat, a sunat-o pe Annie. "Ceva?", a insistat el, cu vocea plină de tensiune.
"Nimic", a răspuns ea, cu vocea la fel de tensionată. "Rămâi pe fază. Te sun dacă se strică ceva. Mă sună Dell. Trebuie să plec."
Elicopterele poliției din Chicago și ale Serviciilor Secrete străbăteau cerul deasupra noastră. La fel și o duzină de drone de supraveghere. Marcus și echipa sa și-au folosit binoclurile pentru a scana fiecare clădire de pe autostradă, căutând lunetiști sau ceva ieșit din comun. Problema era că ferestrele aproape tuturor clădirilor de apartamente din apropierea rutei principale a președintelui erau deschise. Oamenii agățau bannere pe ele, urându-le bun venit liderilor la Chicago. Unii făceau cu mâna, aplaudau și se aplecau pe ferestre. Alții înjurau și strigau proteste. Grupuri de oameni se adunau pe acoperișuri. Unii stăteau în șezlonguri. Alții stăteau la marginea clădirilor lor, nerăbdători să vadă cum se face istorie.
Acum a apărut o formație de mașini de poliție, urmată de șase limuzine negre identice. Acestea erau urmate de o flotă de SUV-uri negre care transportau membri ai echipei de contraatac a serviciilor secrete, echipamente de bruiaj electronic și agenți în civil. A urmat o linie de sedanuri negre care transportau personalul Casei Albe. Acestea, la rândul lor, au fost urmate de furgonete albe care transportau corpul de presă al Casei Albe, o linie de ambulanțe, mai multe mașini de poliție și o altă formație de motociclete ale poliției.
La câteva momente după ce coloana de mașini a trecut de poziția sa, Marcus a văzut-o ajungând la următorul schimb și ieșind pe I-55, cunoscută sub numele de Stevenson Expressway. De acolo, a virat fără incidente pe South Lake Shore Drive și apoi pe terenul Soldier Field.
Și acum ce facem? s-a gândit Marcus. Toate eforturile lor au speriat echipele Kairos? Sau așteptau un moment mai prielnic?
124
Tariq Youssef și echipa sa dormiseră pe podeaua sălii de conferințe a firmei de avocatură.
Se treziseră devreme, se înclinaseră spre Mecca și își făcuseră ultimele pregătiri. Acum îmbrăcați ca șofer FedEx, Youssef și unul dintre oamenii săi au luat mai multe lifturi pentru a ajunge la subsolul turnului și au găsit centrul de comandă al clădirii. Ținând un pachet mare în brațe, Youssef a bătut de două ori la ușă. Când ușa s-a deschis, el a spus că are o livrare pentru șeful securității.
"Neil, un pachet pentru tine", a strigat bărbatul către cei trei colegi ai săi care supravegheau un banc de monitoare video.
Youssef a aruncat pachetul, și-a ridicat pistolul cu amortizor și i-a împușcat pe toți cei patru bărbați înainte ca aceștia să-și dea seama ce se întâmplă. Apoi s-a retras pe hol și i-a spus colegului său să preia centrul, să încuie ușa în urma lui, să sune la firma de avocatură și să

le spună celorlalți membri ai echipei să se întâlnească cu el la etajul 103.
Acestea fiind făcute, Youssef s-a îndreptat spre liftul de marfă din capătul holului. Șase minute mai târziu, ușa s-a deschis la etajul 103. Ieșind din lift, Youssef și-a scos pistolul, dar nu era nevoie. Echipa sa îi ucisese deja pe toți cei de pe Skydeck.
"Bună treabă, băieți", a spus el. "Acum deschideți lăzile și vin imediat."
Mergând spre ferestrele enorme din sticlă de pe latura de est a clădirii, Youssef și-a pornit telefonul prin satelit și a format un număr din memorie. "Suntem pe poziție, părinte", a spus el în arabă. "Avem autorizație să continuăm?"
"Ai, fiule", a spus vocea familiară, limpede, deși se afla pe un munte la o jumătate de lume distanță. "Și Allah să te primească în paradis ca pe cel mai vrednic dintre shahids."
125
Telefonul lui Marcus a sunat.
Era Annie.
"Una dintre echipele NEST tocmai a detectat o urmă radioactivă la O'Hare", a spus ea.
"Lângă Air Force One?"
"Nu, în parcarea din fața terminalului Signature Flight Support."
"Cât de puternică este citirea?"
"Nu atât de puternică, de fapt. Și până acum, nu au găsit nimic în birourile sau hangarul Signature. Dar încă mai caută."
Marcus le-a transmis vestea colegilor săi.
"Ar trebui să mergem să verificăm", a spus Pete.
"De ce?" a întrebat Jenny. "Noi nu aducem niciun fel de expertiză, iar dacă ar avea loc un atac, am fi cu douăzeci sau treizeci de minute în afara poziției."
"Atunci ce sugerezi?" a răcnit Pete. "Nu putem rămâne aici."
"Nu știu. Nu-mi place asta mai mult decât ție", a ripostat Jenny, devenind vizibil mai frustrată cu fiecare minut.
"Acum, că directorii sunt la locul lor, să ne întoarcem pe I-90, la distanță de stadion", le-a spus Marcus. "Dacă va avea loc un atac, nu vom face nimic bun pe partea asta a autostrăzii."
Jenny și Pete au fost de acord. S-au deplasat rapid spre casa scării, au coborât înapoi la parter și au sărit în Wrangler. Marcus a luat volanul, în timp ce Jenny a verificat cu Stone și Callaghan.
În momentul în care au trecut în sfârșit de toate punctele de control și s-au întors pe partea stadionului de pe I-90, Masa era în desfășurare. Au ascultat transmisiunile în direct de la WGN, principalul post de radio de știri/talk din Chicago, care a anunțat că erau acum 109 426 de persoane pe stadion sau în jurul acestuia, cea mai mare mulțime din istoria recentă a Soldier Field. De obicei, atunci când joacă Bears, stadionul nu are mai mult de 62.000 de locuri.
Se îndreptau spre est pe Ida B. Wells Drive, spre lacul Michigan, și erau pe punctul de a traversa râul când a sunat telefonul lui Marcus. Cu Marcus la volan, Jenny a răspuns la primul apel.
"Annie, sunt Jenny. Nu, el conduce. . . . Ce? . . . Aici? În Chicago? Ești sigur?"
"Care-i problema?" a întrebat Marcus.
În loc să explice, Jenny a pus-o pe Annie pe speaker. "Spune-i."
"Marcus, e vorba de mama ta."
"Ce e cu ea?"
"E acolo."
"Unde?"
"În Chicago, la stadion."

"Despre ce vorbești?"
"Mi-a trimis un mesaj acum câteva ore pe telefonul meu personal. Abia acum l-am observat. Spune că e acolo cu familia Garcia și Maya Emerson."
"Asta e imposibil. Ea nu pleacă nicăieri."
"Spune că încearcă să dea de tine, să-ți spună, de zile întregi."
Marcus s-a simțit brusc rău. "Poți s-o suni?"
"Sigur", a spus Annie. "Dar ce să-i spun?"
Marcus habar n-avea. Când s-a uitat la Pete și Jenny, era clar că nici ei nu știau. "Spune-i doar că ai vorbit cu mine și că ea, Maya și familia Garcia ar trebui să părăsească stadionul imediat. Nu-i spune de ce. Spune-i doar că timpul este esențial. Ar trebui să plece și să meargă spre centrul orașului imediat."
"Marcus, asta nu e posibil", a spus Pete de pe bancheta din spate.
"Fă-o, Annie - repede - te rog."
"Marcus, nu poate", a protestat Pete.
"De ce nu?"
"Nu-ți amintești? Pe stadion nu e semnal la telefonul mobil. I-ai spus lui Roseboro să oprească turnurile locale și să întrerupă toate serviciile în timpul slujbei."
126
Acum a sunat telefonul lui Jenny.
Era Dell de la Langley. "Unde este Marcus?", a întrebat ea. "Nu pot să dau de el."
"E chiar aici", a spus Jenny. "Vorbeam la telefon cu Annie."
"Pune-mă pe speaker", a ordonat Dell.
Jenny a făcut-o.
"Marcus?"
"Da."
"NSA tocmai a găsit ceva pe telefonul satelit Kairos."
"Unde?"
"A fost activ pentru mai puțin de un minut, apoi s-a întunecat din nou."
"Unde, Martha?" Marcus a insistat.
"Îl triangulăm acum. Undeva aproape de colțul dintre West Adams și South Franklin."
"Asta e la trei străzi de aici", a spus Pete. "Ia-o la dreapta."
Marcus a întors brusc volanul, a traversat două benzi goale și a făcut o buclă care i-a dus în curând pe South Wacker Drive. Între timp, Jenny a sunat rapid la centrul de operațiuni al poliției din Chicago și a transmis locația și destinația lor. Ultimul lucru de care aveau nevoie acum era să fie opriți de vreun polițist prea zelos și prost informat. Apăsând pe accelerație, Marcus a trecut pe roșu la intersecția cu West Van Buren Street și apoi la intersecția cu West Jackson Boulevard.
O jumătate de stradă mai încolo, însă, a trebuit să frâneze brusc pentru a nu trece peste un baraj rutier păzit de două vehicule de transport de trupe și de aproximativ două duzini de soldați ai Gărzii Naționale din Illinois. Privind în sus, au văzut brusc de ce. Se aflau direct în fața Turnului Willis. Fiecare soldat îndrepta acum un M16 spre capetele și piepturile lor. Li s-a ordonat să coboare încet din vehicul, cu mâinile ridicate. Marcus a strigat că sunt agenți DSS, dar, pentru moment, nimeni nu i-a crezut. Folosind un megafon, comandantul unității de gardă le-a ordonat tuturor să se întindă în mijlocul străzii, cu fața în jos, cu brațele întinse. Nu puteau face altceva decât să se supună. Să se certe în acest moment însemna să riște ca vreun gardian nerăbdător să deschidă focul.
Au fost încătușați. Percheziționați. Li s-au luat armele. La fel și insignele DSS, portofelele și telefoanele. Toate acestea au fost așezate pe capota unui vehicul care părea să aparțină comandantului de la fața locului. Luându-și răgazul său, comandantul a sunat la centrul de

operaţiuni al Joint Task Force de lângă stadion, explicând situaţia şi transmiţând numele şi numerele de insignă şi alte detalii relevante.
Telefonul lui Marcus a început să sune din nou. Îl putea vedea mişcându-se şi vibrând pe capota vehiculului. Dar comandantul nu se uita la el, cu atât mai puţin răspundea. Câteva momente mai târziu, a sunat telefonul lui Pete. Cincisprezece secunde mai târziu, a început să sune şi telefonul lui Jenny. Nu s-a răspuns la niciunul dintre ele. Pur şi simplu continuau să sune, iar Marcus era livid.
127
Marcus a început să numere în tăcere de la cincizeci în jos.
Trebuia să se calmeze sau avea să înrăutăţească situaţia. A mai trecut un minut. Apoi două. Apoi trei, deşi părea o eternitate. În cele din urmă, Marcus a putut auzi suficient din conversaţie pentru a-i spune că comandantul era acum pe fir cu Roseboro.
Chiar şi de la câţiva metri distanţă, Marcus îl auzea pe directorul DSS ţipând ca un criminal la comandant, care, desigur, încerca doar să-şi facă treaba, dar habar nu avea cât de mult rău făcea. Curând, Marcus l-a auzit pe comandant cerându-şi scuze abundente. Apoi a închis.
"Scoateţi-le cătuşele - acum - mişcaţi-vă", a lătrat comandantul la oamenii săi, care au încercat să îşi ceară scuze şi lui Marcus şi celorlalţi.
Marcus nu avea timp pentru asta. În momentul în care el, Jenny şi Pete şi-au recuperat armele şi alte bunuri, au sprintat spre uşile din faţă ale Willis Tower. În timp ce alergau, Marcus l-a sunat înapoi pe Roseboro.
"NSA a izolat semnalul", i-a spus Roseboro. "Etajul 103 - partea de est. Este Skydeck."
În afara holului principal, au trebuit să îşi arate din nou insignele şi actele de identitate poliţiştilor şi trupelor Gărzii Naţionale care stăteau la post în faţa zgârie-norului masiv.
Pete s-a dezlănţuit în înjurături la adresa poliţiştilor, cerându-le să-i lase să treacă pe el şi pe colegii săi. Dar aceştia nu i-au ascultat. Ei au spus că trebuie să verifice cu superiorii lor tot ce spunea Pete.
Acest lucru nu a făcut decât să-l enerveze şi mai mult pe Pete. Chiar şi atunci când Marcus l-a pus pe ofiţerul şef în legătură cu şeful DSS, nu a fost suficient. Ofiţerul a susţinut că trebuie să audă de la ofiţerul de gardă de la Joint Task Force. Devenind roşu, Pete a ţipat că şeful DSS era şeful JTF şi...
Marcus l-a apucat pe Pete, l-a tras deoparte şi i-a spus să tacă. El nu-l ajuta.
Uimit, Pete a încetat să mai vorbească.
Marcus şi-a cerut scuze ofiţerului şi i-a explicat calm că ei erau ofiţeri federali de contraterorism. Ei răspundeau la o ameninţare credibilă, iar ofiţerul şi oamenii săi trebuiau să se retragă imediat sau să fie arestaţi cu toţii.
În acest moment, ofiţerul a studiat din nou cu atenţie insignele fiecăruia dintre ei.
Chiar în acel moment, ofiţerul de gardă de la centrul JTF l-a sunat pe ofiţer pe telefonul său mobil. Marcus nu a putut auzi ce i se spunea omului. Nici nu avea nevoie să audă. Când apelul scurt s-a încheiat, ofiţerul şi-a cerut scuze, i-a înmânat lui Marcus puşca automată M4 personală şi cureaua plină cu încărcătoare suplimentare. Şi-a scos vesta antiglonţ, i-a dat-o şi lui Marcus şi le-a spus colegilor săi să facă acelaşi lucru pentru agenţii Morris şi Hwang. Apoi ofiţerul a deschis uşile de acces în Willis Tower şi s-a dat la o parte.
"Pune-ţi echipa să păzească holul", i-a spus Marcus. "Nimeni în afară de agenţii federali nu are voie să intre. Ai înţeles?"
"Da, domnule", a spus ofiţerul.

"Și sună la centrul de comandă al securității clădirii", a adăugat Marcus în timp ce își lega centura cu muniție și își trăgea vesta pe cap. "Spune-le să sune la fiecare birou de la etajul 102 în jos. Spune-le să evacueze imediat, dar nu le spune de ce. Și spune-le că trebuie să meargă pe scări și să lase lifturile libere pentru primii intervenienți. Clar?"
"Liber, dar cum rămâne cu Skydeck și etajele superioare?"
"Toți cei de pe Skydeck sunt morți sau ostatici."
Cu asta, Marcus a trecut pe lângă detectoarele de metale, a traversat holul și a urcat pe una dintre scările rulante de lângă un Starbucks. Îmbrăcându-și echipamentul, Pete și Jenny au făcut la fel și au alergat în spatele lui.
Telefonul lui Jenny a sunat.
"Roseboro spune că avem o unitate tactică a DSS, împreună cu o unitate CAT a Serviciilor Secrete și o echipă NEST", le-a spus Jenny în timp ce se apropiau de banca de lifturi. "Dar spune să nu așteptăm."
Marcus nu prea avea nevoie să i se spună asta. A introdus numărul șaizeci și șapte în tastatura digitală care dirija sistemul de control al liftului. Când una dintre uși s-a deschis, au intrat cu toții și au ordonat tuturor angajaților și vizitatorilor care coborau din lift să evacueze imediat clădirea. Într-o zi obișnuită a săptămânii, peste douăzeci și cinci de mii de oameni lucrau în clădire sau treceau pe acolo pentru a vizita, cumpăra sau lua masa. Marcus habar nu avea câți ar fi fost aici sâmbăta, când traficul era atât de restricționat, dar îi ceru lui Jenny să îl sune pe Roseboro și să îi spună să întărească ordinul de a evacua toate etajele de sub Skydeck și de a nu mai permite nimănui să intre în clădire.
Apoi s-au urcat într-un lift expres, îndreptându-se spre etajul 67 cu o viteză de 1.600 de picioare pe minut. Lui Marcus i-au sărit urechile. Deși NSA credea că apelul venise de la etajul 103, Marcus le-a spus lui Jenny și Pete că nu se vor duce direct acolo. Era prea riscant. Puteau fi împușcați în momentul în care se deschidea ușa. În schimb, odată ajunși la etajul 67, ar trebui să ia fiecare lifturi separate. El a îndrumat-o pe Jenny la etajul 101, iar pe Pete la 104. Marcus le-a spus că el va merge la etajul 102. După ce au coborât, ar trebui să aleagă o scară și să converge spre etajul 103 din toate cele trei direcții. Nu aveau nicio idee cu câți teroriști se vor confrunta, dar trebuiau să se miște repede.
Soneria liftului a sunat. Marcus și-a aruncat M4-ul în spate și și-a scos Sig Sauer-ul. Mai aveau încă aproape cincizeci de etaje de parcurs, dar nu voia să sperie civilii care lucrau în clădire mai mult decât era necesar. Când ușile s-au deschis, au fost întâmpinați de o mulțime de angajați speriați și de câțiva oameni de la întreținere. Marcus și-a arătat insigna și le-a ordonat să le spună tuturor celor de la etajul lor să evacueze și să iasă din clădire cât mai repede și mai discret posibil, folosind doar scările. Jenny a adăugat că ar trebui să le trimită mesaje tuturor celor pe care îi cunoșteau de la etajele de sub 102 să evacueze și ei. Nu au spus de ce. Pur și simplu s-au împrăștiat și s-au îndreptat spre bănci separate de lifturi.
Chiar atunci, însă, telefonul lui Marcus a sunat din nou. Era Dell.
"Am ajuns prea târziu", a spus ea. "Tocmai au tras."

Ținând-o pe Dell la telefon, Marcus s-a întors și a alergat pe hol. I-a luat o clipă să găsească o fereastră care dădea spre est, dar când a găsit-o, a văzut contravaloarea unei rachete SA-7 montată pe umăr îndreptându-se spre stadion. Totuși, racheta nu a trecut prin acoperișul deschis și nu a ajuns în tribune. În schimb, a lovit direct singura baterie de rachete Patriot. Mărimea și forța exploziei nu se compară cu nimic din ceea ce experimentase vreodată în afara luptei.

Marcus a alergat înapoi la lifturi. Îmbarcându-se în primul care a venit, a urcat, rugându-se pentru mama sa, pentru Maya, pentru familia Garcia și pentru fiecare suflet din acel stadion.
Singur în lift, urechile i-au pocnit din nou. Se mișca din nou cu 1.600 de picioare pe minut, dar nu era nici pe departe suficient de repede.
★
Explozia a zguduit violent stadionul și l-a doborât pe președinte din picioare.
Agenții Secret Service au reacționat imediat. Printre țipetele asurzitoare a o sută de mii de oameni, aceștia au alergat lângă Hernandez, l-au ridicat sub brațe și l-au scos de pe scenă, picioarele lui abia atingând podeaua. În același timp, comandantul Gianetti și o echipă de agenți DSS l-au apucat pe papă și au fugit cu el pe o ieșire separată și pe un tunel separat.
★
Marcus își putea simți furia crescând pe măsură ce trecea de etajul 98. Apoi al 99-lea și al 100-lea.
Spunându-i lui Dell că are nevoie de ambele mâini libere, i-a cerut să se conecteze prin rețeaua de comunicații DSS și a închis. Prin cască, auzea agenții DSS strigând informații de la mai multe puncte de observație. Președintele, Prima Doamnă și Papa se aflau acum în Beast, ieșind din parcare și îndreptându-se spre O'Hare și Air Force One. Punându-și Sig Sauer-ul în toc, Marcus și-a luat M4-ul din spate când a ajuns la etajul 102.
"Carl, mă auzi?"
Dar Annie a vorbit în schimb.
"E ocupat, Marcus. De ce ai nevoie?"
"Un canal dedicat." Nu avea cum să se concentreze cu tot ce se petrecea pe pământul de dedesubt.
"Am înțeles. Așteaptă."
Până când ușile liftului s-au deschis la etajul 102, Marcus și echipa sa au fost cu toții comutați pe o frecvență sigură și individuală.
Sprijinindu-se de peretele stâng al liftului, a aruncat o privire rapidă în dreapta și nu a văzut pe nimeni acolo. Retrăgându-se, a așteptat o clipă, apoi a trecut în cealaltă parte a liftului și s-a uitat din nou rapid în stânga. Nici acolo nu era nimeni, așa că Marcus a intrat în hol, ridicând arma și cercetând dintr-o parte în alta. Ajungând la cea mai apropiată scară, a deschis ușa. Nu a văzut nicio amenințare și a urcat treptele două câte două.
Când a ajuns la etaj, a făcut o pauză, și-a tras răsuflarea și și-a verificat din nou arma. Dintr-o dată, a simțit că clădirea se clatină. O oarecare mișcare era obișnuită din cauza vânturilor de 50 până la 60 de mile pe oră care băteau de obicei un zgârie-nori de această înălțime, dar aceasta era departe de a fi normală. Aruncând o privire prin mica fereastră pătrată a ușii, nu a văzut pe nimeni. În dreapta era un stâlp mare. A deschis ușa încet și a sprintat până la stâlp. Acum auzea urletul țipător al vântului care trecea prin clădire și a știut instantaneu ce se întâmplă. Teroriștii spulberaseră cel puțin una dintre ferestrele foarte groase când lansaseră rachetele. Cu vântul care vâjâia, Marcus nu trebuia să-și facă griji că nu avea un amortizor de zgomot. Dar ținta lui ar fi fost grav afectată.
Apoi, din nou, la fel ar fi fost și a lor.
Privind în jurul părții drepte a stâlpului, avea o vedere clară spre partea de nord a sălii de observație. Putea vedea lacul Michigan și magazinul de cadouri. Nu a văzut niciun terorist. Cu toate acestea, a văzut trupurile fără viață a cel puțin unui gardian în uniformă și a șase vizitatori, inclusiv doi copii mici, care zăceau pe podea, bălți de purpură îmbibându-se în mocheta gri din jurul lor.

La aproximativ douăzeci de metri în față, a putut vedea și șase cutii lungi, dreptunghiulare. Le mai văzuse pe camerele de supraveghere video din Monterrey și Laredo. Erau cele pe care Kairos le introdusese clandestin în SUA și toate erau deschise.
129
În orice altă situație, Marcus ar fi avansat pe furiș.
Nu avea nicio idee cu câți agenți Kairos se confrunta sau ce fel de putere de foc aveau, în afară de SA-7-uri. Dar nu era timp pentru discreție. Teroriștii lansaseră deja o rachetă și doborâseră singura rețea de apărare aeriană a stadionului. Următoarea rachetă urma să ucidă o mulțime de oameni. Așa că Marcus a spus o rugăciune tăcută și a atacat. Rămânând jos, a sprintat spre cazurile deschise. Când a ajuns la ele, s-a oprit și s-a ascuns în spatele unui raft de cărți și bibelouri din magazinul de cadouri. Cinci din cele șase cutii erau goale. În cea de-a șasea cutie mai rămăseseră doar două rachete.
Dintr-o dată a găsit o țintă. La mai puțin de trei metri în față și în dreapta lui se afla unul dintre teroriști. În mod sigur, acesta tocmai reîncărcase un lansator de rachete și acum ținea. Stadionul era la mai puțin de trei kilometri distanță. Iar SA-7 avea o rază de acțiune de aproape trei mile. De la această înălțime și din acest unghi, bărbatul avea o țintă directă în scaunele de pe laturile de vest și de nord ale instalației.
Marcus a deschis focul. Prima rafală s-a dus pe lângă. Dar a doua și-a atins ținta. Capul bărbatului a explodat chiar în momentul în care a apăsat pe trăgaciul lansatorului. Corpul bărbatului a început să se prăbușească la pământ, dar racheta erupse deja din lansator. Marcus a alergat la un alt stâlp, unul din care putea vedea traiectoria rachetei. Nu era nevoie să urmărească dâra. Explozia a spus povestea. Spitalul improvizat din partea opusă a parcării de vest tocmai fusese distrus, împreună cu tot personalul medical din el.
Marcus a rămas acolo pentru o clipă, uitându-se la carnagiu - până când mai multe gloanțe au început să sfâșie stâlpul în spatele căruia era ghemuit. Aplecându-se și mai mult, a comutat M4-ul pe automat, l-a învârtit în jurul stâlpului și a pulverizat tot ce avea pe hol. Focul care venea s-a oprit, dar la fel a făcut și M4-ul.
Ejectând încărcătorul gol, Marcus a mai introdus unul. Apoi a ocolit marginea stâlpului și a mai tras o rafală. Dar nu mai era nimeni în picioare. A văzut două cadavre jos, lângă un alt lansator de rachete. Pauza a durat doar o clipă. Mai mulți agenți Kairos - fiecare purtând pistoale, nu puști automate - au început să tragă înapoi. Marcus s-a aplecat spre dreapta, adăpostindu-se în spatele unui alt stâlp. A scanat holul din spatele său, dar nu a văzut niciun semn de Jenny sau Pete. Habar nu avea câți teroriști erau acolo, dar toți știau acum unde se afla el.
Trecând din nou pe semiautomate, a ocolit partea dreaptă a stâlpului și a tras o rafală rapidă. Apoi a fugit spre partea de vest a sălii, încercând să ocolească partea îndepărtată a magazinului de cadouri. Oriunde se uita, vedea mai multe cadavre. Vizitatori. Angajați de pe Skydeck. Două gărzi de securitate. Și câțiva oameni de la întreținere. Era o baie de sânge. Marcus și-a reproșat că nu a ajuns acolo mai repede.
Uitându-se în urmă pentru a se asigura că a scăpat, Marcus a sprintat înainte. Doi teroriști veneau după colț. A deschis focul și i-a doborât pe amândoi, apoi a mai tras o rafală în trupurile lor fără viață, doar ca să fie sigur. Lovindu-le pistoalele, mai mult din obișnuință decât din necesitate, Marcus s-a învârtit din nou, auzind pași în spatele lui. În mod sigur, cineva trecea în fugă prin magazinul de cadouri și se îndrepta spre el, trăgând cu două pistoale deodată. Marcus a căzut instinctiv la genunchiul drept și a deschis focul. Prima rafală a fost sălbatică, dar a

doua rafală l-a sfâșiat pe bărbat în bucăți. Acesta s-a prăbușit la podea. Pistoalele lui au zburat. Și apoi, în ciuda vuietului vântului, Marcus a auzit o rafală de focuri de armă venind din spatele lui. A plonjat la podea, iar împușcăturile l-au ratat, dar geamul din spatele lui a fost aruncat în aer.
Dintr-o dată, vântul de 100 km/h din Chicago, care venea dinspre lacul Michigan, s-a învârtit prin Skydeck. Teroristul care se grăbea spre Marcus trăgea în continuare, dar înainte ca Marcus să poată riposta, l-a văzut pe bărbat cum a fost luat pe sus și aruncat în aer prin rama ferestrei și a coborât 103 etaje.130
Cu fața în jos pe covor, Marcus s-a apăsat cât a putut de tare.
Cu toate acestea, simțea cum vântul de mare forță îl împinge spre gaura din lateralul clădirii. M4-ul său a fost primul care a dispărut, fiind suflat din mâinile sale și aruncat în atmosferă, iar Marcus se temea că el va fi următorul.
Agățându-se cu disperare de ceva solid, mâna stângă a lui Marcus a găsit unul dintre rafturi. Dacă era de sine stătătoare, Marcus știa că era pe cale să moară. În schimb, a constatat că era prinsă cu șuruburi de podea. L-a apucat cu ambele mâini și s-a tras spre corp cu toată puterea din el. Tricouri, cărți, căni, jocuri și orice alt fel de cadou posibil zburau pe lângă el și deasupra capului în tunelul de vânt creat de ferestrele sparte. În dreapta sa, Marcus a văzut un alt terorist venind după colț. Dar înainte ca bărbatul să-și dea seama de pericol, și el a fost aruncat în aer din clădire.
Rostogolindu-se spre partea de sub vânt a raftului, Marcus a rămas jos și și-a luat o clipă pentru a-și recăpăta respirația. Nu mai știa câți teroriști erau la pământ. Tot ce știa era că trebuiau să fie mai mulți și tot ce-i mai rămăsese era Sig Sauer-ul din husa de umăr. Avea casca în ureche, dar nu conta. Nu auzea nimic. Nu era niciun semn de la partenerii săi și nici nu putea comunica cu ei. Trebuia să ajungă în partea de est a Skydeck-ului și să-i neutralizeze pe teroriștii încă în viață înainte ca aceștia să mai tragă o rachetă spre stadion.
Încă pe burtă, Marcus s-a târât prin magazinul de cadouri până când a ajuns la unul dintre pilonii rotunzi masivi. La trei metri distanță, l-a zărit pe unul dintre teroriștii pe care îi ucisese, întins cu fața în jos într-o baltă de sânge. Lângă el se afla un pistol Glock de 9 mm. Ar fi mai bine să aibă două arme decât una, a decis el. Marcus s-a ridicat și era pe punctul de a fugi după Glock când o rafală de focuri de armă a izbucnit din dreapta sa. S-a retras în spatele stâlpului în timp ce gloanțele de muniție aruncau în aer bucăți de beton în jurul lui. Nu avea nicio îndoială că cel care trăgea în el avea de gând să se năpustească asupra lui în momentul în care își dădea seama că Marcus nu riposta.
Scoțându-și Sig Sauer-ul, Marcus s-a ridicat cu grijă în picioare și a pivotat în jurul stâlpului. În mod sigur, doi oameni înarmați veneau direct spre el. L-a împușcat pe unul de două ori în cap, apoi s-a deplasat și a tras trei gloanțe în pieptul celuilalt bărbat. Amândoi erau morți înainte de a ajunge la podea.
Marcus a început să se întoarcă pentru a-și verifica cei șase, dar a primit o lovitură de dreapta direct în maxilar. Lovitura l-a luat prin surprindere și l-a făcut să se clatine. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, atacatorul său luase Sig Sauer-ul și stătea deasupra lui Marcus, țintindu-și propria armă spre el. Striga ceva, deși Marcus nu auzea nimic. Totuși, i-a recunoscut chipul. Se holba în ochii lui Tariq Youssef, unul dintre membrii Troicii.
Marcus a înghețat. Nu mai avea niciun pistol. Nici cuțit. Și nici timp. Youssef era aplecat, aplecat în față și se străduia să rămână în picioare în rafalele de vânt. A ridicat Sig Sauer-ul un pic mai sus, a întredeschis ochii și și-a înclinat ușor capul spre stânga.

Brusc, Marcus a auzit o explozie. Apoi o alta. Totuși, Marcus nu a simțit nimic. Nu văzuse nicio scânteie. Nu ieșea fum din țeavă. Și totuși... Sângele a început să curgă din gura lui Youssef. Apoi ochii i s-au ridicat în cap. Apoi agentul Kairos s-a prăbușit la pământ. În spatele lui, la nu mai mult de trei metri distanță, se afla Pete, cu un M4 în mâini.
Lui Marcus i-a luat o clipă să realizeze cât de aproape fusese de moarte, că Pete tocmai îi salvase viața. Apoi Jenny a venit grăbită lângă ei. Împreună, ea și Pete l-au tras pe Marcus în picioare și l-au dus în casa scării din apropiere. Aici, în spatele ușii închise, era mai liniște, deși numai puțin. Dar puteau să vorbească între ei, chiar dacă trebuiau să strige.
Pete a mers primul. Avea vești și nu erau bune.

"Dell tocmai a transmis prin radio", a strigat Pete. "Nu ați răspuns."
"Nu am putut auzi", a strigat Marcus. "I-ai spus că trăgătorii sunt la pământ?"
"Da, da, dar ascultă-mă", a spus Pete. "Când au început împușcăturile, Roseboro a închis tot traficul aerian de intrare și ieșire spre O'Hare și Midway."
"În sfârșit."
"Dar există încă un avion în apropiere. Nu răspunde la nici un trafic radio și se îndreaptă spre noi."
"Cum adică, spre noi?"
"Stadionul", a strigat Pete.
"Acum?"
"Da."
"Ce fel de avion?" A strigat Jenny.
"Este un 737 - un avion de marfă, DHL."
"De unde?" A întrebat Marcus.
"Grand Rapids."
"Cât de departe?"
"Șase minute - nu mai mult - și sistemul Patriot a fost distrus."
Un fior a trecut pe șira spinării lui Marcus.
A ieșit pe scări și s-a întors pe puntea Skydeck. Mergând spre capătul estic, ținându-se departe de cadavre și de ferestrele sparte, Marcus a privit spre lacul Michigan. Dar, în ciuda cerului albastru senin și a foarte puțini nori deasupra lacului, Marcus nu a văzut niciun 737. Nu a văzut niciun avion de niciun fel. Desigur, îi rugase pe Hernandez și Roseboro să închidă tot spațiul aerian din zonă până la terminarea evenimentului. Fusese anulat, iar acum...
Nu. Marcus nu-și permitea să meargă pe acel drum. Nu era timp pentru recriminări. Mergând la unul dintre aparatele de vizionare de mare putere, își dădu brusc seama că nu avea niciun mărunt la el. Nici Jenny. Nici Pete. Nu avea cum să alimenteze telescoapele turistice.
Marcus l-a însărcinat pe Pete să recupereze ambele lansatoare de rachete, iar pe Jenny să ia rachetele care nu fuseseră lansate. În timp ce făceau asta, Marcus continua să scaneze cerul spre nord-est. Zeci de întrebări îi inundau mintea. Avionul era într-adevăr o amenințare? Sau avea doar probleme radio? Și dacă era o amenințare, cum naiba îl prinseseră agenții Kairos?
Ieșit din casa scării și asurzit din nou de vântul puternic, Marcus avea nevoie de o modalitate de a comunica cu echipa și comandanții săi. Nevăzând încă nimic pe cerul estic, a creat un mesaj de grup cu Dell, Roseboro, Annie, Jenny și Pete. În momentul în care a făcut acest lucru și a explicat situația sa, au început să curgă date.
Avionul era la patruzeci și trei de mile depărtare.
Se deplasa cu 564 mile pe oră.

9,4 mile pe minut.
Asta îi dădea abia patru minute să localizeze avionul și să îl doboare.
Marcus a întrebat unde sunt avioanele F-22.
Roseboro a răspuns că fuseseră chemate, dar s-ar putea să nu ajungă la timp.
Cum se poate ca avioanele de vânătoare să nu fie deja în aer? s-a întrebat Marcus, furios, dar a ales să nu răspundă. Nu mai era timp și nici nu mai conta acum.
Marcus și-a ridicat privirea de la telefon și s-a străduit să vadă ceva în depărtare. Vizibilitatea era perfectă. Ar fi trebuit să poată vedea până la cincizeci de mile depărtare. Dar până acum, Marcus încă nu vedea nimic.
Sunteți absolut sigur că este o amenințare? a scris el.
Da, a răspuns Dell. Poliția statului Michigan tocmai a găsit piloții și echipajul de la sol.
O clipă mai târziu: Uciși.
Apoi: Identitățile lipsesc. Casetele de securitate arată patru bărbați. Liderul pare a fi Zaid Farooq.
A fost posibil? Șeful serviciului de informații al lui Abu Nakba pilota acest avion?
A sosit un alt mesaj.
La 26 de mile depărtare.
Nu-l pot vedea, a răspuns el.
Annie i-a scris că avionul ar trebui să fie la ora nouă la Marcus, dacă se uita spre nord-est. Asta l-a surprins. Grand Rapids era la nord-est de Chicago. Prin urmare, avionul ar fi trebuit să fie chiar în fața lui. Poate că se îndreptase spre vest pentru o vreme, pentru a-i deruta pe controlorii de trafic aerian, înainte de a se îndrepta spre stadion.
Marcus a privit din nou în sus. De data asta l-a văzut. Era doar o pată strălucitoare pe cer, în timp ce soarele se reflecta pe fuselaj. Era exact acolo unde se spusese că va fi, dar acum părea să se îndrepte spre est pentru a se apropia de stadion de deasupra lacului din nord.
Pete și Jenny s-au grăbit în spatele lui. Pete găsise un singur lansator de rachete. Celălalt, a arătat Pete, fusese aspirat din clădire. Jenny avea două rachete, pe care le purta în brațe ca pe niște bebeluși. Cu toții cunoșteau riscurile. Manipulau dispozitive radioactive. Dar cancerul nu i-ar fi ucis ani de zile. Acest 737 îi putea ucide pe toți cei rămași pe stadion în mai puțin de trei minute.
Pete a încărcat racheta SA-7. Jenny a dus cealaltă rachetă înapoi în casa scării, cel mai sigur loc la care se putea gândi față de gaura pe care urmau să o facă în partea laterală a clădirii. Marcus a spart geamul unei cutii de control al incendiilor de lângă casa scării. Din ea, a scos un furtun de incendiu, l-a înfășurat de mai multe ori în jurul taliei, apoi a verificat de două și de trei ori pentru a se asigura că furtunul era bine înșurubat în țeava care trecea prin stâlp. Apoi a luat lansatorul de rachete de la Pete, le-a ordonat celor doi prieteni să se întoarcă în casa scării și s-a îndreptat spre ferestrele din nord-est.
Îi tremurau mâinile, dar asta era.
Nu mai era timp să exerseze.
Nu mai avea timp.
Era acum sau niciodată.
132
Marcus a ridicat lansatorul rusesc SA-7 pe umăr.
Fusese antrenat în puștașii marini și în serviciile secrete pe mai multe versiuni americane de MANPADS - sisteme portabile de apărare antiaeriană - deși trecuseră ani de zile de când nu mai văzuse unul, cu atât mai puțin de când nu mai folosise unul. Din fericire, versiunea rusă nu era semnificativ diferită.

Luând ţinta, putea vedea clar 737-ul.
Prea clar.
Era la abia zece mile distanţă, pierdea altitudine şi se îndrepta cu viteză spre oraş.
La distanţa asta, avea mai puţin de un minut la dispoziţie şi se temea că prima lui lovitură ar putea să nu funcţioneze. Dacă era aşa, mai avea timp pentru a doua?
La trei metri distanţă de fereastră, Marcus a pornit arma, şi-a stabilit poziţia pentru a se apăra de reculul puternic pe care ştia că îl va primi şi a activat fixarea automată a ţintei. Apoi a respirat adânc, a expirat şi a apăsat pe trăgaci. Racheta de doi metri şi douăzeci de kilograme a ieşit din tub şi a traversat puntea cu o viteză de două ori mai mare decât cea a sunetului, umplând holul cu foc şi fum toxic şi spărgând geamul aproape instantaneu. Problema, aşa cum se temea, a fost că senzorul infraroşu al rachetei a fost distrus în momentul impactului cu geamul din sticlă temperată foarte groasă, ceea ce a dus racheta departe de curs şi în lacul Michigan.
Marcus s-a întors în fugă la casa scării, străduindu-se să îşi menţină echilibrul acum că vânturi proaspete de 100 de kilometri pe oră se revărsau prin noua gaură deschisă în lateralul clădirii. Pete şi Jenny au încărcat rapid a doua rachetă în tubul de lansare.
Întorcându-se pe poziţie, Marcus a încercat din nou să se stabilizeze, dar vântul puternic făcea acest lucru aproape imposibil. A ţintit din nou 737-ul galben-roşu cât de bine a putut. Marcus nu a putut auzi semnalul sonor care indica faptul că a fixat avionul. Dar nu mai era timp să facă ajustări. De fapt, îl putea vedea pe Zaid Farooq în carlingă şi pe un alt jihadist lângă el. A fost doar o chestiune de secunde până când această rachetă balistică de 125.000 de kilograme a intrat în Soldier Field, ucigând peste 100.000 de oameni, inclusiv pe mama şi prietenii lui.
Marcus a apăsat pe trăgaci. Încă o dată, racheta a explodat din tub. Marcus şi-a ţinut respiraţia în timp ce racheta a trecut prin geamul distrus, apoi a tăiat cerul şi a lovit direct, trecând prin parbrizul avionului.
Explozia l-a ucis instantaneu pe teroristul care pilota avionul. Dar, spre şocul lui Marcus, avionul nu fusese complet distrus. Ceea ce mai rămăsese din el fusese în mod sigur deviat de la curs. Pierdea altitudine rapid. Nu se mai îndrepta spre Soldier Field.
Dar, o clipă mai târziu, avionul distrus s-a izbit frontal de partea laterală a Turnului Willis, la nu mai mult de cinci sau poate zece etaje sub ei.
Clădirea s-a zguduit violent la impact. Fiecare fereastră de pe Skydeck a fost imediat spulberată. Apoi a urmat o minge de foc masivă, în timp ce cinci mii de galoane de combustibil de aviaţie au incendiat clădirea emblematică. Combinaţia dintre lipsa ferestrelor, vântul care sufla cu 60 de mile pe oră şi un incendiu puternic ameninţa să îl sugă pe Marcus din clădire. Picioarele lui erau deja ridicate de la sol şi, dacă nu ar fi avut furtunul de incendiu legat în jurul taliei, ar fi dispărut deja.
Străduindu-se să respire în mijlocul fumului, Marcus a folosit furtunul pentru a se trage înapoi, dar era o bătălie pierdută. Simţea cum braţele îi pierd din putere. Dintr-o dată, Pete şi Jenny au deschis uşa spre casa scării. Pete s-a agăţat de Marcus, în timp ce Jenny s-a agăţat de Pete.
Străduindu-se să se împotrivească vântului, erau în pericol să fie ei înşişi aruncaţi afară din clădire. Dar în cele din urmă au reuşit să îl tragă pe Marcus înapoi în casa scării. Tragerea uşii împotriva furtunii nu era o opţiune. Aşa că l-au târât pe Marcus pe aproape un etaj întreg de scări până când furtunul nu a mai putut merge mai departe.
Problema acum era că era imposibil să dezlege furtunul, deoarece fusese strâns în jurul taliei lui Marcus. Renunţând în cele din urmă la această

opțiune, Pete și Jenny și-au scos cuțitele și au tăiat până când Marcus a fost eliberat.
Udați de sudoare din cauza căldurii flăcărilor și fără timp să-și tragă răsuflarea, cei doi l-au tras pe Marcus, care era foarte zdruncinat, în picioare și au început să-l împingă în jos pe scări. Cu toate acestea, au coborât doar trei niveluri, înainte ca căldura să devină atât de intensă încât nu au mai putut merge mai departe. Puteau auzi focul violent de dedesubt, iar casa scărilor se umplea de fum.
Abia reușind să se audă unul pe celălalt, știau că nu mai aveau decât o singură direcție de urmat.
În sus.
133
Annie a rămas paralizată în timp ce avionul 737 a intrat în turn, izbucnind într-o minge de foc.
Timp de câteva minute, s-a uitat îngrozită la monitoarele video.
Aștepta să audă vocea lui Marcus.
Sau a lui Jenny. Sau a lui Pete.
Dar tot ce auzea era statică.
Apoi, dintr-o dată, a ieșit din amețeală și a fugit din centrul de comandă. S-a rugat ca Marcus și echipa lui să fi supraviețuit. Dar nu putea face nimic pentru ei. Cât despre mama lui și prietenii ei, asta ar putea fi o poveste diferită.
Sprintând prin mai multe parcări, Annie a trebuit să ocolească focul puternic al bateriei Patriot distruse. Navigarea pe lângă ceea ce mai rămăsese din spitalul de campanie improvizat i-a luat și mai mult timp. În plus, mii de oameni panicați se grăbeau să iasă din stadion, în timp ce Annie încerca să se strecoare cu forța pe o stradă cu sens unic, împotriva traficului.
134
Marcus era disperat să ajungă pe acoperiș.
Doar acolo, în afara scărilor de beton, telefoanele lor prin satelit ar fi funcționat. Doar atunci, știa Marcus, putea să îl sune pe Roseboro și să obțină un elicopter care să îi preia și să îi ducă în siguranță. În timp ce urca, însă, Marcus și-a amintit că niciunul dintre angajații care lucrau la etajele de deasupra Skydeck-ului nu fusese evacuat.
Tușind violent, i-a luat pe Pete și pe Jenny și a arătat spre ușa de la etajul 104. Făcând gesturi cu mâna, a făcut tot posibilul să explice că îi va aduna pe toți cei de la etaj și îi va trimite pe acoperiș. Le-a făcut semn să elibereze următoarele două etaje și să se întâlnească cu el în vârf. I-au urmat instantaneu indicația și au alergat la etajele care le fuseseră atribuite.
Marcus a dat buzna la etajul 104 și a găsit o mulțime de oameni îngroziți și îngrămădiți în vestibul, departe de ferestrele sparte. A încercat să le strige instrucțiuni, dar nimeni nu auzea nimic. Așa că a arătat spre acoperiș. În timp ce oamenii se îngrămădeau în casa scărilor, Marcus a trecut de la un birou la altul, căutând să vadă dacă mai era cineva acolo. Când a găsit două femei care se ascundeau sub o masă de conferință, ținându-se una de alta, le-a scos afară, le-a condus la casa scărilor și a arătat din nou spre acoperiș. Apoi a mai dat o ultimă raită în jurul etajului pentru a se asigura că nu mai rămăsese nimeni.
Întors în casa scării, Marcus abia mai putea să vadă din cauza cantității de fum care se revărsa acum de jos. Știa că Pete și Jenny curățau etajele 105 și 106, așa că a dat buzna la etajul 107. Acesta părea gol. Spera că oamenii de la etajele inferioare îi alertaseră deja și îi trimiseseră pe acoperiș. Totuși, nu putea suporta gândul că cineva ar fi fost lăsat în urmă. Trecând de la birou la birou, de la toaletă la toaletă, de la bucătărie la dulapul de întreținere, Marcus a confirmat în sfârșit că etajul era, de fapt, liber.

I-a găsit pe Pete și pe Jenny înapoi în casa scării și s-au întins cu toții la ultimul etaj - al 108-lea - apoi au alergat pe acoperiș. Acum că ieșiseră din tunelul de vânt creat de curenții transversali ai clădirii, vântul - deși încă puternic - își pierduse o parte din forță.
Fumul se ridica din părțile de nord, est și vest ale clădirii. Totuși, aerul era puțin mai respirabil decât cel din ultimele minute.
Jenny a făcut o numărătoare și a constatat că erau doar patruzeci și doi de oameni în total. Marcus habar nu avea câți oameni se aflau în clădire în momentul impactului, dar se liniștea cu gândul că nu ar fi fost douăzeci și cinci de mii. Totuși, se temea că mulți alții veniseră să urmărească evenimentul de pe stadion din punctul de observație unic al birourilor lor.
135
Annie își croi în sfârșit drum spre intrarea din nord a stadionului. Din cauza țipetelor, nu auzea nimic prin cască.
A sunat la centrul de comandă pe telefonul ei prin satelit. Nu a vrut să-l deranjeze pe Roseboro, ale cărui mâini erau mai mult decât ocupate, ci a cerut să vorbească cu un ofițer de pază adjunct cu care se întâlnise. Când acesta a intrat pe fir, ea i-a explicat unde se află. "Sunt sub jumbotron. Afișează graficul locurilor."
"În regulă, așteptați o clipă", a spus adjunctul.
Nu numai că DSS și Secret Service au cerut ca fiecare persoană să aibă un loc alocat, dar au cerut, de asemenea, participanților să își încarce fotografiile de identificare într-o aplicație specială cu o săptămână înainte de eveniment, astfel încât numele și imaginile lor să poată fi comparate cu lista de supraveghere a teroriștilor.
"Bine, am înțeles", a răspuns în cele din urmă adjunctul.
"Caut o femeie pe nume Marjorie Ryker", a strigat Annie peste zgomot.
"Numele de familie: Romeo. Yankee. Kilo. Echo. Romeo."
"Am înțeles - Ryker, Marjorie - ea a fost în United Club skybox."
"Unde e asta?"
"Partea de est, etajul doi, cutia 204."
136
Marcus își scoase telefonul prin satelit și era pe punctul de a-l suna pe Roseboro.
Apoi ceva l-a oprit în loc.
Antenele.
Erau două - albe, groase și se înălțau cu cel puțin nouăzeci sau patruzeci de metri în aer. În plus, exista o falangă de antene mai mici, antene satelit, echipamente HVAC și alte echipamente mecanice. Ceea ce nu exista era un loc de aterizare pentru un elicopter.
Marcus a trebuit să se lupte cu instinctul de a intra în panică. În cea mai mare parte a vieții sale, frica îi fusese străină. Chiar și acum, nu se temea pentru propria viață. Dar putea vedea teroarea în ochii oamenilor pe care el și echipa sa tocmai îi conduseseră pe acoperiș. Cu toții puteau vedea flăcările care lingeau laturile de nord și de est ale turnului. Cu toții știau ce s-a întâmplat cu turnurile World Trade Center. La 11 septembrie, căldura arzătoare provocată de incendiile violente alimentate cu mii de galoane de combustibil de aviație a topit structura de oțel a etajelor superioare. Odată ce etajele superioare au început să se prăbușească, greutatea zdrobitoare a fost pur și simplu prea mare pentru ca etajele inferioare să o poată suporta. Acesta era motivul pentru care ambele turnuri din Manhattan se prăbușiseră după numai treizeci de minute, omorând aproape pe toți cei rămași în clădiri și pe primii care încercaseră să-i salveze.
Marcus i-a spus lui Jenny să le spună tuturor să stea jos, să rămână calmi și, dacă erau religioși, să se roage. Între timp, el va suna la centrul de comandă al DSS și va stabili un plan. I-a cerut lui Pete să

aibă grijă de oricine are probleme medicale imediate. Apoi Marcus a fugit la capătul sudic al acoperișului și a sunat la centrul de comandă.
Pe speaker cu Roseboro, Dell și comandantul de gardă senior, el a rezumat situația lor. "Îmi dau seama că nu putem ateriza niciun elicopter aici sus", a recunoscut el, "dar ar fi posibil ca elicopterele să planeze și să coboare targă?"
"Imposibil", a răspuns Roseboro. "Cu antenele, elicopterele nu s-ar putea apropia suficient. Și chiar dacă ar putea, nu sunt sigur că am putea coborî la timp patruzeci și cinci de oameni de pe acel acoperiș."
În acea clipă, Marcus și-a dat seama că Roseboro - și probabil Annie și ceilalți - credeau că turnul se prăbușea. Și Marcus se temea că s-ar putea să aibă dreptate.
137
Air Force One a coborât cu viteză maximă pe pista 22R a aeroportului O'Hare.
În momentul în care Boeingul 747-200B a decolat și a început să câștige altitudine, piloții săi au pornit motoarele unice ale avionului, asemănătoare unor rachete. Acest lucru a făcut ca avionul - cea mai nouă aeronavă din flotă - să zboare aproape drept în sus pe cer, atingând rapid aproape viteza sunetului. Flancat de o escortă formată din patru avioane de vânătoare F-22 complet înarmate, avionul jumbo a virat spre sud-est, departe de locul crimei, îndreptându-se înapoi spre Washington.
La bord, șeful serviciului secret a administrat oxigen și medicamente pentru inimă președintelui Hernandez și Primei Doamne în apartamentul lor din fața avionului, în timp ce șeful unității medicale a Casei Albe și comandantul Gianetti s-au concentrat asupra Suveranului Pontif în apartamentul chirurgical din spatele avionului.
Papa suferise un atac de cord minor în momentul în care agenții DSS îl urcaseră în limuzina prezidențială și era acum inconștient.
138
"Annie, ești acolo?" a întrebat Marcus.
"Nu, nu este", a spus Roseboro.
Marcus era confuz. "Dă-mi-o, Carl - pune-o la telefon."
"Nu pot", a spus Carl. "Ea nu e aici."
"De ce? Unde este?"
"În stadion."
"Pentru ce?" A întrebat Marcus.
"A intrat cu primii respondenți. Cred că o caută pe mama ta."
Marcus se temea pentru viețile tuturor: A lui Annie, a mamei lui, a Mayei, a familiei Garcia. Dar cum nu putea face nimic pentru ei, știa că trebuie să rămână concentrat asupra celor din jurul lui.
"Carl, sistemele de stingere a incendiilor din clădire funcționează?", a întrebat el, schimbând brusc viteza.
"La etajele afectate de avion?" a întrebat Roseboro.
"Corect."
"Nu, nu funcționează."
"Atunci cum vom stinge acest incendiu?"
"Am avioane și elicoptere care se grăbesc la fața locului cu spumă."
"Va fi suficient?" a întrebat Marcus.
Era un scenariu pe care nici măcar nu-l discutaseră, cu atât mai puțin să facă un war-gamed.
"Nu știu. Sper că da."
"Carl, trebuie să-i scot pe oamenii ăștia din clădirea asta - acum."
"Suntem de lucru pe ea. Dă-mi câteva minute."
"Nu avem câteva minute."
"Rezistă, Marcus. O să rezolvăm asta. Crede-mă. Te sun eu imediat."
Linia a murit.

Problema era că Marcus nu-l credea pe Roseboro. Știa că prietenul său nu îl mințea intenționat. Omul era pur și simplu ocupat cu o operațiune de salvare mult mai mare pe stadion. Privind spre est, Marcus putea vedea haosul care se desfășura pe teren. Roseboro și restul Grupului Operativ Întrunit încercau să evacueze o sută de mii de oameni de pe stadion și făceau asta printre incendii și materiale radioactive.
Marcus a închis ochii și a spus o rugăciune.
Avea nevoie de înțelepciune și avea nevoie de ea acum, altfel urmau să moară cu toții.
Când a deschis din nou ochii, s-a trezit uitându-se la una dintre cele șase piese ale mașinii robotizate de spălat geamuri. Era departe de a fi ideal. Nu urma să fie rapid. Dar ar putea funcționa. Mai important, era cea mai bună șansă pe care o aveau. De fapt, își dădu seama Marcus, era singura șansă pe care o aveau.
A sunat din nou la Roseboro, dar a primit un semnal de ocupat. A mai sunat de încă patru ori, dar nu a reușit. Cele trei numere directe către postul de comandă pe care le știa pe de rost erau, de asemenea, niște fundături. Marcus a apelat-o rapid pe Annie, dar nu a reușit să dea nici de ea. Poate că era mai bine așa. După socoteala lui, turnul ardea de douăsprezece minute. Asta îi dădea mai puțin de optsprezece - în cel mai bun caz - pentru a-i coborî pe acești oameni de pe acoperiș.
În timp ce Marcus își punea telefonul înapoi în buzunar, acesta a sunat. Era directorul adjunct al securității pentru Willis Tower. Roseboro îi spusese să îi dea lui Marcus tot ce are nevoie.
"Fă-mi legătura cu șeful tău", a ordonat Marcus.
"Nu pot", a spus adjunctul.
"De ce nu?"
"E mort, domnule."
"Mort?"
"Toată lumea din centrul nostru de operațiuni a fost ucisă", a răspuns bărbatul. "Aș fi fost și eu, dar m-au trimis după cafea. Când m-am întors, ușa era încuiată. Cineva era înăuntru, dar nu m-a lăsat să intru. O echipă SWAT a intrat în cele din urmă și l-a împușcat mortal pe tip."
Marcus era uluit. Dar asta explica cu siguranță de ce nu a existat un răspuns rapid la crimele de pe Skydeck până când el și echipa sa au ajuns la fața locului.
"Îmi pare rău să aud asta", a spus Marcus. "Dar am nevoie de șeful de la întreținere și am nevoie de el repede."
"În regulă, domnule; așteptați."
Dar au trecut două minute, iar el nu a putut fi găsit. Cerându-și scuze abundent, bărbatul a explicat că turnurile de telefonie mobilă și fixă erau copleșite. Și cu incendiile care făceau ravagii între etajele 82 și 91, sistemul de comunicații interne al clădirii se oprise.
"Las-o baltă", a spus Marcus. "Trebuie să știu cum funcționează mașinile de spălat geamuri. Am patruzeci și cinci de oameni aici sus și am de gând să-i trimit pe toate laturile clădirii. Așa că explică-mi chiar tu".
"Asta nu e domeniul meu, domnule."
"Nu-mi pasă", a spus Marcus. "Ai văzut cum se face, nu?"
"Desigur, dar . . ."
"Ascultă, nu am timp pentru scuze - număr șase mașini de spălat geamuri, nu?"
"Corect."
"Mai sunt și altele?"
"Nu, doar șase."
"Și câți oameni încap pe fiecare?"
"Sunt robotizate, domnule. Nu sunt proiectate pentru ca cineva să se urce pe ele."

"Mă uit la unul chiar acum", a spus Marcus. "Are o secțiune îngustă în spatele unității de spălare în sine. Este un loc unde să stai. Și există locuri pentru a prinde carabinierii. Asta trebuie să fie pentru echipele de întreținere, nu?"
"Sigur, dar din nou, nu sunt chiar construite pentru..."
"Unde sunt păstrate hamurile de siguranță și carabinierele?"
"Păi, uh, e o cameră mecanică în mijlocul turnului."
Marcus s-a întors, a prins ochiul lui Jenny și i-a făcut semn să vină spre el. Când s-a apropiat, a strigat la ea să deschidă ușa de la camera mecanică.
"E încuiată", a strigat ea înapoi.
Marcus a respirat adânc pentru a se stabiliza.
"Unde sunt cheile?" l-a întrebat Marcus pe adjunct.
"Șeful meu avea o pereche. La fel și eu. Și băieții de la întreținere au toți..."
"Există un set de rezervă aici?"
"Nu, nu, nu cred."
"Lacăt?" a strigat el către Jenny.
"Corect."
"Împușcă-l."

Marcus a privit-o pe Jenny trăgând cu Sig Sauer-ul în ușă.
Cu lacătul aruncat în aer, Marcus a strigat la ea să aducă toate hamurile de siguranță pe care le putea găsi și să i le aducă rapid.
Vorbind din nou la telefon, l-a întrebat pe bărbat cum să pornească macaralele care puneau pe poziție unitățile de spălare a ferestrelor.
Șeful securității i-a explicat fiecare pas cât de bine și-a putut aminti.
În curând, toate cele șase unități au fost fixate ferm și sigur pe marginea părții de sud a clădirii, singura parte unde nu erau flăcări sau fum. Cel puțin, nu încă.
Când Jenny a adus vestele, el i-a ordonat să se întoarcă în fugă la grup.
"Începeți să trimiteți oamenii aici în grupuri de câte șase - femeile primele - haideți", a spus el.
Apoi a apăsat din nou telefonul la ureche și s-a adresat șefului securității.
"Câtă greutate poate suporta fiecare dintre aceste mașini?"
"Nu știu."
"Aveți manualul acolo? Caută-l."
"Nu."
"Unde este?"
"Șeful de operațiuni îl are."
"Unde?"
"În biroul lui, presupun."
"Ia-l."
"Aș vrea, dar..."
Linia a murit. Marcus s-a uitat la telefon. Bateria tocmai murise. S-a uitat înapoi la ceas. Trecuseră șaisprezece minute. Exista o probabilitate reală ca niciunul dintre ei să nu reușească. Totuși, a refuzat să renunțe și a strigat la Jenny și Pete să se miște mai repede.
Primul grup de șase persoane se apropia. Dar când Marcus s-a uitat în jos la picioarele lui, a găsit doar șase hamuri de siguranță.
"Puneți-vă astea", le-a ordonat el.
"Cred că glumești", a protestat o femeie.
"Bine - mergeți fără unul sau rămâneți aici și muriți", a spus Marcus. "Nu e timp de discuții."
Le-a făcut semn lui Pete și lui Jenny să-i țină pe toți ceilalți în spate pentru moment. Apoi le-a explicat celor șase oameni din fața lui ce urma să se întâmple și i-a ajutat să-și pună hamurile. Atașând fiecare

carabinieră la unitatea de spălare a ferestrelor, a ajutat fiecare persoană - udă de sudoare și tremurând de frică - să treacă peste pervaz și să urce pe platforma îngustă. Nu avea rost să le spună să stea unul lângă altul. Era evident că platforma nu era făcută pentru șase persoane. Dar Marcus i-a asigurat că dispozitivul le poate susține greutatea și s-au rugat să fie adevărat.
Când toată lumea a fost înăuntru, i-a arătat femeii aflate cel mai aproape de el panoul de control, exact așa cum îi explicase șeful securității. I-a arătat cum să seteze sistemul în comandă manuală, astfel încât să nu se oprească automat la fiecare etaj. De asemenea, i-a arătat cum să meargă la cea mai mare viteză. Apoi, înainte ca ea să poată răspunde, el a apăsat butonul verde și i-a trimis în jos. Nu mai era timp să le spună mai multe.
Acum a strigat la Pete și Jenny să aducă următorul grup.
Repede și pe un ton care proiecta o încredere pe care de fapt nu o avea, Marcus le-a explicat cât de puțin timp aveau și că aceasta era singura cale de coborâre. De asemenea, a explicat că au existat doar șase hamuri de siguranță și că le-a dat pe toate femeilor din primul val. Apoi le-a ordonat următoarelor șase femei să se urce. Doar două dintre ele au putut să o facă. Așa că Marcus a mai adus patru din grupul următor și le-a spus să urce. În același timp, le-a spus lui Pete și lui Jenny să încarce cele patru aparate rămase.
Strigând din toți plămânii, Marcus i-a condus pe toți prin proces. Apoi, unul câte unul, el și colegii săi au apăsat butoanele verzi Go, iar următoarele cinci mașini și-au început coborârea rapidă pe partea de sud a turnului.
Un total de 36 de persoane fuseseră evacuate. Mai erau doar nouă, inclusiv Marcus, Jenny și Pete. Dar unde erau mașinile? De ce nu se întorceau la suprafață? Cât timp va dura? Marcus nu avea nicio idee.
Uitându-se la ceas, a constatat că trecuseră deja douăzeci și nouă de minute. Marcus simțea clădirea zguduindu-se sub ei. Putea să vadă frica crescând în toți cei din jurul lui.
Marcus le-a ordonat tuturor să se așeze pe punte, cu fața în jos.
Avioanele cisternă se apropiau dinspre nord-est. Câteva secunde mai târziu, primul avion a bubuit deasupra noastră și a eliberat spuma de stingere a flăcărilor. Marcus și ceilalți nu au fost loviți direct, dar o mare parte din restul acoperișului a fost lovită, iar vântul a împins o parte din ea pe ei. Următoarele trei avioane s-au descurcat mai bine, lovindu-și țintele direct sau aproape, la fel ca și cele trei cisterne care au urmat.
Marcus și-a verificat ceasul.
Trecuseră treizeci și două de minute.
Apoi treizeci și trei.
Treizeci și patru.
Treizeci și cinci.
În cele din urmă, Marcus a auzit una dintre unitățile de spălare a ferestrelor sosind pe acoperiș. Era prima pe care o foloseau, așa că hamurile de siguranță veneau cu ea. Marcus și colegii săi s-au urcat în picioare, le-au pus celor șase angajați rămași vestele și i-au prins în mașină. Marcus nu a pierdut timpul explicând din nou procedurile. Pur și simplu a apăsat Go și i-a auzit țipând când au căzut din cer.
140
Annie ajunse în sfârșit la United Club.
Locul era în flăcări și plin de fum. De asemenea, era gol.
Nu era nimeni în jur.
Intrând în boxa 204, Annie a găsit geamurile sparte, tavanul parțial prăbușit, firele scânteind și bucăți de șrapnel carbonizat peste tot.
Doamna Ryker și Maya Emerson erau pline de sânge. La fel și dl Garcia și

soția sa. Doamna Garcia era inconștientă, iar soțul ei îi făcea respirație gură la gură.
"Annie", a strigat Marjorie. "Ce faci aici?"
"Am venit după voi", a spus ea, alergând lângă ea. "Unde ești rănită?"
Femeia avea tăieturi și contuzii pe tot corpul, dar nu accepta ajutor. Nici Maya. Louisa Garcia tocmai suferise un atac de cord și, știind că Annie avea pregătire de prim ajutor, Marjorie a implorat-o să o ajute.
"Știi să faci resuscitare?" a întrebat Javier Garcia, cu mâinile tremurându-i, cu fața acoperită de sânge și lacrimi. "Nu știu. Încerc doar să..."
"Da, da", a spus Annie, cerându-i să se dea la o parte.
Ea s-a aplecat și a ascultat bătăile inimii. Nu a găsit niciuna, le-a spus tuturor să se dea înapoi, apoi i-a trântit femeii pieptul cu pumnii cât de tare a putut. Apoi din nou. Apoi a treia oară. Și a patra oară. A funcționat. A simțit o bătaie, deși era neregulată.
Annie a ciupit nasul femeii, i-a înclinat capul pe spate și i-a suflat o gură de aer în gură. Apoi a început să comprime cavitatea toracică a femeii, disperată să facă inima să pompeze din nou.
Domnul Garcia a izbucnit în lacrimi, implorând-o pe Annie să îi salveze soția, în timp ce Marjorie și Maya își puneau mâinile pe spatele lui și se rugau cu voce tare în numele lui Iisus ca Domnul să facă o minune și să o facă repede.
141
Acum erau treizeci și nouă de minute.
Dacă turnul ăsta se prăbușea, se prăbușea repede. Marcus nu putea să creadă că nu se prăbușise deja.
La patruzeci și două de minute, o altă mașină a ajuns la ei.
"După tine", a strigat el către Jenny.
Dar toată culoarea i s-a scurs de pe față când s-a uitat peste margine.
"Nu, tu primul", a răspuns ea, genunchii începând să i se îndoaie sub ea.
Aceasta era o femeie puternică. Una dintre cele mai puternice pe care Marcus le cunoscuse vreodată. Încasase un glonț pentru el în Moscova. Îi salvase viața de numeroase ori. Nu o văzuse niciodată atât de speriată.
Dar Pete nu a așteptat. Urcându-se pe margine, ținându-se bine de viață în timp ce vântul puternic de pe marginea zgârie-norului amenința să-l spulbere, Pete a urcat în a doua mașină, ghemuindu-se oarecum pentru a se echilibra.
"Nu mai avem timp, Jenny - dacă mergem, trebuie să mergem acum", a strigat Marcus, la fel de speriat ca și ea, dar știind că nu exista, literalmente, nicio altă opțiune.
Ținând-o sub brațe cât de strâns a putut, făcându-i dificilă chiar și respirația, a ajutat-o pe Jenny să treacă peste margine. Pete s-a întins și a apucat-o de talie, ținând-o la fel de strâns până când a căzut în aparat și s-a prăbușit în genunchi. Pete i-a spus să-și lase capul între picioare pentru a lupta cu greața.
Apoi a fost rândul lui Marcus.
Și nu era nimeni care să-l ajute să urce pe margine.
Privind în jos 109 etaje, Marcus nu era sigur că ar putea să o facă. Timp de aproape un minut, a rămas obsedat de înălțime, de vântul biciuitor, de transpirația de pe mâini și de flăcările care izbucneau. Pete și Jenny strigau la el să intre. O spusese și el. Trebuiau să plece acum, altfel s-ar putea să nu mai aibă altă șansă. Dar frica care îl cuprinsese nu se compară cu nimic din ceea ce experimentase vreodată în luptă sau chiar în captivitate.
Dar chiar era acum sau niciodată.
Apucându-se de balustrada metalică cât de strâns a putut, cu mâinile tremurându-i la fel de tare ca picioarele, Marcus s-a întors astfel încât să fie cu fața la acoperiș. Încet, și-a ridicat piciorul drept peste

margine și a pășit pe acoperișul mașinii. La fel de încet, și-a ridicat piciorul stâng peste margine și a făcut la fel. Dar, în timp ce o făcea, a alunecat. Piciorul său drept a atins butonul Go și, cu un șoc, aparatul a pornit în jos.
Jenny a gâfâit. Marcus s-a agățat de balustradă pentru a-și salva viața, dar a avut doar o fracțiune de secundă la dispoziție pentru a decide. Să se tragă înapoi. Sau să dea drumul și să spere că va ateriza direct pe platformă, oricât de îngustă ar fi fost.
Nu avea timp să se gândească.
Nu avea timp să ezite.
Marcus i-a dat drumul.

Jenny a țipat.
Doar piciorul drept al lui Marcus aterizase în interiorul mașinii. Genunchiul stâng a lovit marginea exterioară, provocându-i o durere arzătoare în picior. Își pierdea echilibrul și se înclina prea mult spre stânga. Mâna dreaptă se agăța de ceva, de orice, dar nu găsea nimic. Marcus a început să se prăbușească peste margine când Pete și Jenny s-au năpustit asupra lui, l-au apucat de cămașă și de curea și, cu tot ce aveau, l-au tras înapoi. S-au prăbușit unul peste altul, agățându-se de orice parte a mașinii puteau și încercând să se stabilizeze în timp ce platforma plonja spre nivelul străzii.
Niciunul dintre ei nu a vorbit. Timp de treizeci sau patruzeci de etaje, nu au îndrăznit să se miște. Totuși, pe la jumătatea coborârii de 1.400 de picioare, au încercat să își schimbe greutatea și să se simtă mai confortabil. Dar mașina a început să se clatine înainte și înapoi. Angrenajele au început să se frece de pereții clădirii, iar Marcus s-a temut că totul se va desprinde.
Toți trei au înghețat și au rămas nemișcați pentru următoarele minute terifiante.
Marcus a închis ochii. Nu putea suporta să privească. Vântul îi sufla prin păr. Îi era greu să respire. Dar în cele din urmă, șase minute terifiante mai târziu, sistemul computerizat de urmărire i-a încetinit până la o oprire lină, aproape blândă, la doi metri deasupra pieței din jurul turnului. Marcus a deschis ochii, cu stomacul în gură. S-a ridicat în picioare, cu picioarele tremurându-i sub picioare, a urcat pe margine și a sărit pe trotuar. Pete a ajutat-o pe Jenny să facă la fel. Apoi Pete a sărit și el jos.
Marcus i-a sprijinit pe amândoi, s-a asigurat că sunt bine, apoi s-a întors și a vomitat pe tot trotuarul.
Primii respondenți au alergat la ei. Ofițeri de poliție și agenți FBI i-au înconjurat și au ținut la distanță mulțimea de trecători și echipe de știri care au urmărit desfășurarea terifiantei experiențe. În cele din urmă, o echipă de paramedici l-a ajutat pe Marcus să urce în spatele unei ambulanțe, i-au pus o mască de oxigen pe față și au început să-i ia semnele vitale. Un paramedic i-a făcut o injecție cu ceva pentru a-i calma nervii. Marcus habar nu avea ce. Își dădea seama că unul dintre medici spunea ceva, dar nu putea desluși cuvintele.
Oxigenul l-a ajutat.
La fel a făcut și Valium-ul sau orice ar fi fost.
Aproape imediat, Marcus și-a simțit inima încetinind în timp ce stătea în spatele ambulanței și scana haosul din jurul său. Pete și Jenny dispăruseră. Au fost chiar lângă el, i-a spus el unui paramedic, dar acum îi pierduse.
Tânăra femeie, văzându-l căutând, i-a spus că prietenii lui au fost duși de urgență la spital - o măsură de precauție, a crezut ea, deși nu era sigură.
"Ar trebui să plecați și dumneavoastră, domnule", i-a spus ea.

"Nu, trebuie să ajung la stadion", a răspuns Marcus, scoțându-și masca de oxigen.
"Asta nu e posibil, domnule. E haos acolo."
Dar Marcus nu avea de gând să accepte un refuz. Și-a arătat insigna, apoi a zărit un agent FBI și i-a făcut semn să se apropie.
"Numele meu este Ryker", a spus el, încercând încă să își recapete respirația. "Sunt de la DSS."
"Știu cine ești", a spus agentul.
"Atunci du-mă la stadion - acum."
143
Marcus a sunat-o pe Annie, dar ea nu a răspuns.
A sunat la liniile centrului de comandă, dar a primit semnale de ocupat.
În momentul în care dubița DSS în care se afla a ajuns în parcarea de vest a stadionului, locul era plin de camioane de pompieri, ambulanțe și unități Hazmat. În stânga lor, două elicoptere MH-60 Jayhawk ale Pazei de Coastă aterizau unul lângă altul. Acest lucru i-a atras atenția și, în timp ce se uita în acea direcție, Marcus a văzut paramedici care duceau două targă la elicoptere. Apoi i-a zărit pe Annie, Maya și pe dl Garcia.
Temându-se de ce e mai rău, i-a ordonat șoferului să se îndrepte într-acolo. A sărit din dubiță înainte ca aceasta să se oprească și a ajuns la primul elicopter la timp pentru a o vedea pe doamna Garcia, plină de sânge, fiind urcată în elicopter.
"Marcus", a strigat Annie peste zgomotul rotoarelor. "Slavă Domnului că ești în siguranță", a spus ea, înfășurându-și brațele în jurul lui.
El a ținut-o strâns, recunoscător că și ea era în viață. Apoi a văzut-o pe mama lui fiind urcată în al doilea elicopter. A alergat lângă ea, dar ea i-a spus că e bine. Tăiată, dar bine.
"Du-te cu Louisa", a insistat ea. "Maya va veni cu mine și ne vedem acolo."
Marcus avea de gând să protesteze, dar Javier l-a apucat.
"Marcus, te rog să vii cu noi."
Marcus a dat din cap și i-a urmat pe bărbatul mai în vârstă și pe Annie în primul elicopter cu doi paramedici. Au decolat și s-au îndreptat spre sud.
Câteva minute mai târziu, aterizau pe acoperișul centrului de traume de nivel unu al Universității din Chicago. O echipă de medici îi aștepta. Doamna Garcia a fost dusă de urgență înăuntru, în timp ce Annie, ținând-o de mână, făcea tot posibilul să răspundă la numeroasele lor întrebări.Marcus și-a ajutat fostul socru să urce într-un scaun cu rotile și apoi într-o sală de examinare. Javier îl implora să rămână cu soția sa, iar asistenta i-a promis că îl va duce la ea în curând. Mai întâi, însă, trebuia să îl trateze.
"Sunt bine", a protestat el. "Soția mea este cea care are nevoie de ajutor."
"Și ea primește cele mai bune îngrijiri din oraș", a răspuns tânăra femeie. "Dar acum, domnule Garcia, trebuie să vă întindeți. O să vă dau oxigen și trebuie să vă iau tensiunea."
Javier a continuat să protesteze până când Marcus i-a luat mâna, l-a privit în ochi și i-a spus că totul va fi bine.
În cele din urmă, Javier s-a întins pe masa de examinare în timp ce un medic și o a doua asistentă intrau în cameră.
"Agent Ryker, aș vrea să te întinzi și tu", a spus doctorul.
"Nu, serios, sunt bine", a protestat el. "Eu doar..."
"Agent Ryker, nu ești bine", a spus calm doctorul. "Ai pierdut destul de mult sânge și ai arsuri de gradul trei pe mâini și antebrațe."
Marcus se holbă la bărbat.
"De unde știi cine sunt eu?", a întrebat el.

Doctorul nu a spus nimic, dar a dat din cap spre un televizor montat pe perete. Acesta era conectat la unul dintre posturile de televiziune locale, redând evenimentele din ultima oră, inclusiv imagini de la mare distanță cu Marcus trăgând cu racheta în 737 și ajutând oamenii să coboare de pe acoperișul Willis Tower.
Uitându-se de la televizor la ecusonul medicului, Marcus își dădu seama că acesta era șeful centrului de traumatologie și că încă insista ca Marcus să se întindă. Marcus s-a uitat în jos la cămașa lui. Era îmbibată în sânge. S-a uitat la mâinile și brațele lui. Chiar erau arse. În valul de adrenalină din turn, nu și-a dat seama că fusese împușcat. Nu simțise efectul gazului de eșapament al rachetei sau restul flăcărilor. Acum, pe măsură ce adrenalina își pierdea efectul, a simțit.
Ascultându-l pe doctor, Marcus s-a urcat pe o masă de examinare, în timp ce o asistentă îl ajuta să se întindă pe spate. Ultimul lucru pe care și l-a amintit a fost că l-a auzit pe dl Garcia spunând: "Vă rog, doctore, aveți grijă de acest băiat. Este un fiu pentru mine".
144
Marcus s-a trezit într-o cameră privată.
Habar nu avea de cât timp fusese adormit. Dar când o asistentă a venit să vadă ce face, l-a informat că fusese operat și i se făcuseră mai multe transfuzii de sânge și că Annie - tipul O - fusese cea care îl donase.
"Fata aia..." a zâmbit ea - "e de păstrat, așa e. Soția ta?"
Marcus nu a avut puterea să îi spună femeii că nu erau căsătoriți și, după ce i-a verificat semnele vitale, ea a plecat oricum. În curând, însă, mama lui a intrat în cameră. Avea bandaje pe față și pe brațe, dar l-a asigurat rapid că este bine și că va fi ca nouă în scurt timp.
"Îmi pare rău, mamă."
"Doamne, pentru ce?"
"Că nu te-am sunat înapoi. Pentru că am fost atât de ocupată."
"Ei bine, ai trăit - și ne-ai salvat viețile tuturor - așa că cred că te voi ierta de data asta." Ea a zâmbit. "Dar să nu se mai întâmple, tinere."
"Cum se simte doamna Garcia?", a întrebat el.
"Mai bine decât tine."
"Serios?"
"Serios-Annie i-a salvat viața."
"Vorbești serios?"
"Louisa nu ar fi reușit fără fata aia."
"Nici eu nu sunt sigur că aș fi reușit."
Pentru prima dată, mama lui nu a comentat. În schimb, l-a sărutat pe frunte, i-a spus să se odihnească și i-a spus că va reveni în câteva ore.
Când a plecat, ușa nu s-a închis complet. Marcus a putut vedea un agent DSS stând în picioare pe hol. De asemenea, a putut auzi voci și și-a dat seama că aparțineau lui Javier, Maya și Annie.
"Nu știu cum aș putea să vă răsplătesc vreodată, domnișoară Stewart", l-a auzit el pe domnul Garcia spunând. "Louisa mea nu ar fi reușit niciodată fără dvs. Nu vă pot mulțumi îndeajuns."
"Mă bucur că își revine atât de repede, dle Garcia", a auzit-o pe Annie răspunzând. "Și eu la fel. Cum vă simțiți?"
"Încă un pic șubred. Dar voi fi bine."
"Bine. Și fetele tale? Sunt aici?"
"În curând."
Marcus a auzit un telefon sunând. Cunoștea acel sunet. Era telefonul prin satelit al lui Annie.
"Scuzați-mă, dle Garcia. E Casa Albă. Trebuie să răspund."
"Fă ce trebuie să faci, domnișoară. Am vrut doar să vin și să vă mulțumesc."
"Cu plăcere, domnule. Dumnezeu să vă binecuvânteze."

"Și dumneavoastră, domnișoară Stewart."
A fost liniște pentru o vreme. Marcus a încercat să se ridice, dar avea prea multe dureri. Se străduia să audă mai mult peste zumzetul aripii de urgență și al ambulanțelor care încă se apropiau. Dând la o parte cearșaful care îl acoperea, putea să vadă acum tifonul, bandajele și banda adezivă medicală care îi acopereau partea dreaptă a stomacului, aproape de șold. Și-a dat seama, de asemenea, că era conectat la o perfuzie și la o serie de monitoare.
Lăsându-și capul pe pernă, acum auzea din nou vocea domnului Garcia.
"Maya, cine este mai exact?"
"Cine, dragă?" a întrebat Maya în graiul ei caracteristic din sud.
"Domnișoara Stewart."
"Annie? De ce este noul director adjunct al CIA, ca să nu mai vorbim de una dintre cele mai dragi prietene ale mele."
"Dar de unde îl cunoaște pe Marcus?" a întrebat el. "Ei par, nu știu, apropiați."
Marcus s-a încordat.
"Chiar nu știi?" a întrebat Maya.
"Ce să știu?"
"Marj nu ți-a spus?"
"Ce să-mi spună?"
"Poate ar trebui să vorbim despre asta mai târziu."
"Nu, spune-mi acum", a insistat dl Garcia.
"Ei bine, Javier, e cam așa", a spus Maya. "Da, sunt apropiați. Această tânără se întâlnește cu Marcus."
A existat o pauză lungă și stânjenitoare.
"Se întâlnește cu el?"
"Da. Nu știam că nu ești la curent."
"Nu", a spus el, aproape inaudibil. "Nu mi-a spus nimeni."
Apoi a fost din nou liniște, până când domnul Garcia a intrat în cameră.
"Marcus, este adevărat?", a întrebat el.
"Ce este adevărat, domnule Garcia?" a întrebat Marcus, încercând să câștige ceva timp pentru că nu știa cum să răspundă cel mai bine. Acesta era, la urma urmei, un om care nu mai vorbise cu el de ani de zile. Îi interzisese familiei sale orice contact cu Marcus după moartea Elenei și a lui Lars. Și acum . . .
"Tu și domnișoara Stewart . . . ?" a întrebat el, cu vocea întreruptă. "Vă . . . vă vedeți?"
"Da, domnule."
A mai fost o tăcere stânjenitoare.
"Doar recent", a adăugat Marcus. "Dar da, domnule. Suntem."
Bărbatul a rămas nemișcat în centrul camerei. S-a întors și s-a uitat pe fereastră. Apoi s-a întors și l-a privit pe Marcus în ochi.
"Asta e bine", a spus el, cu lacrimi în ochii injectați cu sânge. "E remarcabilă. Și . . . și vreau să fii fericit."
Bărbatul se lupta să își controleze emoțiile.
"Meriți să fii fericit, Marcus. Ești un om bun. Și nu a fost vina ta. Nu a fost vina ta. . . ."
Mâinile bărbatului s-au dus la fața lui în timp ce se dizolva în lacrimi. Apoi a părăsit camera la fel de repede cum venise.
Marcus a zăcut în tăcere timp de câteva minute. Nu a fost vina lui. Nu era. Făcuse totul pentru a o proteja pe fiica bărbatului și pe singurul său nepot. Acum domnul Garcia știa și el. Chiar știa. Iar Marcus se putea odihni în sfârșit.
EPILOG
COROLLA, CAROLINA DE NORD
Marcus se uita la Atlantic și la copiii care se jucau pe mal.

Din spatele unei perechi de Ray-Ban, se bucura de monotonia valurilor care se băteau pe țărm. Și privea un cuplu în vârstă hrănind pescărușii. Și un cuplu tânăr care se plimba pe plajă, mână în mână, stropindu-și picioarele în valuri.
Trecuseră aproape trei săptămâni de la evenimentele din Chicago. Acum era aici, recuperându-se la casa de pe plajă a lui Annie, stând pe veranda ei într-un scaun Adirondack, purtând pantaloni scurți și un tricou polo, sorbind o ceașcă de cafea proaspăt preparată. Mâinile și brațele îi erau încă înfășurate în tifon. La fel și genunchiul stâng, care fusese mai grav afectat decât își dăduse seama inițial. Și stomacul, desigur. Cusăturile erau încă puse. Încă mai simțea dureri când se ridica sau se așeza. Dar în cele din urmă își revenise și se bucura de compania asistentei sale.
Echipa a sunat de două ori să vadă ce mai face. Președintele sunase o dată. Comandantul Gianetti a sunat chiar pentru a-și exprima recunoștința și pe cea a șefului său. Papa se recupera frumos, iar publicul nici măcar nu fusese informat despre atacul de cord. "De ce să-i dăm satisfacție lui Abu Nakba, oriunde s-ar afla el?", glumisease papa. Și, deși îl duruse, Marcus râsese, bucurându-se de curajul omului sub foc și de bucuria de a trăi.
Dincolo de asta, însă - și de câteva convorbiri telefonice cu mama și surorile lui - Annie îl ferise de avalanșa de telefoane și e-mailuri, de știri și de anchetele Congresului privind modul în care se întâmplase Chicago, precum și de audierile de confirmare a noilor vicepreședinte, secretar de stat și director al CIA.
Cu siguranță îl protejase pe Marcus de vânătoarea continuă a lui Abu Nakba. Fondatorul Kairos dispăruse din nou în neant. Ultima apariție cunoscută a sa fusese în munții Kandahar. După aceea, iarăși se pierduse urma.
Și totuși, ce mai rămăsese cu adevărat din Kairos? Fiecare membru al Troicii era mort. Trei celule ale celor mai vechi și experimentați agenți ai grupului erau moarte. Kremlinul contribuia activ la vânarea și dezrădăcinarea rețelei teroriste, prețul pe care Hernandez i-l impusese lui Petrovsky pentru că nu dezvăluise faptul că SA-7-urile transportaseră material radioactiv care provenea, inițial, de la Moscova.
Pagubele din Chicago au fost mari. Dar, prin harul lui Dumnezeu, numărul morților nu fusese atât de mare. Stadionul și împrejurimile sale nu erau o zonă nucleară fierbinte. Ogivele nu conțineau atât de mult uraniu pe cât se temea inițial. Iar Turnul Willis era încă în picioare. Va rămâne gol pentru multe luni de acum înainte. Dar echipajele aeriene stinseseră incendiul destul de repede și, având în vedere că avionul fusese un 737 și nu un 757 sau 767 - și că fusese distrus în mare parte de SA-7 și, prin urmare, nu plonjase intact în turn - atacul nu se dovedise nici pe departe la fel de devastator ca cel din 11 septembrie.
Erau multe lucruri pentru care să fim recunoscători. Dar adevărul era că Marcus nu avusese timp sau energie să se concentreze pe aproape niciunul dintre aceste aspecte. În orice caz, nu în profunzime. În cele două săptămâni pe care le petrecuse în spital sub privirile atente ale unei duzini de agenți federali - inclusiv Pete, Jenny, Geoff și Donny Callaghan - fusese sedat în cea mai mare parte. După externarea lui, Annie ceruse ca ei să fie duși cu avionul la ea acasă, în Carolina de Sud. Apoi, cumva, îi convinsese pe Hernandez și Dell că ea și Marcus nu vor mai avea nevoie de protecție armată. Avea de gând să-l ducă într-o "locație sigură și nedeclarată" pentru a se odihni și a-și reveni.
Departe de Kairos. Departe de iranieni. Departe de Washington. Și de prietenii lui. Și chiar de familia lui.
Și pentru asta Marcus era foarte recunoscător.

"Hei, somnorosule", a spus Annie când a ieșit pe verandă într-o rochie de soare, l-a sărutat și s-a așezat lângă el cu o ceașcă de ceai. "Cum te simți astăzi?"
"Fericită", a spus el, dându-și jos ochelarii de soare. "Foarte fericit. Și nu am mai fost atât de fericit de foarte, foarte mult timp."
"Mă bucur", a spus ea cu acel zâmbet frumos și acei ochi de smarald. "Și eu sunt."
"Mulțumesc", a spus el.
"Pentru ce?" a întrebat ea. "Pentru că ți-ai salvat mama? Pentru prietenii tăi? Că te-am dus în paradis? Pentru friptura aia franțuzească al naibii de bună pe care tocmai am făcut-o?"
El a râs, deși îl durea.
"Pentru că m-ai așteptat până am fost gata", a spus el, mai serios decât se așteptase ea.
"Începusem să cred că n-o să-ți revii niciodată."
"Ei bine, nu sunt cel mai ascuțit cuțit din sertar", a recunoscut el. "Dar sunt îndrăgostit de tine, Annie Stewart. Absolut, complet, îndrăgostit până peste cap de tine. Și chiar dacă nu am cum să mă pun în genunchi chiar acum, aș vrea să te întreb: vrei să te măriți cu mine?"
Întrebarea a luat-o complet prin surprindere.
La fel și inelul cu diamant pe care l-a scos din buzunar.
Ea abia mai putea vorbi.
"Ce? Cum? Dar unde . . . ?"
"Am cumpărat-o după a doua noastră întâlnire", a mărturisit el. "Atunci am știut. Săptămâna trecută, chiar înainte să fiu externat, când domnul Garcia a venit să mă vadă, ai ieșit să răspunzi la un telefon. I-am spus despre asta și l-am rugat să o trimită de la mine de acasă. Și așa a făcut. Mi-a spus că dacă aș avea creier, te-aș cere în căsătorie cu prima ocazie. Și apoi a spus că speră să-l invităm pe el și familia lui la nunta noastră."
Ochii lui Annie s-au umplut de lacrimi.
"Așa că te rog spune da, Annie - a trecut deja o săptămână, iar domnul Garcia așteaptă un răspuns."
"Atunci da, Marcus Johannes Ryker, nu mă pot gândi la nimic ce mi-ar plăcea mai mult decât să fiu soția ta, infirmă sau nu", a răspuns ea. "Te iubesc atât de mult".
"Știu", a spus Marcus, strecurându-i inelul pe deget. "Și nu aș putea fi mai recunoscător."
Cum el era aproape imobilizat, Annie s-a ridicat de pe scaun, și-a șters ochii și a îngenuncheat lângă el. Apoi și-a pus brațele în jurul gâtului lui și l-a sărutat până când el abia a mai putut respira.
RECUNOȘTINȚE
Cineva a spus odată: "Cele mai importante două date din viața unui om sunt ziua în care se naște și ziua în care realizează de ce s-a născut". Din motive lesne de înțeles, m-am născut pentru a fi un povestitor. Mi-a luat ceva timp să înțeleg asta, dar ziua în care am făcut-o a schimbat totul.
Nu aș putea iubi această vocație mai mult, dar nu aș putea-o face fără o echipă extraordinară pentru care sunt profund și veșnic recunoscătoare. Scott Miller rămâne agentul meu literar rock-star și prietenul meu drag din primele zile ale carierei mele de autor - el și Trident Media Group sunt fantastici.
Tyndale House rămâne echipa mea de editură rock-star pentru toate romanele mele, cu excepția primelor două, și sunt la fel de fantastici - Mark Taylor, Jeff Johnson, Ron Beers, Karen Watson, Jeremy Taylor, Jan Stob, Andrea Garcia, Maria Eriksen, întreaga forță de vânzări și toți profesioniștii remarcabili care fac din Tyndale un lider al industriei. Mulțumesc redactorului Erin Smith. Și, încă o dată, cea mai profundă

recunoștință pentru Jeremy Taylor, fără îndoială cel mai bun editor din domeniu, și pentru Dean Renninger, care continuă să creeze coperți de cărți uimitoare una după alta.
Nancy Pierce rămâne asistenta mea executivă rock-star după atâția ani. Ea are grijă de toate nevoile mele logistice, de la programări și corespondență la zboruri și finanțe și multe altele - întotdeauna cu bună dispoziție, grație și rugăciune credincioasă. Dumnezeu să te binecuvânteze și îți mulțumesc, Nancy!
Părinții mei, Len și Mary Jo Rosenberg, sunt o stâncă de Gibraltar pentru mine, la fel ca toată familia mea extinsă și cea a lui Lynn. An de an, mă iubesc, se roagă pentru mine, mă încurajează, mă țin cu picioarele bine înfipte în pământ și mă fac să râd!
Fiii noștri și soțiile lor sunt o comoară pentru mine: Caleb și frumoasa lui soție, Rachel; Jacob; Jonah și frumoasa lui soție, Cassandra; și Noe.
Iar soția mea, Lynn, este o sfântă pentru mine - un izvor de bucurie în viața mea și o profesoară și povestitoare atât de talentată. Te iubesc atât de mult, scumpo! Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc pentru că mă iubești.
DESPRE AUTOR
Joel C. Rosenberg este autorul unui bestseller New York Times cu 17 romane și cinci cărți de nonficțiune, cu aproape 5 milioane de exemplare tipărite.
Cariera de scriitor de thrillere politice a lui Rosenberg s-a născut în urma studiilor sale cinematografice la Universitatea Syracuse, unde a absolvit cu un BFA în dramaturgie cinematografică în 1989. De asemenea, a studiat timp de aproape șase luni la Universitatea Tel Aviv, în timpul anului său de juniorat. După absolvirea Syracuse, s-a mutat la Washington, D.C., unde a lucrat pentru o serie de lideri și organizații non-profit din SUA și Israel, îndeplinind diferite funcții de analist politic și strateg de comunicare.
A fost prezentat în New York Times, Washington Times și Jerusalem Post și a apărut în sute de emisiuni radio și TV în SUA, Canada și în întreaga lume. În calitate de vorbitor solicitat, s-a adresat publicului de la Casa Albă, Pentagon, Capitoliul SUA, reședința președintelui israelian, Parlamentul Uniunii Europene din Bruxelles și conferințe de afaceri și religioase în America de Nord și în întreaga lume.
Nepot al unor evrei ortodocși care au fugit din Rusia țaristă la începutul anilor 1900, Rosenberg provine dintr-un mediu evreiesc din partea tatălui său și dintr-un mediu neamț din partea mamei sale.
Rosenberg este fondator și președinte al Fondului Joshua, o organizație non-profit de ajutor umanitar și educațional. De asemenea, este fondatorul și redactorul-șef al All Israel News (allisrael.com) și All Arab News (allarab.news).
El și soția sa, Lynn, au dublă cetățenie, americană și israeliană. Au făcut aliyah în 2014 și locuiesc în Ierusalim, Israel. Au patru fii, Caleb, Jacob, Jonah și Noah.
Pentru mai multe informații, vizitați joelrosenberg.com și urmăriți-l pe Joel pe Twitter (@joelcrosenberg) și Facebook (facebook.com/JoelCRosenberg).
DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI NEW YORK TIMES
JOEL C. ROSENBERG
"DACĂ AR EXISTA O LISTĂ FORBES 400 A MARILOR ROMANCIERI ACTUALI, JOEL ROSENBERG AR FI PRINTRE PRIMII ZECE. ROMANELE SALE SUNT DE NEREFUZAT".
STEVE FORBES, REDACTOR-ȘEF, REVISTA FORBES
FICȚIUNE
ROMANELE LUI MARCUS RYKER
CONSPIRAȚIA DE LA KREMLIN
PARIUL PERSAN

ASASINUL DIN JERUSALEM
PROTOCOLUL DE LA BEIRUT
J. ROMANELE LUI B. COLLINS
A TREIA ȚINTĂ
PRIMUL OSTATIC
FĂRĂ AVERTISMENT
ROMANELE LUI DAVID SHIRAZI
AL DOISPREZECELEA IMAM
INIȚIATIVA DE LA TEHERAN
NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ DE LA DAMASC
ROMANELE LUI JON BENNETT
ULTIMA JIHAD
ULTIMELE ZILE
OPȚIUNEA EZEKIEL
SULUL DE CUPRU
CĂLDURA MORȚII
EVADAREA DE LA AUSCHWITZ
NONFICȚIUNE
ISRAEL ÎN RĂZBOI
IMPLOSIUNE
VIAȚA INVESTITĂ
EPICENTER
DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI NEW YORK TIMES
JOEL C. ROSENBERG
URMĂRIȚI CORESPONDENTUL STRĂIN J. B. COLLINS ÎN TIMP CE RISCĂ TOTUL ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI ȘI A UNEI POVEȘTI BUNE.
DAR CE SE ÎNTÂMPLĂ DACĂ E PREA TÂRZIU?
TYNDALE HOUSE PUBLISHERS ESTE CRAZY4FICTION!
Ficțiune care distrează și inspiră
Faceți cunoștință cu noi! Deveniți membru al comunității Crazy4Fiction. Fie că ne citiți blogul, ne dați like pe Facebook, ne urmăriți pe Twitter sau primiți buletinul nostru electronic, cu siguranță veți primi cele mai noi știri despre cele mai bune ficțiuni creștine. S-ar putea chiar să câștigați ceva pe parcurs!
ALĂTURAȚI-VĂ DISTRACȚIEI ASTĂZI.
crazy4fiction.com
Crazy4Fiction
crazy4fiction
@Crazy4Fiction
PENTRU MAI MULTE PROMOȚII DIGITALE TYNDALE EXCELENTE, ACCESAȚI TYNDALE.COM/EBOOKS